

кралете на трилъра®

КЛАЙВ КЪСЛЪР

& ДЪРК КЪСЛЪР

СТРЕЛАТА НА ПОСЕЙДОН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Бестселър № 1 на „Ню Џорк Тајмс“

КЛАЙВ КЪСЛЪР СТРЕЛАТА НА ПОСЕЙДОН

Превод: Милко Стоименов

chitanka.info

Къслър ни поднася най-опасното приключение на Дърк Пит до момента.

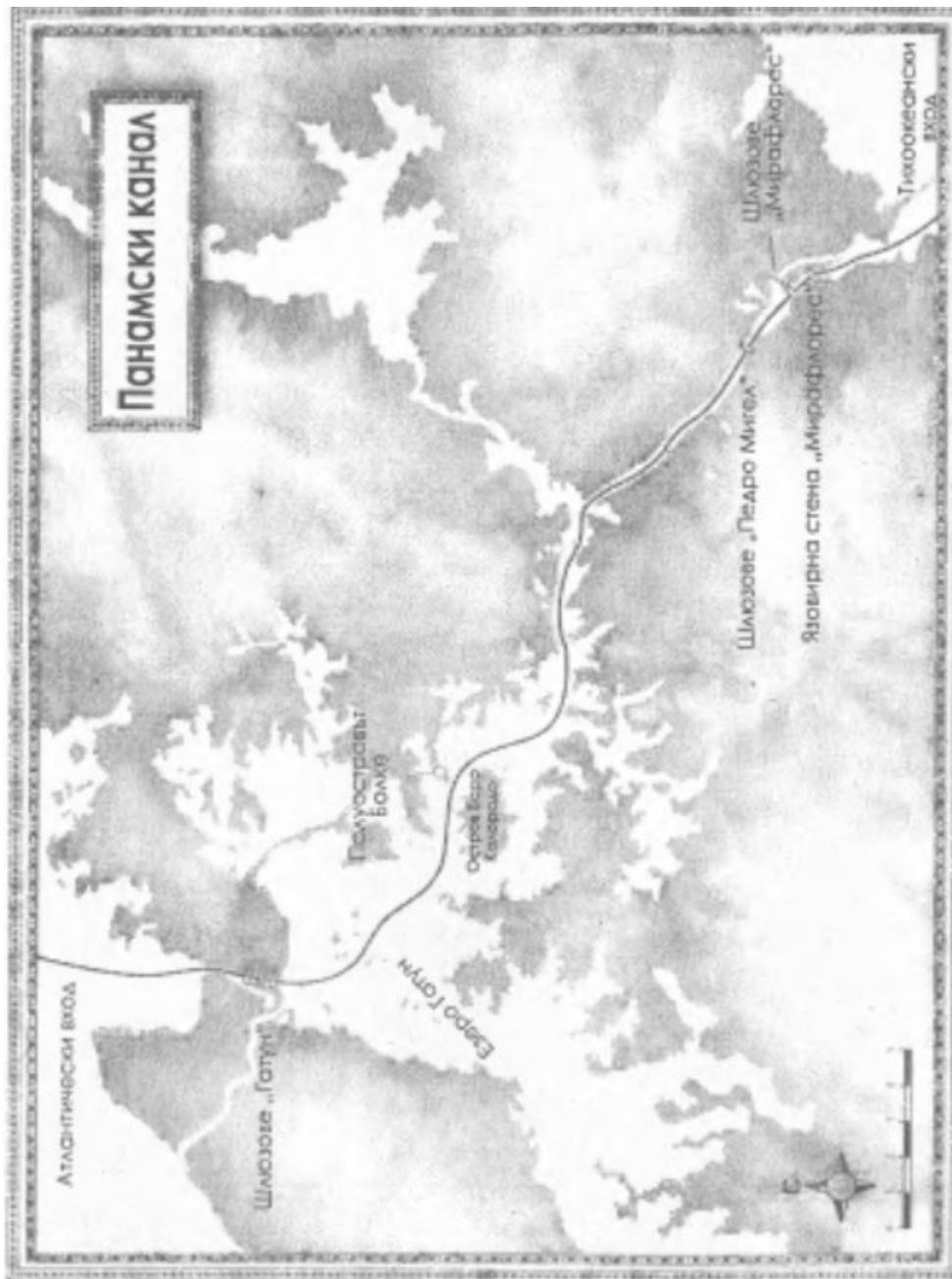
Революционен технологичен пробив в областта на отбраната на САЩ е свързан с разработването на щурмова подводница, която развива скорости, смятани доскоро за невъзможни. Никой друг флот на света не разполага с неин аналог. Има само един проблем: липсва ключов елемент от прототипа, а неговият създател е мъртъв.

Същевременно в различни морета и океани започват да изчезват кораби. В повечето случаи не могат да бъдат открити, а когато това стане, на палубите им откриват тела... обгорени до неузнаваемост.

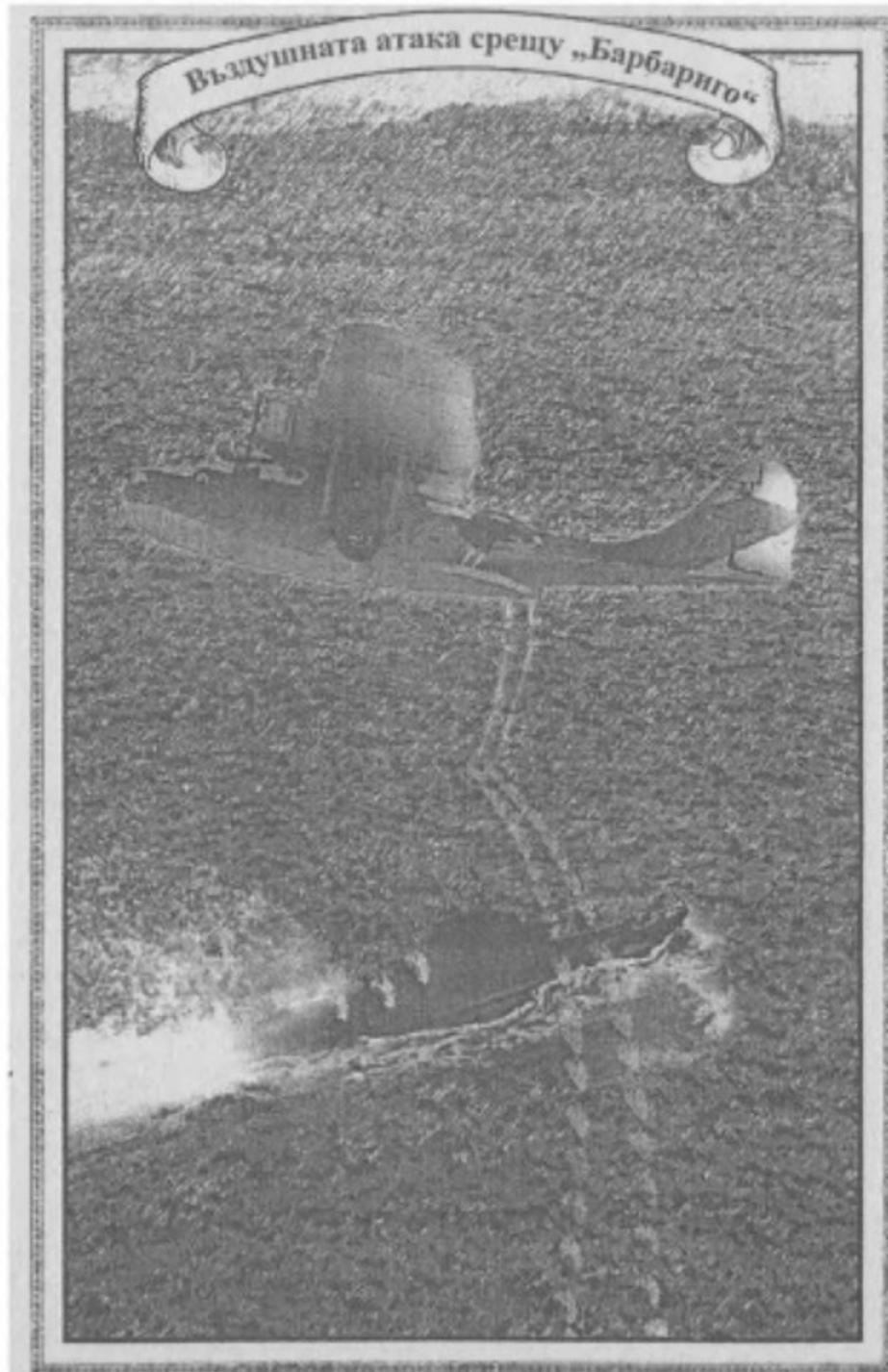
Какво става? И какво общо има то с една италианска подводница, изчезнала безследно през 1943 година? А може би не е изчезнала? Разплитането на всички тези загадки е в ръцете на директора на НАМПД Дърк Пит и неговите колеги. Те се впускат в изпълнено с премеждия търсене на истината, което ги отвежда от Вашингтон до Мексико и от Айдахо до Панама. Заговорът, който ще разкрият, е много, много по-опасен, отколкото са си представяли...

*Дърк Пит е това, което щеше да бъде
Индиана Джоунс, ако беше океанограф.
Екзотични места, безмилостни злодеи,
невероятни прежеждия, от които Пит се
измъква на косъм — това очакват феновете на
Къслър и го получават в изобилие.*

Асошиейтед Прес

ПРОЛОГ „БАРБАРИГО“

Октомври 1943

Индийският океан

Отражението на лунния сърп трептеше по водата досущ като пътечка, обсипана с блестящи капчици живак. Вълните, които променяха цветовете си в целия спектър на дъгата, напомняха на

лейтенант Алберто Конти за морски пейзаж на Моне, изложен в тъмна стая. Разпенените сребристи гребени отразяваха лунната светлина обратно към небето и осветяваха облаците в периферията на бурята, която вилнееше над разположените на петдесетина мили от тях плодородни брегове на Западна Африка.

Конти приведе глава в напразен опит да се предпази от поредния порив на влажния вятър, който го блъсна в лицето, и се извърна към младия матрос, застанал на вахта до него в бойната рубка на италианската подводница „Барбариго“.

— Каква романтична вечер, а, Каталано?

— Времето е доста приятно, ако това имате предвид, господин лейтенант — отвърна морякът шеговито.

Макар да бе изтощен като всички от екипажа, в присъствието на офицери матросът си придаваше твърд и непоколебим вид. Конти отдаваше това на присъщото за младостта уважение към авторитета на командира, което неизбежно щеше да изчезне с годините.

— Имам предвид лунната светлина — каза Конти. — Обзалагам се, че грее над Неапол по същия романтичен начин и се оглежда в калдъръмените улички. Не бих се учудил, ако точно в този момент някой красив офицер от вермахта се разхожда с годеницата ти по Пиаца дел Плебишито.

Младият моряк се намръщи и погледна офицера с пламнал от гняв поглед.

— Моята Лизета би предпочела да скочи от моста Гайола, отколкото да има нещо общо с някоя германска свиня! Не се тревожа за нея, тъй като тя не се разделя с палката, която носи в дамската си чанта, и отлично знае как да я използва.

Конти се засмя сърдечно.

— Може би ако въоръжим всички италиански жени, нито германците, нито Съюзниците ще припарят до страната ни!

Бяха в открито море вече няколко седмици, а родината си бяха напуснали преди няколко месеца, затова думите на офицера не се сториха на Каталано особено забавни. Матросът огледа хоризонта, после кимна към забуления в мрак нос на подводницата, който пореше вълните.

— Синьор, защо промениха мисията на подводницата ни и я превърнаха в транспортно средство, предоставено в услуга на

германците, след като „Барбариго“ е проектирана да напада и потопява търговски кораби?

— Боя се, че всички сме марионетки в ръцете на фюрера, който е главният кукловод — отвърна Конти и поклати глава. Подобно на повечето си сънародници, той нямаше представа, че в Рим са се задействали сили, които след броени дни ще свалят Мусолини от власт и ще обявят примирие със Съюзниците. — Само като си помисля, че през 1939 година имахме по-голям подводен флот от германците, а сега се намираме под командването на Kriegsmarine, немския военноморски флот... Понякога ми е трудно да разбера света.

— Не ми се струва правилно.

Конти плъзна поглед по предната палуба на подводницата.

— Предполагам, че „Барбариго“ е прекалено бавна за новите военноморски конвои, затова ни превърнаха едва ли не в товарен кораб. Все пак можем да се гордеем с успехите, които постигнахме, преди да променят предназначението ѝ.

Спусната на вода през 1938 г., още в първите дни на войната, „Барбариго“ бе потопила шест съюзнически кораба. С водоизместимост над хиляда тона, италианската подводница бе доста по-голяма от страховитите германски подводници клас U-VII. След като обаче германските загуби започнаха да се увеличават, адмирал Дьониц предложи да превърнат няколко италиански sommergibili в транспортни съдове. Така „Барбариго“ — лишена от своите торпеда, от оръдейната си палуба и дори от една от тоалетните на борда — бе пратена в Сингапур като товарна подводница, превозваща живак, стомана и 20-милиметрови оръдия за японците.

— Товарът, който носим на връщане, е изключително важен за изхода на войната, така че все някой трябва да изиграе ролята на муле — каза Конти, макар дълбоко в себе си да бе бесен от превръщането на подводницата в товарен кораб. Както всеки добър подводничар, и той притежаваше дух на ловец и копнееше да се впусне в преследване на врага. В този момент обаче всяка среща с врага би означавала неминуема смърт за „Барбариго“. Лишена от цялото си въоръжение и натоварена толкова тежко, че едва развиваше дванайсет възела, подводницата би се превърнала в лесна мишена за всеки нападател.

Носът на „Барбариго“ проряза поредната разпенена вълна и Конти погледна флуоресциращия циферблат на часовника си.

— До изгрева остава по-малко от час.

Каталано разбра неизречената заповед, вдигна бинокъла и огледа хоризонта за други кораби. Лейтенантът направи същото, като не само огледа морето, но вдигна поглед и към небето. Мислите му се понесоха към Казория, градче, разположено на север от Неапол, където го очакваха съпругата му и малкият му син. Зад скромната им селска къща растеше лозе и той изпита внезапен копнеж по онези безгрижни летни следобеди, когато тичаше подир момченцето, което се опитваше да му избяга между разлистените лози.

И тогава го чу.

Още един звук, долетял до него на фона на монотонния ритъм на двата дизелови двигателя на подводницата. Бе по-тънък и остър и наподобяваше продължително жужене на насекомо. Нямаше време за губене, така че той изобщо не си направи труда да определи откъде идва звукът, а извика:

— Затваряй люка!

И мигом се спусна по стълбата, която водеше към вътрешността на подводницата. Секунда по-късно прозвуча сигналът за аварийно потапяне и всички членове на екипажа хукнаха към отредените им места. Един от механиците в машинното изключи дизеловите агрегати и ги замести с електродвигатели, захранвани от множество акумулатори. Каталано затвори люка и се спусна в командната зала в мига, в който вълните започнаха да заливат предната палуба.

Обикновено добре обученият екипаж е в състояние да потопи подводницата за по-малко от минута. Но тъй като носеше тежък товар, „Барбариго“ трудно можеше да реагира толкова бързо и се скри под повърхността с отчайваща мудност цели две минути след като Конти бе чул приближаващия се самолет.

След като подводницата бе преминала на електрическо захранване, тракането на дизеловите двигатели бе заглъхнало и екипажът спазваше режим на мълчание — дори моряците ненужно разговаряха шепнешком. Капитанът на „Барбариго“, кръглоликият Де Юлио, разтърка зачервените си очи, за да прогони съня от тях, и попита Конти дали пилотите са ги забелязали.

— Не мога да преценя. В интерес на истината самият аз не видях самолета. Но луната светеше ярко, морето бе относително спокойно. Напълно възможно е да са ни видели.

— Е, скоро ще разберем.

Капитанът пристъпи към щурвала и хвърли поглед към дълбокомера.

— Свали ни на двацет метра, после дясно на борд!

Главният кормчия на подводницата кимна и повтори командата, без да откъсва поглед от показанията на приборите, после завъртя стоманеното колело на щурвала.

Командната зала потъна в мълчание. Всички мъже в подводницата очакваха съдбата си.

На триста метра над главите им кръжеше тромав британски хидроплан „Каталина“. Самолетът пусна две дълбоководни бомби, които полетяха в спирала към вълните. На борда му нямаше радар, стрелецът на задното оръдие бе забелязал млечнобялата следа, оставена върху морската повърхност от витлото на „Барбариго“. Развълнуван от видяното, той притисна нос към акрилния прозорец и с обещени очи загледа как двете бомби потъват в океана. След секунди изригнаха два малки гейзера.

— Боя се, че сме закъснели — обади се вторият пилот.

— И аз подозирам същото — каза командирът на самолета, висок лондончанин с добре поддържани мустаци, и изви хидроплана надясно с емоцията, с която пиеше следобедния си чай.

В подобна ситуация хвърлянето на дълбочинните бомби не бе нищо повече от игра на късмета, тъй като подводницата отдавна се бе скрила под повърхността. Все пак следата, оставена от витлото ѝ, все още можеше да се види, но за целта бе необходимо самолетът да атакува много бързо. Дълбоководните бомби се взривиха на предварително зададената дълбочина от седем метра и половина. Ако екипажът на подводницата бе реагирал навреме, с лекота щеше да избегне опасността.

Пилотът направи още един кръг и се понесе към маркировъчната шамандура, която бяха хвърлили при първата атака. Огледа чезнещите следи от килватера на подводницата, опита се да определи невидимия ѝ маршрут и снижи самолета над шамандурата.

— По следите ѝ сме — каза на бомбардировача. — Видиш ли я, хвърляй бомбите.

Бомбардировачът прецени ъгъла, дръпна ръчката и изпрати в морето още две бомби.

— Бомбите изстреляни право в целта. Този път я спипахме, командире!

— Да потърсим още някой кораб — отвърна пилотът и издигна самолета.

Двете експлозии от първите бомби разтърсиха здраво корпуса на „Барбариго“. Лампите по тавана премигнаха, корпусът проскърца, но във вътрешността на подводницата не проникна и капчица вода. За миг изглеждаше, че оглушителният тътен от взривовете ще е най-сериозната последица от атаката — ушите на моряците пищяха, сякаш на педя от тях бяха забили камбаните на базиликата „Свети Петър“ във Ватикана. След миг обаче пищенето бе заглушено от металически тътен, който отекна по протежение на целия корпус, последван от пронизително скърцане.

Капитанът долови леката промяна в баланса на подводницата и изкрещя:

— Докладвайте за щети от носа до кърмата! На каква дълбочина сме?

— Дванайсет метра, синьор — отвърна кормчията.

Никой в контролната зала не промълви и дума. Подводницата продължи спускането си, но то вече бе придружено от просъсквания в пневматичните системи и проскърцвания в металния корпус. Не за тези звуци се заслушваха обаче, а за онези, които така и не успяха да чуят — пляска на бомбите, които миг по-късно експлодираха близо до спускащата се към дълбините подводница.

Втората атака на хидроплана бе по-неточна от първата, тъй като пилотът бе предположил, че подводницата се е насочила на север, докато „Барбариго“ бе завила на юг. Затова двете приглушени експлозии почти не засегнаха подводницата, която вече се намираще на дълбочина, която я правеше недосегаема за подобна атака.

Всички облекчено си поеха дъх — бяха оцелели. Поне засега. Единственото им опасение бе пилотите да не повикат някой съюзнически кораб за борба с подводници, който да поднови преследването.

Кормчията обаче помрачи доброто настроение на екипажа с думите:

— Капитане, губим скорост!

Де Юлио пристъпи към него и огледа показанията на приборите.

— Електромоторите работят — каза матросът и сбърчи чело, — но мощността не достига до витлото.

— Сала да ми докладва веднага!

— Да, синьор! — Морякът до перископа хукна да доведе главния механик на „Барбариго“, но едва бе направил две крачки, когато на прага на командната зала застана самият механик.

Главният механик Едуардо Сала се придвижваше с грацията на булдозер — набитото му широкоплещесто тяло се носеше по коридорите на подводницата с решителна и безцеремонна походка. Той застана пред капитана и го погледна с пронизващите си черни очи.

— Сала — попита рязко капитанът. — Какво е положението?

— Корпусът е здрав, синьор. През главния люк прониква вода, но се опитваме да я спрем. Имаме един ранен, механик Парма: падна и си счупи китката по време на атаката.

— А как стоят нещата с двигателната тяга? Електромоторите в ред ли са?

— Да, синьор, но изключих основните двигатели.

— Ти луд ли си, Сала? Атакуват ни, а ти изключваш двигателите?

Сала го изгледа почти с презрение.

— Те не ни вършат никаква работа.

— Какво имаш предвид? — попита Де Юлио.

— Проблемът е във витлото — обясни Сала. — Взривовете са засегнали една от перките, изкривили са я, тя се е ударила в корпуса и се е откъснала.

— Една от перките? — попита Де Юлио.

— Целият винт се е откъснал.

Думите на главния механик прозвучаха със силата на смъртна присъда. Без витло „Барбариго“ щеше да бъде подмятана от морето като коркова тапа. Пристанището на Бордо, към което се бяха запътили, вече изглеждаше също толкова недостижимо, колкото и Луната.

— Какво можем да направим? — попита капитанът.

Механикът поклати глава и каза тихо:

— Можем само да се молим. Да се молим за милостта на морето.

ПЪРВА ЧАСТ
СТРЕЛАТА НА ПОСЕЙДОН

1.

Юни 2014

Пустинята Мохаве, Калифорния

Това е мит, реши мъжът, бабини деветини. Толкова пъти бе слушал как в пустинята непоносимо жарките дневни температури отстъпвали място на мразовит студ през нощта. Той обаче можеше да потвърди, че в пустинята на Южна Калифорния през юли положението бе съвсем различно. Потеше се и под мишниците на тънкия му черен пуловер се образуваха мокри петна, струйки пот се стичаха и към кръста му. Температурата надвишаваше трийсет градуса. Той погледна луминесцентния циферблат на часовника си, за да се увери, че наистина е два през нощта.

Всъщност горещината изобщо не го притесняваше. В края на краищата той бе роден в Централна Америка и бе прекарал целия си живот в тази част на света — бе водил партизански кампании в джунглите на различни държави в региона. Пустинята обаче бе нещо ново за него и не бе очаквал да е толкова горещо и през нощта.

Огледа прашния пейзаж и насочи вниманието си към уличните лампи край входа на обширния минен комплекс за открит добив на руда, разположен сред ширналите се пред него хълмове.

— Едуардо би трябвало да е на позиция срещу караулното — прошепна той на брадатия мъж, който лежеше по корем до него.

Вторият мъж, също облечен изцяло в черно — от тактическите боти до плетената шапка, спусната чак до веждите, надигна манерката си, за да отпие глътка вода, и по лицето му проблеснаха капчици пот.

— Надявам се да побърза! Тук е пълно с гърмящи змии!

Партньорът му се усмихна в мрака.

— Хуан, това е най-малкият ни проблем!

Миг по-късно портативната радиостанция на колана му изписука два пъти.

— Това е той! Да действаме!

Двамата се изправиха и затичаха към телената ограда, която заобикаляше комплекса. По-високият мъж клекна и извади от раницата

си клещи.

— Пабло, мисля, че можем да се промъкнем и без да режем телта — прошепна партньорът му и посочи коритото на отдавна пресъхнало поточе, което минаваше под оградата.

Песъчливите наноси в средата на коритото бяха меки и той ги разрови лесно. Първо избутаха под оградата раниците си, после пропълзяха и самите те.

Въздухът вибрираше от тихо боботене, смесило в себе си шумове от най-различни източници, но тази машинна какофония бе съвсем обичайна за мина от открит тип в денонощен режим на работа. Като внимаваха да не бъдат забелязани от разположеното вдясно от тях караулно помещение, двамата се спуснаха по полегатия склон към самата мина. След десетина минути стигнаха до големи стари сгради, между които минаваха широки конвейерни ленти, пренасящи рудата до близките силози.

Двамата се насочиха към друг комплекс сгради, разположени по-високо по склона. Озоваха се обаче пред огромния открит рудник и се наложи да заобиколят през зоната на обработка, където машините натрошаваха огромните късове руда. През цялото време се придвижваха предимно в сенките на сградите и машините, сетне се прокраднаха към задната част на огромните складове. Стигнаха до откритото пространство между постройките, ускориха крачка и стигнаха до вкопан в земята бункер, разположен от лявата им страна. Внезапно в сградата пред тях се отвори врата и двамата се разделиха: Хуан приклепна и изпълзя зад бункера, а Пабло хукна в опит да заобиколи сградата.

Така и не успя.

В лицето му проблесна яркожълт лъч светлина и го заслепи.

— Не мърдай! Направиш ли само една крачка, ще съжаляваш! — предупреди го нисък дрезгав глас.

Пабло замръзна. Но докато спираше демонстративно — така че онзи да може да види това — незабелязано измъкна миниатюрния си полуавтоматичен пистолет и го стисна с облечената си с ръкавица ръка.

Пазачът, който определено страдаше от наднормено тегло, се затътри бавно към него, без да отмества лъча на фенера от лицето му. Виждаше, че нарушителят е едър, добре сложен, висок над метър и осемдесет. Кожата му с цвят на кафе бе гладка, без следа от бръчки, а

черните му очи проблясваха заплашително. По-светла ивица плът пресичаше лявата му буза и брадичката — белег, останал за спомен от бой с ножове преди много години.

Охранителят видя достатъчно, за да разбере, че нарушителят не е някой заблудил се турист, отстъпи на безопасно разстояние и стисна здраво своя „Смит & Уесън .357 Магнум“.

— Какво ще кажеш да си сложиш ръцете на тила и да ми кажеш къде отиде приятелчето ти?

Грохотът, долитащ от близката конвейерна лента, заглуши стъпките на Хуан, който изскочи иззад бункера и заби ножа си в десния бъбрек на пазача. На лицето на охранителя се изписа удивление, после тялото му се напрегна и потръпна. Все пак, преди да падне, пазачът успя да натисне спусъка на револвера, но куршумът прелетя високо над главата на Пабло.

Пабло се огледа, стиснал пистолета — очакваше към тях да се втурнат още пазачи. Изстрелът обаче бе заглушен от тракането на конвейерните ленти и грохота на трошачките, които разбиваха буците руда. Кратката размяна на реплики с Едуардо потвърди, че край входа не се забелязва никакво раздвижване. Никой друг в мината не бе открил присъствието им.

Хуан избърса ножа си в ризата на убития и каза:

— Как ли ни е забелязал?

Пабло погледна бункера и едва сега видя червено-белия надпис на вратата, който гласеше: „Внимание! Експлозиви!“.

— В този бункер съхраняват взривните материали. Затова е под охрана.

Егати късмета. Бункерът, в който бяха складирани експлозивите, изобщо не бе отбелязан на картата, с която разполагаха. Сега цялата им операция бе изложена на опасност.

— Да го взривим ли? — попита Хуан.

Получените заповеди бяха да разрушат мината, но да нагласят нещата така, че да изглежда като производствена авария. Задачата бе трудно изпълнима. Бункерът с експлозивите би могъл да им помогне, но пък, от друга страна, бе разположен прекалено далеч от същинската им цел.

— Не.

— Ами пазачът? Какво да го правим? — попита Хуан.

Пабло поклати глава. Разкопча кобура на охранителя, после му свали обувките. Прерови джобовете му и извади портфейл и пакет цигари. Пъхна ги заедно с револвера в раницата си. Локвичката кръв пред краката му се разрастваше и попиваше в сухата земя. Той я засипа с пясък, после хвана трупа за едната ръка. Хуан хвана другата и заедно повлякоха тялото в мрака.

След трийсетина метра стигнаха издигната на стоманени колони конвейерна лента, пренасяща буци руда с размерите на пъпеш, и метнаха тялото на пазача върху нея. Пабло загледа как конвейерът отнася трупа нагоре, за да го изсипе в огромен метален силос.

Рудата, флуоркарбонатен минерал, известен като бастнезит, вече бе минала през първоначалното натрошаване и сортиране. Тялото на пазача се отправи към мястото, където се извършваше вторично натрошаване и стриване и буците излизаха с размерите на бейзболна топка. Третият етап на процеса превръщаше буците руда в камъчета с големината на чакъл. Ако някой огледаше червеникавокафявата прах върху последната конвейерна лента, щеше да забележи само леко необичайно оцветяване — единственото свидетелство от останките на пазача.

Макар трошачките и мелниците за руда да бяха от ключово значение за работния процес в рудника, те не бяха толкова важни, колкото комплекса за последваща обработка, разположен на върха на хълма. Пабло огледа светлините на сградите, разположени в далечината, където се извършваше промиването и сепарирането на натрошената руда, за да се извлекат от нея различните минерални компоненти. След като не видяха движещи се превозни средства, двамата с Хуан хукнаха натам.

Налагаше се да заобиколят източния край на открития рудник и когато покрай тях мина някакъв камион, залегнаха в една канавка. След няколко минути Едуардо ги предупреди, че един от пазачите е излязъл да патрулира с пикапа си. Скриха се зад купчина рудни отпадъци и не помръднаха оттам цели двайсет минути, докато пикапът най-сетне не се върна при караулното до входа.

Насочиха се към двете най-големи сгради в горния комплекс, после свиха вдясно и се озоваха пред малка барака, разположена пред огромния резервоар за пропан. Хуан извади клещите и изрязва дупка в оградата. Пабло се промъкна през нея, заобиколи големия резервоар и

коленичи край клапана за пълнене. Извади от раницата си пластичен заряд, прикрепил към него детонаторната капсула и го постави под клапана. Нагласи цифровия часовник на двайсет минути, включи го и се промъкна обратно през оградата.

На няколко метра от нея Пабло изсипваше на земята обувките, револвера и кобура на пазача. Дойде ред и на портфейла, от който не бяха взели нито цент, сетне и на пакета цигари. Не биваше да разчитат прекалено много на този трик, но едно по-повърхностно разследване би могло да установи, че повреденият клапан е изпускал газ, който пазачът неволно е взривил, след което е бил изпарен от експлозията.

Забързаха към следващата постройка, огромна метална структура, в която бяха разположени десетки автоматизирани цистерни с химически разтвори, използвани при промиването на рудата. За тези резервоари се грижеха неколцина работници от нощната смяна.

Не влязоха обаче в сградата, а се насочиха към склада за химически вещества, разположен до една от стените ѝ. За по-малко от минута Пабло успя да прикрепил втори взрив с часовников механизъм зад палет с варели със сярна киселина и да се скрие в мрака.

После тръгнаха към разположения на стотина метра цех, в който се извършваше екстрахирането на рудата. Вървяха без да бързат, макар таймерите да отброяваха секундите до взрива. Пабло откри крана за главния водопровод, който се намираше зад сградата, погледна часовника си мигове преди взрива, после завъртя крана и прекъсна достъпа на вода до цеха.

След секунди резервоарът с пропан избухна с тътен, който отекна из околните хълмове. Над земята се издигна огромно кълбо от синкави пламъци и превърна нощта в ден. Горната част на резервоара излетя като космическа ракета, устремила се с вой към звездите, после падна в открития рудник. На всички страни полетяха пламтящи шрапнели и се забиха в сгради, коли и оборудване, разположени в диаметър стотина метра около резервоара.

Избухна втори взрив и към облаците полетяха варели, пълни със сярна киселина. Работниците от първия цех за екстрахиране побягнаха навън, тъй като шрапнелите бяха пробивали резервоарите за промиване на рудата и въздухът се изпълваше с отровен коктейл от химикали. Зад тях, от вратите на цеха, плъзнаха облаци токсичен дим.

Хуан и Пабло лежаха в една канавка край втория цех и наблюдаваха една от близките врати. Щом чуха експлозията, от нея изскочиха неколцина работници и се втурнаха към първата сграда, за да помогнат на другарите си.

Пабло се изправи и каза:

— Стой тук и ме прикривай.

И тъкмо когато посягаше към вратата, някой я натисна от другата страна и той отскочи встрани.

На прага изскочи жена с лаборантска престилка. Не откъсваше поглед от дима, който се издигаше над съседния цех, така че изобщо не забеляза Пабло, а се затича след колегите си.

Пабло се вмъкна вътре и се озова в ярко осветено помещение, в което бяха разположени десетки резервоари. Сви наляво, където покрай стената бяха наредени огромни цистерни. Огледа надписите им, после отиде до една от най-големите. Керосин. Издърпа маркуча, прикрепен в долната ѝ част, и отвори докрай месинговия кран. По пода потече течност, която изпълни помещението с неприятен мирис.

Пабло грабна от закачалката две лаборантски престилки, огледа цеха и ги напъха в двата канала за оттичане на пода, така че керосинът да залее целия под.

Отиде до вратата и извади от джоба си запалка. Обувките му плуваха в керосин, но той се наведе и го запали, после изскочи навън.

И тъй като има ниска летливост, керосинът не експлодира, а се превърна в река от пламъци. Противопожарните датчици регистрираха случващото се и включиха разположените на тавана пръскачки, от които потече вода... но само за миг, тъй като кранът беше затворен. Така огънят започна да се разпространява, необезпокояван от нищо.

Докато тичаше към приятеля си, който го чакаше скрит в канавката, Пабло не се обърна нито за миг, за да види какво става зад гърба му.

— Едуардо казва, че охраната е тръгнала насам — предупреди го Хуан.

В далечината се чу вой на сирени и аларми. Все още никой не бе забелязал кълбетата дим, които се издигаха от съседната постройка. Бе три след полунощ, никой от персонала на мината не бе подготвен да реагира при едновременното избухване на няколко огнища на пожар, а

най-близката общинска противопожарна служба беше на поне петдесет километра.

Пабло нямаше намерение да губи време, докато наблюдава как пламъците поглъщат мината. Кимна на партньора си и двамата хукнаха на изток. Хуан едва успяваше да го следва. Пресякоха прашния път, който водеше към главния вход, само миг преди да се появи първият автомобил на охраната. Отвъд пътя се простираше хълмистата пустиня, в която залегнаха, докато колата отmine. После се промъкнаха до оградата, прорязаха съвсем малък отвор, колкото да пропълзи единият, докато другият придържа мрежата.

Тичаха още половин час и най-сетне стигнаха до магистралата, която минаваше на три километра от рудника. Малко по-нататък ги чакаше черен пикап. Зад волана седеше Едуардо, третият от групата, и пушеше.

Двамата свалиха раниците си и смениха черните шапки и пуловери с бейзболни шапки и ярки фланелки.

— Поздравления! — каза Едуардо. — По всичко изглежда, че мисията е успешна.

Пабло се обърна към рудника. Над него се събираха огромни облаци дим, озарени от оранжеви пламъци, които бушуваха на няколко места. Противопожарното оборудване на мината не бе в състояние да се справи с подобен огнен ад. А по всичко изглеждаше, че той продължава да се разпространява.

Пабло си позволи да се усмихне. Като се изключеше появата на пазача, всичко бе минало според плана. Скоро от двата основни цеха за екстрахиране, сърцето на минния комплекс, щяха да останат само въглини. И тъй като инсталациите за преработване на рудата бяха разрушени, добивът ѝ щеше да бъде преустановен най-малко за една година, може би дори за две. Ако извадеха късмет, случилото се тук щеше да бъде обявено за производствена авария.

Хуан проследи погледа му и каза със задоволство:

— Все едно сме подпалили целия щат!

А Пабло се обърна към него и каза със зловеща усмивка:

— Не, приятелю. Подпалихме целия свят!

2.

Капчици пот се стичаха по врата на президента и навлажняваха яката на бялата му колосана риза. Живачният стълб достигаше стойности, необичайните за месец юни в щата Кънектикът. Лекият бриз, долитащ откъм пролива Блок Айланд, не успяваше да прогони влагата и превръщаше разположената край Темза^[1] корабостроителница в потна и задушна сауна. Климатичната инсталация на огромния боядисан в зелено монтажен цех, известен просто като Сграда № 260, водеше напразна битка със следобедната жега.

„Електрик Боут Ко.“ бе започнала да произвежда двигатели за дизелови подводници край река Темза още през 1910 г., а впоследствие именно строителството на подводници се бе превърнало в основна дейност на компанията. Корабостроителниците „Гротън“ бяха предали на военноморския флот своята първа подводница през 1934 г. и оттогава бяха взели дейно участие в строителството на различни представители на всеки основен клас американски подводни лодки. Под покрива на монтажния цех се извисяваше внушителният корпус на „Северна Дакота“, най-новата високоскоростна щурмова подводница клас „Вирджиния“.

Президентът слезе по металната стълба, която водеше до бойната рубка на „Северна Дакота“, и стъпи тежко на бетонния под. Беше едър и широкоплещест, ненавиждаше затворените пространства и бе доволен, че обиколката из вътрешността на подводницата е приключила. Все пак трябваше да признае, че вътре в трюма бе доста по-хладно. При сегашното трагично положение на американската икономика и патовата ситуация, в която се бе озовал Конгресът, изглеждаше, че посещението на някаква си корабостроителница би трябвало да е последната точка от дневния ред на президента, но той трябваше да спази обещанието, което бе дал на командващия военноморските сили — да повдигне духа на работниците в корабостроителницата. Докато малобройният му антураж слизаше по

стълбата, президентът потисна раздразнението си и се полюбува на огромните габарити на подводницата.

— Какъв невероятен плавателен съд!

— Да, сър — съгласи се мигом русокосият мъж с елегантен костюм, който не се отделяше от президента, сякаш бе завързан с въженце за лакътя му. — Тя е невероятно постижение на технологиите — продължи заместник-началникът на президентския кабинет Том Серни, който бе специализирал във военната проблематика на Капитолия, преди да се присъедини към администрацията на Белия дом.

— Малко по-дълга е от подводниците клас „Сийулф“, но е истинско джудже в сравнение с „Трайдънт“ — обясни домакинът им, веселият жизнерадостен вицепрезидент по технологичните въпроси на „Електрик Боут“. — Повечето хора са виждали подводниците единствено във водата, когато две трети от корпуса им остават скрити.

Президентът кимна. Сто трийсет и два метровата подводница се издигаше високо над главите им, кацнала върху масивните си подпори.

— Ще се превърне в отлично попълнение към военноморския ни арсенал. Благодаря ви за предоставената ми възможност да я разгледам отблизо — отвърна президентът.

Към двамата пристъпи адмирал Уинтърс, чието лице сякаш бе издялано от гранит.

— Господин президент, радваме се, че разгледахте „Северна Дакота“, но не тя е причината да ви поканим тук.

Президентът свали бялата предпазна каска, декорирана с президентския герб, подаде я на адмирала и избърса капките пот от челото си.

— Готов съм да ви изслушам, стига да включите в сделката някаква студена напитка и да усилите климатика.

Отведоха го до малка врата, охранявана от униформен пазач. Вратата не бе заключена и членовете на президентската свита минаха през нея един по един. Видеокамерата, разположена над вратата, заснемаше лицата им.

Адмиралът включи осветлението и пред очите на всички изникна друг монтажен цех, дълъг над сто и трийсет метра, в който бе разположена още една почти завършена подводница, която обаче нямаше нещо общо с онази, която бяха разгледали преди малко.

Бе приблизително два пъти по-малка от „Северна Дакота“, а дизайнът ѝ бе съвсем различен. Беше с необикновено тесен черен корпус и остър като на ракета нос. Над горната палуба се издигаше ниска бойна рубка с яйцевидна форма. Близко до кърмата бяха монтирани аеродинамични стабилизатори, които напомняха опашка на делфин. Най-необичаната ѝ характеристика обаче бяха двата подвижни стабилизатора с формата на триъгълни крила, разположени от двете ѝ страни. Под тях бяха монтирани четири тръби.

Дизайнът на подводницата напомняше на президента за огромната манта, която бе видял веднъж по време на риболовен излет във водите на Калифорния.

— Какво е това, за бога? — попита той. — Нямах представа, че строим още една подводница клас „Вирджиния“!

— Сър, това е „Морска стрела“ — обясни адмиралът. — Прототип, разработен съгласно секретна програма за авангардни технологии.

Серни се обърна към адмирала и попита:

— Защо президентът не е бил информиран за тази програма? И как е била финансирана въпросната програма!

Адмиралът изглежда Серни с поглед, в който се четеше толкова любов, колкото в очите на освирепял питбул.

— „Морска стрела“ е построена с пари от бюджета на Агенцията за съвременни отбранителни технологии към военното министерство и Научноизследователското управление на военноморските сили. В момента информираме президента за съществуването на тази подводница.

Президентът не обърна внимание на тази размяна на реплики и закрачи покрай подводницата, като оглеждаше с любопитство необичайните приспособления, монтирани под корпуса. Спря поглед върху концентричните окръжности от малки тръби, които излизаха от носа, после заобиколи кърмата и забеляза, че подводницата няма витла. Обърна се към Уинтър и го изгледа въпросително.

— Е, добре, адмирале, заинтригувахте ме. Разкажете ми повече за „Морска стрела“.

— Господин президент, позволете ми да дам думата на Джо Еберсън, ръководителя на този проект. Вие го познавате, той е директор в Агенцията за съвременни отбранителни технологии и

отговаря за разработките в областта на високотехнологичните плавателни съдове.

Пред групата, събрала се около президента, застана брадат мъж с интелигентен поглед. Заговори с отмерен глас, в който се долавяше акцент от Тенеси.

— Сър, „Морска стрела“ е технологичен скок от няколко поколения в областта на подводните технологии. Надградихме традиционния процес на разработване, като интегрирахме различни свръхмодерни технологии и авангардни теории директно на етапа на конструиране. Използвахме технически характеристики и модели, които по онова време бяха още във фаза на идейна разработка. Щастлив съм да заявя, че в резултат на неуморните усилия на различни инженерни екипи, работещи независимо един от друг и разположени по цялата територия на страната, сме на прага да създадем най-модерната щурмова подводница в историята.

Президентът кимна и каза:

— Разкажете ми по-подробно за тези странни придатъци ей там. С тях ми прилича на крилато създаване от юрския период.

— Да започнем от кърмата. Предполагам сте забелязали отсъствието на витла. — Еберсън посочи. — Тези тръби изпълняват тази функция. „Морска стрела“ се задвижва от система, която не изисква валове и витла. Както видяхте, „Северна Дакота“ използва ядрен реактор, който задвижва стандартна турбина, а тя на свой ред привежда в движение гребния вал и монтирания на него гребен винт. Трансмисията на „Морска стрела“ се задвижва директно от ядрения реактор. Всеки от тези контейнери съдържа по един магнитен двигател с постоянно висок интензитет, който задвижва подводницата на принципа на реактивната струя. — Еберсън се усмихна. — Това не само намалява шума, но и спестява доста място, което на свой ред ни позволява да намалим цялостните габарити на подводницата.

— Какво представляват тези магнитни двигатели?

— Те са еволюционен, да не кажа дори революционен етап в развитието на електродвигателите, който успяхме да осъществим благодарение на най-новите авангардни разработки в областта на материалознанието. Използвахме редки минерали, за да създадем изключително мощни магнити, които да интегрираме във високоефективни правотокови двигатели. Посветихме огромни усилия

на усъвършенстването на тези двигатели и сме убедени, че те ще внесат революционни промени в начина на задвижване на бъдещите ни бойни кораби.

Президентът надникна в една от тръбите и видя, че в нея се процежда светлина, която идва някъде отгоре.

— Изглеждат ми празни.

— Все още не сме получили и монтирали самите двигатели. Първият трябва да пристигне идната седмица от научноизследователската лаборатория на Военноморските сили в Чесапийк, Мериленд.

— Сигурни ли сте, че ще работят?

— Вярно е, че не сме тествали магнитни двигатели с подобни размери, но лабораторните изпитания ни позволяват да сме сигурни, че ще достигнем очакваната мощност и ефективност.

Президентът застана под един от стабилизаторите и вдигна очи към две издатини с формата на варели, разположени пред и зад бойната рубка.

Еберсън се присъедини към него, без да прекъсва обясненията си:

— Модулите, наподобяващи крила, са всъщност стабилизатори с променлива геометрия, използвани във високоскоростен режим. Когато скоростта падне под десет възела, те се прибират автоматично в корпуса. Контейнерът с форма на тръба е торпеден апарат. На всеки стабилизатор могат да бъдат монтирани четири торпедни апарата. Когато стабилизаторите се приберат в корпуса, торпедните апарати могат да бъдат презаредени много бързо и лесно.

Посочи двете устройства с формата на варели, разположени над тях, и продължи:

— Това са подводни картечници „Гатлинг“. Приличат на онези, които се използват на надводните кораби. Там предназначението им е да изстрелват куршуми с обеднен уран като последна преграда пред вражеските ракети. Нашите картечници са проектирани така, че да стрелят под вода, като използват за целта сгъстен въздух. Би трябвало да послужат като последна преграда пред вражеските торпеда, но се надяваме, разбира се, че тази подводница ще бъде недосегаема за тях.

Президентът пристъпи към корпуса и Еберсън го последва, без да спира да говори:

— Забележете, че бойната рубка е аеродинамична, съобразена с високата скорост на подводницата.

— В нея като че ли няма място за перископ?

— В интерес на истината, „Морска стрела“ не разполага с перископ. Или поне с онзи перископ, който си представяме обикновено — обясни Еберсън. — Тази подводница използва видеокамера с дистанционно управление, свързана с корпуса посредством фиброоптичен кабел. Може да бъде използвана при максимална дълбочина на подводницата от двеста и петдесет метра. Камерата се изкачва на повърхността и предава оттам образ с висока резолюция.

Президентът застана пред острия като на ракета нос на подводницата и докосна една от тръбите, насочени напред като острие на копие.

— А това какво е?

— Това е ключов елемент от двигателната система — отговори Еберсън. — Успяхме да го създадем благодарение на технологичен пробив, осъществен от един от нашите подизпълнители в Калифорния...

Адмирал Уилсън прекъсна обясненията му:

— Господин президент, предлагам да се качим на борда, след което ще видим кратка презентация и ще отговорим на всичките ви въпроси.

— Съгласен съм, адмирале. Макар че все още не съм получил студеното си питие.

Адмиралът въведе президента и антуража му в подводницата.

Видяха изчистен интериор, чийто модерен дизайн и висока степен на автоматизация рязко контрастираха с всичко на борда на „Северна Дакота“. Главкомандващият не пророни нито дума, докато разглеждаше високотехнологичния команден център, малкото на брой, но луксозно обзаведени каюти за екипажа, необичайните на вид меки комфортни кресла с предпазни колани, разположени на различни места из подводницата.

След края на обиколката отидоха в обезопасена против подслушване конферентна зала, където най-сетне поднесоха на президента разхладителна напитка. Обичайното му добро настроение бе отстъпило място на по-строго и сурово делово отношение.

Пригласяше му и заместник-началникът на неговата канцелария Серни.

— Е, господа — попита президентът със строг тон, — какво всъщност става тук? Видях не просто експериментална платформа за нови технологии, а почти завършен плавателен съд, който в най-скоро време ще бъде пуснат на вода!

— Сър — започна адмиралът, след като се покашля, — „Морска стрела“ е подводен кораб, който просто ще промени правилата на играта. Както добре знаете, военноморският ни флот е изправен пред все по-сериозни заплахи. Иранците купиха от руснаците множество нови технологии и вече работят усилено по модернизацията на своите подводници клас „Кило“. Благодарение на приходите си от петрол самите руснаци форсираха рязко програмите си за строеж на нови бойни кораби, за да подменят по-бързо застаряващия си флот. Разбира се, не бива да забравяме и китайците. Макар те да продължават да твърдят, че модернизирването на армията им следва чисто отбранителни цели, не е тайна, че трескаво увеличават подводния си флот. Според източници от разузнаването първата китайска ядрена подводница от най-модерния им клас, обозначена като Тип 097, ще бъде спусната на вода до дни. Всичко това увеличава заплахите, пред които са изправени нашите флотилии в Тихия океан, Атлантическия океан, Персийския залив...

Погледна президента в очите и се усмихна мрачно.

— От едната страна на везната е нашият военноморски флот, чиято численост непрекъснато намалява, тъй като разходите за строителство на нови кораби скочиха до небесата. При ограничения бюджет, с който разполагаме, можем да построим много малко подводници клас „Вирджиния“, още повече че цената на една такава подводница е два милиарда долара.

— Все още не сме овладели ситуацията с националния дълг — каза президентът, — затова се налага военноморските сили да се справят с намален бюджет като всички останали.

— Именно, сър! Това е най-същественото при „Морска стрела“. Елиминирахме продължителния цикъл от проектирането до реализирането на проекта, реализирахме съществени икономии и успяхме да построим „Морска стрела“ за малка част от стойността на „Северна Дакота“. Както виждате, „Морска стрела“ е построена в

условията на повишена секретност. Напълно съзнателно я построихме редом със „Северна Дакота“, за да отклоним вниманието от нея и да получаваме различни компоненти, без да предизвикваме подозрение. Надяваме се да започнем секретните ѝ изпитания по времето, когато „Северна Дакота“ бъде спусната официално на вода.

Президентът се намръщи.

— Свършили сте чудесна работа по отношение на секретността!

— Благодаря, сър. Както доктор Еберсън вече спомена, това е най-модерната и най-високотехнологична подводница на света. Задвижване без гребен вал, външно разположени торпедни тръби, противоторпедни системи — това са все технологии на бъдещето. А има и още нещо, което я отличава от всички останали подводници.

Еберсън постави предварително подготвения диск в прожекционния апарат.

На белия екран се появи кърмата на малка яхта, която плаваше в някакво планинско езеро. Двама мъже повдигнаха от палубата някакъв жълт предмет с формата на торпедо и го спуснаха във водата. Президентът видя, че това е умалена версия на „Морска стрела“, управлявана с помощта на дистанционно.

— Това е умален модел — поясни Еберсън. — Построен е като точно копие на „Морска стрела“ и използва абсолютно същата двигателна система.

Двамата мъже на яхтата включиха двигателите на миниатюрната подводница и образът на екрана се смени. Новата картина бе заснета от камера, разположена на борда на подводницата, а в долната част на екрана се появиха данни за скоростта, дълбочината, надлъжното и напречното клатене.

Моделът се потопи в сиво-зелените води на езерото и започна да ускорява. Миниатюрната подводница набираше скорост и около нея се вдигаха облачета езерна утайка. Изведнъж екранът се изпълни с безброй мехурчета, които замъглиха изображението. Не се виждаше нищо освен снежна вихрушка, а подводницата продължаваше да ускорява. Президентът зяпна, когато скоростомерът в долната част на екрана започна да показва трицифрени стойности. Накрая подводницата забави ход и излезе на повърхността, мъжете от яхтата я извадиха от водата и видеофилмчето завърши.

В залата цареше абсолютна тишина. Президентът я наруши пръв и попита с приглушен глас:

— Да разбирам ли, че този модел е развил подводна скорост от сто петдесет и пет мили в час?

— Не, сър — отвърна с усмивка Еберсън. — Разви скорост от сто петдесет и пет възела, което съответства на сто седемдесет и две мили в час или малко над триста и осемнайсет километра в час.

— Но това е невъзможно! Винаги са ми казвали, че тази технология не е в състояние да развие скорост над седемдесет-осемдесет възела. Дори „Северна Дакота“ не може да достигне повече от трийсет и пет!

— Руснаците не разработиха ли торпедо, което развива над сто възела? — попита Серни.

— Да, нарича се „Шквал“ — отвърна Еберсън — и представлява високоскоростно торпедо с ракетен двигател. Сходен принцип сме приложили и в „Морска стрела“. Не двигателите позволяват на нашата подводница да развие такава висока скорост, а процесът на суперкавитация.

— Моля да извините недостатъчната ми техническа грамотност — обади се президентът, — но суперкавитацията не беше ли свързана със смущения в структурата на флуидите?

— Да, но в нашия случай около обекта, който се движи под водата, се образува газов мехур. Въпросният мехур води до намаляване на челното съпротивление, с което подводницата се сблъсква във водата, и позволява достигането на несравнимо по-високи скорости. Тръбите, разположени на носа на „Морска стрела“, са част от системата за суперкавитация, която се надяваме да реализираме в по-голям мащаб. Съчетана с мощните магнитни двигатели, тя би трябвало да позволи достигането на скорости от порядъка на тези, на които станахме свидетели, без при това да се сблъска с ограниченията по отношение на обсега на действие, които имат например руските ракетни торпеда.

— Възможно е — отбеляза Серни, — но все пак съществува значителна разлика между торпедо и шейсетметрова подводница.

— Разликите са главно по отношение на възможностите за контрол и управление при високи скорости — отвърна Еберсън. — Крилата на „Морска стрела“ наистина ѝ придават вид на птеродактил,

както отбеляза президентът, но ѝ осигуряват допълнителна стабилност. Системата за суперкавитация може да бъде управлявана посредством манипулирането на формата и размера на газовия балон. Разбира се, тази теория не е изпробвана на практика при подводен кораб с подобни габарити, но компанията, разработила системата, гарантира нейната надеждност. Между другото, окончателните изпитания на модела в реални условия ще бъдат проведени още следващата седмица.

Президентът стана и потри брадичката си. Изглежда адмирала многозначително и го попита:

— Адмирале, ако подводницата заработи според очакванията, какво би означавало това?

— „Морска стрела“ ще ни изстреля двайсет години пред най-големите ни конкуренти. Всички подводници, които строят китайците, руснаците или иранците, ще са безпомощни пред нея. Ще разполагаме с оръжие, което ще бъде практически неуязвимо. С помощта само на няколко подводници от този клас ще сме в състояние да реагираме почти мигновено и да защитим интересите си във всяко кътче от земното кълбо. „Морска стрела“ означава, че не би трябвало да се безпокоим за сигурността на моретата поне докато сме живи.

Президентът кимна. Горещината и влагата вече не му правеха впечатление и за първи път през този ден той се усмихна.

[1] В американския щат Кънектикът има река, наречена Темза, и град на име Ню Лондон. — Б.пр. ↑

3.

Над яхтеното пристанище се стелеше обичайната за Южна Калифорния утринна омара, която изпълваше и бездруго влажния въздух със ситни капчици мъгла. Джо Еберсън се измъкна иззад волана на взетия под наем автомобил, огледа паркинга, после отиде до багажника и извади кутия с рибарски принадлежности и въдица. И двете бе купил предната вечер, малко след като самолетът, който бе взел на Източния бряг, кацна на летище „Линдбърг“ в Сан Диего. Нахлупи на главата си шапка идиотка и се отправи със спокойна равномерна походка към яхтеното пристанище на остров Шелтър.

Не обърна никакво внимание на шпионския самолет Е-2 „Ястребово око“, излетял от базата на военноморската авиация „Коронадо“, разположена от другата страна на залива, а продължи да крачи невъзмутимо покрай десетките малки ветроходни яхти и мощни моторници. С основание подозираше, че това са играчки за богаташи, които много рядко напускат стоянките си в пристанището. Спря погледа си върху дванайсетметров ветроход с просторна открита задна палуба и се насочи към него. Яхтата бе навлязла в петото си десетилетие, но блестящият ѝ бял корпус, искрящият корабен лак по палубата и излъсканите метални части свидетелстваха за любовта и грижите, полагани от собственика ѝ. Боботенето, което се разнасяше откъм кърмата, подсказваше, че двигателят на яхтата вече загорява.

— А, Джо, ето те най-последно! — възкликна мъжът, който се появи от рубката. — Още малко и щяхме да тръгнем без теб!

Доктор Карл Хейланд изглеждаше като типичен електроинженер — слаб, с дебели стъкла на очилата и късо подстригана щръкнала бяла коса. Очите му шареха насам-натам, а усмивката не слизаше от лицето му и разкриваше, че притежателят ѝ е напълно зареден с енергия дори в шест сутринта.

На свой ред Еберсън, който току-що бе прелетял от единия край на континента до другия и умираше за сън, изглеждаше пълна негова противоположност. Качи се внимателно на палубата и се здрависа с Хейланд.

— Съжалявам, че закъснях, докторе — каза той, потискайки поредната си прозявка. — Завих в грешна посока веднага след като излязох от хотела и се усетих едва когато стигнах аквапарка и океанариума на „Сий Уърлд“. Мисля, че дори прочутата им косатка Шаму още спеше по това време.

— За сметка на това разполагах с достатъчно време да приготвя всичко — каза Хейланд и кимна към сандъците, привързани за фалшборда. — Ще оставя нещата ти при нашето оборудване. — Взе въдицата на Еберсън и избухна в смях, като че ли едва сега бе забелязал шапката му. — Да не мислиш, че ще ловим пъстърви?

Еберсън свали шапката си и огледа протритата ѝ периферия, по която бяха закачени ярко оцветени изкуствени мухи, използвани за сладководен риболов.

— Нали каза да се облека като за риболовен излет?

— Както и да е, не мисля, че някой друг е забелязал — засмя се Хейланд, сетне се провикна към рубката: — Хайде, Мани, потеглай! Да се махаме от това пристанище!

От рубката се появи мургав мъж с къси панталони, развързва въжетата, които придържаха яхтата, настани се зад щурвала и насочи лодката към пристанището на Сан Диего, което имаше формата на конска подкова. Разминаха се с един амфибиен кораб на военноморските сили и прекосиха канала, който свързваше пристанището с Тихия океан. Мани увеличи скоростта и пое курс на югозапад. Яхтата навлезе в мъртво вълнение, предизвикано от лекия крайбрежен бриз, и не след дълго стомахът на Еберсън се разбунтува, което го накара да влезе в каютата.

Хейланд му наля кафе и седна срещу него.

— Е, Джо, разкажи ми какво става в Арлингтън?

— Както знаеш, разкрихме проекта пред президента. Въпреки това натискът да се опитаме да постигнем повече с по-малко средства не отслабва. Ще извадим голям късмет, ако догодина отново не ни орежат бюджета.

— Бездруго предполагах, че е въпрос единствено на време секирата на бюджетните съкращения да се стовари и върху нас. Доволен съм, че сключихме договор, който гарантира работата ни през следващите пет години.

— Няма за какво да се тревожиш, Карл. Твоята компания е сред най-важните за реализирането на проекта. Между другото, получих одобрение да продължим да усъвършенстваме модела и да преминем към втора фаза на проекта.

Хейланд го изгледа развеселено.

— Доста хазартно от твоя страна. Още не сме тествали първата фаза на системата в реални условия.

Еберсън преодоля поредния пристъп на гадене и отвърна на усмивката на Хейланд.

— Карл, и двамата знаем, че всичко ще е наред.

— Получихте ли компонентите на двигателната система?

— Да, макар че изникнаха някои проблеми, свързани с доставката на определени материали — отвърна той и погледна Хейланд с надежда. — Интересуваме се повече от втория етап.

— Ние също срещнахме затруднения с някои материали, но смятам, че сме реализирали така дългоочаквания пробив.

Еберсън се усмихна широко.

— Точно затова се качих на първия самолет от Вашингтон. Сигурен бях, че при теб всичко е наред.

— Предвид секретността, с която е обвит проектът, не бих искал да привличам внимание към полевите изпитания. Подобен подход свърши работа по време на първата фаза, затова не виждам причина да не организираме този риболовен излет — каза той, отново погледна шапката на Еберсън и се усмихна.

— Ние сме се погрижили за секретността при нас. А и ти бездруго не си ни предоставил кой знае колко информация по отношение на спецификацията на проекта.

— Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

Еберсън отпи глътка кафе, после се наведе над масата.

— Смяташ ли, че ще успеем да достигнем теоретичните нива?

Очите на Хейланд блеснаха.

— Скоро ще разберем.

След няколко минути Мани изключи двигателя, което бе знак, че са пристигнали на мястото за изпитания. Бяха навлезли в мексикански териториални води, намираха се на дващестина морски мили от брега, далеч от обичайните маршрути, които водеха към пристанището на

Сан Диего. Водата бе прекалено дълбока, за да хвърлят котва, затова яхтата остана на дрейф. Хейланд се залови за работа.

Не обърна никакво внимание на привързания за фалшборда продълговат сандък, а отвори няколко по-малки кутии и извади от тях два лаптопа, кабели и конектори. Разположи компютрите на една от койките и започна да ги свързва.

Мани надникна откъм кабината на щурвала.

— Докторе, един товарен кораб се е насочил право към нас.

Хейланд погледна през рамо и каза:

— Би трябвало да отmine, преди да започнем изпитанията. — И отново насочи вниманието си към компютрите.

Еберсън седна на големия сандък и загледа приближаващия се кораб. Ако се съдеше до модерния му силует и липсата на ръжда, беше построен наскоро. Беше товарен, със среден тонаж, а сивата боя го караше да прилича на боен. Прозорците на мостика привлякоха вниманието на Еберсън. Бяха боядисани в черно, което бе необичайно и придаваше на товарния съд зловещо излъчване.

На главната му палуба се виждаха неколцина мъже с работни гащеризони — правеха нещо до един голям контейнер. Когато корабът приближи още, Еберсън видя, че монтират върху платформа, разположена в средата на палубата, предмет с формата на сателитна чиния. Въпросната чиния бе боядисана в сиво-зелен цвят, сочеше към морето и се издигаше на метър-два над палубата, наподобявайки издуто от вятъра платно. Мъжете, които сновяха по палубата, се скриха във вътрешността на кораба и Еберсън забеляза, че той забавя ход.

— Карл, този кораб нещо не ми харесва — каза Еберсън и се изправи разтревожен на крака.

— Нищо не могат да видят — каза Хейланд. — Защо не вземеш една въдица и не се престориш, че се опитваш да уловиш някоя риба тон?

Еберсън взе въдица от стойката и я заметна през борда, без дори да си направи труда да сложи стръв, тъй като бездруго не изпитваше никакво желание да се бори с някоя огромна риба, появила се от морските дълбини. Когато товарният кораб се изравни с яхтата им, той помахаша приятелски към затъмнените прозорци на мостика.

В този миг ръката му бе пронизана от изгаряща болка, която продължи към тялото му. Той свали ръка и я разтърси, но парещата

агония вече се разпространяваше навсякъде по него. След броени секунди Еберсън се почувства така, сякаш в тялото му са впили челюсти хиляди червени мравки. Огънят обзе и главата му, където очните му ябълки сякаш бяха започнали да врят и кипят в орбитите си.

— Карл — понечи да извика той, но от устата му излезе само нечленоразделен гъргорещ звук.

Хейланд бе изпитал същата болка в гърба си. Извърна се рязко и съзнанието му обработи едновременно две сцени, на които стана свидетел. Едната бе на умиращия Джо Еберсън, който падна на палубата, без да изпусна въдицата. Кожата на приятеля му бе станала аленочервена. Другата бе на наподобяващото сателитна чиния устройство на товарния кораб, насочено право към него от разстояние няколко десетки метра.

Той преодоля изгарящата болка и се повлече към рубката. Мани лежеше на палубата, от носа и ушите му течеше кръв. В мига, в който Хейланд подмина стария си приятел, болката се усили още повече. Сякаш цялото му тяло гореше, обзето от пламъци. Някъде дълбоко в съзнанието си Хейланд си зададе въпроса защо кожата му не пада на парчета. Залитна, но със сетни усилия успя да достигне креслото на щурмана. Главата му сякаш щеше да експлодира, но той все пак намери сили да протегне ръка под конзолата и изгарящите му от болка пръсти напипаха двата превключвателя, скрити там. Той ги натисна едновременно, след което изпусна сетния си дъх.

4.

— Ще поплуваш ли с мен?

Лорън Смит-Пит вдигна поглед към съпруга си. Само преди броени секунди той бе станал от щурманското кресло, за да спусне котвата на взетата под наем моторна лодка, а сега седеше на транеца с неопренов костюм и кислородна бутилка на гърба, нетърпелив да изследва морските дълбини. Лорън можеше единствено да се възхищава на силата, с която морето го привличаше като магнит с невиджана мощ.

— Предпочитам да остана тук и да се наслажда на слънцето и на безоблачното чилийско небе — отвърна тя. — Сесията на Конгреса започва в понеделник, затова нека подишам чист въздух, докато имам тази възможност.

— Според мен най-голяма полза в Капитолия ще имаш от тапи за уши.

Лорън не отвърна на забележката на съпруга си. В Конгреса тя бе един от представителите на щата Колорадо и с радост се бе възползвала от възможността да избяга от партизанските боричкания във Вашингтон, та макар и само за няколко дни. Освободена от тежестта на служебните задължения и натрапчивия интерес на медиите, Лорън се чувстваше много по-спокойна и си почиваше много по-добре, когато се намираше в чужбина. Облечена с оскъден бански костюм от две части, който никога не би могла да си позволи у дома, тя гордо бе изложила на показ чувственото си, но стегнато тяло, което поддържаше с помощта на йога и всекидневни кросове върху пътечката за бягане.

Както се бе излегла на пейката, Лорън праметна крак през борда и потопа пръсти във водата.

— Уау! Колко е студено! Не, благодаря, предпочитам да остана на топло и сухо!

— Няма да се бавя — увери я съпругът ѝ, пъкна водолазния регулатор в устата си, погледна с възхита половинката си и падна назад

в сините води на Пасифика. Опръска закачливо Лорън с плавниците си, преди да изчезне под повърхността.

Лорън се избърса с кърпата си и проследи в продължение на няколко минути мехурчетата въздух, които изпускате съпругът ѝ, след което насочи поглед към хоризонта. Следобедният въздух бе кристалночист, а цветът на сапфиреносиньото небе бе досущ като този на океана. Червената им моторна лодка бе хвърлила котва на половин миля край чилийския бряг, точно срещу малък плаж на име Плая Калета Абарка.

На съседния скалист нос се издигаше масивният силует на хотел „Шератон“, чийто външен басейн гъмжеше от туристи, излезли да се попекат на слънце. Недалеч на юг се намираше Валпараисо, колоритното старинно пристанище на Чили, добило слава сред моряците като Перлата на Пасифика. Стръмните хълмове, заобикалящи града, бяха осеяни с вековни постройки, които напомняха на Лорън за Сан Франциско. Тя забеляза големия круизен лайнер „Морска прелест“, хвърлил котва в залива — пътниците слизаха на брега, за да се отправят към плажовете на Виня дел Мар или към забележителностите на чилийската столица Сантяго, разположена на стотина километра на югоизток.

Нежна вълна разлюля моторната лодка и Лорън насочи поглед към морето. Покрай нея мина малка жълта ветроходка, насочила се на север, към приближаващия се товарен кораб, с трептящо от вятъра триъгълно платно. Лорън се отпусна назад, затвори очи и започна да се наслаждава на топлите слънчеви лъчи.

На свой ред Дърк Пит се бе спуснал на дълбочина осемнайсет метра, адаптирал се към студа, който проникваше в крайбрежните води на Чили благодарение на преминаващото наблизко Хумболтово течение. Забави скоростта на спускане и нормализира дишането си. Видимостта бе сравнително добра — поне десет-дванайсет метра — което му позволяваше да вижда ясно покритото с водорасли скалисто дъно. Размърда лениво плавници и се понесе над кораловия риф, населен с пъстроцветни морски таралежи и звезди. Покрай него премина неголям пасаж чилийски сафрид, спря, за да го огледа за минута-две, сетне продължи по пътя си.

Морето бе мястото, където Дърк Пит си отпочиваше най-добре. Някои намираха морските дълбини за клаустрофобични, но у него те

предизвикваха необикновено чувство на отпускане, покой и свобода, което стимулираше сетивата му. Това бе преживяване, чието начало бе поставено преди десетки години, когато Дърк Пит прекарваше значителна част от младостта си в изследване на заливчетата по бреговете на Южна Калифорния, както и в свободно гмуркане и бодисърфинг. Усецането бе сравнимо с това при летене, което в крайна сметка го отведе до Академията на военновъздушните сили и летателната школа, които завърши като млад офицер.

Магията на морето обаче го накара да изостави обещаващата кариера на военен пилот и да постъпи в една новосъздадена федерална служба, наречена Национална агенция за морско и подводно дело. НАМПД бе създадена с цел проучването и опазването на световния океан и Дърк Пит се почувства като у дома си, тъй като агенцията му позволяваше да работи и на повърхността на морето, и под нея, при това на различни места из целия свят. След като в продължение на дълги години бе ръководил отдела за специални проекти, сега той оглавяваше цялата агенция, което само подсилваше чувството му на отговорност към съдбата на световния океан. Лорън често се шегуваше, че все още не може да се пребори с първата му любов или с любовницата му, наречена море.

Любовта му към подводните изследвания и интересът му към историята бяха позволили на Пит да открие над десет корабокрушения. Този следобед обаче целта на гмуркането му бе значително по-скромна. Той огледа внимателно широкия скалист риф, който се спускаше към по-дълбоки води, след което заплува над него и започна да се вира в отворите. След броени минути откри онова, което търсеше. Протегна ръка между две скали и измъкна червеникавокафява лангуста, която тежеше поне два килограма и половина. Дърк Пит огледа дългите трепкащи антени на лангустата, която риташе усърдно с крачка, след това я прибра в мрежестата си торбичка и се понесе над рифа в търсене на още една лангуста.

До ушите му обаче достигна ритмично потракване, заглушило дори шумното дишане през регулатора.

Той затаи дъх, за да чуе по-добре. Металното тракане се повтаряше в неизменен каданс — две кратки потраквания, последвани от две дълги и отново две кратки. Не беше добре познатият призив за помощ SOS от морзовата азбука, който използваше три точки и тирета,

но очевидно намерението бе същото. Дърк Пит не бе в състояние да определи откъде идва звукът, но не се съмняваше, че източникът му се намира наблизо. Би трябвало да е Лорън.

Той се отблъсна с плавниците и се устреми нагоре. Забеляза въжето на котвата, заплува по-бързо и излезе на повърхността на няколко метра зад лодката. Лорън се бе надвесила над транеца и удряше по кърмата с парче оловен баласт. Погълната от заниманието си, изобщо не забеляза появата му.

— Какво има? — попита Пит.

Лорън вдигна поглед и той видя в очите ѝ страх и отчаяние. Очевидно останала без думи, тя просто посочи зад гърба му. Пит изви глава и... изведнъж се оказа погълнат от чудовищна сянка.

Това бе кораб, огромен кораб за насипни товари, който се носеше право към тях. Деляха ги едва трийсетина метра. Моторната им лодка се намираще точно на пътя на широкия висок нос на кораба, който разцепваше океана, вдигайки същински планини от водни пръски и пяна. Пит изруга по адрес на глупаците на мостика, която бяха или слепи, или заспали.

Без да губи нито миг, той заплува бързо към моторницата и спря едва когато ръката му докосна борда ѝ.

— Да запаля ли двигателя? — попита Лорън. — Страхувах се да го направя, докато ти беше под водата.

Котвеното въже, което минаваше през малкия шлюз на носа, бе опънато. Зад гърба му боботенето на двигателите на товарния кораб се усиливаше. Корабът бе прекалено близо. Ако не успееш да прережат въжето навреме или ако двигателят не запалеше от първи опит, моторницата щеше да стане на трески, а те щяха да загинат на борда ѝ.

Дърк Пит отново лапна мундщука, поклати глава и махна на Лорън да се приближи.

Тя се втурна към него с протегнатата ръка, за да му помогне да се качи на борда.

Той пренебрегна жеста ѝ и вместо това я улови около кръста.

Преди да успее да реагира, Лорън се озова зад борда. Извика, когато тялото ѝ се озова в студената вода. Зарита и се замята, бореше се отчаяно за глътка въздух. Планината от стомана се издигаше само на няколко метра от тях.

В този миг Дърк Пит я дръпна и я помъкна след себе си като парцалена кукла, след което и двамата изчезнаха под разпенената морска повърхност.

5.

Товарният кораб не направи опит нито да забави ход, нито да промени курса си. Широкият му стоманен корпус се вряза в моторната лодка и скъса котвеното въже, преди да погребее малкия плавателен съд във вълните, вдигани от носа. Лодката заподскача по протежение на корпуса на кораба, след което изненадващо изскочи на повърхността и остана в килватера му. Изглеждаше напълно невредима, само една от напречните ѝ греди бе леко деформирана.

Някъде долу, под повърхността, Лорън се бе вкопчила отчаяно в съпруга си, който се спускаше към дъното. Стресната от гмуркането в студената вода, тя едва не бе изпаднала в паника, когато бе осъзнала, че Пит я тегли надолу, към морските дълбини, без да е поела и глътка въздух. Миг след това усети как той се опитва да напъха в устата ѝ мундщука на своя акваланг. Едва сега, въпреки студа, Лорън започна да възвръща самообладанието си. Дори подпомогна усилията на Пит, като заплува в унисон с него, без да забравя да преглъща, за да прочиства ушите си по време на спускането си към дъното.

Трепкащата светлина на водната повърхност потъна в мрак, когато черният корпус на търговския кораб мина над главите им. Лорън погледна нагоре; имаше чувството, че ако протегне ръка, ще докосне морските жълъди и останалите дребни ракообразни, покрили металната му обшивка.

Макар корабният кил да не ги бе засегнал, Пит продължи да се спуска надолу и надолу, като се оттласкваше енергично с плавници. Дробовете му щяха сякаш да се пръснат, но това го накара само да заплува още по-усърдно, докато най-сетне не стигнаха дъното. Пит забеляза корал с размерите на автобус и дръпна Лорън откъм извитата му страна, която им осигуряваше заслон. Когато коленете му докоснаха скалистото дъно, Пит се улови за крайче от кораловия масив в опит да запази равновесие.

Едва сега Лорън осъзна, че съпругът ѝ не бе поел въздух по време на почти цялото им спускане, и бързо поднесе мундщука към устните му. Пулсът ѝ се ускори и тя надникна с облещени от ужас очи

във водолазната маска на съпруга си. Той отвърна спокойно на погледа ѝ и дори ѝ намигна, сякаш надлъгването със смъртта бе нещо обичайно.

Пит с благодарност пое няколко дълбоки глътки въздух, след което върна мундщука на Лорън и вдигна поглед към повърхността. Корабният кил продължаваше да преминава над главите им, но в задния му край проблесна въртящото се витло, което оставяше пенлива дияря. Именно от него Дърк Пит се страхуваше най-много. Той прегърна Лорън и стисна с облечените си в ръкавици ръце кораловия къс. Дори на дълбочина дванайсет метра усещаха въртящата мощ на огромното витло, което пореше водата, и засмукващата му сила, която отлепи телата им от дъното и вдигна към повърхността облаци пясък. Когато корабът отмина и пясъкът се утаи, Пит пусна корала и заплува към повърхността, без да изпуска Лорън от прегръдката си. Най-сетне главите им се показаха над вълните и двамата жадно поеха топъл свеж въздух.

— За миг си помислих — успя да изрече задъхана Лорън, — че ти ще ме убиеш преди корабът да успее да го направи.

— Гмуркането под водата ми се стори най-разумният ход — отвърна Пит, без да откъсва поглед от кърмата на отдалечаващия се кораб, където бе изписано името му — „Тасманийска звезда“.

Лорън се извърна в противоположната посока и огледа повърхността.

— Прегазиха една платноходка — обясни тя, докато оглеждаше водата за оцелели. — Май беше някаква възрастна двойка. Сигурна бях, че ние сме следващите.

— Прояви съобразителност и спаси живота и на двама ни, макар да се нуждаеш от няколко урока върху морзовата азбука — каза Пит и се присъедини към търсенето ѝ. Усилията и на двамата се оказаха напразни — не успяха да открият никакви отломки от малката ветроходна лодка.

— Ще докладваме на полицията веднага щом се доберем до брега — закани се Лорън. — Те ще се разправят с екипажа във Валпараисо.

Пит се обърна към брега и с изненада откри червената им лодка да подскача върху вълните недалеч от мястото, на което бяха изплували. Корпусът ѝ изглеждаше хлътнал на места и изглежда бе

поела доста вода, но все още плаваше. Пит заплува към нея, последван от Лорън. Прехвърли се по корем на борда ѝ, след което издърпа и Лорън.

— Дрехите ни и обяда ги няма — установи тя, потръпвайки от студ, докато слънчевите лъчи започваха да сушат тялото ѝ.

— И лангустата ми я няма — добави Пит.

Свали кислородната бутилка и съблече неопреновия костюм, след което пристъпи към пулта за управление на моторницата. Ключът бе в контакта и Пит се опита да запали двигателя. Моторът се закашля няколко пъти, но сетне заработи, тъй като рубката бе останала почти суха. Пит натисна дросела напред и устреми поглед към отдалечаващия се товарен кораб.

„Тасманийска звезда“ продължаваше да следва същия курс и да поддържа същата скорост. На около миля-две пред кораба се простираше пристанището на Валпараисо, което имаше формата на полумесец, отворен на север. Съоръженията на товарното пристанище бяха разположени в западната му част, но корабът се бе насочил към източния му край. Пит се напрегна, когато проследи курса на кораба, после бутна дросела докрай.

Понеже в кокпита и трюма на моторницата имаше вода, тя ускори с голяма мъка, но все пак успя постепенно да набере скорост.

Лорън се приближи до съпруга си и видя нарасналото напрежение в тъмнозелените му очи.

— Защо не караш към брега?

Пит посочи товарния кораб:

— Виж какво има пред него.

Лорън проследи накъде се е запътил „Тасманийска звезда“. В пристанището на Валпараисо бе хвърлил котва голям бял туристически лайнер, който се намираше перпендикулярно на курса на приближаващия товарен кораб. Ако „Тасманийска звезда“ не променеше курса си, неминуемо щеше да се вреже в „Морска прелест“.

— Дърк, на борда на този кораб сигурно има поне хиляда души.

— И ако проблемът на борда на „Тасманийска звезда“ е по-сериозен и не става въпрос просто за късогледството на някой щурман, могат да загинат стотици.

Една вълна подметна моторната лодка и Лорън улови Пит за рамото. Пострадалата от сблъсъка моторница заподскача по вълните, преди да се стабилизира отново. Помпата в трюма, която трябваше да изпомпва насъбралата се там вода, най-сетне се справи със ситуацията, което позволи на моторната лодка да се издигне над вълните и да увеличи скоростта си. Оказа се, че всички повреди са над ватерлинията, така че Пит нямаше никакви проблеми да контролира лодката, която вече вдигаше над двайсет възела и бързо започваше да навакхва изоставането от товарния кораб.

— Можем ли да предупредим круизния кораб? — попита Лорън високо, за да надвика шума на работещия с цялата си мощност двигател.

Пит поклати глава.

— Нямаме радиостанция. А и корабът е хвърлил котва. Няма да успеят да го преместят навреме.

— Поне можем да предупредим пътниците.

Пит само кимна. Това изглеждаше почти непосилна задача предвид малкото време, с което разполагаха.

Докато приближаваха товарния кораб откъм кърмата, той обмисли няколко възможности. Наблизо не се виждаха други кораби, яхти или лодки, което означаваше, че не могат да предупредят круизния лайнер по радиостанцията. Първата му мисъл бе да се качи на борда на движещия се кораб, но когато приближи корпуса му достатъчно, отхвърли идеята. Достъпът до палубата не изглеждаше никак лесен, а дори да успееше да се добере до мостика, едва ли щеше да успее да го спре навреме. А искрящо белият туристически кораб лежеше право пред тях, на разстояние не повече от половин миля.

Докато минаваха покрай корпуса на „Тасманийска звезда“, Пит включи сирената и мина пред товарния кораб. Лорън подскочи и махна с ръце към бака, но не последва никаква реакция. „Тасманийска звезда“ не забави ход и не промени курса си, а продължи невъзмутимо напред към страховития сблъсък. Пит огледа мостика, но не видя зад прозорците му нито една фигура. По всичко изглеждаше, че „Тасманийска звезда“ е кораб призрак, изоставен от екипажа си и излязъл от контрол.

Пит огледа близките води, за да потърси помощ, но около тях нямаше никого. В товарното пристанище, разположени на около миля

югозападно от тях, бяха акостирали няколко кораба, но иначе акваторията на залива изглеждаше празна чак до самия бряг. Празна, ако не се броеше белият корпус на закотвения „Морска прелест“.

Пътниците, събрали се на горната палуба на лайнера, сочеха и ръкомахаха към приближаващия се товарен кораб, а капитанът на „Морска прелест“ правеше трескави опити да се свърже с „Тасманийска звезда“ по радиото. Неуправляемият кораб обаче отвърщаше единствено с мълчание.

Застанал на борда на моторната лодка, Пит огледа товарния кораб по цялото му протежение. Странно, но той газеше доста плитко.

На слабото му обветрено лице се изписа решимост. В критични моменти умът му като че ли работеше с непостижима иначе скорост, обмисляше всевъзможни варианти и съвсем хладнокръвно начертаваше план за действие. И тъй като опциите пред тях бяха съвсем ограничени, Пит бързо стигна до единствено възможния отговор.

Завъртя рязко щурвала и пресече пътя на търговския кораб, след което насочи лодката успоредно на щирборда^[1] му.

— Лорън, облечи неопреновия ми костюм.

— Какво ще правим?

— Ще отклоним тази грамада от курса й.

— С тази миниатюрна лодка? Това е невъзможно!

Пит погледна към кораба и каза решително:

— Не и ако го ударим където трябва!

[1] Щирборд — десният борд на кораб; бакборд — левият борд на кораб. — Б.пр. ↑

6.

На борда на „Морска прелест“ бе избухнала паника. Пътници крещяха истерично, родители грабваха децата си и тичаха към противоположния край на кораба, докато други се блъскаха по стълбите в опит да достигнат горните палуби. Дори членовете на екипажа се присъединиха към пасажерите в опитите им да избягат от мястото на предстоящия сблъсък.

Случайно или не, но „Тасманийска звезда“ се бе насочила право в средата на туристическия лайнер. Двата кораба имаха приблизително еднакви габарити и товарният кораб се движеше с достатъчно инерция, за да разцепи пътническия на две.

Застаналият на мостика на „Морска прелест“ капитан Алфонс Франко нямаше кой знае какви възможности за реакция. Отчаяно се опитваше да извърти кораба си настрани, но за целта можеше да разчита единствено на спомагателните двигатели, тъй като основните изобщо не бяха включени. Все пак той бе вдигнал котвената верига и бе задействал спомагателните двигатели с надеждата да завърти кораба и да избегне сблъсъка.

Докато наблюдаваше обаче връхлитащия товарен кораб, капитан Франко осъзна, че е прекалено късно.

— Завий, за бога, завий! — провикна се той.

Никой на мостика не му обърна внимание, тъй като уплашеният му екипаж бе прекалено ангажиран с подаването на сигнали за помощ и следването на аварийните процедури. Капитанът стоеше вцепенен, неспособен да откъсне очи от приближаващия се товарен кораб, все едно се надяваше, че ще успее да го отклони само със силата на своя поглед.

След миг сведе очи към малката червена моторница, която се носеше над вълните към кърмата на „Тасманийска звезда“. Зад щурвала стоеше висок слаб мъж с черна коса. Компания му правеше жена в неопренов костюм, който определено не ѝ беше по мярка. Дватама поддържаха курс, който щеше да блъсне моторната им лодка в „Тасманийска звезда“ в несъмнен опит за самоубийство.

— Лудост! — промълви капитан Франко и поклати глава. — Чиста лудост!

Пит дръпна дросела за миг, при което лодката трепна и забави ход, и извика на Лорън:

— Скачай!

Тя стисна ръката му и скочи зад борда. Още не се бе гмурнала във водата, когато Пит бутна дросела напред и моторницата рязко ускори. Лорън изплува на повърхността и се загледа подир отдалечаващата се моторна лодка с надеждата съпругът ѝ да не погуби себе си, докато се опитва да спаси живота на другите.

Пит осъзнаваше, че разполага само с една възможност да извърши планираното чудо. Товарният кораб се намирал на четвърт миля от „Морска прелест“, което означаваше, че няма право на грешка. Прицели се в кърмата на „Гасманийска звезда“ и се подготви за сблъсък.

Ютът, или кърмовата палуба на товарния кораб, се издигаше над водата, а кърмата му се извиваше плавно, чезнейки под ватерлинията. Именно там бе насочил моторницата Дърк Пит. Докато се приближаваше бързо, забеляза, че горният шпиндел, на който бе монтирано перото на кормилото, се показва над повърхността. Завъртя щурвала, за да насочи лодката си по-добре. Непосредствено до шпиндела, но по-близо до корпуса на кораба, се намирал въртящото се витло, което лесно може да погуби и него, и моторницата му.

Ако трюмовете на товарния кораб бяха пълни, планът му не би имал никакви шансове за успех. „Гасманийска звезда“ обаче газеше плитко, а това означаваше, че положението не е безнадеждно. Дърк Пит се прицели на метър-два вляво от шпиндела, стегна се и насочи лодката натам с пълна скорост.

Чу се силен трясък, когато червеният корпус на моторната лодка се блъсна във външния ръб на перото на кормилото на товарния кораб. Инерцията, с която се движеше малката лодка, я изхвърли над водата и тя се изправи почти вертикално във въздуха. Пит изхвърча от кокпита, но не изпусна щурвала чак докато лодката не падна отново върху вълните, при което отново удари перото на кормилото, този път малко по-високо, като успя да го изкриви леко в горната част.

Целият корпус на моторницата се разтресе, но тя успя да се измъкне от обсега на витлото, преди двигателят ѝ да се закашля и да спре. Килватерната струя я изтласка встрани и корабът продължи по курса си.

Дърк Пит стисна разкъравения си пищял, пострадал при сблъсък с предното стъкло, но като се изключеше това, бе успял да се измъкне напълно невредим. Миг по-късно Лорън доплува до бавно потъващата моторница и се качи на борда ѝ.

— Добре ли си? Ама че удар беше!

— Добре съм — отвърна той и разкъса блузата си, за да превърже окървавения си крак. — Но не съм сигурен дали успях да направя нещо.

И впери поглед в отдалечаващата се грамада на товарния кораб, насочил се право към туристическия лайнер. Отначало не забеляза в курса му никаква промяна. Сетне обаче носът на „Тасманийска звезда“ започна да завива почти незабележимо.

Когато бе ударил кормилото, Пит бе успял да измести перото с двайсетина градуса, но корабният автопилот се бе опитал да коригира курса. Вторичният сблъсък обаче бе блокирал шпиндела и перото на кормилото не бе в състояние да помръдне. Затова колкото и да се опитваше, автопилотът не бе в състояние да преодолее повредата. Така Пит бе успял да отклони товарния кораб от курса. Но дали това отклонение щеше да се окаже достатъчно?

Капитан Франко, който стоеше на мостика на „Морска прелест“, забеляза промяната в курса и извика, без да откъсва поглед от намаляващото разстояние между двата кораба:

— Завива! Завива!

Сантиметър по сантиметър, сетне педя по педя и накрая метър по метър носът на товарния кораб започна да завива към сушата. Изпълнените с надежда туристи на борда на „Морска прелест“ се молеха катастрофата да се размине. Разстоянието между двата кораба обаче беше прекалено малко. Да се избегне сблъсъкът беше невъзможно.

Корабната сирена разцепи въздуха и пътниците и екипажът се приготвиха за удара. „Тасманийска звезда“ се насочи към щирборда на круизния лайнер, но в последния момент високият нос на товарния кораб се отклони от таранния удар и се плъзна покрай ахтерщевена,

или долната кърмова част на „Морска прелест“. Носът на товарния кораб подмина лайнера с шест-седем метра, преди да се разнесе първото пронизително проскърцване, съпровождащо стърженето на метал в метал.

Товарният кораб се разтресе, когато се отърка в надвисналата над него част от ахтерщевена на „Морска прелест“. Масивният му корпус изобщо не забави ход, а продължи напред под грохота на раздираща се стомана. „Тасманийска звезда“ се отдалечи от круизния лайнер също така изненадващо, както бе връхлетяла върху него, и продължи към брега. Продължаваше да поддържа скорост от дванайсет възела, но сега бе понесъл върху палубата си шестметрова секция от ахтерщевена на „Морска прелест“.

Туристическият кораб се бе наклонил силно в резултат от удара, но сега бавно започна да се изправя. Капитанът му не можеше да повярва на очите си. Докладите на екипажа, които засипваха офицерите на мостика, отчитаха минимални структурни щети. Бяха се отървали на косъм от истинска катастрофа.

Когато капитанът осъзна, че корабът му е оцелял и не е дал нито една жертва, облекчението му се трансформира в гняв.

— Пригответе за спускане голямата лодка — нареди той на най-близкия матрос. — След като огледам щетите, собственоръчно ще пребия онзи идиот в мига, в който кракът му стъпи на брега.

Капитан Франко изобщо не бе обърнал внимание накъде се отправя „Тасманийска звезда“, понеже предполагаше, че в крайна сметка корабът ще забави ход и ще се насочи към товарното пристанище на Валпараисо. Товарният кораб обаче не промени курса си нито на йота и продължи към тясната пясъчна ивица, разположена по протежение на крайбрежния булевард.

Двойка канадци на средна възраст, които на обяд бяха прекалили с местното шардоне, дремеха на пясъка, когато „Тасманийска звезда“ остърга морското дъно на няколко метра след като премина прибоя. Когато килът зачегърта по дъното, оглушителен стържещ звук изпълни въздуха, долетял сякаш от гигантска мелница за мелене на кафе. Носът на кораба се вряза с лекота в мекия пясък, който започна да убива скоростта му. „Тасманийска звезда“ спря чак на самия плаж, като премаза една сергия за сладолед, чийто собственик прояви благоразумие и избяга навреме.

Когато призрачният кораб спря напълно, насъбралите се зяпачи не можеха да повярват на очите си. Единствените признаци за живот на борда на заседналия плавателен съд бяха тътенът на двигателите и въртенето на корабното витло.

Когато чу шума и установи, че върху тялото му е паднала нечия сянка, задрямалият канадец смушка жена си и попита със затворени очи:

— Скъпа, какво беше това?

Тя отвори сънено очи, после рязко се изправи. На три метра от нея се издигаше огромният корпус на товарния кораб. Това бе разстоянието, което ги бе разделило от смъртта.

— Харолд... — премигна тя и погледна отново. — Мисля, че е кораб.

7.

По време на огледа на повредената кърма на „Морска прелест“ капитан Франко почервения от гняв. И все пак щетите бяха значително по-малки от очакваното, тъй като откъснатата обшивка можеше да се квалифицира като козметична повреда. Разбира се, водолазите щяха да огледат корпуса и под ватерлинията, но по всичко изглеждаше, че екипажът му ще успее да се справи със ситуацията със собствени сили. Щяха да изолират задната палуба и корабът щеше да продължи по курса си с минимално закъснение. Капитанът добре осъзнаваше, че щеше да си навлече гнева на шефовете, ако се бе наложило пътниците да бъдат свалени на брега и да им бъдат възстановени сумите, заплатени за круиза. Слава богу, бе се отървал на косъм и от този, макар и по-незначителен проблем. Той обаче изпитваше към кораба бащинско чувство, отнасяше се към него като към член от семейството и затова изгаряше от гняв при вида на щетите, които го бяха обезобразили.

— Закарай ни на товарния кораб — нареди той на щурмана, който управляваше лодката.

Един от корабните офицери привлече вниманието на Франко.

— Капитане, една малка лодка бедства откъм щирборда!

Капитан Франко погледна натам. Това бе малката червена моторница, която дрейфуваше, натежала от нахлупата в нея вода. Двата на борда ѝ не само бяха живи, но и седяха на носа и му махаха.

— Това е оня откачалник, който блъсна лодката си в товарния кораб. — Той поклати глава. — Да отидем да ги приберем.

Лодката на „Морска прелест“ спря край потъващата моторница. Пит помогна на Лорън да се качи на борда ѝ, след което сам скочи в нея. Обърна се и погледна очуканата моторница миг преди тя да изчезне под повърхността.

После се обърна към намръщения капитан.

— Май ще трябва да купувам нова лодка.

Франко го огледа изпитателно: не беше някой млад глупак... или пък пияница. Беше висок, със стройно мускулесто тяло. Въпреки кървящата рана на крака стоеше изправен с лекота. Обветреното му лице свидетелстваше за дълги години, прекарани под открито небе, освен това се усмихваше, сякаш всичко това го забавлява. Да не забравяме и зелените очи, в които блестеше интелект.

— Благодаря, че ни се притекохте на помощ — каза Пит. — Спестихте ни едно хубаво плуване до брега.

— Видях как съсипахте моторницата си — каза Франко. — Защо го направихте?

— За да изместя перото на кормилото — отвърна Пит и след като хвърли поглед към повредената кърма на лайнера, добави: — Но явно не успях да го направя съвсем навреме.

Капитанът пребледня.

— Мили боже! Ама разбира се! Вие променихте курса на кораба в последната секунда!

Сграбчи ръката на непознатия и я разтърси така здраво, че Пит имаше чувството, че ще я измъкне от рамото му.

— Вие спасихте моя кораб и живота на стотици! Нямахме никакво време за маневри! Щяхме да бъде премазани от този идиот!

— Той прегазил една ветроходка и едва не потопил и нас.

— Идиоти! Не отговаряха на призивите ни по радиостанцията, а продължаваха да вървят напред и напред. Вижте, заседнали са на брега!

— Екипажът явно не е в състояние да управлява кораба — отбеляза Пит.

— И няма да бъде, след като приключи с тях — закани се капитанът.

Лодката увеличи скоростта си и се насочи към заседналия в пясъка кораб, като заобиколи отдалече огромното витло, което продължаваше да се върти. На брега се бе събрала тълпа зяпачи, а воят на сирени в далечината свидетелстваше за скорошната поява на чилийската полиция.

Корабът бе заседнал почти изправен, със съвсем лек наклон към щирборда. На палубата не се забелязвала признаци на живот. От едната ѝ страна висеше продълговата желязна товарна рампа, която почти докосваше водата. Приличаше на увиснал безпомощно крайник.

Рампата, използвана за товаро-разтоварни дейности, бе пострадала по време на сблъсъка с „Морска прелест“. Франко прецени, че могат да я използват, за да се качат на борда, затова нареди на екипажа на лодката да спре до нея.

Долният край на рампата почти докосваше борда на лодката. Един от матросите стъпи на нея, за да провери дали ще издържи, направи няколко предпазливи стъпки, после се обърна към капитана и вдигна палец. Запълзя по тежката дебела транспортна лента и накрая скочи на палубата. Последва го и капитан Франко, който изглеждаше притеснен и отделяше прекалено много внимание на това къде по покритата с прах лента стъпва, за да забележи, че Дърк Пит го следва по петите.

Франко стигна до релинга и с помощта на очакващия го на палубата матрос успя да прескочи бордовата ограда. Остана изненадан, когато видя Пит да скача от товарната рампа и да се присъединява към него. Франко понечи да го смъмри, че се е качил на борда, но Пит го изпревари:

— Да побързаме да изключим двигателите.

Подмина Франко и се насочи към мостика.

Франко изля гнева си върху моряка:

— Претърси цялата палуба и всички каюти и се качи при мен на мостика.

След което се обърна и забърза след Пит.

Мостикът се намираше на върха на многоетажна надстройка, разположена близо до кърмата. Докато вървеше към задната част на кораба, Пит забеляза големите люкове на петте основни товарни трюма на „Тасманийска звезда“. Двойните хидравлични врати на последния бяха леко отворени. Пит отиде до ръба на трюма и надникна. Огромният като пещера трюм бе напълно празен, ако не се броеше минибулдозерът и сребристият прах, покрил дъното. Пит предположи, че товарът в предните трюмове е непокътнат, което би обяснило факта, че корабът плаваше с високо вдигната кърма. Забеляза, че палубата е осеяна със сребристи камъчета, взе едно, прибра го в джоба на банските си и продължи към мостика.

— Никой ли няма на борда? — попита Франко, след като настигна Пит в подножието на вътрешната стълба.

— Все още никой не ни е посрещнал с добре дошли.

Изкачиха няколко етажа и влязоха в мостика през отворена двукрила врата.

Огромната контролна зала бе празна подобно на останалата част на кораба. Призрачната атмосфера се нарушаваше единствено от статичното прашене на корабната радиостанция, която излъчваше ругатните на чилийската брегова охрана. Франко изключи радиото, после отиде пред централната конзола на пулта за управление и спря двигателите.

Пит огледа щурвала.

— Автопилотът е настроен на курс от сто четирийсет и два градуса.

— Не разбирам защо екипажът е изоставил движещ се кораб.

— Възможно е да става въпрос за пиратство — предположи Пит.
— Изглежда, че трюм номер пет е бил опразнен, след като корабът е напуснал пристанището.

— Да пленят екипажа и да поискат откуп, това мога да го разбира — каза Франко, като разтриваше замислено брадичката си, — но да ограбят кораб за насипни товари в открито море... Не съм чувал за подобно нещо.

Чак сега забеляза едно тъмно петно на стената и множество подобни на пода.

— Погледнете това!

Бегъл поглед към петната бе достатъчен на Пит, за да разбере, че това е засъхнала кръв. Когато потри с пръст петното на стената, фини частици се отлепиха и се посипаха на пода.

— Не ми изглежда скорошна. Можем да проверим навигационната система на кораба и да разберем откъде идва.

Франко пристъпи към щурвала, отдалечавайки се с радост от засъхналата кръв, застана пред навигационния монитор, който представляше стилизирания образ на „Тасманийска звезда“, наложен върху дигитална карта на пристанището на Валпараисо, натисна няколко копчета и намали мащаба. Пристанището на Валпараисо отстъпи място на чилийското крайбрежие, което на свой ред бе заменено от бреговата ивица на Южна Америка. Появи се жълта линия, която очертаваше маршрута на кораба. Тя сочеше на север, след което рязко завиваше на запад. Франко проследи линията през целия

Пасифик и установи, че началото ѝ тръгва от австралийския континент.

— Дошъл е от Пърт — каза той, след което насочи вниманието си към точката, в която корабът бе променил рязко курса си, погледна Пит и кимна. — Възможно е наистина да става въпрос за пиратство. Корабът не би трябвало да прекоси Тихия океан с един празен трюм.

— Къде е настъпила промяната на курса?

Франко посочи изображението на екрана.

— На приблизително хиляда и седемстотин мили западно от Коста Рика.

— Доста самотно кътче от океана и подходящо за пиратско нападение.

Франко поклати глава.

— Ако екипажът е напуснал кораба на това място, това означава, че „Гасманийска звезда“ е изминала сама над три хиляди и петстотин мили, преди да се озове край Валпараисо.

— Което пък означава, че е била отвлечена преди повече от седмица. Трудно може да се проследи толкова стара следа.

На мостика внезапно връхлетя морякът от екипажа на Франко. Лицето му бе зачервено, беше се запъхтял от тичането по стълбите. Трепереше.

— Каютите на екипажа са празни, капитане. На борда няма никой. — Той се поколеба. — Намерих само един.

— Мъртъв? — попита Франко.

— Да. Нямах да го открия, ако не беше миризмата. Лежи на главната палуба, близо до предния трюм.

— Заведи ме при него.

Морякът се обърна и поведе Франко и Пит надолу по стълбите. Прекосиха палубата откъм бакборда, като минаваха покрай редица товарни люкове. Когато наближиха предния трюм, морякът забави крачка, сетне спря и посочи:

— Лежи под една от спомагателните конзоли. — Но не направи нито крачка повече. — Сигурно е паднал там.

Пит и Франко пристъпиха напред. Едва сега забелязаха неясен син обект, вклинил се между хидравликата на люка в непосредствена близост до една от спомагателните конзоли. Когато приближиха още, видяха, че е труп на мъж, облечен в син гащеризон. Миризмата на

разлагаща се плът бе отвратителна, но още по-отвратителен бе видът на трупа.

Дрехите изглеждаха съвсем чисти. Ако съдеше по тежките работни ботуши и ръкавиците, затъкнати в колана на кръста, Пит би предположил, че това е обикновен моряк. Това бе единственото, което бе в състояние да заключи от огледа на тялото.

Откритите участъци от кожата на трупа бяха подпухнали, раздути до гротескни размери и придобили цвета на френска горчица. Около ушите и устата му се бе събрала съсирена кръв. Над лицето му кръжаха мухи, кацаха около отворените му подути очи. Най-ужасно бе състоянието на пръстите, ушите и носа, които бяха почернели като овъглени, макар кожата върху тях да бе запазила целостта си. Пит си припомни снимки на полярни изследователи с измръзнали крайници, чиято мъртва кожа бе покрита с черни пришки. „Тасманийска звезда“ обаче не бе доближавала полярните области.

— Пресвета Дево! — ахна Франко. — Самият дявол го е взел!

8.

В кабинета си във Вашингтон Дърк Пит завари на бюрото си издраскан и очукан мотоциклетен шлем. Към визъора бе прикрепена кратка, написана на машина бележка, която гласеше:

Татко,
трябва да внимаваш повече!

Пит се усмихна и отмести шлема встрани. Кой ли го беше изпратил — синът му или дъщеря му? И двете му деца работеха в НАМПД и току-що бяха заминали за Мадагаскар, за да вземат участие в проект, посветен на изучаването на подводната тектоника.

На вратата се почука и влезе красива жена с безупречна прическа и грим. Макар Зери Пошински да бе прехвърлила четирийсетте, видът ѝ бе на доста по-млада жена. Доверена секретарка на Пит в продължение на дълги години, тя би могла да изиграе и по-значима роля в живота му, ако не бе срещнал първо Лорън.

— Добре дошъл в бърлогата на лъва — усмихна му се тя и сложи на бюрото му чаша кафе. — Нямам представа как този шлем се е озовал тук.

— А смятах кабинета си за светая светих! — отвърна Пит също с усмивка.

— Обади се секретарката на вицепрезидента — продължи Пошински и лешниковите ѝ очи станаха сериозни. — Поканен си на среща в кабинета му. Днес в четиринайсет и трийсет.

— Спомена ли каква е темата?

— Не, въпросът бил свързан с националната сигурност.

— Че кой въпрос във Вашингтон не е свързан с националната сигурност? — Той поклати глава с раздражение. — Добре, уведоми ги, че ще присъствам.

— Освен това Хирам чака отвън. Искал си да го видиш.

— Да влезе.

Пошински излезе от кабинета и на прага застана брадат мъж с коса до раменете. С джинси, каубойски ботуши и черна тишъртка с изображение на рок групата „Олман Брадърс“, Хирам Йегър изглеждаше така, сякаш се е запътил към някой рокерски бар. Единствено интеллигентните сини очи, скрити зад старомодни очила, свидетелстваха за доста солиден умствен багаж. Хирам съвсем не бе почитател на крайпътните барове, а компютърен гений, чиято най-голяма слабост бе писането на софтуерни кодове. Под негово ръководство модерният компютърен център на НАМПД се бе превърнал в сърцевината на сложна мрежа, която събираше подробна океанографска информация от хиляди точки по земното кълбо.

— Значи спасителят на „Морска прелест“ се е върнал на работа — каза Хирам и се настани на стола срещу Пит. — Искаш да кажеш, че круизната компания не ти е подарила безплатно околосоветско плаване в знак на благодарност за спасяването на най-скъпия им кораб?

— О, искаха да ми се отблагодарят, и още как — отвърна Пит, — но Лорън е на диета, което би означавало да не се възползваме от кулинарните изкушения на борда. Аз пък съм изгубил форма що се отнася до игрите на карти, така че наистина нямаше смисъл да се възползваме от предложението.

— С удоволствие бих заминал вместо теб.

— И ще рискуваш цялата агенция да се разпадне в твоё отсъствие?

— Така си е, наистина съм незаменим! — каза Йегър и вирна нос. — Напомни ми да го спомена при следващото атестиране.

— Съгласен — отвърна Пит с усмивка. — Да разбирам ли, че си открил нещо, свързано с „Тасманийска звезда“?

— Само най-обща информация. Корабът е построен в Южна Корея през 2005 година. Дължината му е сто петдесет и пет метра и има водоизместимост от петдесет и четири хиляди тона, което означава, че е категоризиран като кораб за насипни товари клас „Хенди макс“. Разполага с пет трюма, два крана и конвейерна лента за товаро-разтоварни дейности.

— Която използвахме като стълба — вметна Пит.

— Собственост е на японската корабна компания „Сендай“ и е използван в акваторията на Тихия океан основно за превоз на руди. За последния курс на кораба компанията е сключила договор с

американска химическа компания. „Тасманийска звезда“ е напуснала Пърт преди двайсет и четири дни и според документите е превозвала боксит, който е трябвало да бъде разтоварен в Лос Анджелис.

— Боксит ли? — зачуди се Пит, измъкна найлоновото пликче от джоба си, извади сребристото камъче, което бе взел от борда на „Тасманийска звезда“, и го сложи на бюрото си. — Имаш ли представа каква е стойността на превозвания боксит?

— Не успях да откроя сумата, за която е бил застрахован корабът, но цената на боксита варира според качеството му и в момента се котира между трийсет и шейсет долара за тон на свободния пазар.

— Не ми се струва логично някой да отвлече кораб заради товар боксит.

— Аз лично бих предпочел кораб, натоварен с айпади.

— Някаква теория къде са се скрили крадците?

— Не. Анализирах координатите на мястото, където корабът е променил курса си — получих ги от теб — но не открих нищо. Това е бяло петно в Пасифика. Шпионските сателити не му обръщат никакво внимание.

— Влязъл си в мрежата на Националното разузнаване? Надявам се да не си оставил следи?

Йегър, който бе превъзходен хакер, когато обстоятелствата го налагаха, се засегна.

— Аз да оставя следи? Ако изобщо забележат, че съм влизал в системата им, няма да стигнат по-далеч от любимия ми сайт за холивудски клюки.

— Би било жалко правителството да спре сайта, нали?

— И аз мисля същото. Имам обаче теория за появата на „Тасманийска звезда“ във Валпараисо.

— С удоволствие ще я чуя.

— Преди девет дни, когато се е намирал на около хиляда и седемстотин мили западно от бреговете на Коста Рика, корабът е направил рязък завой на юг. По същото време в този район на Пасифика са паднали няколко метеорологични сонди. Оказва се, че тогава в района се е разразила мощна тропическа буря, макар че силата ѝ отслабнала преди да връхлети бреговете на Мексико. Преди да изгубим сондите, сме регистрирали ветрове със сила девет бала.

— Следователно пиратите са били принудени да изоставят плячката си набързо.

— Така мисля. Вероятно затова са изоставили по-голямата част от товара и не са спрели двигателите.

Пит се замисли за миг.

— Има ли някакви острови в района?

Йегър извади таблета си и извика на екрана карта на района, в който корабът бе променил курса си.

— Има малък атол, Клипъртън. Намира се само на двайсетина мили от мястото, което ми даде... и лежи точно на курса на кораба. — Погледна Пит и поклати глава. — Отлично хрумване!

— Не са имали време да го потопят, затова са му задали курс към Клипъртън. Очаквали се корабът да се разбие в рифа и да потъне.

— Само че бурята го е отклонила от курса — продължи Йегър — и корабът се е насочил на юг, изминавайки почти четири хиляди мили, преди да се озове в пристанището на Валпараисо.

Пит отпи глътка кафе.

— Това обаче не ни дава отговор на въпроса кой е нападнал кораба и е избил екипажа му.

— Прегледах пристанищните документи, свързани с последните доставки на боксит, но не открих нищо любопитно.

— Вероятно няма и да откриеш. Хирам, потърси информация за други пиратски нападения или за безследно изчезнали кораби в Тихия океан. И още една услуга. — Пит взе сребристото камъче и го подхвърли на Йегър. — Намерих това на борда на „Тасманийска звезда“. Преди да се върнеш в компютърния център, отбий се при момчетата от отдела за подводна геология и ги помоли да проверят какво точно е това.

— Веднага! — Йегър огледа камъчето. — Мислиш, че не е боксит, така ли?

Пит поклати глава.

— Едно предчувствие и един голям кораб, заседнал на брега, ми подсказват, че не е.

9.

В опит да прогони умората, обзела го след дългия полет, Пит изкачи на бегом входните стъпала, които отвеждаха към фойето на административната сграда „Айзенхауер“. Тази внушителна каменна постройка, разположена в непосредствена близост с Белия дом, бе любимата федерална сграда на Пит. Построена през 1888 г. в архитектурния стил, характерен за Втората френска империя, тя се отличаваше със стръмен мансарден покрив и високи прозорци, които я правеха идеален декор за филмирането на някой роман на Виктор Юго. Цялата сграда бе построена от гранит и шисти, с минимално използване на дърво, за да бъде намален рискът от пожар. По ирония на съдбата тъкмо пожар, избухнал през 2007 г., едва не бе унищожил кабинета на вицепрезидента Чейни на втория етаж.

Последните вицепрезиденти използваха кабинетите си в сградата единствено за церемониални цели, тъй като предпочитаха да стоят в Белия дом, долепени плътно до президента. Това обаче се промени с избирането на поста на адмирал Джеймс Сандекър. Компромисен кандидат, издигнат на поста след смъртта на своя предшественик по време на мандата му, Сандекър предпочиташе да стои на разстояние от майсторите на задкулиските интриги, с които изобилства всяка администрация. Затова превърна вицепрезидентския си кабинет в „Айзенхауер“ в свое основно работно място. Охотно минаваше — при това по няколко пъти дневно, ако случаят го налагаше — по подземния тунел, който свързваше сградата с Белия дом, и правеше това за голямо съжаление на членовете на екипа си, които не бяха в толкова добра физическа форма.

След като мина през различни проверки, Пит най-сетне се озова в преддверието на офисите, заемани от екипа на вицепрезидента, разположени на втория етаж, откъдето бе въведен в личния му кабинет. Просторното помещение бе декорирано с морски мотиви, подходящи за един адмирал от резерва, а няколкото стари маслени картини изобразяваха отдавна забравени клипери, водещи морски битки. Макар Пит да се бе появил точно в уречения час, срещата очевидно бе

започнала. Край масичката за кафе седяха двама мъже и една жена и слушаха вицепрезидента, който сновеше по мекия килим, стиснал огромна пура.

— А, Дърк, ето те и теб. — Адмиралът се здрависа с Пит. — Сядай.

Макар и дребен на ръст, Сандекър имаше повече енергия от десет мъже. В сините му очи, които рязко контрастираха с огненочервените му коси и брадичка а ла Ван Дайк, искряха пламъчета. Ветеран от политическите борби във Вашингтон, който презираше партизанщината, Сандекър бе човек, когото уважаваха, но и от когото се страхуваха заради неговата честност и безкомпромисност.

— Радвам се да ви видя, адмирале. Изглеждате в отлична форма.

— В този кабинет човек може да поддържа форма дори само като прогонва досадниците — отвърна адмиралът. — Дърк, позволи ми да ти представя останалите. Дан Фаулър е от Агенцията за съвременни отбранителни технологии към военното министерство, Том Серни е специален помощник на президента, а Ан Бенет представлява Службата за криминални разследвания към военноморските сили.

Пит се здрависа с тримата и седна, като погледна мимоходом часовника си.

— Не, не сте закъснели — каза Фаулър. — Имахме по-ранна среща с вицепрезидента.

— Добре. С какво може да ви бъде полезен един скромнен морски инженер?

— Вероятно не си информиран — започна Сандекър, — но през последните три години от различни секретни програми, свързани с разработването на нови оръжия, е изтекло обезпокоително количество информация. Няма да се впускам в подробности, само ще отбележа, че изтичането на информация е осъществено на високо ниво и ни нанесе изключително сериозни щети.

— Предполагам, че от това са се възползвали най-вече китайците.

— Да — съгласи се Фаулър. — Откъде знаете?

— Миналата година представиха новия си изтребител, който поразително прилича на нашия Ф-35.

— Това е само върхът на айсберга — продължи Сандекър. — За съжаление, постигаме само частични успехи в опитите си да

преустановим изтичането на информация. Затова по заповед на президента бе сформиран междуведомствен екип от представители на различни федерални служби, които да проучат ситуацията.

— Въпросните случаи на изтичане на информация представляват пряка заплаха за отбранителната способност на въоръжените ни сили — заяви Серни. Той имаше месесто лице и големи черни очи и говореше бързо и самоуверено като търговец на стари коли. — Президентът е дълбоко обезпокоен от тези събития и настоява да бъдат взети всички необходими мерки за защита на жизненоважни технологии.

Пит овладя импулса си да извика: „Ура за президента!“. Според него Серни беше типичният президентски подлизурко, който се наслаждава на притежаваната от него власт, без да я използва, за да направи нещо полезно.

— Добре — съгласи се Пит, — но, доколкото зная, половината правителствени служби бездруго се занимават със залавянето на шпиони и преследването на терористи.

— Има достатъчно работа за всички.

Сандекър запали пурата си и изпусна облак дим в разрез с всички правила, които забраняваха пушенето в сградата.

— Екипът, който работи по случая, се нуждае от помощ, която е в твоята компетенция. Става въпрос за малка по мащаби задача, за чието решаване смятам, че можеш да помогнеш. Агент Бенет ще ти съобщи подробностите.

— Всъщност става въпрос за безследно изчезнал човек — започна агент Бенет.

Пит я огледа внимателно. Бе прехвърлила трийсетте, привлекателна самоуверена жена с консервативен стил на обличане. Късо подстриганите ѝ руси коси бяха в унисон със строгата делова кройка на катраненочерния ѝ костюм. Студеното ѝ излъчване бе смекчено от трапчинките на бузите и финия нос, върху който бяха кацнали очила за четене с тънки рамки. Тя отвърна на погледа на Пит с живите си светлосини очи, после ги сведе към папката, която държеше в скута си.

— Преди няколко дни край Сан Диего е изчезнал Джоузеф Еберсън, ключов изследовател от Агенцията за съвременни отбранителни технологии към военното министерство — заяви тя. —

Смятаме, че е предприел риболовен излет на борда на частна яхта на име „Сепия“. Телата на собственика на яхтата и неговия помощник са били открити на няколко мили от брега от екипажа на преминаваща ветроходна лодка. Спасителните служби са претърсили района, но не са открили нито Еберсън, нито яхтата.

— И подозирате, че тук има нещо нередно?

— Нямаме доказателства или дори улики — намеси се Фаулър, — но Еберсън участваше в някои от най-важните разработки на военноморския флот. Трябва да знаем какво всъщност се е случило с него. Нямаме основания да предполагаме, че е дезертирал и преминал на страната на някоя неприятелска държава, но не изключваме възможността да е бил отвлечен.

— Следователно искате да откриете тялото му — заключи Пит. — За нещастие, ако яхтата е потънала и той се е удавил, морето би могло да отнесе тялото му чак до Таити например. А може и да се е озовало в стомаха на някоя голяма бяла акула.

— Затова се нуждаем от вашата помощ в усилията ни да открием яхтата — заяви Ан и очите ѝ проблеснаха умолително.

— Струва ми се, че с подобна задача би могла да се справи и полицията на Сан Диего.

— Бихме желали да извадим яхтата от океана, така че нашите следователи да получат възможност да я огледат и да преценят дали Еберсън е бил на борда — каза Фаулър. — Водите в района обаче са доста дълбоки и задачата надхвърля възможностите на полицейското управление.

Пит се обърна към Сандекър.

— Защо военноморският флот не участва в това?

— Всички налични спасителни кораби, с които разполагаме по Западното крайбрежие, провеждат учение край Аляска. Освен това двете тела са открити в мексикански териториални води. Смятаме, че ще е по-уместно, ако с издирването на яхтата се заеме океанографски изследователски кораб.

Сандекър отиде до бюрото си и погледна някаква записка.

— Доколкото зная, в момента изследователският кораб „Дрейк“ на НАМПД се намира в пристанището на Сан Диего в очакване на следващата си научна експедиция.

Пит поклати глава.

— Някой от моите хора ми е забил нож в гърба!

Очите на Сандекър проблеснаха шеговито.

— Все още са ми останали неколцина приятели в твоята служба.

— Е, добре — отвърна Пит и хвърли кос поглед към Ан, — значи аз съм човекът, който ще свърши работата.

— И как точно възнамерявате да проведете издирването? — попита Серни.

— На борда на „Дрейк“ има няколко различни сонарни системи, а също и малък подводен апарат. Ще разделим района на квадрати и ще започнем да го претърсваме със сонари. След като открием „Сепия“, ще изпратим дълбоководолази или подводница — зависи от дълбочината — които да проучат състоянието ѝ. Ако целостта ѝ не е нарушена, ще се опитаме да я извадим на повърхността.

— Ан ще се присъедини към вас по време на операцията — заяви Фаулър. — Ще ви бъдем благодарни, ако се заемете възможно най-бързо с решаването на въпроса. Кога смятате, че можете да започнете?

— Веднага щом си намеря билет за самолета за Сан Диего... и щом агент Бенет хвърли в багажа си няколко дрехи, подходящи за плаване в открити води.

Участниците в срещата благодариха на Пит, че приема задачата, и той напусна кабинета на адмирала. Щом Пит излезе, Сандекър се обърна към Серни.

— Не ми харесва, че го оставихме в неведение. Няма друг човек, на когото да имам повече доверие.

— Заповед на президента — заяви Серни. — Най-добре е никой да не знае какви са потенциалните ни загуби.

— Ще се справи ли? — попита Фаулър. — Ще успее ли да намери яхтата, ако е потънала?

— И още как — отвърна Сандекър и издуха облак дим към тавана. — Притеснява ме не това дали ще намери яхтата, а какво точно ще намери на нея.

10.

Мъжът крачеше по палубата с по две кислородни бутилки във всяка ръка, а тялото му не издаваше никакво усилие, сякаш бе понесъл леки като перце пухени възглавници. Ръцете му бяха дебели почти колкото бедрата му, а огромният му гръден кош бе издут като гума на трактор. Кафявите очи и тъмната чуплива коса на Ал Джордино издаваха италианските му корени, а остро извитите му вежди и вдигнатите нагоре ъгълчета на устните му свидетелстваха за хитрост и проницателност.

Щом забеляза Пит и Бенет да приближават към кораба, той тръгна към трапа да ги посрещне, без да пуска кислородните бутилки.

— Привет, кемосабе^[1] — поздрави Ал. — Добре дошъл в страната на соления въздух! Как мина полетът?

— Много добре. Вицепрезидентът успя да ме качи на борда на един „Гълфстрийм“ на военноморския флот, който трябваше да достави двама адмирала във военноморската база „Коронадо“.

— А аз все не успявам да се кача на нещо по-комфортно от автобусите на „Грейхаунд“. — Джордино погледна агент Бенет и се усмихна. — Пореден опит да обогатиш екипажа с малко красота и изисканост?

— Ан Бенет, това е Ал Джордино, директор по технологичните въпроси в НАМПД, макар понякога да се вживява в ролята на циничен матрос. Госпожица Бенет е от Службата за криминални разследвания към военноморските сили и ще ни прави компания по време на издирването.

— Приятно ми да се запознаем, господин Джордино.

— Моля, наричайте ме Ал — каза той и потракна с кислородните бутилки. — Можем да се здрависаме и по-късно.

— Не мисля, че ще имаме нужда от тях — каза Пит. — Водата в района е доста дълбока.

— Руди каза само, че мисията ни е свързана с изваждането на нещо от водата. Не пророни нито дума повече.

— Защото не знае. Той на борда ли е?

— Да. Преди малко се върнахме от погребение.

— На Бъди Мартин?

Джордино кимна. Мартин, капитанът на „Дрейк“, бе починал неочаквано от скоротечна болест.

— Съжалявам, че не успях да си дойда — каза Пит. — Бъди беше скъп и верен приятел. Много ще ми липсва.

— Да, толкова обичаше работата си, че кръвта му сякаш имаше цвят на тюркоаз — отбеляза Джордино: имаше предвид цвета, в който беше боядисан корабът на НАМПД. — Руди е поел временно командването на кораба. Мен ако питаш, вживял се е в ролята си като истински капитан Блай^[2].

Пит се обърна към Ан.

— Обикновено държа Руди колкото се може по-близо до Вашингтон, където се грижи за бюджета на агенцията.

— Ще го намериш в лабораторията — добави Ал, — при дълбоководните му рибки.

Пит и Ан оставиха багажа си в каютите си и тръгнаха да търсят Руди Гън. Намериха го бързо, тъй като „Дрейк“ беше компактен — бе не само най-новият, но и най-малкият кораб във флотилията на НАМПД. С дължината си от трийсетина метра бе предназначен основно за крайбрежни проучвания, но се справяше повече от добре и в открити води. На тясната си палуба носеше триместна подводница и автономен подводен апарат. Всяко свободно кътче на борда бе превърнато в изследователска лаборатория.

Лабораторията бе потънала в мрак. Осветлението бе угасено, а щорите на люковете — спуснати, така че единствената светлина идваше от миниатюрните сини аварийни лампи над главите им. Пит предположи, че климатичната инсталация в помещението работи денонощно, тъй като температурата бе едва десетина градуса над нулата.

— Затворете вратата, ако обичате.

Щом очите им се приспособиха към сумрака, Ан и Пит видяха човека, изрекъл тези думи — слаб висок мъж със сако, надвесил се над огромен аквариум, изпълнил почти цялата лаборатория. Носеше очила за нощно виждане и се взираше напрегнато в аквариума.

— Пак ли шпионираш размножителните навици на атерините^[3]? — попита Пит.

Мъжът позна гласа, подскочи стреснато и се обърна.

— Дърк, нямах представа, че си ти — каза Гън, свали прибора за нощно виждане и го смени с очила с рогови рамки.

Руди Гън, интелигентен и образован бивш военноморски офицер, работеше в НАМПД като заместник-директор на агенцията. Също като шефа си, и той се възползваше от всяка предоставена му възможност да напусне кабинета си във Вашингтон.

Пит представи Гън на Ан Бенет и тя попита:

— Защо тук е толкова студено и тъмно?

— Вижте сама — каза Гън и ѝ подаде очилата за нощно виждане.

Отведе я до аквариума и тя си сложи уреда за нощно виждане и погледна. Няколко малки рибки плуваха лениво в кръг, озарени от синкаво сияние. Изобщо не приличаха на рибите, които агент Бенет беше виждала — имаха полупрозрачни тела, огромни изпъкнали очи и няколко редици остри зъби, щръкнали от отворените им усти. Тя отстъпи назад.

— Какви са тези неща? Ужасни са!

— Дълбоководните домашни любимци на Руди — отвърна Пит.

— Научното им название е *Evermannella normalops* — каза Гън, — но ги наричаме саблезъбки. Това са необикновени риби, срещат се само на големи дълбочини. Открихме голям пасаж от тях край един дълбоководен термален извор близо до Монтерей и решихме да уловим няколко, за да ги изучим по-добре. Наложих се да спуснем няколко пъти подводния робот, но в крайна сметка успяхме да хванем двайсетина. Това са последните, които още не сме върнали в океана.

— Изглеждат така, сякаш се канят да те оглозгат до кости.

— Въпреки това смятаме, че не са хищни. Всъщност са доста кротки. Не са проявили апетит към други риби, затова смятаме, че може би предпочитат мърша.

Ан поклати глава.

— Все пак не бих бръкнала в аквариума.

— Не се притеснявай — засмя се Пит. — Вратата на каютата ти се заключва, в случай че някоя нощ им пораснат крачка.

— Кротки са като златни рибки — увери я Гън. — Само че тези златни рибки живеят на дълбочина две хиляди метра.

— Оставяме ги на твоите грижи — каза Пит. — Руди, кога ще потеглим?

Гън вдигна глава към тавана.

— Мисля, че мога да ти обещаая да тръгнем след... какво казваше онази реклама за доставка на пици? Трийсет минути или по-малко.

— Да вдигаме котва тогава — каза Пит. — Любопитен съм да видя къде ще ни отведе Ан.

Гън спази обещанието си и „Дрейк“ се отлепи от дока точно след половин час. Ан се присъедини към Руди на мостика, Пит и Джордино също, и загледаха как зелените хълмове на Пойнт Лома се отдалечават от тях, докато корабът напускаше пристанището. Когато излязоха в открито море, агент Бенет се почувства по-уверена и обясни на Гън и Джордино целта на плаването им, след което подаде на Пит един лист.

— Това са координатите на местата, където са били намерени двете тела. Съвсем близо са едно до друго.

— Това може да се окаже добър признак, че теченията не са им изиграли някоя лоша шега — каза Джордино.

Пит въведе координатите в навигационната система на „Дрейк“ и тя очерта мястото като триъгълник върху картата, появила се на дисплея. Оказа се, че мястото е отвъд малък скалист архипелаг близо до мексиканския бряг, известен като Коронадо.

— Крайбрежните течения вървят от север — обясни Пит, — така че би трябвало да пренесем границата на издирването по на юг.

— Според доклада на съдебния лекар смъртта е настъпила осем до десет часа преди намирането на телата — каза Ан.

— Това ни дава известна отправна точка — каза Пит и с помощта на курсора очерта върху картата правоъгълник. — Ще започнем с разделянето на района на квадрати със страна десет мили и при необходимост ще разширим обсега на издирването.

Ан се замисли върху това колко скромни са габаритите на „Дрейк“ и попита:

— Как смятате да организирате изваждането?

Пит се обърна към Гън:

— Руди?

— Един шлеп и един плаващ кран чакат в пристанището да ги повикаме. Предполагам, че трябваше да попитам по-рано, но за колко голяма яхта става въпрос?

Ан погледна бележките си.

— Според регистрите дължината на „Сепия“ е дванайсет метра.

— Ще се справим — увери я Гън и завъртя щурвала на „Дрейк“ към квадратчето, което Пит бе очертал на картата.

След два часа стигнаха на мястото, където случайно преминаваща ветроходна лодка бе открила телата на Хейланд и помощника му Мани. Дълбочината тук бе около сто и двайсет метра. Пит реши да използват теглен на буксир сонар, който бързо покриваше голяма площ, вместо автономния сонар робот, който се спускаше на по-голяма дълбочина. Моряците на кърмата спуснаха във водата яркожълтата антена на сонара и тя мигом започна да изпраща електрически импулси, които се препредаваха на специален апарат на мостика. Пит седна на пулта за управление и регулира кабела така, че антената да заплава на няколко метра над дъното на океана.

Ан стоеше до Пит и се взираше в монитора, който предаваше златисти на цвят образи от песъчливото, леко хълмисто океанско дъно.

— Какъв ли образ на яхтата ще получим?

— Работим с доста широка стъпка на сонара, така че образът ще е малък, но въпреки това ще го идентифицираме лесно — отвърна Пит и посочи екрана. — Виж например как изглежда един двесталитров варел.

Ан се вгледа в предмета с размери на монета от десет цента, който премина през екрана, и с лекота разпозна в него стар варел, изхвърлен в океана.

— Изображението е доста ясно.

— Технологиата е толкова добра, че могат да се видят извивките на раковините — каза Джордино.

Морето бе пусто, ако не се броеше една голяма мощна моторница с мексикански флаг, хвърлила котва на една-две мили от тях. Мъжете на борда ѝ ловяха риба. Гън бавно водеше „Дрейк“ по предварително начертаната схема, като описваше широки ивици, насочени ту на север, ту на юг. Сонарът регистрираше какво ли не: няколко автомобилни гуми, двойка игриви делфини, нещо, което приличаше на тоалетна — но не и потънала яхта.

След четири часа сканиране на морското дъно се приближиха до мексиканската моторница, която не бе помръднала от мястото си. На кърмата бяха подпрени две въдици, но на борда не се виждаха хора.

— Май ще трябва да нарушим модела на издирване, за да заобиколим тези момчета — каза Гън.

Пит погледна през прозореца на мостика към моторницата, хвърлила котва на четвърт миля от тях, после пак насочи вниманието си към монитора. Усмихна се, когато в горната част на екрана се появи обект с триъгълна форма.

— Няма да се наложи, Руди. Мисля, че я намерихме.

Ан се приведе озадачена напред и видя триъгълничето да се трансформира в същинска яхта, потънала в изправено положение на морското дъно.

Пит отбеляза мястото и измери дължината на яхтата.

— Дванайсет метра. Обзалагам се, че това е нашата изчезнала яхта.

Гън погледна изображението на монитора, после потупа Пит по рамото.

— Браво, Дърк. Ще се свържа с екипажа на плаващия кран и ще им кажа да тръгват насам.

Ан продължи да се взира в образа, докато той най-сетне не изчезна от монитора.

— Сигурни ли сте, че ще успеем да я вдигнем?

— Изглежда ми цяла — отвърна Гън, — така че не би трябвало да представлява проблем.

— Значи ще стоим тук и ще чакаме, докато дойде плаващият кран?

— Не съвсем — отвърна Пит и се усмихна дяволито на Ан. — Първо ще заведем един вашингтонски шпионин на дъното на морето.

[1] Поздрав, добил голяма популярност в Щатите, благодарение на комиксите и тв поредицата за Самотния рейнджър и индианския му спътник Тонто. Тонто обикновена се обръща към Рейнджъра с кемосабе, което означава буквално *заслужаващ доверие скаут* или *скаут, на когото може да се разчита*, а в по-широк смисъл — *верен приятел*. — Б.пр. ↑

[2] Уилям Блай (1754 — 1817), английски капитан, впоследствие вицеадмирал, командвал кораба „Баунти“. Суровото му отношение към екипажа е една от основните причини за избухването на прочутия бунт на борда на „Баунти“. — Б.пр. ↑

[3] Дълбоководни риби от семейство Atherinopsidae, които се срещат край бреговете на полуостров Калифорния. — Б.пр. ↑

11.

Подводницата, увиснала на висиящия над вълните кран, се завъртя леко във въздуха, преди Гън да я спусне в хладните води на Пасифика. Пит, настанил се на мястото на първия пилот в кабината, включи електродвигателите, които започнаха да я отдалечават от „Дрейк“, докато Джордино, влязъл в ролята си на втори пилот, пълнеше баластните резервоари. Ан седеше зад тях на тясната трета седалка и наблюдаваше случващото се с вълнението на малко дете.

Джордино погледна през рамо и забеляза удивлението, което искреше в зелените ѝ очи.

— Гмуркала ли си се някога?

— Много пъти — отвърна Ан, — но само в плувен басейн. В колежа тренирах скокове във вода.

Подводницата бавно започна да се спуска надолу. Морето извън обсега на външните ѝ прожектори бързо потъна в непрогледен мрак.

— Никога не бих скочил доброволно от високо място — каза Джордино. — И как така смени скоковете във вода с преследване на лошите?

— Баща ми беше морски пехотинец, затова по време на следването в колежа изкарах пълния курс и на корпуса за запасни офицери. След като завърших, постъпих във флота и ги убедих да платят таксата за следването ми в юридическия факултет. После ме командироваха в поделението на военната прокуратура в Бахрейн, прекарах няколко месеца и в Гуантанамо, където установих контакти с важни клечки във Вашингтон. Горедолу по това време се разпадна и бракът ми, затова реших да опитам нещо по-различно. Преди две години един приятел ме препоръча в Службата за криминални разследвания към военноморските сили и така се озовах в дирекцията, отговорна за контрашпионажа.

— Направо Пери Мейсън.

— И работата ми наистина беше такава, макар че докато бях във военната прокуратура, изпитвах удоволствие от самото разследване, но не и от пледоариите в съдебната зала. Точно това харесвам в сегашната

си работа, която ми позволява да прекарвам доста време извън кабинета. Поех случая с Еберсън и трябва да преценя дали той или яхтата са били обект на шпионаж.

— Скоро ще научим — каза Пит. — Приближаваме дъното.

Щом видяха песъчливото дъно, Джордино коригира баласта, а Пит забеляза един омар да притичва по него, което му напомни за пропуснатия обяд с лангусти в Чили. Включи двигателите и насочи подводницата напред. Изминаха съвсем кратко разстояние, преди от лявата им страна да се появи голям бял силует. Пит завъртя подводницата и приближи потъналата яхта.

В заобикалящия я подводен свят „Сепия“ приличаше на същество от друга планета, попаднало тук по погрешка. Корпусът ѝ, все още чист от раковини и осветен от прожекторите на подводницата, контрастираше рязко с тъмното, почти лишено от живот дъно. Подводницата започна да описва бавни кръгове около яхтата, която лежеше изправена на дъното и не показваше никакви следи от сериозни повреди.

— Смятам, че ако има пробойна, трябва да е отдолу — заяви Пит, след като забеляза тънка пукнатина в корпуса.

— Ще разберем, когато я вдигнем — отвърна Джордино. — Мисля, че няма да има проблем да мушнем две примки — една на носа и една на кърмата. След това вдигането ѝ ще е фасулска работа.

Пит насочи подводницата към кърмата на „Сепия“, после я спусна още малко надолу, за да огледа яхтата по-добре.

Ан ахна. Облегнато на един от люковете лежеше тялото на мъж. Бледата му кожа бе подпухнала и разкъсана на местата, където различни морски създания се бяха хранили с плътта му. Около лицето му кръжеше малък пасаж морски костури.

— Джо Еберсън? — попита тихо Пит.

Ан кимна и извърна очи.

Пит погледна по-отблизо. Стъпалата и коленете на Еберсън бяха омотани с рибарска корда. Кордата бе завързана за един от кнехтовете на борда, което означаваше, че тялото е потънало заедно с яхтата. Отначало Пит не видя рани или следи от изгаряне по тялото на учения от Агенцията за съвременни отбранителни технологии, но миг по-късно зърна ръцете му.

Ръцете на Еберсън се бяха подули два пъти спрямо обичайните размери, а кожата им бе овъглена. Нараняванията бяха същите като на трупа в трюма на онзи кораб в Чили.

Досуц като мъртвия матрос от „Тасманийска звезда“ и Джо Еберсън бе умрял от ужасна и необяснима смърт.

12.

Наложи се подводницата да се спусне още два пъти, преди да успеят да измъкнат тялото на Еберсън. Екипажът на „Дрейк“ уши набързо от парче насмолен брезент нещо като чувал за трупове и подводницата го свали до потъналата яхта. Там с помощта на механичните ѝ ръце, монтирани в основата на корпуса, Пит успя да нахлузи чувала върху тялото на Еберсън. После преряза рибарската корда и внимателно вдигнаха чувала с трупа на повърхността. Ан настоя да остане на борда на подводницата по време на не особено приятната задача, свързана с изваждането и транспортирането на тялото на Еберсън на борда на „Дрейк“. Веднага след това Пит и Джордино се заеха да пъхнат под корпуса на „Сепия“ примките, с чиято помощ щяха да я вдигнат. Скоро пристигна и старата очукана баржа с монтирания на нея кран. Гън бе открил необичайния плавателен съд в пристанището на Сан Диего, където баржата участваше в операции по прочистване на акваторията.

След като Ан и Гън огледаха тялото на Еберсън, тя отиде при Пит и Джордино на палубата.

— Това ли е твоят човек? — попита Пит.

Ан кимна.

— Открихме в джоба му портфейл с документи, които потвърждават самоличността му. Все пак ще оставим на съдебния лекар окончателната идентификация и обявяването на причината за смъртта.

— Няма да му е лесно, след като тялото е престояло във водата цяла седмица.

— Поне изглежда, че смъртта му е била плод на нещастен случай. Вероятно са имали проблем с яхтата и са потънали.

Пит, който окачваше въжето на една от примките върху стоманените челюсти на механичните ръце на подводницата, премълча за белезите по ръцете на Еберсън.

— Има ли опасност да повредим яхтата, докато я вдигаме на повърхността? — попита Ан.

— Нямаме представа какви са пораженията по корпуса, така че отговорът е да. Има вероятност корпусът да не издържи и да се пречупи, но предполагам, че все пак ще успеем да я извадим без проблем.

— За всеки случай — каза Ан — бих искала да огледам палубата и вътрешността на яхтата преди да започнете вдигането.

— Бездруго се каним да се спуснем отново, така че идвай с нас.

След малко пак бяха при „Сепия“. Този път — вече без тялото на Джо Еберсън на борда — яхтата не изглеждаше толкова страховита. Пит позиционира подводницата точно над задната палуба на яхтата, после я завъртя бавно, за да може външните прожектори да я осветят.

— Стоп! — извика Ан и посочи през илюминатора. — Онази кутия, ей там!

Пит спря подводницата, за да разгледат по-добре продълговатата кутия, привързана за десния фалшборд, и попита:

— Нещо важно ли е?

— Възможно е, ако се съди по това, че е заключена с катинар. — Ан бе ядосана на самата себе си, че не бе забелязала пластмасовото сандъче по-рано. — Да я вземем.

— Изглежда ми здраво привързана. Не мисля, че има опасност да изпадне или да се повреди — отбеляза Джордино.

Тя поклати глава.

— Не искам да рискувам да я повредим по време на изваждането на яхтата.

Пит сви рамене.

— Нямам нищо против, но първо имаме малко друга работа.

Той завъртя манипулаторите на подводницата. Отдалечиха се от яхтата, спуснаха примката върху пясъка и я нахлузиха на носа на „Сепия“. После механичните ръце плъзнаха примката под кила, вдигнаха горния ѝ край и го стегнаха на покрива на каютата. Пит насочи подводницата над задната палуба и се зае с изваждането на пластмасовата кутия. Успя, макар и с известни усилия, да разхлаби въжетата с помощта на единия манипулатор и да я освободи. Постави едната механична ръка върху кутията, а другата отдолу, и я стисна като с клещи. Джордино изпразни баластните резервоари и подводницата се понесе към повърхността.

Гън, който ги очакваше край перилата на „Дрейк“, ги изтегли на борда и попита:

— Метнахте ли й ласото?

Джордино се усмихна.

— Като на теленце.

— С кърмата ще е по-трудно — каза Пит. — Ще се наложи да копаем под кила, за да нагласим втората примка.

Гън погледна продълговатата кутия в механичните ръце на подводницата и каза:

— А, донесли сте ми подарък?

— Подаръкът е за госпожица Бенет — обясни му Джордино и повдигна вежда, за да предупреди Гън да стои настрана.

После измъкна кутията от стоманената хватка на манипулаторите и я сложи на палубата. През цялото време Ан не се отделяше и на крачка от него. Гън помогна на Пит да закачи втората примка, после свърза дебела пластмасова тръба с предния баластен резервоар.

— Какъв е зарядът на акумулаторите? Ще издържат ли? — попита Гън.

— Ако наденем втората примка, без да срещнем сериозни проблеми, ще разполагаме с достатъчно резерви да се спуснем трети път и да закачим въжетото, с което ще вдигнем яхтата.

— Добре, ще кажа на баржата да е в готовност.

Пит и Джордино се спуснаха отново в океана, този път без Ан. Щом стигнаха до дъното, Пит застана зад кърмата на потъналата яхта и спусна подводницата в непосредствена близост до кърмата. Нагласи примката с помощта на механичните ръце, после улови с тях пластмасовата тръба и я заби в пясъка под кила на яхтата.

— Пусни прахосмукачката.

— На вашите услуги — отвърна Джордино и насочи струята сгъстен въздух от предния баластен резервоар, която премина през гъвкавия маркуч и оттам през пластмасовата тръба. От края й изскочиха мехурчета въздух, които с издигането си към повърхността се разшириха и тръбата започна да засмуква пясък. Само след няколко минути Пит и Джордино успяха да отворят под кила на „Сепия“ достатъчно голяма дупка, за да пъхнат и втората примка под кърмата й.

Джордино спря притока на въздух и подводницата се насочи към носа на яхтата, където повториха процедурата. Дръпнаха и другата

примка и събраха свободните краища над каютата. Докато Пит държеше подводницата на място, Джордино работеше с механичните ръце. Накрая успя да съедини примките и да ги закачи за въжето. Вече можеха да изплуват.

— Имам нежните и прецизни ръце на хирург — каза Джордино, докато прибираще манипулаторите на подводницата.

Пит погледна огромните ръчища на приятеля си и поклати глава.

— Хирург, който работи на две места. И втората му професия е касапин. Както и да е, справи се отлично.

Изпразни баластните резервоари и подводницата бавно започна да се издига. Когато излязоха на повърхността, слънцето бе започнало да се спуска зад хоризонта. Гън управляваше крана, който изтегни подводницата на борда — умело насочи стрелата на крана към халката в горната част на подводницата, закачи я и я повдигна на нивото на палубата, където я остави да се върти във въздуха.

— Хайде, Руди — прикани го Джордино. — Свали ни на борда.

Пит погледна през илюминатора и замръзна. До Гън стоеше едър непознат мъж с пистолет в ръка. Непознатият се усмихна на Пит, но в изражението му нямаше никаква топлина. Гън отдръпна ръце от пулта за управление на крана, после погледна Пит и поклати глава, преди да направи крачка назад.

Джордино видя какво прави Гън и попита:

— Какво става?

Пит — продължаваше да се взира във въоръжения мъж на борда на „Дрейк“ — отвърна:

— Май ни оставиха да висим като пране.

13.

Атакуваха „Дрейк“ под предлог, че имат нужда от помощ.

Екипажът на мексиканската моторница, хвърлила котва наблизко, тайно наблюдаваше изследователския кораб на НАМПД през целия ден и когато слънцето започна да се спуска над вълните, глас с испански акцент се обърна за помощ към „Дрейк“, уж моторната им лодка била останала без гориво. Призивът им за помощ бе приет от Гън и той каза на моторницата да се приближи да им дадат гориво.

Моторницата съвсем демонстративно се придвижи едва-едва, като първо заобиколи баржата откъм кърмата, и чак после се насочи към изследователския кораб. Докато баржата скриваше моторницата от мостика на „Дрейк“, на борда ѝ скочи въоръжен мъж и се насочи към рубката.

Моторната лодка излезе иззад баржата. На палубата ѝ стоеше едър мъж, който помахна на Гън и му се усмихна малко студено. Беше с черни панталони и широка черна блуза, доста странно облекло за човек, тръгнал на риболовен излет. Спускащият се сумрак скри, че кожата му е с цвят на кафе, а лицето — с плоски черти, характерни повече за жителите на Централна Америка, отколкото на Мексико. Мъжът хвърли въже на очакващия го на борда на „Дрейк“ член на екипажа, после се обърна към Гън, който му подаваше през борда двайсетлитрова туба бензин.

— Благодаря, сеньор — каза с дълбок глас. — Останахме прекалено дълго в открити води и се опасяваме, че няма да успеем да се върнем на брега.

Пресегна се, взе бидона и го остави на палубата на моторницата. А после, пъргав като котка, се улови за парапета, скочи на борда на „Дрейк“, измъкна от кобура на кръста си полуавтоматичен „Глок“ и го насочи към гърдите на Гън.

— Кажи на хората си да поставят ръце на парапета и да се обърнат с лице към морето.

Гън се подчини на заповедта и двамата смаяни моряци на палубата само кимнаха, вдигнаха ръце и се затътриха към фалшборда.

На борда на „Дрейк“ се качиха още двама въоръжени мъже и хукнаха към мостика. Гън трепна, когато чу изстрели, но след минута се успокои, тъй като се оказа, че всичко е наред — просто единият от въоръжените нападатели бе прострелял надуваемата спасителна лодка на „Дрейк“. Един от учените се измъкна от лабораторията, за да провери каква е цялата тази суматоха, но го сграбчиха грубо и го отведоха при моряците на палубата.

Гън погледна високия мъж с черните дрехи.

— Какво искате?

Мъжът не му обърна внимание, тъй като в този момент от малката радиостанция, закачена на кръста му, прозвуча глас:

— Баржата е под контрол.

— Доближи я до кораба и се качи при нас — отвърна мъжът в черно. — Скоро ще сме готови.

Радиостанцията се включи отново и гласът каза:

— Пабло, подводницата излиза!

Мъжът в черно погледна през борда и изруга при вида на издигащата се към повърхността подводница. Закачи радиостанцията на кръста си, хвана Гън за яката и го помъкна към крана.

— Извади приятелите си от водата, но не ги сваляй на борда — каза той, след което отстъпи крачка назад, без да отмества пистолета си от Гън.

Гън се чудеше как да предупреди Пит. Отказа се бързо, когато усети дулото на пистолета в гърба си. Вдигна подводницата, но я остави да виси безпомощно във въздуха.

След секунди старата баржа удари лекичко кърмата на „Дрейк“ и четвърти въоръжен мъж, облечен изцяло в черно, скочи при тях и дотича при Пабло. Дишаше тежко, блузата му бе скъсана, от долната му устна се стичаше струйка кръв.

— Какво стана? — попита Пабло.

— Капитанът ми създаде проблеми, сеньор.

Пабло поклати глава и се намръщи.

— Пренесете кутията на борда! Бързо!

Новопоявилият се похитител се присъедини към останалите двама и заедно помъкнаха кутията, извадена от „Сепия“, към моторницата си. Едва сега Гън осъзна, че не вижда никъде Ан.

Водачът на нападателите се обърна към него и размаха пистолета.

— Не ни преследвайте и не викайте помощ! В противен случай ще обърнем и ще ви избием до един! — Усмихна се на Гън и черните му очи проблеснаха. — Благодаря за съдействието! — И с тези думи прескочи парапета и без да поглежда назад, стъпи на борда на моторната лодка.

Пит и Джордино бяха принудени да наблюдават цялата драма, затворени в тясната подводница. Можеха да се измъкнат през люка ѝ, но за да се озоват на борда на „Дрейк“, трябваше да извършат доста опасен скок. Всичко свърши, преди да успеят да направят каквото и да било.

В мига, в който Пабло прескочи парапета, Пит забеляза някакво движение в носовата част на кораба. Обърна се към Ал и попита:

— Видя ли нещо ей там, близо до мостика?

— Не — отвърна Джордино. — Не откъсвах поглед от онзи тип, дето бе насочил пистолет към Руди.

Пабло скочи на борда на моторницата и я отблъсна от „Дрейк“. Преди обаче моторната лодка да завие и да се насочи към брега, Пит забеляза неясен силует, замъглен от спускащия се сумрак.

Джордино заби пръст в илюминатора и попита:

— Това ли имаше предвид?

Пит кимна.

Виждаха подгизнала русокоса жена, скрила се на тясната горна палуба на моторницата, която се понесе с рев към мексиканския бряг.

14.

Гън свали подводницата на борда на „Дрейк“ и щом се измъкнаха през люка, Пит попита:

— Има ли пострадали?

— Не — отвърна Гън. — Заплашиха обаче да ни убият, ако повикаме помощ или понечим да ги преследваме.

— Кои бяха? — попита Джордино.

Гън поклати глава.

— Нямам представа. Обръщаха се към водача си с *Пабло*. Взеха кутията, която извадихте от „Сепия“. Някаква представа какво има в нея?

— Никаква — отвърна Пит. — Но смятам, че Ан знае. Тя как успя да се качи на борда на моторницата им?

— Ан? Мислех, че е в каютата си!

— Видяхме я да се крие зад кабината на щурвала, когато моторницата им отпраши към брега — обясни му Джордино.

Гън пребледня.

— Ако я хванат, сигурно ще я убият.

— Повикай бреговата охрана — нареди Пит. — Възможно е да разполагат с катер за борба с наркотрафика наблизко. Не споменавай нито дума за Ан — онези може да подслушват честотите. С Ал ще се опитаме да ги настигнем с надуваемата лодка.

— Няма да стане — отвърна Гън. — Простреляха и лодката, и радиостанцията на мостика. Разполагаме с портативни радиостанции, с които мога да се свържа с бреговата охрана, но що се отнася до лодката, нямаш късмет.

— Ами баржата? — попита Джордино.

— Първо да проверим как е капитанът. Опасявам се да не са го пребили.

— Руди, свържи се с бреговата охрана — каза Пит. — Ние с Ал ще проверим баржата.

Пит и Джордино хукнаха към кърмата. Баржата бе опряла нос до изследователския кораб току под нивото на палубата му. Двамата

скочиха на омазаната с масло палуба и затичаха към рубката на кърмата. Когато приближиха и надникнаха вътре, ги посрещна ръмжене на куче.

До щурвала бе коленичил побелял мъж, долепил ръка до кървяща рана на главата си. Пред него сякаш на стража стоеше черно-кафяв дакел и ръмжеше срещу натрапниците.

— Тихо, Маузер — сгълча го мъжът.

— Добре ли си? — попита го Пит, докато му помагаше да се изправи — след като заобиколи предпазливо дакела, разбира се. Мъжът се оказа висок почти колкото Пит, около метър и деветдесет, но тежеше няколко килца повече.

— Онзи кучи син се появи изневиделица и ми счупи радиостанцията. — Сините очи на възрастния капитан започваха да се проясняват. — Цапардосах го здравата, но и той ме фрасна с дръжката на пистолета.

Джордино откри аптечката и превърза раната на мъжа.

— Благодаря, момче. Какви са тези типове, между другото?

— Нямам представа — отвърна Пит. — Но един от нашите хора е на лодката им. Имаш ли спасителна лодка, която да вземем назаем?

— Има един малък „Зодиак“ отзад. Двигателят не е кой знае колко мощен, но можете да я вземете.

Едва сега капитанът погледна през прозореца на рубката и видя, че баржата избутва „Дрейк“.

— Господи! Нека първо се отдалеча от вашия кораб, за да не скъсате котва.

Включи за кратко дросела на задна, сетне превключи на нулева. Обърна се към Пит и вдигна вежди разтревожено.

— Внимавайте с онези типове!

— Ще внимаваме!

Пит му кимна и последва Джордино, който вече бързаше по палубата. На излизане зърна за миг удостоверение за управление на плавателни съдове на капитана, окачено на една от стените. Сбърчи чело като видя, че е издадено на името на Клайв Къслър, после побърза да настигне Джордино.

Ал вече развързваше малката надуваема лодка. Вместо да губят време да я спускат с лебедката, просто я хвърлиха през борда, след което скочиха в нея. Пит дръпна няколко пъти въжето на стартера и

запали извънбордовия двигател. Даде пълна газ и бързо се отдалечи от баржата и пое към брега.

Въпреки сгъстяващия се мрак силуетът на мексиканската моторница все още се виждаше на хоризонта и Пит насочи малката лодка по дирите ѝ. Разстоянието между двете лодки обаче се увеличаваше, тъй като моторницата се движеше много по-бързо от малкия „Зодиак“. Пит не бе в състояние да направи нищо друго, освен да се опита да не изостане прекалено, за да успее да види къде точно ще слязат на брега престъпниците.

— Надявам се, че не си забравил да вземеш паспортите ни — извика Джордино.

Поддържаха курс право на югоизток, което неизбежно щеше да ги отведе до мексиканския бряг.

— По-добре да бях взел гранатомет — отвърна Пит.

Джордино вече бе огледал лодката. Единственото потенциално оръжие, с което разполагаха, бе малката ѝ котва. Пит обаче нямаше никакво намерение да влиза в открита конфронтация с въоръжените крадци. Единствената му грижа бе безопасността на Ан.

Докато сянката на моторницата се стапяше в далечината, той се зачуди какво ли е замислила дръзката агентка от Службата за криминални разследвания на военноморските сили.

15.

Ан, мокра до кости, стискаше здраво релинга на моторницата и си задаваше същия въпрос. Несъмнено искаше да овладее лодката и да я насочи към Сан Диего, но поне за момента това изглеждаше невъзможно, тъй като срещу себе си имаше четирима въоръжени мъже. Плъзна ръка към кръста си, за да се увери, че кобурът с нейния „Зиг Зауер“ Р239 е на мястото си, а не е изпаднал при скока ѝ в океана.

Решението ѝ да се промъкне на борда на мексиканската лодка бе по-скоро импулсивно, продиктувано от прилив на адреналин, а не от ясно очертана стратегия. Ан тъкмо излизаше от една от корабните лаборатории, търсейки безопасно място, където да прибере кутията на Хейланд, когато видя на палубата Пабло да насочва пистолет към Гън. Мигом се мушна обратно в коридора, пропълзя до каютата си и взе оръжието си. И когато един от нападателите привлече вниманието на всички, като простреля надуваемата лодка на „Дрейк“, тя се промъкна на мостика, но само за да установи, че радиостанцията е унищожена. Макар целият екипаж на изследователския кораб да бе изненадан от атаката, Ан много добре знаеше каква е причината за нападението. Целта им бе кутията. Тъкмо тя, а не тялото на Еберсън, бе истинската причина за появата на агент Ан Бенет на борда.

Нападателите действаха експедитивно и прехвърлиха кутията на борда на своята моторница преди Ан да успее да измисли план за противодействие. Единствената мисъл, която ѝ мина през ума, бе, че ако не е в състояние да спаси съдържанието на кутията, трябва да го унищожи. На всяка цена.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато се прокрадна до вратата на мостика и надникна към кърмата. Вниманието на Пабло бе ангажирано с Гън, който изваждаше подводницата от водата, докато останалите нападатели пренасяха кутията на борда на моторницата. Тя пое дълбоко дъх, промъкна се до фалшборда и скочи във водата.

Дългогодишните тренировки си казаха своето. Тя се стегна, изпъна тялото си и протегна ръце, устремена към океана. Прониза водата почти под прав ъгъл, идеалното гмуркане, при което почти не се

чу плясък и не се вдигнаха пръски. Тялото ѝ потръпна от досега със студените води на Пасифика, но Ан се извърна и заплува към мексиканската моторница.

Излезе на повърхността от другата ѝ страна, след което се прилепи плътно до корпуса ѝ, за да остане незабелязана. Чу някой да скача на борда, после забеляза, че моторницата се отдалечава от „Дрейк“. След секунди двигателите на моторницата изръмжаха и тя полетя напред. Ан се държеше здраво и когато силното ускорение на лодката я измъкна от водата, прехвърли крак през борда, набра се и се претърколи на тясната палуба до покритата рубка.

Лодката се носеше към брега. Ан лежеше търпеливо, без да помръдва, за да успокои дишането и нервите си. Пътуването едва ли щеше да отнеме повече от половин час. И тъй като тъмнината бе неин съюзник, Ан чакаше небето да помръкне напълно. Солени пръски мокреха лицето ѝ и тя се чувстваше като участник в родео. Надяваше се само никой да не погледне в нейната посока.

Пабло и хората му постояха на кърмата няколко минути — наблюдаваха отдалечаването на моторницата от „Дрейк“. Баржата им попречи да видят спускането на вода на малкия „Зодиак“. После четиримата се прибраха в рубката, Пабло се обади по телефона, след което изпи бутилка мексиканска бира „Дос Екис“.

Щом се стъмни съвсем, Ан пропълзя покрай фалшборда и надзърна към откритата палуба. На една от пейките седеше широкоплещест мургав мъж с пистолет в скута; беше вперил поглед зад кърмата. Имаше високо чело и дълга гъста брада, поради което напомни на Ан за младия Фидел Кастро. Здраво привързана на палубата пред него беше кутията на Хейланд — мъжът бе стъпил на нея.

Макар че при евентуална престрелка с целия екипаж шансовете определено не бяха на нейна страна, Ан можеше да се справи с този мъж, особено като се имаше предвид, че на нейна страна бе и предимството на изненадата. Целта ѝ бе ясна: на всяка цена да изхвърли кутията през борда. Вероятно Пит и неговият научноизследователски кораб щяха да я открият впоследствие. В краен случай поне нямаше да попадне в чужди ръце.

Ан пропълзя няколко сантиметра покрай фалшборда и стъпи тихичко на палубата. От каюткомпанията долу долитаха гласове. Точно

над каюткомпанията се намираше кокпитът и Ан можеше да види краката на мъжа, който държеше щурвала. Тъй като лодката вече се приближаваше към брега, Ан се надяваше, че той няма да откъсне поглед от следвания курс.

Измъкна компактният си пистолет от кобура, стисна го здраво и скочи към „Фидел“. Той така и не усети атаката ѝ. Тя се прицели в слепоочието му, но го удари прекалено високо и дръжката на пистолета ѝ се плъзна по темето му. Той изохка и се строполи на земята, а оръжието му падна на палубата.

Ан го изрита настрани и коленичи, за да развърже кутията.

Мъжът обаче бе само леко зашеметен. Притиснал с една ръка окървавената си глава, той зашари с другата по палубата, за да открие падналия си пистолет. Не успя да го намери, но вместо това напипа глезена на Ан. Стисна го здраво и дръпна с всички сили.

Ан, която се бе навела над пластмасовата кутия, изгуби равновесие и се просна на палубата. Имаше добри рефлексии обаче и макар „Фидел“ да продължаваше да стиска левия ѝ глезен, изрита с десния си крак и му нанесе силен удар по слепоочието.

Той изохка и задърпа още по-силно, затова тя го изрита пак, този път в брадичката. Най-сетне пръстите му се отпуснаха безжизнени, очите му се подбелиха и „Фидел“ се строполи на палубата.

Ан се втурна към кутията, развърза първо едното въже, после се зае с другото. Беше успяла! Избута кутията до кърмата и я подпря на фалшборда. Започна да повдига единия ѝ край, за да я прехвърли през парапета и изведнъж замръзна, защото усети допира на хладна стомана в основата на врата си.

— Това нещо ще остане на мястото си, скъпа — прогърмя дълбокият глас на Пабло, който бе опрял дулото на глока си във врата ѝ.

16.

Крайбрежните светлини озаряваха мексиканския бряг с пелена от искрящ кехлибар, но тази живописна гледка само дразнеше Пит. Очертанията на мексиканската моторница се бяха стопили в мрака и единствено навигационните ѝ светлини издаваха местоположението ѝ. Но когато и те изчезнаха в далечината и се сляха със светлините по крайбрежието, Пит напълно я изгуби от поглед.

Държеше здраво лоста на кормилото и насочваше лодката към последното местоположение на моторницата, с надеждата прещъпниците да не са променили рязко курса ѝ. Нямаше представа, че на юг от границата мексиканският бряг не предлага естествено пристанище в продължение на почти шейсет километра. След като плаваха на сляпо в продължение на няколко минути, Пит и Джордино наближиха крайбрежието и видяха ярките светлини по протежението му. Морето около тях изглеждаше пусто, затова Пит насочи лодката на юг.

След две минути откриха мексиканската моторница.

— Ето я! — извика Джордино и посочи.

На около миля пред тях водите на Тихия океан се врязваха в сушата и образуваха малък скалист залив. Грубо скованият кей навлизаше на петнайсетина метра в океана и тъкмо край него бе акостирала ярко осветената моторна лодка. Пит и Джордино приближиха достатъчно, за да видят няколко силуета да сноват между кея и очакващия ги пикап с двойна кабина. Два от силуетите се върнаха на лодката, пренесоха голям правоъгълен сандък и го качиха в товарното отделение на пикапа.

— Това е нашата кутия — каза Джордино. — Виждаш ли Ан?

— Не, но може да е вече в кабината. Ще опитам да прекарам лодката до другия край на залива.

Пит насочи лодката към залива, като междуременно отпусна газта, за да намали шума на двигателя. Когато се приближиха, мексиканската моторница изведнъж рязко потегли от кея, описа

полукръг из залива, като едва не прегази сливащия се с вълните в мрака „Зодиак“, и се насочи с пълна скорост покрай брега.

— Нямаме достатъчно гориво, за да преследваме моторницата — каза Джордино.

Пит погледна към пикапа — задните му габарити светнаха, когато шофьорът запали двигателя — и каза:

— По-добре да слезем на брега.

Ускори максимално, без да прави опит да скрие присъствието им, и насочи надуваемата лодка по протежение на залива. Скалите отстъпиха място на тясна плажна ивица, осветена от близките домове, заведения и магазини. Пит насочи лодката право към пясъка. Спряха на плажа тъкмо когато пикапът минаваше по крайбрежния път.

Джордино скочи от лодката и я задържа извън обсега на вълните още преди Пит да изключи двигателя.

Хукнаха по прашната улица. Пикапът бе малко пред тях. Затичаха след него.

Пикапът се движеше бавно, защото крайбрежната алея бе всъщност черен път, но след това излезе на първата пресечка, която бе павирана, ярко осветена и оживена. От двете ѝ страни се издигаха ниски стари сгради с олющена циментова мазилка. Партерните етажи бяха заети от магазинчета, повечето затворени за през нощта. Все пак няколко кафенета и ресторанчета работеха, което обясняваше и постоянния поток от хора по тротоарите. Пикапът сви наляво, ускори за кратко, но сетне навлезе в участък с по-бавен трафик. Пит и Джордино се озоваха на кръстовището минута след него.

— Нямам намерение да участвам в нощен марафон без любимите ми шорти, които светят в тъмното — рече на пресекулки задъханият Джордино, докато наблюдаваха как пикапът ускорява.

— Аз пък забравих любимата си лента за глава — изрече също запъхтян Дърк Пит.

Огледаха се за такси, но нямаше. Тогава Пит посочи към отсрещния ъгъл.

— Май виждам кола, която можем да вземем назаем.

Двама електротехници работеха върху таблото на двуетажна промишлена сграда. Не само че приемаха частни поръчки, които съвместяваха с основните си задължения в мексиканската национална електрическа компания, но бяха взели и малкия служебен микробус,

предоставен им от официалния им работодател. Микробусът беше паркиран до бордюра на няколко метра от електротехниците, вратите му бяха отворени, отвътре кънтеше музика.

Пит и Джордино спринтираха към автомобила и скочиха на предните седалки. Ключът бе в контакта и преди електротехниците да осъзнаят какво става, Пит запали двигателя и потегли рязко с писък на гуми.

— Alto! Alto!^[1] — извика единият електротехник, захвърли отвертката и хукна след микробуса.

Колегата му зяпна невярващо, после извади мобилния си телефон и трескаво набра някакъв номер.

Пит видя пролука в трафика, мушна се в нея и даде газ. Когато профучаха над една асфалтова гърбица, инструментите отзад издрънчаха, а задните врати се затвориха с трясък.

— На тези момчета ще им се наложи да дават доста неприятни обяснения на сутринта — каза Джордино.

— Смяташ, че шефът им няма да им повярва, че микробусът им е бил откраднат от двама побъркани гринго? — отвърна Пит.

Бяха изгубили от поглед пикапа, така че Пит караше бързо, натискаше газта до ламарината и изпреварваше по-бавните автомобили. Наби рязко спирачки, за да не удари една жена, която притича през улицата, понесла кафез с пилета, после избегна на косъм някакъв помияр.

Улицата се виеше нагоре по склона, трафикът намаля, крайпътните заведения изчезнаха, уличното осветление — също. След като изпревариха ръждясал фолксваген костенурка, забелязаха светлините на пикапа на около километър пред тях. Немощният двигател на микробуса виеше в знак на протест, но Пит продължи да дава газ до дупка. Пътят правеше рязък завой, който Пит взе със свистящи гуми, като запрати облак прахоляк върху паркиран до бордюра „Додж Чарджър“. Фаровете на доджа мигом светнаха и колата потегли след тях.

— Още ли ти е жал за онези електротехници? — попита Пит.

— Малко. Защо питаш?

— Мисля, че са се обадили в полицията.

— Как разбра?

Пит погледна в огледалото за обратно виждане. На покрива на доджа, който ги следваше, проблеснаха червено-сини светлини.
— Защото полицаите са точно зад нас.

[1] Стой! Стой! (исп.). — Б.пр. ↑

17.

Монтираните на покрива на доджа сигнални светлини озаряваха околните хълмове ту в синьо, ту в червено. Шофьорът на пикапа ги видя, стисна здраво волана и викна:

— Пабло! Това са полицаи! Бяха на последния завой!

Пабло, който седеше на задната седалка, погледна през рамо към патрулния автомобил, после погледна скоростомера.

— Не си карал с превишена скорост, нали?

— Не повече от километър-два над ограничението! Заклевам се!

Широкото лице на Пабло не издаде никакъв признак на безпокойство.

— Откъсни се от тях, преди да наближим летището — каза той спокойно. — Ако се наложи, ще се отървем от оръжията. И от момичето.

Ан се напрегна. Зачуди се дали ще я убият, или просто ще я изхвърлят. Седеше отзад между Пабло и един брадат мъж на име Хуан и не знаеше от кого от двамата да се страхува повече. Отдръпна се леко от Пабло и се обърна към Хуан, който имаше огромна синина под едното око и съсирена кръв по лицето. Той заби пистолета си в ребрата ѝ и се ухили зловещо.

От мига, в който Пабло я бе открил на борда на моторната лодка и ѝ бяха вързали ръцете, някой непрекъснато я държеше на прицел. Страхът бе пропълзял в душата ѝ, но сега в нея пламна искрица надежда, свързана с появата на мексиканските полицаи. Вероятно Пит бе успял да ги предупреди.

Шофьорът ускори рязко и пикапът поднесе и заподскача по неравния път. Шосето се виеше нагоре по планинския склон, завоите следваха един след друг, кой от кой по-остър, но щом стигнаха билото, пътят се спусна към широката долина, в която се намираше граничният град Тихуана.

Милиони светлилки проблясваха през гъстия смог. Тази гледка обаче скоро изчезна от погледите им, тъй като пикапът се спусна

надолу и навлезе в покрайнините на града. Шофьорът погледна назад и видя, че е увеличил разстоянието между тях и полицейския патрул.

Наближиха оживена магистрала с четири ленти, която заобикаляше южните предградия на Тихуана. Пабло забеляза, че шофьорът се кани да свие към магистралата, и викна:

— Не, не се качвай на магистралата! Мини през града. Така по-лесно ще се откъснем от тях!

Шофьорът кимна и зави към гъсто населените квартали на Тихуана. Погледна отново в огледалото. Между тях и полицейския патрул имаше още един автомобил, който пречеше на ченгетата да ги настигнат.

Въпросният автомобил бе микробусът на електротехниците. Пит правеше всичко по силите си, за да не изгуби от поглед пикапа с престъпниците, въпреки че полицаите го следваха по петите. Малкият двигател на микробуса така бе прегрял, че едва не се бе разтопил, докато изкачваха хълмовете преди Тихуана. Много по-мощният полицейски додж ги настигна с лекота и се залепи за задната им броня.

Пит се откъсна за кратко от преследвачите си по време на спускането по планинския склон, тъй като шофираше микробуса на ръба на възможностите му... и на ръба на пътя. Когато профучаваше по завоите, гумите му хвърляха чакъл, но за Пит бе по-важно да не изостава от пикапа, отколкото да избяга от полицейския автомобил. Шофьорът на доджа бе по-предпазлив, което позволи на Пит да увеличи дистанцията между двете коли, преди да се понесат по улиците на града.

— Ще трябва да направим нещо относно онези приятелчета отзад — каза Пит, докато навлизаха в града с почти два милиона жители.

Джордино надзърна в товарното отделение на микробуса и огледа инструментите и резервните части, които подрънкваха на всеки завой.

— Ще проверя дали няма нещо, което да ни отърве от ченгетата — каза той и се прехвърли отзад.

Продължаваха да летят по улиците на Тихуана.

По стените на товарното отделение имаше намотани на макари кабели и кутии с всевъзможни електрически конектори, инструменти и какво ли не още. Едва ли нещо от това можеше да бъде използвано за

отбрана. А после Джордино забеляза стойка с няколко парчета изолационна тръба — тънки парчета галванизирани стомана, дълги по метър и двайсет, предназначени за изолация на оголени жици. Краищата им бяха с резба. Джордино вдигна вежди, когато откри и кутия с куплунга, и извика на Пит:

— Мисля, че открих нещо.

Минута по-късно подминаха отклонението за магистралата и продължиха към центъра на града. На един светофар след две преки пикапът зави надясно и Пит извика на Джордино:

— Настигат ни!

После отпусна педала на газта, та полицейският патрул да се доближи, и когато се озоваха на няколко десетина метра от светофара, извика:

— Сега!

Джордино отвори задните врати и плъзна от тях метална тръба, дълга два и четирийсет — беше я сглобил от две парчета. Опря единия ѝ край в дървено трупче, закрепено между издатините на задните колела, и я овърза здраво с тел, която намота около пантите на вратите, за да не мърда. Пит му отпусна една секунда, за да се отмести встрани, а после натисна рязко спирачките.

Полицаят на волана на доджа вече бе намалил скоростта, но чак сега забеляза щръкналата като средновековно рицарско копие тръба и когато стоповете на микробуса светнаха, също натисна здраво спирачките. Пит обаче разполагаше с предимството на по-лекия автомобил и освен това в мига, в който спирачките убиха инерцията на микробуса, включи на задна.

Миг по-късно полицейският автомобил се наниза на импровизираното копие на Джордино и се удари в задната броня на микробуса. Тръбата проби радиаторната решетка на доджа, както и самия радиатор, преди да се удари в блока на двигателя и да се нагъне като акордеон. Изпод предния капак на патрулната кола изскочи гъст облак пара, но полицаите така и не го видяха, тъй като зрителното им поле бе тутакси блокирано от задействалите се въздушни възглавници.

Пит включи на първа и настъпи педала на газта. От задната част на микробуса се разнесе стържене, тъй като колата им се опитваше да се откопчи от доджа. Броните на двата автомобила най-сетне се откачиха една от друга и микробусът полетя напред. Джордино хвърли

поглед назад и видя, че тръбата е останала забита в радиаторната решетка на полицейския автомобил и че над нея продължават да се издигат облаци пара.

Върна се на предната седалка и заяви:

— Сега вече създадохме сериозни проблеми на онези електротехници.

— Което само доказва, че двамата гринго наистина са били луди.

Пит стисна още по-здраво волана и изфуча по улицата. Беше още по-напрегнат отпреди. Скоро всяко ченге в Тихуана щеше да търси очукания микробус на мексиканската електрическа компания. Пит взе поредния завой и отново натисна газта до дупка. Трябваше да измъкнат Ан колкото се може по-скоро.

18.

— Не виждам вече полицейските светлини — каза шофьорът на пикапа и се ухили на Пабло. Годишната употреба на най-различни наркотици бяха превърнали устата му в отвратителна паст с кафяви венци и почернели зъби. — Мисля, че се отървахме от тях.

— Карай така, че да не привличаш внимание — нареди Пабло, — но гледай да не закъснеем за летището.

Шофьорът провери маршрута на дисплея на навигационната система: правеше остър завой през Тихуана към летището, разположено на североизток от града. Тъй като непрекъснато се оглеждаше за полицейски светлини, не обърна почти никакво внимание на малкия микробус, който не изоставаше от пикапа.

Влязоха в центъра на града и светлините станаха още по-многобройни и по-ярки. Шофьорът на пикапа сви на изток по улица „Пласа ел Торео“, чиито потънали в мръсотия тротоари бяха пълни с хора. В опит да избегне неколцина разсеяни пешеходци, които пресичаха улицата, той налетя на огромна дупка и пластмасовата кутия в товарното отделение на пикапа подскочи.

Пит и Джордино, които следваха престъпниците по петите, видяха, че кутията не е вързана.

— Какво според теб има в тази кутия, че предизвиква такава суматоха? — попита Джордино.

— И аз се чудя — отвърна Пит, потиснал за момента гнева си, че екипажът на „Дрейк“ е бил въввлечен в подобна опасност, без никой да ги предупреди за какво всъщност става въпрос.

— Ако се изравним с товарното му отделение, може би ще успее да я взема — каза Джордино.

Пит обмисли идеята. При положение че шофираха краден автомобил, който полицията вече издирваше, и че не разполагаха с никакви оръжия, шансовете им да се справят с мъжете в пикапа бяха нищожни. Възможностите им за действие бяха ограничени и до една граничеха със самоубийството.

— Възможно е да договорим размяна за Ан — отвърна той. — Ако не ни застрелят на място.

Единственото им предимство бе, че се движеха през гъсто населени райони на град, славещ се със съмнителна репутация. Джордино се съгласи, че рискът си заслужава.

Пит доближи микробуса до задната броня на пикапа. Изчакваше в трафика да се отвори пролука, която да му позволи да се изравни с другата кола. Двата автомобила стигнаха до кръстовище със знак „Стоп“, но Пит изобщо не си направи труда да спре. За негово най-голямо разочарование в насрещната посока се движеше полицейски патрул.

Той не отклони поглед дори за миг, докато пресичаше кръстовището, но след това погледна в огледалото за обратно виждане. Полицейската кола направи обратен завой по тясната улица, при това толкова бързо, че едва не бутна един моторист.

— Ченгетата ни откриха — каза Пит.

Джордино свали прозореца си.

— Е, щом като така и така ще се забъркаме в неприятности, поне да извлечем някаква полза.

Пит доближи пикапа, а зад гърба му проблеснаха сигналните светлини на полицейския автомобил.

Патрулката се опита да ги последва през кръстовището, но се оказа възпрепятствана от един камион с ремарке, който маневрираше бавно, за да направи десен завой. Пит погледна напред, изчака едно очукано исузу да премине в другата лента и се мушна на освободеното място. Натисна газта до дупка, мина в лентата за насрещно движение и се изравни с пикапа. Джордино се подаде от страничния прозорец и протегна ръце, за да хване кутията.

Шофьорът на пикапа, нащрек заради появата на полицейските светлини зад гърба си, го забеляза и чукна леко спирачките. Ал успя да се прибере в кабината на микробуса и да избегне удара с пикапа. Няколко секунди двете коли се движеха успоредно.

— За малко да я хвана — каза Джордино. — Следващият път ще успея!

Джордино се бе озовал почти лице в лице с Хуан, който трескаво сваляше прозореца на пикапа.

Пит също натисна спирачките, погледна напред и видя, че срещу тях идва бавнодвижещ се бетоновоз.

— Побързай! — извика и настъпи газта по-силно.

Пикапът ускори и Пит се опита да се изравни с него, преди да се оказват застрашени от челен сблъсък с бетоновоза.

Щом микробусът отново се изравни с товарното отделение на пикапа, Джордино удържа на думата си. Измъкна се през прозореца почти до кръста и улови дръжката в единия край на кутията. Дръпна рязко, вдигна я от пикапа, така че тя увисна до вратата на микробуса, и извика:

— Взех я!

Пит не разполагаше с достатъчно място, за да изпревари пикапа, затова натисна рязко спирачка. Пикапът обаче също намали и ги блокира в лентата за насрещно движение само на метри от приближаващия бетоновоз. Вляво се появи тясна пресечка и Пит натисна педала на газта и изви рязко волана.

Хуан най-сетне успя да свали прозореца, подаде се навън, насочи глока си към микробуса и стреля няколко пъти, без да уцели.

— Внимавай! — изкрещя му шофьорът.

Късно! Хуан видя предната броня на бетоновоза миг преди тя да го удари в гърдите. Дрехите му се закачиха за бронята и инерцията на бетоновоза измъкна тялото му от кабината на пикапа, при което краката му бяха премазани, а тялото му буквално разполовено.

Пит, който завиваше рязко наляво, избегна сблъсъка на косъм. Докато микробусът пресичаше със свистящи гуми пътя на бетоновоза и се разминаваше на милиметри с предната му броня, във вратата на Джордино се забиха няколко куршума. Само последният обаче причини известни щети, тъй като отчупи парченце от кутията и одраска ръката на Джордино. Рефлекторната му реакция бе да пусне кутията, която изтрака на паважа.

Уплашеният шофьор на бетоновоза натисна рязко спирачки. Тялото на Хуан се откачи от предната броня и попадна под предното ляво колело на тежкия камион. Дясното пък премаза падналата кутия. Огромният бетоновоз успя да спре едва след като задните му колела размазаха и останките от Хуан, и пластмасовата кутия.

Поразен от гледката в огледалото за обратно виждане, шофьорът на пикапа изгуби контрол. Пикапът поднесе надясно, блъсна се в един

паркиран до бордюра шевролет и се качи върху багажника му. Чу се силен пукот, тъй като предната гума на пикапа се вряза в намачканите ламарини на шевролета и се пръсна.

От другата страна на улицата микробусът, разминал се на косъм от сблъсък с бетоновоза, едва не се заби в задната броня на един джип. Пресечката, в която Пит и Джордино свиха, се оказа доста оживена и Пит трябваше да натисне рязко спирачките, за да спре. Улицата и тротоарите бяха пълни с хора, които блокираха пътя им напред. Пит забеляза във витрините на околните магазини синьо-червените отражения на полицейските светлини — патрулната кола вече приближаваше мястото на инцидента.

— Мисля, че дойде моментът да зарежем този микробус — каза Пит.

Джордино поклати глава и каза:

— Тъкмо започнах да го харесвам.

Измъкна отнякъде ролка изолирбанд и почна да превързва кървящата си ръка.

— Добре ли си? — попита Пит, едва сега осъзнал, че приятелят му е ранен.

— Е, може би за известно време няма да съм в състояние да надигам чашката с тази ръка, но ще оживея.

Изскочиха от микробуса и се смесиха с тълпата, която бе започнала да се събира около бетоновоза. Не обърнаха никакво внимание на размазаното тяло на Хуан, а коленичиха до смачканата кутия.

От нея не бе останало почти нищо. Купчина жици, интегрални схеми, парчета от метален корпус... всичко това бе смазано от гумите на камиона. Каквото и да бе имало в кутията, никой не би могъл да го възстанови.

Видяха двама полицаи с извадени оръжия да се приближават и се отдръпнаха към пикапа и зяпачите около него. В навалицата полицаите едва ли щяха да им обърнат внимание.

Пит пристъпи напред със свито сърце и надникна в кабината.

И двете десни врати бяха отворени, но нямаше и следа нито от похитителите, нито от Ан.

19.

Пабло бе наблюдавал с изумление унищожаването на кутията. Смъртта на приятеля си възприе като дребно неудобство, но при загубата на кутията лицето му се наля с кръв. Изля гнева и върху Ан.

— Какво знаеш за устройството? — попита той и насочи пистолета си към нея.

Ан стисна зъби и не пророни нито дума.

— Пабло... полицията идва! — Лицето на шофьора бе бяло като платно, пръстите му трепереха върху волана.

Пабло погледна Ан.

— Ще си поговорим по-късно. Прави каквото ти кажа или ще те убия. Слизай!

Ан го последва и слезе от дясната врата, а шофьорът взе едно тънко яке и го метна върху завързаните ѝ ръце. Тя хвърли поглед назад към колата на електрическата компания, но не видя нито Пит, нито Джордино. Бе не по-малко изненадана от Пабло от появата им зад пикапа — нямаше представа как са успели да я проследят.

Щом стъпиха на тротоара, един млад мъж с черна риза се нахвърли върху шофьора.

— Какво направи бе?! — И посочи смачкания шевролет.

Пабло пристъпи към него, опря пистолета си в корема му и изръмжа:

— Мълчи или умри!

Мъжът отстъпи объркан, погледна го стреснато, после се облещи, обърна се и побягна.

Пабло сграбчи Ан за ръката и я дръпна към себе си. Видя полицаите да слизат от патрулката, после огледа тълпата. Бързо откри двамата американци, които оглеждаха премазаната от задните десни колела на бетоновоза кутия. Беше видял, че са двамата от подводницата на „Дрейк“, още когато микробусът им се бе изравнил с пикапа.

Обърна се и бутна Ан напред.

— Тръгвай!

— Ами Хуан? — попита шофьорът и погледна към бетоновоза.

Пабло изобщо не му отговори, не обърна никакво внимание и на тялото на мъртвия си съучастник, а продължи да бута Ан към средата на оживения тротоар.

Пит и Джордино, които се озоваха до пикапа само след минута, огледаха минувачите с надеждата да открият Ан. На бордюра седеше малко момиче, което продаваше цветя, подредени в картонена кутия. Видя, че Пит го гледа, и му подаде китка маргаритки. Пит му плати цветята, усмихна му се и му ги върна. Момиченцето се изчерви, помириса маргаритките, после вдигна ръка и посочи надолу по улицата.

Пит му смигна и тръгна натам.

— Насам, Ал!

Колкото по-надолу се спускаха, толкова по-гъста ставаше тълпата. Пит се оглеждаше за русите къдрици на Ан. Оставиха се реката от хора да ги отнесе до края на улицата, която преля в огромен паркинг, пълен с коли, и Пит и Джордино най-сетне видяха накъде са се запътили всички тези хора.

Оттатък паркинга се издигаше наскоро реновиран стадион и към него се стичаха реки от хора, които навлизаха през рампите и стълбите, разположени в двата му края. Пит вдигна поглед и видя неоновия надпис:

ПЛАСА ЕЛ ТОРЕО

— Футбол? — попита Джордино.

— Не. Корида.

— По дяволите, забравих да си облека червена блуза — каза Джордино, който явно не бе забелязал, че кръвта, стичаща се от ръката му, бе обагрила в алено един от крачолите му.

Тръгнаха към най-близкия вход заедно със стотиците посетители, дошли в последния момент. Ароматът на печена царевица от многобройните сергии изпълваше вечерния въздух.

Пит, който не откъсваше поглед от входа пред тях, забеляза едър мъж да влиза в стадиона заедно с русокоса жена.

— Май я видях.

Джордино тръгна напред като булдозер. Пит го последва. Когато стигнаха до касите, Пит попита:

— Имаш ли някакви пари?

Джордино бръкна в джоба си със здравата си ръка и измъкна шепа банкноти.

— През последните нощни игри на покер на „Дрейк“ извадих малко късмет.

— Слава богу, че на кораба ни няма истински картоиграч — каза Пит, измъкна от шепата му една двайсетачка и я подаде на касиерката.

Не изчакаха рестото, минаха през въртящите се прегради и се озоваха на стадиона.

Свиреше оркестър, говорителят на стадиона представяше тазвечерните матадори и помощниците им, които обикаляха кръглата пръстена арена в колоритна процесия. Шумната тълпа, изпълнила стадиона, посрещаше любимците си с викове и аплодисменти. Ан и похитителите ѝ не се виждаха никакви, изгубени сред морето от тела.

— Може да са тръгнали към изхода от срещуположната страна — предположи Пит.

— В такъв случай по-добре да се разделим — каза Джордино.

Слязоха по стъпалата към долните сектори на стадиона и Джордино зави надясно, а Пит — наляво. Пит мина под първите редове, оглеждаше се, но без никакъв успех. Когато зрителите внезапно избухнаха в аплодисменти, той погледна към арената и видя матадора, излязъл за първия двубой за тази вечер. Срещу него излезе петстотинкилограмов бик — разпределителят съобщи, че се казвал Донатело. Бикът като че ли не обръщаше никакво внимание на матадора — стоеше на място и ровеше пръстта с копито.

Пит тръгна през следващия сектор, като заобикаляше продавачите на захарен памук и студени напитки. И изведнъж зърна жена с руси коси, седнала до пътеката на горния сектор. Беше Ан! До нея седеше Пабло и се оглеждаше. Веднага забеляза Пит, впи очи в него, каза нещо на шофьора, който стоеше до тях, стана и дръпна Ан да се изправи. Тя погледна Пит за миг, на лицето ѝ бяха изписани страх и молба. Шофьорът остана на място, а Пабло задърпа Ан по стълбите към тясната пътека, която опасваше арената.

Разделяше ги цял сектор. Пит хукна по стъпалата, но когато стигна ниската ограда, опасваща арената, шофьорът му препречи пътя.

Беше с четири-пет сантиметра по-нисък от Пит, но доста по-широкоплещест. Поклати глава, за да даде знак на Пит да спре, след което повдигна ризата си, за да му покаже пистолета под колана си.

Пит се хвърли напред, без да се замисля, и му нанесе силен ляв прав в скулата. Шофьорът залитна към стената. Пит не му остави никакво време да се съвземе и му нанесе бърза комбинация от още няколко удара в главата.

Вместо да посегне към пистолета, шофьорът инстинктивно се прикри с ръце, за да защити главата си. Миг по-късно обаче се нахвърли срещу Пит. Пит избегна първия удар, но вторият се стовари в ребрата му и той изохка от болка.

Пит отвърна с нови удари по главата на шофьора, но това не попречи на противника му да го връхлети и двамата се стовариха върху предпазната ограда. Шофьорът притисна Пит с лявата си ръка, докато с дясната се опитваше да измъкне пистолета си. Двамата изгубиха равновесие и залитнаха.

В мига, в който падаха, шофьорът успя да извади пистолета си, но Пит заби лакът в ръката му, пистолетът падна и двамата се претърколиха от другата страна на оградата.

Падането им на арената от височина почти два метра накара всички зрители на стадиона да ахнат от изумление. Матадорът, застанал в центъра на арената, бе с гръб към тях и не разбра какво става, тъй като бе прекалено зает да дразни бика.

Двамата се строполиха на арената едновременно, но Пит пое основния удар при падането, тъй че шофьорът скочи на крака пръв и се огледа за изгубения си пистолет. И видя дървената стойка с *бандерилите* — къси копия, украсени с разноцветни панделки, с които боравеха така наречените *бандерилерос*, помощниците на матадора. Задачата им бе да забиват бандерилите в гърба на бика, което допълнително раздраваше животното и отслабваше вратните му мускули, а това на свой ред го караше да атакува с наведена глава.

Пит тъкмо се изправяше, когато шофьорът грабна една бандерила и я хвърли към него. Мятането бе високо и неточно, така че Пит избегна с лекота насоченото срещу него острие. Но когато шофьорът грабна още три бандерили, Пит се огледа и отстъпи към оградата. Там, на една закачалка, висеше плащ на матадор. Пит го взе и го нави около ръката си, за да го използва като импровизиран щит.

Двама бандерилероси, застанали в другия край на арената, забелязаха суматохата и тръгнаха към Пит и противника му покрай предпазната ограда. Матадорът продължаваше да стои в неведение, тъй като вниманието му бе съсредоточено изцяло върху бика — той размахваше плаща си с ритмични движения и се опитваше да подмами бика да го нападне. Животното се втурна към него, но пропусна целта си и мина само на сантиметри от тялото на матадора. А после спря и се обърна към Пит и шофьора.

Някои бикове излизат на арената доста спокойни, което означава, че матадорите и бандерилеросите трябва повече да ги бодат, мушкат, дразнят, раняват и прочее, за да ги накарат да нападнат. Други обаче са агресивни по природа и се нахвърлят срещу всеки движещ се обект. Донатело явно бе от най-раздразнителните и войнствени бикове. И тъй като бандерилеросите още не бяха започнали да го бодат с бандерилите, не бе нито отслабен, нито изморен и атакуваше с пълни сили. Огледа двамата мъже и се втурна към тях.

Пит го виждаше, но за момента основната му грижа бе как да избегне бандерилите на своя противник. Шофьорът, застанал с лице към него, изобщо не видя бика, а пристъпи напред и се хвърли срещу Пит, вдигнал бандерилите като копиеносец.

Пит направи крачка назад и отблъсна първата бандерила с навития около ръката му плащ. Избегна и втората, като отскочи встрани — тя прелетя само на сантиметър от тялото му. Шофьорът на пикапа вдигна третата и последна бандерила и за миг спря, за да се прицели по-добре.

Хвърлянето бе идеално. Острият като бръснач връх полетя право към Пит и щеше да го прониза в гърдите, ако той не го бе блокирал с плаща. Бандерилата все пак прониза плата и го поряза по ръката. Пит бързо хвърли плаща със забитата в него бандерила — толкова бързо, сякаш се беше опарил — обратно към шофьора и се хвърли на земята.

Дори у връхлитащия бик да имаше известно колебание кого от двамата да нападне, то изчезна точно в този миг. Разяреното животно проследи полета на плаща със забитата в него стрела към шофьора, който се наведе да ги вдигне.

И наведе глава и връхлетя.

Шофьорът, объркан от изненадващия ход на Пит, който се бе хвърлил на земята, чак сега усети някакво движение зад гърба си.

Обърна се, видя връхлитащия бик и замръзна.

Донатело се втурна право срещу жертвата си. Тълпата запищя, когато рогата на бика се забиха в корема на шофьора с такава сила, че за малко да излязат откъм гърба му. Бикът отметна глава назад, подхвърли във въздуха тялото на прободения мъж и направи още няколко крачки, преди да запрати безжизнения окървавен труп на земята.

Сред разнеслите се писъци Пит чу един различен. Огледа се и видя Ан, която се дърпаше и се опитваше да се отскубне от Паоло. Той обаче я сграбчи здраво, вдигна я във въздуха и я метна на арената. Тя падна тежко, опита да се изправи, но залитна.

Обезумял от току-що извършеното убийство, бикът се обърна към Ан и изпръхтя. А после наведе глава и се втурна към нея.

Двамата бандерилероси и матадорът тичаха през арената и крещяха, но бикът не им обърна никакво внимание. Бяха прекалено далеч, за да привлекат гнева му.

Пит обаче бе съвсем близо.

Скочи, вдигна прокъсания плащ и се втурна към бика. Животното, което тичаше с всички сили, бе само на пет-шест метра от Ан.

Тя се опита да отстъпи към оградата, но залитна пак. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

И изведнъж прозвуча вик:

— Торо! Торо!

Пит тичаше към Ан и размахваше прокъсания плащ. Бикът погледна високия мъж, затичал се към него с яркочервен плащ, захапа стръвта, обърна се и се втурна срещу него.

А Пит разпери плаща с една ръка и го размаха, сякаш изтупваше прах от старо чердже, за да привлече вниманието му. Донатело проследи движенията му, втурна се и заби остриите си рога в плаща на няколко милиметра от тялото на Пит.

Пит дръпна плаща нагоре, после се завъртя и се изправи очи в очи с животното. Бе прекалено ангажиран със собственото си оцеляване, за да чуе аплодисментите и виковете „Оле!“, които долетяха откъм трибуните. Разтърси плаща и направи крачка встрани, но бикът не го нападна повторно.

— Позволете на мен, сеньор — каза матадорът, неизвестно как озовал се до рамото му.

С помощта на един от бандерилеросите матадорът подмами бика към центъра на арената, докато двама други негови помощници изнесат тялото на шофьора.

Пит се обърна към Ан, видя, че Джордино я измъква на трибуните, тръгна към тях и прескочи предпазната ограда под оглушителните аплодисменти на зрителите.

Бледата разтреперана Ан сграбчи ръката му.

— Ако не беше ти, бикът щеше да ме убие! Истинска лудост от твоя страна!

Пит се усмихна уморено.

— Забравяш, че работя във Вашингтон. Всички във Вашингтон са луди!

После изражението му стана сериозно и той се огледа.

— Къде е Пабло?

Ан поклати глава. Джордино също оглеждаше трибуните, но от Пабло нямаше и следа.

Беше изчезнал.

20.

— Мисля, че е за предпочитане да избегнем разговора с местните власти — каза Джордино и кимна към служителя на коридата, който идваше към тях, следван от двама охранители.

— Изведи ни оттук — каза Пит и хвана здраво Ан през кръста.

Тя пристъпи колебливо и изохка, понеже остра болка прониза глезена ѝ.

— Спокойно, облегни се на мен — каза Пит. — Изобщо не си тежка.

Джордино заора през тълпата като снегорин, разчиствайки път на куцукащото дуо зад гърба си. Излязоха от стадиона през най-близкия изход под заглъхващите аплодисменти на трибуните. Представителите на управата не успяха да ги настигнат — само гледаха смаяно как тримата американци се качват на такси и изчезват в нощта.

Ан помоли да я отведат в американското консулство, но двамата представители на НАМПД надделяха, тъй като бездруго вече бяха договорили с шофьора на таксито бакшиша плюс допълнително количество бензин. Докато таксито летеше през Тихуана, умората от преследването налегна и тримата и разговорът замря. Пит искаше да зададе на Ан купища въпроси, но моментът не бе подходящ.

Откакто бе напуснала кораба, Ан бе сдържала емоциите си, за да не позволи на страховете си да я завладеят. Но сега, макар да се бе измъкнала от лапите на Пабло и животът ѝ да бе извън опасност, макар да се чувстваше сигурна с Пит и Джордино, страховете ѝ започваха да се прокрадват в душата ѝ. Тя потрепери, въпреки че нощта бе топла, и се опита да овладее емоциите си. Пит постави нежно ръка на рамото ѝ и я прегърна. Само след няколко минути Ан се унесе и заспа.

Стигнаха на малкия пясъчен плаж почти в десет. Пит с облекчение установи, че надуваемата лодка, която бяха взели от баржата, си е на мястото, където я бяха оставили. Джордино напълни резервоара догоре, после подаде тубата с гориво на таксиметровия шофьор и каза:

— Gracias, amigo.^[1] — И му даде и част от печалбата си на покер.

Таксиметровият шофьор преброи банкнотите, усмихна се и отвърна:

— Buen viaje!^[2]

Избутаха лодката във водата и се качиха. Двигателят запали с лекота.

— Сигурен ли си, че ще открием „Дрейк“? — попита Ан, докато оглеждаше потъналото в мрак море.

— Руди е достатъчно умен да остави светлините включени — отвърна Пит.

Излязоха от заливчето и Пит насочи лодката на север покрай брега. След миля-две свърна към открито море. Беше запомнил маршрута, по който бяха дошли. Хвърли поглед назад и откри нужния му ориентир: светлините на самотна къща, кацнала високо на един хълм, които се подреждаха в една линия с бледожълтите улични лампи на брега. Опита се да ги държи на една линия, след което насочи лодката към открито море. И точно когато водите около тях станаха по-черни от катран, на няколко румба от носа на лодката се появи слабо сияние — самотна бяла светлина, която постепенно се разпадна на няколко отделни. Когато се приближиха, откриха, че това са светлините на три кораба.

„Дрейк“ и баржата бяха хвърлили котва в непосредствена близост, а наблизко дрейфуваше значително по-голям кораб. Пит забеляза белите и оранжеви линии по корпуса, които означаваха, че корабът е на американската брегова охрана.

Когато Руди Гън видя Ан, на лицето му се изписа видимо облекчение и той се надвеси над парапета и извика:

— Слава богу, че всички сте добре!

— Внимавай, навехнала си е глезена — предупреди го Джордино, докато помагаше на Ан да се качи на борда.

— Ще повикам корабния лекар на „Едисто“ — каза Гън.

Ан поклати глава.

— Няма нужда. Трябва ми само малко лед.

— На мен също — добави Джордино, докато се качваше на борда. — Но в чаша с „Джак Даниълс“.

Пит остана в надуваемата лодка, за да изиграе ролята на водно такси, което да доведе на борда на „Дрейк“ лекаря на бреговата охрана. Ан бързо се озова в каютата си с леденостуден компрес на глезена и няколко обезболяващи хапчета в стомаха. Пит върна лекаря на кораба на охраната, привърза надуваемата лодка и се качи на борда на „Дрейк“.

Ал вече бе разказал на Руди премеждията им в Тихуана.

— Матадорът Пит, а? — усмихна се Гън.

— Във вените ми сигурно тече поне малко испанска кръв — въздъхна Пит, после погледна към „Едисто“ и каза: — Добре сте направили, че сте повикали бреговата охрана, но те защо не са преследвали мексиканската моторница?

— След като не става въпрос за животоспасяваща операция, нямат право да навлизат в мексикански териториални води без разрешение. Свързаха се с мексиканския военноморски флот, който би трябвало да се заеме с това — обясни Гън, свали очилата си и избърса стъклата им. — За съжаление, оказа се, че мексиканците не разполагат с кораб в района, така че шансовете да открият моторницата не са големи. Реших, че е най-добре „Едисто“ да ни прави компания, докато не се свържете с нас.

— Разумно решение.

— Според мен онези типове ни дебнеха от самото начало и чакаха да извадим „Сепия“ — каза Гън. — Какво толкова ценно имаше в онази кутия?

Пит присви очи.

— И аз бих искал да знам.

— Каквото и да е имало вътре — каза Джордино, — някой ще е много разочарован от загубата му. От него остана само безполезна купчина жици.

— Между другото — каза Гън, — сменихме радиостанцията на мостика с резервна, която взехме от трюма. Предлагам да уведомим „Едисто“, че сме готови да се върнем в Сан Диего.

— Руди, не смяташ ли, че не сме довършили работата си там долу? — попита Джордино и посочи към морето.

Руди го изгледа високомерно иззад очилата си.

— Да не си въобразяваш, че съм стоял със скръстени ръце, докато ви нямаше?

Той пристъпи към задната част на мостика и посочи през прозореца баржата, хвърлила котва до „Дрейк“. На борда ѝ бе „Сепия“, кацнала върху дървени подпори и озарена от приглушените бордови светлини на баржата.

— Извадили сте я без нас!?! — възкликна Джордино и се обърна към Пит. — Как можахме да го пропуснем!

— Е, все пак вниманието ни беше ангажирано другаде — каза Пит. — Браво, Руди! Някакви проблеми при изваждането?

— Никакви. Използвахме подводницата, за да закачим куката на крана за въжетата, която бяхте пъхнали под яхтата, и я вдигнахме. Не ни създаде никакви проблеми, но смятам, че ще проявиш интерес към корпуса ѝ.

— Ще я огледам веднага — каза Пит.

Гън взе фенери и тримата се качиха на надуваемата лодка, която ги откара до баржата. Тя изглеждаше призрачно тиха, капитанът ѝ бе задрямал в рубката, а дакелът се бе свил в краката му.

„Сепия“ се издигаше високо над главите им. Корпусът ѝ бе чист и сух, а хромираните ѝ елементи блестяха, сякаш не бе престояла почти цяла седмица на дъното на океана.

Джордино подсвири тихичко, когато забеляза огромната дупка, разкъсала основата на корпуса ѝ.

— Сигурно е потънала за минути!

— Предполагам, че хората от Агенцията за съвременни отбранителни технологии имат пълното основание да са подозрителни — каза Гън. — Не мисля, че става въпрос за нещастен случай.

— Възможно е онези с моторницата да са закрепили експлозив към корпуса ѝ — предположи Джордино. — Вероятно са го взривили преждевременно, преди да успеят да докопат кутията.

— Експлозивите са били вътре в яхтата — каза Пит, след като огледа пораженията. — Следите показват, че става въпрос за вътрешна експлозия.

Гън прокара ръка по назъбената повърхност около дупката; тя бе огъната навън.

— Прав си. Взривът е дошъл отвътре.

Пит клекна до дупката и освети мрачния трюм на яхтата. Виждаха се останките от камбуза, почернелите ребра на корпуса, голямата дупка в тавана на трюма. И все пак пораженията във вътрешността на яхтата не бяха толкова сериозни, колкото тези по корпуса.

Докато оглеждаше щетите, Пит забеляза две скъсани оранжеви жици. Проследи ги до камбуза, където изчезваха в дупка, пробита в една от гредите под ахтерщевена. Промъкна се през отвора от взрива, мина през камбуза и трапезарията и изкачи стъпалата до рубката. Там спря и огледа щурвала. Отвори панела пред мястото на капитана и откри в него плетеница разноцветни кабели, свързани с управлението на бордовата електроника. Откри и оранжевите жици. Едната бе свързана с акумулатора, а другата отиваше към дросела. Минута по-късно откри скрития ключ под щурвала.

Джордино и Гън бяха заобиколили „Сепия“, за да се качат на борда ѝ откъм кърмата. Откриха Пит да стои замислен пред щурвала и Гън го попита какво е открил.

— Ще трябва да внеса известна корекция в моята теория — каза Пит. — Не са били мексиканците. Хейланд сам е взривил яхтата.

[1] Благодаря, приятелю (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Приятно пътуване (исп.). — Б.пр. ↑

21.

Пит слезе в столовата на „Дрейк“ малко след изгрев-слънце и малко се изненада, че Ан и Гън вече привършват закуската си. Наля си чаша кафе и попита:

— Добро утро. Мога ли да се присъединя към вас?

Гън му махна да седне до Ан.

— Винаги ми разваляш приятните моменти.

Пит погледна Ан.

— Добре ли спа?

— Добре — отвърна тя и избегна погледа му.

Пит се усмихна на внезапното появилата се у агент Бенет стеснителност.

Когато се бяха върнали от баржата, той се бе прибрал направо в каютата си. Канеше се да си ляга, когато някой почука тихичко на вратата. Той отвори и видя на прага Ан. На лицето ѝ бе изписано очакване. Бе облякла широка корабна хавлия, която не бе в състояние да скрие презрамките на сутиена ѝ. Стоеше боса, прехвърлила тежестта на здравия си крак, за да облекчи натиска върху подутия и превързан глезен.

— Надявах се да се отбиеш и да ми пожелаеш лека нощ — прошепна тя.

Пит надзърна в тъжните ѝ очи и откри в тях притеснение, вълнение, но и желание.

— Извинявам се за пропуска — отвърна той с усмивка.

Наведе се и я вдигна във въздуха. Тя отпусна глава в сгъвката на врата му, докато той я отнасяше по тесния коридор към нейната каюта. Остави я внимателно на прага, след което се наведе и я целуна по челото.

— Лека нощ, скъпа — тихо прошепна Пит. И преди тя да успее да реагира, излезе от каютата ѝ и затвори вратата.

— Готвачът ви е великолепен — заяви Ан на Гън в опит да смени темата и отмести празната си чиния.

— Храната е ключов елемент от стратегията ни за поддържане на висок дух на борда, особено при дълги пътувания. Настояваме готвачите на всичките ни кораби да са добре подготвени — обясни Гън, след което отхапа от сандвича си и се обърна към Пит. — Ан тъкмо ми обясняваше как тренировките ѝ по скокове във вода в колежа са ѝ помогнали при скока от мостика вчера.

— Не бих ѝ дал по-ниска оценка от девет. — Пит ѝ намигна. — Ако обаче сподели с нас каква е истинската цел на тази експедиция, бих могъл да ѝ вдигна и десетка.

Ан се изкашля притеснено в салфетката си.

— Какво имаш предвид?

— Търсихме нещо повече от потънала яхта, нали?

— Беше важно да открием не само лодката, но и всяко оборудване, което успеем да открием на нея.

— Успяхме да направим и едното, и другото — каза Пит. — Защо тогава не споделиш с нас за какво точно оборудване става въпрос?

— Нямам право.

Пит присви очи.

— Като изключим обстоятелството, че самата ти едва не загина, ти също така изложи на риск този кораб и екипажа му. Смятам, че заслужаваме да получим някои отговори.

Ан погледна Пит в очите за първи път и осъзна, че не може да избегне темата. Огледа помещението, за да се увери, че никой не подслушва разговора им.

— Както знаете, компанията на доктор Хейланд участваше в строго секретен изследователски проект на Агенцията за съвременни отбранителни технологии. Работата му бе свързана с конструирането на нова подводница за военноморския флот, наречена „Морска стрела“. Хейланд по-специално участваше в разработването на авангардна система за задвижване на подводницата. Наистина не мога да ви кажа повече, освен че по времето, когато яхтата му изчезна в океана, той провеждаше последни изпитания на разработения от него прототип.

— Прототипът ли беше в кутията?

— Негов умален модел — отвърна Ан. — Подозирахме, че потъването на „Сепия“ не се дължи на нещастна случайност, но не очаквахме подобна груба намеса в опитите да извадим яхтата. Искрено съжалявам, че изложихме екипажа ви на опасност. Бях убедена, че

колкото по-малко хора знаят за изследванията на Хейланд, толкова по-добре. Зная, че вицепрезидентът не искаше да ви държи в неведение, но бе принуден да се съобрази с молбата на Том Серни.

— Кои са типовете, които се опитаха да откраднат прототипа? — попита Гън.

Ан сви рамене.

— Нямам представа, поне за момента. Ако се съди по вида им, не би трябвало да са мексиканци. По-скоро са от Централна или Южна Америка. Вече разговарях с Вашингтон и получих уверения, че мексиканските власти ще окажат пълно съдействие и ще положат всички усилия да установят самоличността на двете тела и да открият пикапа.

— Дадохме на мексиканския флот доста добро описание на моторницата — добави Гън.

— Не ми приличаха на обичайните заподозрени, които бих свързал с кражба на секретна военна технология — отбеляза Пит. — Ти смяташе, че те вече са изчезнали с вълшебната кутия на Хейланд, нали?

— Да — отвърна Ан. — Когато бяха открити телата на Хейланд и неговия помощник, предположихме, че са били отвлечени в открито море, а прототипът е бил откраднат. Затова бях толкова изненадана да открием кутията на борда на „Сепия“.

— Предполагам, че за това трябва да благодариш на Хейланд — каза Пит. После описа оранжевите жици и скрития прекъсвач, който бе открил. — Предполагам, че е разбрал, че ги нападат, и е взривил собствената си яхта.

— Двете тела наистина имаха сериозни травми, съответстващи на пожар или експлозия — каза Ан. — Не смятахме, че са взривили яхтата сами, но сега ще се наложи да погледнем на нещата под друг ъгъл.

— Смятам, че Хейланд ги е надхитрил — каза Пит. — Освен това, за голямо разочарование на похитителите, „Сепия“ е потънала в прекалено дълбоки води, които изключват спускането на водолази. Вероятно са се опитвали да наемат собствен спасителен кораб и тогава се появяваме ние и вадим яхтата вместо тях.

Гън се обърна към Ан.

— Отличният ти скок обърна ситуацията в наша полза.

— Не, не бях аз, а Дърк и Ал. Те взеха кутията. Но макар че унищожаването на прототипа предотврати опасността той да попадне във вражески ръце, загубата му създава сериозни проблеми.

— Какви например? — попита Пит.

— Доколкото зная, нито в Агенцията за съвременни отбранителни технологии, нито във военноморския флот разполагат с подробни планове или спецификации на прототипа. Карл Хейланд бе прочут инженер — истински гений всъщност — и затова се радваше на голяма свобода в работата си. През годините е направил няколко блестящи модификации в дизайна на нашите подводници и е усъвършенствал нашите торпеда. В резултат на това от него не се е изисквало да попълва обичайната купчина бумажки, както правят това останалите специалисти в областта на отбраната.

— Следователно никой не е в състояние да довърши „Морска стрела“ — заключи Пит.

— Именно — отвърна Ан и присви устни.

— При положение че Хейланд е мъртъв, а прототипът е унищожен, въпросните планове, чертежи и схеми стават изключително ценни.

— Фаулър вече ме уведоми, че сега те стават наш основен приоритет. — Ан си погледна часовника, после вдигна поглед към Пит. — От кабинета на вицепрезидента изпратиха самолет, който да ни върне във Вашингтон. Самолетът излита от Сан Диего в един часа. Преди да тръгнем обаче бих искала да посетя централата на Хелайнд в Дел Мар. Можеш ли да ме закараш там на път за летището?

Пит стана и подаде на Ан патериците ѝ.

— Никога не съм намирал сили да отхвърля молбата на малки деца, възрастни жени и красиви момичета с навехнати глезени — заяви с лек поклон. — Няма проблем, стига да ми показваш пътя.

След час паркираха пред централата на „Хейланд Рисърч & Асошиейтс“. Офисите на компанията бяха разположени в административна сграда, кацнала на висок хълм, от който се разкриваше великолепна панорама към крайбрежното градче Дел Мар, разположено северно от Сан Диего. Мястото предлагаше чудесна гледка не само на запад, към океана, но и към прочутия хиподром на

Дел Мар, сгущен в долината. Ан показа служебната си карта на рецепцията и записа имената им в книгата за посетители.

— Добре дошли, госпожице Бенет — посрещна я рецепционистката. — Госпожица Марсдейл ви очаква.

След минута във фоайето се появи елегантна жена с къса тъмна коса, която се представи като административен помощник на Карл Хейланд и ги покани в близката заседателна зала.

— Няма да ви отнемем много време, госпожице Марсдейл — увери я Ан. — Аз съм част от екипа, който разследва смъртта на господин Хейланд, и се тревожа за безопасното съхраняване на работната му документация, свързана с проекта „Морска стрела“.

— Все още не мога да повярвам, че го няма — каза госпожица Марсдейл. Шокът от смъртта на Хейланд бе оставил своя отпечатък върху лицето ѝ. — Предполагам, че смъртта му не е била резултат от нещастен случай?

— Кое ви навежда на тази мисъл?

— Карл и Манфред бяха прекалено опитни яхтсмени, за да загинат при нещастен случай. Освен това Карл беше предпазлив и благоразумен. Свидетелка съм, че винаги полагаше сериозни усилия, за да запази изследванията си в тайна.

— Не смятаме, че е било нещастен случай — каза Ан, — но разследването не е приключило. Смятаме, че някой се е опитал да открадне опитния образец.

Марсдейл кимна.

— От ФБР вече идваха. Дадохме им това, с което разполагахме. Но, както казах и на тях, това са офисите на доктор Хейланд. Тук се грижехме за изпълнението на правителствените договори, оказвахме административна поддръжка и прочее. В цялата компания работят дванайсет души.

— А къде е научноизследователският център? — попита Пит.

— На практика не разполагаме с такъв. Има една малка работилница отзад, където сме наели неколцина стажанти за текущи изследователски задачи, но Карл и Манфред рядко работеха тук. Пътуваха много и по-голямата част от проучванията и експериментите си провеждаха в Айдахо.

— В Айдахо? — попита Ан.

— Да. Там има изследователски център на военноморските сили в Бейвю. Доктор Хейланд има къща наблизо и двамата с Манфред се усамотяха там, за да разсъждават върху различните проблеми.

— Имате предвид Манфред Ортега, помощникът на доктор Хейланд?

— Да. Карл го наричаше Мани. Той също беше гениален инженер. Дватама заедно вършеха чудеса. Те бяха мозъкът на цялата компания. Нямам представа какво ще правим без тях.

Настъпи продължително мълчание, след като тримата осъзнаха, че смъртта на Карл и Мани най-вероятно ще доведе до закриването на „Хейланд Рисърч & Асошиейтс“.

— От ФБР всички материали, с които разполагате, ли взеха? — попита Ан.

— Взеха цялата административна информация, с която разполагаме, дори и компютрите, за известно време. Изпратихме техническата информация в централата на Агенцията за съвременни отбранителни технологии. Агентите на ФБР се държаха като слонове в стъкларски магазин, затова не им позволих да влязат в кабинета на Карл, но те обиколиха всички останали помещения.

— Имате ли нещо против да надникнем в кабинета му? — попита Ан. — Сигурна съм, че разбирате от какво значение за националната сигурност е да се погрижим за неговите изследвания.

— Разбира се. Но той така или иначе не държеше в кабинета си почти никаква документация, свързана с изследванията му.

Марсдейл ги отведе до един ъглов кабинет. Помещението бе средно голямо и наистина изглеждаше така, сякаш е било ползвано рядко. Обзавеждането му бе скромно — единствената украса бяха няколко модела на подводници и една картина на ветроходен кораб от онези, превозвали някога контрабанден ром, с опънати от вятъра платна. Единственото, което не се вписваше в обстановката, бе препарираната глава на лос над бюрото на Хейланд. На рогата бяха окачени рибарски шапки.

Марсдейл с учудване установи, че някои от чекмеджетата на бюрото на Хейланд са отворени.

— Странно — каза тя и изведнъж се напрегна. — Някой е бил тук и е претърсвал бюрото му. Бях оставила един договор ей там, а сега го няма.

Обърна се разтревожена към Ан.

— Аз съм единственият човек в цялата сграда, който има ключ за кабинета му.

— Тук имаше ли някакви други важни документи?

— Не мога да съм сигурна, но не смятам, че е имало. Както ви казах, той рядко се застояваше тук.

Марсдейл огледа бюрото, после вдигна поглед към главата на лоса.

— На бюрото му имаше снимка на яхтата му, но и тя е изчезнала. Когато Карл идваше тук, окачваше ключовете от хижата си в Айдахо на рогата на лоса, но и те липсват.

— Сградата разполага ли с охранителни камери? — попита Пит.

— Да. Веднага ще се свържа с охранителната фирма. — Гласът ѝ потрепери унило. — Много съжалявам.

— Ако нямате нищо против — каза Ан, — бих искала хората от ФБР да направят оглед на кабинета. Като вземем и записа от охранителните камери, това би трябвало да ни помогне да открием следите на извършителите.

— Да, разбира се. Направете каквото е необходимо, за да откриете кой стои зад всичко това.

Когато Ан и Пит се върнаха при колата си, тя спря и впери поглед в океана.

— Те са били, нали?

— Няма кой друг — отвърна Пит.

— Искам да те помоля за една услуга — каза Ан и го погледна в очите. — Имаш ли нещо против да отложиш с един ден връщането си във Вашингтон? Бих предпочела да отклоним самолета към Айдахо. Ако Марсдейл е права, нищо чудно чертежите и спецификациите на Хелайнд да се окажат в Бейвю.

— Съгласен — отвърна Пит. — Честно казано, винаги съм бил любопитен да видя откъде идват най-вкусните картофи на света^[1].

[1] На Айдахо, популярен като Картофения щат, се пада 1/3 от производството на картофи в САЩ. Картофът е сред официалните символи на щата, в който има и музей на картофите, а финалът на щатския колежански шампионат по американски футбол се нарича Пътейтоу Боул. — Б.пр. ↑

22.

Правителственият „Гълфстрийм“ се спусна от сапфиреносиньото небе и докосна главната писта на летище „Папи Бойнгтън“ край Кьорд’Ален. Летището носеше името на прочутия въздушен ас Грегъри Бойнгтън — Папи, роден в живописно градче в Айдахо, летял на Ф4 „Корсар“ над Пасифика, спечелил Медала на честта и командвал легендарната ескадрила „Черните овце“. На летището, кръстено в чест на Папи Бойнгтън, днес кацаха малки чесни и частните джетове на богати туристи. Пит взе патериците на Ан и ѝ помогна да слезе по стълбичката, после се отправиха към терминала за частни самолети, където си наеха автомобил. Пит седна зад волана и пое на север по шосе №95.

Пътуваха през северната част на Айдахо, тясна ивица земя, притисната между щатите Вашингтон и Монтана, хълмист район с гъсти гори и кристалночисти сини езера, разположен далеч от картофените ниви в южните равнини на щата. Движението не бе натоварено и Пит пришпорваше взетия под наем автомобил, като превишаваше ограничението на скоростта от сто километра в час. След двайсетина минути стигнаха градчето Етол и Пит свърна по един страничен път и пое на изток. Голяма табела ги посрещна с добре дошли на територията на националния парк „Фарагът“.

— Парк в Айдахо носи името на адмирал от Гражданската война? — учуди се Пит.

— Точно така — каза Ан и прелисти туристическата брошура, която бе взела от летището. — В началото на Втората световна война военноморските сили създали тук своя база, тъй като се опасявали да не би японците да бомбардират Западното крайбрежие. Тук имало тренировъчна база, която наистина била кръстена на Дейвид Фарагът, героя от битката при Мобайл Бей, първия адмирал в американския флот. В един момент тук били настанени почти петдесет хиляди души. След края на войната базата била закрыта, а територията ѝ била предоставена на щата Айдахо, който я превърнал в парк.

— Наистина интересна информация. Можеш да я подхвърлиш по време на някой коктейл във Вашингтон — каза Пит.

Пътят лъкатушеше между хълмовете, преди да се спусне към Бейвю. Селцето бе разположено на брега на тесен залив на голямото ледниково езеро Понд Орей. Пит прекара колата между паркираните в покрайнините пътностроителни машини и излезе на крайбрежната улица. Няколко пристанища, пълни с рибарски лодки, луксозни моторници, предназначени за разходки из езерото, плаващи къщи и прочее, заемаха северната половина на залива. Южната му половина бе под контрола на Военноморския отряд за акустични изследвания.

— Входът на лабораторията е там — каза Ан и посочи един метален портал.

Пит спря до караулното помещение. След като се записаха в дневника за посетители при охраната, дойде униформен ескорт и ги качиха в сива служебна кола, за да ги откарат до самата лаборатория. Докато минаваха по крайбрежната алея, Пит забеляза край кея подводница с необичайна форма и означението „Морски джет“.

Шофьорът спря пред висока сграда на самия бряг на езерото — беше изградена от метални конструкции и боядисана в бежово и синьо-зелено — и заведе Ан и Пит до входната врата. Посрещна ги енергичен мъж с яркочервени коси и сини очи.

— Аз съм Чък Никълс, заместник-директор на лабораторията. — Говореше бързо, сякаш изстрелваше не думи, а куршуми. — Последвайте ме.

Заведе ги в малък кабинет, отрупан с работни книжа и специализирани издания, разчисти купчините папки от два стола, за да могат гостите му да седнат, и каза:

— Останахме шокирани от новината за смъртта на Карл и Мани. Имате ли представа как се е случило?

— Не съвсем — отвърна Ан. — Но не вярваме, че е било нещастен случай. Имаме основания да смятаме, че са били убити по време на неуспешен опит да бъде откраднат разработеният от тях прототип по време на изпитанията му.

Никълс присви устни.

— Да-а-а-а, Хлъзгавият Мум. Беше доста потаен по отношение на този прототип. Не мога да повярвам, че някой друг е знаел за изпитанията.

— Хлъзгавият Мум?

— Карл винаги кръщаваше моделите си с подобни имена. Предишният му прототип беше Прасето призрак. За съжаление, избра доста по-сучно име за подводницата ни — Морски джет.

— Вложил ли е някакъв смисъл в името? — попита Пит.

— Със сигурност. Но какъв точно... това знаеха само Карл и Мани. Спомена, че Мум идва от любимото му шампанско. Често говореше за скоростта, за мехурчетата и свръхкавитацията, така че би трябвало да има някаква връзка.

— Разкажете ни за вашата лаборатория — помоли Ан.

— На практика я създаде Хейланд. Семейството му имало хижа край брега на Понд Орей и той бе влюбен в природата тук.

Пит забеляза, че Никълс произнася името на езерото Понд О'Рей.

— Когато оглави лабораторията по акустика към Центъра за надводни кораби на военноморските сили — продължи Никълс, — той убеди адмиралите във Вашингтон да създадат изследователска лаборатория, като използват сградите и оборудването, останали от старата флотска база „Фарагът“. Започна почти от нулата и създаде всичко това почти сам. Преди десетина-дванайсет години се почувства уморен и реши да се пенсионира. Така започна консултантският му бизнес. Макар че Карл беше преди всичко инженер.

— Далеч сте от океана.

— Така е, но пък езерото е много подходящо за всякакви изпитания. Голямо е, бреговете му са слабо населени, дълбочината му е над триста метра. Работата ни тук е насочена предимно към проектирането на корпуси, двигателни системи и витла, които да позволят на подводниците ни да се движат, като издават възможно най-малко шумове. Езерото е почти идеалната контролирана среда за изпитване на нови технологии.

— Морски джет също е опитен модел, така ли? — попита Пит.

— Точно така — каза Никълс. — Макар да прилича на подводница, това всъщност е умален модел на най-новия ни разрушител. Използваме го, за да експериментираме някои авангардни идеи по отношение на дизайна на корпуса и двигателната система. Първоначалната конструкция използваше така наречения хидрореактивен, или водометен двигател, но впоследствие го

заменихме с друга разработка, за която нямам право да говоря. Тъкмо се канехме да изпробваме последното изобретение на Карл, свързано с проект „Морска стрела“, но сега не зная какво ще правим.

— А технологията, използвана в Хлъзгавия Мум? — попита Ан.

— А, да! Карл дойде преди няколко седмици, за да проведе някои изпитания. Все се шегуваше с момчетата и ги предупреждаваше, че ще им подплаши рибата. Двама от колегите ни го придружиха при тестовете в езерото и се кълнат, че моделът е развил изумителна скорост.

— Карл тук ли го разработваше?

— Не. Идваше, работеше на компютрите, но винаги беше поне три стъпки пред нас. Обикновено отсядаше заедно с Мани в хижата и там работеха върху проектите си.

— Изключително важно е да открием цялата документация, свързана с Хлъзгавия Мум — каза Ан.

— Получих подобно искане от Агенцията за съвременни отбранителни технологии и вече събирам материалите, с които разполагаме — отвърна Никълс. — Истината обаче е, че Карл разполагаше с деветдесет процента от данните. Каквото не е съхранявал в главата си, най-вероятно е в хижата му. Сега ще ви дам адреса.

Отвори бележника си и записа адреса на едно листче, като същевременно обясняваше на Ан как да стигнат до къщата.

— На задната веранда има маса, а на нея — ръждясала корабна камбана. Под камбаната би трябвало да има резервни ключове за къщата и за лодката.

Ан го удостои с поглед, който питаше: „Откъде знаеш всичко това?“.

— С Карл сме изпили безброй каси бира и на верандата, и в лодката му — отвърна Никълс.

Ан му благодари за отделеното време и си тръгнаха. За първи път от началото на разследването у Ан се прокрадна нотка на оптимизъм.

— Смятам, че отклонението, което направихме, си заслужава усилията. Да проверим хижата на Хейланд, а после ще се обадя на ФБР да дойдат да огледат подробно.

— Нещо против преди това да похапнем? — каза Пит. — Скоро ще мръкне.

— Само ако аз черпя!

Толкова малко населено място като Бейвю предлагаше доста ограничен избор. Пит се спря на крайбрежен ресторант, наречен „Капитанският щурвал“, разположен на самия път. Ан избра гръцка салата, а Пит си поръча чийзбургер и бира. Докато се хранеха, светлините на пристанището грейваха една след друга.

Ан забеляза блаженството, изписано на лицето на Пит, докато погледът му се рееше над тихите води на езерото. В този мъж имаше нещо загадъчно и необяснимо, но в неговата компания тя се чувстваше спокойна, в безопасност. Бяха се запознали само преди няколко дни и тя не знаеше нищо за него, ако не се броеше разочароващото откритие, че е женен.

— Не ти благодарих, че спаси живота ми в Тихуана — каза тя.

Пит я погледна и се усмихна.

— Не мисля, че да скочиш в лодка, пълна с въоръжени убийци, е най-умната постъпка от страна на федерален агент, на която съм бил свидетел, но се радвам, че всичко приключи добре.

— Понякога действам прибързано — отвърна Ан, като си припомни и среднощната си визита в каютата на Пит. — Надявам се, че след като завършим разследването, ще останем приятели.

— Ще се радвам. — Усмихна се и плъзна сметката към нея. — Преди това обаче трябва да открием хижата на Хейланд, понеже скоро ще се стъмни съвсем.

Никълс им бе казал, че няма как да се изгубят, и се оказа прав. Указанията му ги отведоха до тесен път, който се виеше покрай лабораторията за акустични изследвания и продължаваше покрай южния бряг на залива. Минаха покрай няколко бунгала, но след като светлините на Бейвю започнаха да се смалчават в далечината, разстоянията между къщите станаха все по-големи и по-големи. Пътят изви на юг покрай брега и след няколко километра свърши в нещо като задънена улица с надвиснали над нея огромни борове. Тясна застлана с чакъл алея водеше към червена дървена къща, обърната към водата.

— Трябва да е тук — каза Ан, след като свери адреса, който Никълс бе записал върху листчето, с този на пощенската кутия.

Пит подкара взетия под наем автомобил по алеята и спря до прилепениа до къщата гараж, който изглеждаше достатъчно голям, че да приюти поне десет коли. Къщата бе потънала в мрак, а над нея и цялата околност цареше пълна тишина.

Ан усети свеж полъх откъм езерото, вдигна очи и видя първите звезди да изгряват в небето.

— Жалко, че нямаме фенер — каза тя, стисна здраво патериците и тръгна по неравния терен към езерото.

— Защо не ме изчакаш до входната врата? Аз ще потърся ключовете отзад — предложи Пит.

Заобиколи гаража и тръгна по пътеката, която водеше до задната част на къщата. Рехава редица високи борове отделяше задния двор от водата. Пит оценяваше обстоятелството, че хижата е построена на отлично място и предлага великолепна панорама към езерото. Смачка един комар, който бръмчеше край ухото му, после се качи на широката веранда, която се простираше от единия до другия край на къщата. Бързо откри старата камбана, оставена на масичката за кафе, заобиколена от няколко дървени стола. Ключовете наистина бяха там, окачени на верижка, каквито използваша яхтсмените. Докато се връщаше, Пит погледна към езерото и видя малък кей с привързана за него лодка.

Ан го чакаше до входната врата.

— Извади ли късмет?

Пит ѝ подаде ключовете.

— Точно както каза Никълс.

Тя отключи вратата и влезе. Потърси опипом ключа за осветлението, натисна го и няколко спот лампи, монтирани на тавана, осветиха помещението. Пит я последва.

Хейланд се бе грижил добре за старата хижа. Кухнята блестеше от всевъзможни уреди с покритие от инокс и гранитни плотове, в дневната имаше голям телевизор с плосък екран. Над каменната камина, в компанията на две препарирани пъстърви, бе окачена стара въдица, свидетелство за любимото хоби на Хейланд.

Ан се чувстваше неловко, че трябва да претършува вещите на един мъртвец, но закуцука из къщата, за да открие кабинета или лабораторията на Хейланд. Не намери нищо освен четири просторни спални.

— Да се надяваме, че ще открием нещо в гаража — каза тя и погледна към вратата в края на дневната.

Пит се присъедини към нея и когато Ан отвори вратата и включи осветлението, гледката изненада и двамата.

Макар да очакваха, че ще открият някаква работилница, в никакъв случай не бяха предполагали, че сред горите на Айдахо ще попаднат на толкова модерна и добре оборудвана лаборатория. Гаражът изглеждаше така, сякаш бе телепортиран директно от Силициевата долина. Мощните лампи, монтирани на тавана, осветяваха безупречно чиста бяла стая и работни маси от полирана стомана. Едната стена бе заета от рафтове, пълни с всевъзможна електроизмервателна апаратура, а в ъгъла бе разположена малка работилница. Почти по цялата дължина на помещението се простираше продълговат тесен аквариум, използван за изпитанията на корпуси и витла. В лабораторията обаче имаше място не само за инструменти и апарати: Пит забеляза в един от ъглите стар флипер от петдесетте години, а до него — скъпа машина за еспreso.

— Ударихме джакпота! — възкликна Пит.

Ан отиде до голямото бюро, пред което бяха поставени два стола. Сред купчините чертежи, диаграми и дневници имаше и два отворени лаптопа. Ан взе един от дневниците и прочете няколко реда от водените на ръка записки.

— Това е само отпреди дни — каза тя. — Карл описва поредица успешни изпитания на ХМ в езерото и излага плана си за последни тестове в солени води край Сан Диего.

— ХМ? Хлъзгавият Мум?

— Слава богу! Всичките му записки и чертежи са тук! Плановете на подводницата не са изгубени!

В същия миг осветлението в цялата къща угасна и те потънаха в мрак.

23.

Двамата мъже видяха паркираната пред къщата кола и спряха малко по-далеч. Шофьорът отвори багажника и извадиха от него полуавтоматични пистолети „Глок“ и очила за нощно виждане. Езерото вече бе потънало в мрак, нощта беше безлунна.

Двамата се промъкнаха безшумно, огледаха периметъра около хижата и откриха електрическото табло. Отвориха капака, откриха главния предпазител и го изключиха.

В лабораторията — тя нямаше нито един прозорец — стана тъмно като в рог.

— Точно сега ли трябваше да спре токът? — възкликна Ан.

— Случва се — каза Пит. — Изчакай там, за да не се спънеш и да паднеш.

Зачакаха идването на тока, но междувременно в съзнанието на Пит се прокрадна една не особено приятна мисъл.

— Опитай да включиш някой от лаптопите — предложи той. — Така ще осветим помещението, а батерията му би трябвало да е достатъчно заредена.

— Прав си — каза Ан, остави дневника на Хейланд и опипа бюрото. Намери един от лаптопите и започна да натиска различни клавиши с надеждата да открие бутона за включване.

Пит чу откъм дневната проскърцване на дъски. Не бяха сами. Пресегна се към работната маса до себе си и опипа повърхността ѝ с надеждата да открие някакво оръжие. Откри малки клещи с остри като игли челюсти и ги стисна здраво.

— Мисля, че успях — каза Ан.

Лаптопът забръмча тихичко и тя го завъртя към Пит. Екранът озари лабораторията с тюркоазно сияние.

Неканените гости видяха светлината в мига, в който отвориха вратата, и застинаха на място.

И двамата бяха ниски и мускулести, с черни дрехи — и носеха уреди за нощно виждане. И бяха въоръжени с пистолети.

— Не мърдайте! — извика единият, извади фенер и го насочи към Ан и Пит.

Мъжът пристъпи напред, оръжието му бе насочено към Пит.

— До стената — нареди той и освети пътя им с фенерчето.

Ан закуцука до Пит и двамата пресякоха лабораторията и застанаха до отсрещната стена. В нея имаше врата, която водеше към двора, и когато мъжът се обърна към партньора си, Пит лекичко побутна Ан към нея. След миг и вторият нападател застана пред Ан и Пит с насочен към тях пистолет, а другият прибра оръжието си в кобура и почна да претърсва лабораторията.

Пит забеляза, че мъжът явно знае какво търси. Първо прегледа лаптопите и дневниците, после методично претърси самата лаборатория. След десетина минути се върна до бюрото и събра нещата, които бяха привлекли вниманието му. Намери празна пластмасова кутия за архивиране на документи, в каквито обикновено прибираха ненужни папки и листове хартия, и напъха вътре дневниците и записките на Хейланд.

Ан се бе притиснала до Пит, объркана от обстоятелството, че за втори път през последните два дни някой я държи на мушка. Но като видя как двамата непознати се опитват да откраднат труда на Хейланд, страхът ѝ постепенно започна да отстъпва място на гняв. Онзи изпразни съдържанието на чекмеджетата в бюрото, напълни архивната кутия догоре и взе и двата лаптопа.

— Приключи ли? — попита другият, който охраняваше Ан и Пит.

— Почти — отвърна другият и хвърли ядосан поглед към Ан и Пит. — Пази ги, докато се върна.

Нарами кутията и прекоси лабораторията, като осветяваше пътя си с фенерчето. Другият си сложи очилата за нощно виждане.

Няколко секунди след като първият бе излязъл, пазачът им извика подире му, но не получи отговор.

Пит чуваше как онзи трополи из къщата, след което излезе през предната врата. Не бе гадател и не можеше да вижда бъдещето, но бе сигурен, че когато мъжът се върне, двамата с Ан не ги очаква нищо добро.

Гаражът бе потънал в непрогледен мрак. Беше дори прекалено тъмно, осъзна Пит, и в съзнанието му проблесна искрица надежда. За да работи нормално, уредът за нощно виждане се нуждаеше от слаба околна светлина, та дори тя да идва от блещукането на звездите в небето. Единственият източник на подобна светлина в гаража бе лаптопът, но него вече го нямаше. Именно затова пазачът им бе повикал партньора си — защото вече не бе в състояние да види нищо.

Подозренията на Пит се потвърдиха, когато чу пазачът им да сваля ципа на якето си. Явно се канеше да извади собственото си фенерче, но Пит в никакъв случай не биваше да му позволи да го направи.

Дръпна рязко една от патериците на Ан и скочи напред. Можеше само да се надява, че пазачът не е помръднал от мястото си, на около метър и половина пред него.

Пазачът бе отпуснал пистолета, докато бъркаше за фенерчето, и се оказа напълно неподготвен за нападението, при което покритият с каучук връх на патерицата се заби в гръдната му кост. Дошлият изневиделица удар го отхвърли назад и той се просна върху бюрото на Хейланд. Вдигна пистолета си и стреля няколко пъти, но куршумите прелетяха на поне метър над главата на Пит.

— Ан, излез веднага през задната врата! — извика Пит, приведе се ниско и замахна отново с патерицата. За ориентир му служеха пламъчетата, които излитаха от цевта, така че успя да стовари алуминиевата патерица върху китката на мъжа. Чу се пукане на кости, а пистолетът отлетя встрани.

Още при първите изстрели Ан се бе навела. Напипа дръжката на вратата, натисна я и изскочи навън. Преди вратата да се затвори зад гърба ѝ, чу как непознатият изкрещя от болка.

Пит не можеше да види противника си, нито да го достигне с патерицата. Добре съзнаваше, че Ан не е в състояние да се придвижва бързо заради навехнатия си глезен, така че продължи атаката си, за да ѝ осигури поне още малко време. Заряза патерицата и се хвърли към бюрото, право към мястото, където допреди секунди бе стоял стрелецът.

Замахна слепешката с юмрук и кокалчетата му закачиха якето на мъжа, който се бе отдръпнал вляво на Пит.

Онзи контрира със здравата си ръка и нанесе силен удар в рамото на Пит.

Пит се отдръпна. Вече знаеше къде се намира целта му, така че пристъпи напред и нанесе два бързи удара. И левият, и десният попаднаха в гърдите на пазача, той изохка, олюля се, препъна се в един стол и падна на земята.

Пит не разполагаше с достатъчно време да довърши атаката си. Вратата между гаража и дневната се отвори и в помещението се втурна вторият нападател, привлечен от изстрелите. Освети лабораторията с фенерчето си, но спря за миг лъча му върху падналото на земята тяло, преди да открие Пит, който стоеше на няколко стъпки от него.

Пит реагира мигновено и се претърколи назад през бюрото. Стрелецът се опита да го проследи с лъча на фенерчето, след което стреля, но неточно.

Пит се плъзна по бюрото и падна зад него. Не биваше да губи време в лежане на пода, затова запълзя към отсрещната стена. Блъсна се в захвърлената патерица и я взе.

Стрелецът се втурна подире му. Лъчът на фенерчето затанцува по пода и в крайна сметка го откри.

Светлината обаче освети и задната врата, която бе на не повече от метър от Пит. Все така приведен, той скочи към нея и посегна към дръжката секунда преди тялото му да връхлети върху долната половина на вратата. Той улови дръжката и я натисна, а под тежестта на тялото му вратата се отвори рязко.

Стрелецът, който вече бе успял да прекоси половината лаборатория, вдигна пистолета и стреля три пъти. Пит усети нещо да го парва по крака в мига, в който дръпна патерицата и затвори вратата зад себе си.

Изправи се и подпря патерицата под дръжката на бравата, за да я залости поне временно. Това може би щеше да му даде допълнителни десет-петнайсет секунди.

Дори те обаче нямаше да са достатъчни. Ан бе някъде в мрака и куцаше с навехнатия си крак. Трябваше да я открие, и то бързо. В мига, в който стрелците, които разполагаха с прибори за нощно виждане, излезеха от къщата, двамата с Ан щяха да се превърнат в лесни мишени.

Пит се втурна към колата им, но чу паленето на мотор наблизно. Звукът обаче не идваше откъм пътя, а отдолу, откъм езерото. Пит се обърна и хукна към брега, осъзнал, че това е може би единственият им шанс да оцелеят.

24.

Шумът, който чу Пит, не бе немощният вой на малкия двигател на взетия под наем компактен автомобил, а басовото боботене на мощна моторница. Пит хукна към кея, оценявайки по достойнство плана на Ан да се измъкнат с лодката на Хейланд. За нея, особено с навехнатия ѝ глезен, бе много по-лесно да се спусне по склона към езерото, а и лодката бе съвсем наблизко. При положение че ключовете ѝ вече бяха в джоба на Ан, тя можеше единствено да се надява моторът да запали от първи опит.

Стрелецът в лабораторията се озова пред неочаквано препятствие — алуминиевата патерица бе подпряла вратата и той не можеше да я отвори. Вбесеният мъж заблъска силно по вратата и в крайна сметка патерицата се огъна и падна на земята. Стрелецът излетя през вратата и се обърна в посоката, от която долиташе звукът от моторницата. Забеляза неясния силует на Пит да тича сред крайбрежните дървета и хукна подире му.

Пит дишаше тежко, левият крак го болеше, но той продължи да тича по застланата с чакъл алея, която водеше към езерото. Най-сетне видя Ан, която седеше в кокпита на моторницата, обърнала поглед към него, но бе чул трясъка, долетял откъм лабораторията, и не бе необходимо да се обръща, за да разбере, че стрелецът е разбил вратата и няма никакво намерение да ги остави да се измъкнат.

— Тръгвай, Ан! — извика той. — Не ме чакай!

Ан се наведе към кея и освободи въжето, завързано за кърмата, след което закуцука напред и отвърза въжето на носа. Тъкмо сядаше до щурвала, когато Пит изтопурка по дървения кей.

Когато приближи, Пит с изненада установи, че моторницата е от старите модели с двоен кокпит, направен от махагон. Ако бе малко по-светло, щеше да види, че е „Крис Крафт“ от началото на четирийсетте.

Без изобщо да забави и да се колебае, Пит скочи в задния кокпит, прехвърли се на капитанското място и бутна дросела докрай.

Моторницата полетя напред, понесена над вълните от шестцилиндровия двигател „Крайслер“.

Пит погледна назад, видя тъмния силует на стрелеца, който тичаше по кея, и извика на Ан:

— Наведи се!

Завъртя рязко щурвала и се приведе.

Ревът на двигателя заглуши изстрелите, но Пит долови няколко слаби удара, когато няколко куршума се забиха в корпуса. Изчака няколко секунди, надигна глава и се огледа. Лодката се носеше покрай брега и дърветата вече скриваха кея от погледа му. Пит завъртя щурвала към по-дълбоки води и издърпа Ан до себе си. Тъй като цялото му внимание бе ангажирано с бягството им, бе забравил пулсиращата болка в крака си и лепкавата кръв по него.

— Добре ли си? — попита той.

Ан кимна.

— Едва ли щяхме да се измъкнем, ако не ти бях взел патерицата. Извинявай.

— Бях толкова уплашена, че изобщо не мислех за патериците. Видях кея и се сетих, че ключовете от яхтата са на същата халка.

Разтри глезена си и попита:

— А сега какво?

Пит вече бе започнал да съставя план как да осуети намеренията на двамата злодеи.

— Как какво — каза той. — Ще ги пресрещнем.

До хижата на Хейланд водеше само един път. Пит знаеше, че крадците трябва да минат през Бейвю, ако искат да избягат с откраднатите документи. Можеха да им попречат само ако успееш да ги изпреварят. И в тази надпревара трябваше да разчитат на една седемдесетгодишна лодка.

Макар да бе на преклонна възраст, старият „Крис Крафт“ на Хейланд развиваше отлична скорост. Моделът бе съоръжен с двигател с мощност сто и трийсет конски сили. Старата моторна лодка бе не само бърза, но и елегантна, изработена от лакиран махагон, с двоен кокпит и изящно оформена кърма. Доста търсена от яхтсмените още по времето, когато бе напуснала фабриката в Алгонак, Мичиган, през 1942 г., сега тя се радваше на специално внимание от страна на колекционерите на класически моторници.

Макар да разполагаха с известно предимство, Пит съзнаваше, че двамата престъпници ще направят всичко по силите си, за да се измъкнат колкото се може по-бързо. Освен това можеха да се движат по шосето със скорост два пъти по-голяма от тази на моторницата.

Осеяното със звезди небе осветяваше пътя пред лодката и той се насочи по-близо до брега в опит да скъси разстоянието. След няколко минути, през които моторницата летеше с пълна скорост, отляво се появи широк залив и Пит насочи лодката към него. Пред носа се появиха светлините на Бейвю. Пит хвърли поглед към крайбрежния път, но не видя светлини от фарове.

— Как ще ги спрем? — попита Ан.

Пит си задаваше същия въпрос. Не разполагаше с оръжие, намираще се в седемдесетгодишна лодка с жена, която едва можеше да ходи, а това определено не се отразяваше благоприятно на шансовете му. Най-очевидната и логична постъпка би била да отидат до военноморската лаборатория и да повикат помощ. Резултатът от подобен опит обаче би могъл да бъде арест или стрелба по тях от страна на охраната, а не оказването на помощ. Пит се огледа и забеляза един кей, разположен близо до портала на лабораторията. Пътят откъм хижата на Хейланд пресичаше главната улица на селцето недалеч оттук. Той посочи кея и каза на Ан:

— Ще спрем там. Опитай да стигнеш до караулното помещение и убеди охраната да повика подкрепления, които да блокират пътя. Аз пък ще се опитам да намеря начин да ги забавя.

Ан кимна, че е разбрала.

Моторницата влезе с пълна скорост в заливчето и Пит я насочи към кея. Изключи двигателя в последния момент и се плъзна между две лодки, като закачи едната съвсем лекичко. Скочи на кея и помогна на Ан да слезе от лодката.

Забърза пред нея, като оставяше кървави следи. Ан ги погледна и потрепери от страх.

Улиците на Бейвю бяха пусти. Пит долови звука от форсиране на автомобилен двигател в далечината и погледна към отсрещния бряг на залива. Както очакваше, между дърветата проблеснаха фаровете на автомобил, който летеше по пътя откъм хижата на Хейланд.

Пит се огледа с надеждата, че ще успее да открие нещо, което да използва като барикада. От едната страна на пътя се издигаше високата

ограда на лабораторията по акустика, от другата се спускаше стръмен склон. Не се виждаха нито камъни, нито дънери, нито дори кофи за боклук, които да използва, за да спре колата. Но по-нагоре видя на банкета самосвал, натоварен с чакъл, и жълт булдозер.

Погледна към приближаващите се светлини. Колата щеше да е тук след не повече от минута.

— Е, значи, ще се преквалифицирам на строителен работник — промърмори Пит и се затича с всички сили нагоре.

25.

Ан връхлетя в караулното помещение на охраната на лабораторията по акустика с финеса на канзаско торнадо и викна:

— Обраха лабораторията! Трябва да ни помогнете! Веднага!

Войникът на пост седеше зад високо бронирано стъкло и прелистваше спортните страници на някакъв вестник. Викът ѝ го накара да подскочи като ужилен.

— Госпожо, нямам право да напускам поста си. Успокойте се, кажете ми коя сте и какво се е случило.

Ан вече бе притиснала служебната си карта към стъклото.

— Повикай подкрепления. Всички изходи от Бейвю трябва да бъдат блокирани незабавно.

Войникът забеляза бегла прилика между разкрещялата се жена с див поглед и елегантната дама от снимката на служебната карта на агент от Службата за криминални разследвания към военноморските сили, кимна и вдигна телефона. Още набираше номера, когато навън прозвуча пронизително скърцане.

И двамата се обърнаха в мига, в който на крайбрежния път се появи тъмна кола — движеше се с бясна скорост. Изведнъж се появи и жълт булдозер, който се спусна по склона на отсрещния хълм, очевидно неуправляем. Ан видя, че булдозерът ще се блъсне в автомобила, но шофьорът на колата осъзна този факт прекалено късно. На светлината на най-близката крайпътна лампа Ан видя в кабината на булдозера чернокос мъж, който несъмнено бе Пит.

Докато едва катереше хълма заради острата болка в левия крак, Пит осъзна, че няма друг избор. Самосвалът бе паркиран зад булдозера, но прекалено близо до него, за да успее да маневрира и да стигне до шосето навреме, което означаваше, че булдозерът е единственият му вариант. Строителните работници в това тихо селце не си бяха направили труда да заключат нито едната, нито другата машина. Пит се качи в кабината на булдозера, погледна надолу към

склона и видя фаровете на бързо движещата се кола да осветяват военноморската лаборатория. След броени секунди автомобилът щеше да прелети покрай него.

Пит натисна съединителя и премести скоростния лост на нулева, след което освободи ръчната спирачка. Тежката машина се понесе надолу по склона, което принуди Пит да натисне педала на спирачката, макар сервото да не работеше. Улови здраво кормилото и провери маневреността на машината. Воланът на стария булдозер не се заключваше, което предоставяше на Пит известни възможности за маневриране, стига ръцете му да бяха достатъчно силни, че да го завъртят.

Той отново погледна надолу към пътя и видя колата да излиза измежду дърветата. Нямахше време за губене.

Освободи педала на спирачката и остави булдозера да се понесе напред, за да набере инерция, после завъртя рязко волана надясно. Двете предни колела се подчиниха с лекота, но поднесоха върху пръстта. Голямата стоманена лопата се заби в земята и за миг спря тежката машина, чиято задна част подскочи във въздуха.

Тромавата машина едва не се преобърна, но задната ѝ част се стовари тежко на земята. Стръмният склон бе дълъг петнайсетина метра, което бе позволило на булдозера да набере скорост. Пит изправи водача. Надяваше се машината да не му създава повече проблеми. Фаровете на приближаващия се автомобил осветиха десния страничен прозорец на кабината на булдозера.

Ако шофьорът на колата не караше толкова бързо, може би щеше да успее да спре навреме и да избегне сблъсъка. Високата му скорост обаче, съчетана с изумлението при вида на огромната пътна машина, която подскочаше надолу по склона, бяха причината да вземе погрешно решение. Вместо да натисне първо спирачките, той завъртя инстинктивно волана настрани, за да избегне сблъсъка, и чак след това натисна спирачките.

Това бе възможно най-лошото решение. Колата поднесе, плъзна се шест-седем метра и предната ѝ броня се заби в един телефонен стълб. Мъжът до шофьора — не си бе сложил предпазния колан — заби глава в предното стъкло, счупи си врата и загина на място.

Шофьорът се отърва само със счупен крак, но облекчението му бе временно. Той погледна иззад спадналата вече въздушна

възглавница и видя, че устремилото се към автомобила му жълто чудовище вече го връхлита.

Лопатата на булдозера се заби в шофьорската врата, изблъска колата от телефонния стълб и я преобърна настрани. Пит свали лопатата, за да убие скоростта на булдозера, при което от асфалта започнаха да изскачат искри. Това се оказа достатъчно, за да забави движението и на двете машини. Дясната страна на автомобила се заби в оградата на военноморската лаборатория и булдозерът и колата спряха.

Ан вече куцукаше към мястото на катастрофата, последвана от автомобил на охраната с включени сирени, който изхвърча през портала на базата. Тя стигна до булдозера в мига, в който Пит се измъкна от кабината. Левият му крак бе целият в кръв, а лицето му бе бледо като платно.

— Кракът ти! — каза тя. — Добре ли си?

— Нищо сериозно — успокои я той и пристъпи предпазливо напред.

Отидоха до смачкания автомобил и надникнаха вътре. Очите на шофьора гледаха безжизнено. Тялото на потъналия в кръв негов спътник, също застинал в смъртта, бе проснато върху арматурното табло.

— Успя да ги спреш — прошепна Ан. Огледа лицата им отблизо и откри подробности, които не бе забелязала в тъмнината на лабораторията на Хейланд. — Съучастници на нашите приятелчета от Тихуана?

— Вероятно са проникнали в кабинета на Хейланд в Дел Мар и така са открили хижата му край езерото — каза Пит. В същия миг колата на охраната на базата спря до тях. — Надявам се да си е струвало.

Ан закуцуква към задната част на автомобила и отвори капака на смазания багажник. Вътре отри пластмасовата архивна кутия с книгата на Хейланд. Усмихна се на Пит с мрачно задоволство.

— О, да, струвало си е!

ВТОРА ЧАСТ
РЕДКОЗЕМНИ ЕЛЕМЕНТИ

26.

Колесниците на самолета отскочиха леко от пистата и това извади Ан от унеса ѝ. Вълненията от последните няколко дни бяха взели своето и тя бе заспала веднага след като гълфстриймът се отлепи от пистата в Айдахо. Ан се прозя и погледна към Пит, който изглеждаше погълнат от един роман на Джеф Едуардс.

— Най-сетне у дома — каза тя.

Пит вдигна поглед и се усмихна, после погледна през илюминатора към сивата пелена, която се спускаше с настъпването на нощта над летище „Рейгън“.

— Започвах да се съмнявам, че ще успеем някога да се приберем.

Бе прекарал почти цялата сутрин в разпити, провеждани от военноморските сили, ФБР и щатската полиция на Айдахо, които държаха да научат всяка подробност от фаталния инцидент предната нощ. Ан направи всичко по силите си, за да отклони усилията на следователите в друга посока, и в крайна сметка извоюва освобождаването както на Пит, така и на документацията на Хейланд.

Гълфстриймът продължи по пистата, подмина пътническият терминал и спря пред хангара, запазен за правителствени самолети. На пистата се появи син форд и спря до самолета. От колата слезе Фаулър, който току поглеждаше часовника си и потропваше нервно с крак, докато вратата на самолета най-сетне се отвори. Втурна се към Ан, хвана я под ръка и ѝ помогна да слезе по стъпалата.

— Добре ли си, Ан?

— Дан, не очаквах да те видя тук. Малко сме уморени, но се държим.

— Ще те закарам у вас.

Пит слезе от самолета след Ан и ѝ подаде нови патерици.

— Радвам се да те видя, Дърк — каза Фаулър и му протегна ръка.

— След последните два дни не съм сигурен, че аз се радвам да те видя — засмя се Пит и отвърна на ръкостискането му.

Фаулър забеляза, че Пит също накуцва.

— И ти ли пострада?

— Един куршум ме одраска по прасеца. Отървах се по-леко от Ан.

— Искрено съжалявам — каза Фаулър. — Нямахме представа колко опасна задача сме ви възложили. Предполагахме, че някой може да се опита да открадне изследванията на Хейланд след смъртта му, но наистина нямахме представа колко сериозна е заплахата.

— Имаш предвид заплахите — каза Ан. — За щастие, те се провалиха.

Фаулър я изгледа нетърпеливо.

— У теб ли е документацията на Хейланд?

Пит се върна в самолета и донесе кутията, в която бяха дневниците на Хейланд и двата лаптопа.

— Всичко е тук.

Фаулър изглеждаше облекчен. Отиде до колата си и отвори багажника.

— Може би не знаеш — каза той, — но става въпрос за безценна военноморска технология.

— Защо тогава не поставихте въоръжена охрана, която да се погрижи за нея? Някой е готов на всичко, за да се сдобие с резултатите от тези изследвания.

— Не се притеснявай. Ще я приберем на сигурно място в централата на Агенцията за съвременни отбранителни технологии веднага след като закарам Ан у тях, разбира се.

Пит взе чантата на Ан от самолета и я остави до кутията с документите в багажника на колата.

— Да закарам и теб? — предложи Фаулър.

— Не, благодаря — отказа Пит. — Живея съвсем наблизко, мога да се прибера дори пеша. Мисля да се поразтъпча, след като прекарах последните няколко часа в теснотията на този самолет. — И се обърна към Ан. — Успех в разследването, Ан.

Тя го прегърна и го целуна по бузата.

— Благодаря ти.

— И не си претоварвай крака — каза Пит, след което я настани в колата и помахаша подире им, докато се скриха в сумрака.

Левият крак, одрасканият от куршума, го болеше, а десният му пищял все още не се бе оправил от сблъсъка на моторницата с товарния кораб край бреговете на Чили. Той спря, пое дълбоко глътка

нощен въздух, хладен и чист след скорошния дъжд, метна платнената си чанта през рамо и закрачи по пистата. С всяка крачка скованите му от полета мускули се отпускаха.

Пит тръгна покрай строените в редица хангари за частни самолети и се насочи към една по-рядко използвана част от летището сред воя на самолетни двигатели, който долиташе откъм пистата. Прекоси огромното празно пространство и се приближи до един хангар, който се издигаше встрани от останалите и изглеждаше така, сякаш не е използван от поне петдесет години. Беше обрасъл с високи плевели, покрити в еднаква степен с прах и ръжда. Прозорците под стрехите бяха напукани и изпочупени, а земята край останената наблизо кофа за отпадъци бе осеяна с парчета стъкло. Само опитно око, огледало отблизо сградата, можеше да разбере, че изоставеният ѝ вид е всъщност фасада, която цели да отклони любопитните погледи.

Пит пристъпи към една странична врата, осветена от мъждукаща жълтеникава крушка, и потърси шалтера, досущ като онези, които монтират в заводите и цеховете. Под кутията му, която се отваряше с помощта на миниатюрни панти, бе скрита клавиатура. Пит въведе кода за изключване на алармената система и отвори вратата.

Влезе вътре, включи осветлението и бе посрещнат от цяла флотилия лъснати до блясък ретро автомобили, строени в редици по протежение на целия хангар. Декоративните им елементи, изработени от полиран хром, искряха на светлината, която идваше от тавана. Това бе кулминацията на дългогодишната му страст по всичко бързо и красиво в света на автомобилите. Пит бе събрал еkleктична колекция, която обхващаше периода от двайсетте до петдесетте години на двайсети век. Музейната атмосфера се подсилваше от самолет „Форд Тримотор“, кацнал до великолепно реставриран вагон „Пулман“, който порасналите му деца използваха някога за временно жилище.

Пит прекоси хангара и погали пътьом бронята на един „Пакард Спийдстър“ от 1930 г. с вдигнат преден капак, паркиран до работната му маса. Стигна витата желязна стълба и се качи в апартамента на втория етаж, в който живееха с Лорън.

Остави платнената си чанта на един стол, взе бутилка леденостудена бира „Шайнър Бок“ от хладилника и прочете бележката, закачена на вратата му.

Дърк,

Ще остана в апартамента в Джорджтаун, докато се върнеш. Тук има прекалено много автомобилни призраци! Заседанията на комисията вероятно ще ме задържат в Капитолия до късно. Липсваш ми.

XXXX,

Лорън

Пит остави бирата и се върна на долния етаж. Имаше нещо в случая „Хейланд“, което го притесняваше, но все още не можеше да го формулира ясно. Припомни си последните събития, но и това не му помогна да открие какво не е наред, затова облече износения си работен гащеризон и отиде при стария „Пакард“. С много любов и внимание започна да разглобява карбуратора му. Когато след час приключи с ремонта на повредения механизъм, вече знаеше какво го е притеснявало.

27.

— Мисля, че постъпихме правилно, като включихме Пит в разследването на случая — каза Фаулър, докато изкарваше колата от летището.

— Той е невероятно находчив и съобразителен — отвърна Ан: гледаше през прозореца и разсъждаваше върху впечатлението, което ѝ бе направил Пит. — На два пъти ми спаси живота.

— Не за първи път успява да предотврати истинска катастрофа — каза Фаулър. — Не се съмнявам, че можем да му имаме доверие, но съм длъжен да те попитам: той има ли представа за работата на Хейланд и значението ѝ за нас?

— Наясно е с основната идея, но не е настоявал да научи подробности. Стори ми се притеснен най-вече за сигурността на своя кораб и екипажа му — отговори Ан, наведе се и разтри глезена си. — Трябваше да му кажем истината от самото начало.

— Не можехме да направим нищо по този въпрос. Том Серни бе категоричен, че нямаме право да обсъждаме технологията на Хейланд. А и всички бяхме изненадани от настойчивостта на онези, които се опитват да я откраднат.

Фаулър мина през портала на летището и скоро спря на червен светофар.

— Живееш в Александрия, нали?

— Да, близо до Стария град, на една пресечка на Кинг стрийт. Магистралата „Джеферсън Дейвис“ ще ни отведе право там.

Фаулър кимна и зави на юг.

— Някакви новини от ФБР, докато летяхме насам? — попита Ан.

— Засега нищо. Вероятно ще минат няколко дни, преди да получат информация от мексиканските служби. А и ти вероятно знаеш повече от мен за онези двамата с черните дрехи от Айдахо.

— Приличаха на латиноамериканци. Ако наистина са били свързани с онези от Тихуана, предполагам, че става въпрос за наемници от Централна или Южна Америка.

— Венецуелци?

— Възможно е. Определено не липсват световни сили, които искат да се възползват от тази технология. Китай или Русия вероятно са първи в списъка.

— Не забравяй иранците — каза Фаулър и натисна газта, щом светна жълто. Зави по Кинг стрийт, главната улица, която пресичаше Александрия и разделяше града на две.

— Нападателите бяха доста дръзки — каза Ан. — И добре информирани.

— Да, дори прекалено.

— И ти си на същото мнение, нали? — попита Ан.

— И какво е то?

— Вътрешен човек. Изтичане на информация, при това на високо ниво.

— Възможно е, но не забравяй колко много секретна информация изтича в пресата. Може би не е било толкова трудно някой да се досети, че Хейланд работи върху нещо важно. Превърнал се е в лесна мишена, тъй като не е работил в обезопасена среда.

— Може и да си прав — каза Ан и посочи напред. — Аз съм ей там, вдясно, точно зад големия дъб.

Фаулър откри свободно място и спря край бордюра зад автомобил, чийто двигател работеше, но светлините му бяха изключени. Беше „Крайслер 300“.

— Защо не си вземеш почивен ден утре? — предложи ѝ Фаулър. — Последните четирийсет и осем часа са били доста тежки. Малко почивка ще ти се отрази добре.

— Благодаря, но само ще се изнервя, ако остана вкъщи и бездействам. Освен това трябва да откроя кои са онези хора.

Фаулър изключи двигателя и Ан слезе. Тъкмо посягаше да вземе патериците си, когато някой я сграбчи отзад. Зърна за миг нападателя — висок чернокож мъж, който обви ръце около нея, събори я на тревата пред дома ѝ, заби коляно в гърба ѝ и зарови лицето ѝ в тревата с една ръка. Тя се опита да се освободи, но усети дулото на пистолет, опрян в слепоочието ѝ.

— Не смей да дишаш дори — каза нападателят ѝ.

Тя чу вика на Фаулър, последван от тупването на безжизненото му тяло. След секунди чу подрънкване на ключове и как някой отваря багажника на форда. С крайчеца на окоото си видя втори мъж да слага

нещо на задната седалка на крайслера, след което да сяда бързо зад волана. Нападателят, притиснал гърба ѝ, се наведе и прошепна в лицето ѝ с противен дъх:

— А сега стой мирна и полежи тук пет минути, ако не искаш чичко Кларънс да се върне и да стане по-лошо.

После я пусна, изправи се, отиде до крайслера и седна спокойно до шофьора. Колата потегли рязко със свистене на гуми и ускори по улицата. Ан се опита да види регистрационния номер, но той бе покрит с ленти цветно тиксо. Вероятно бяха професионалисти. Щяха да отлепят тиксото след няколко преки и да изчезнат в трафика, без да надвишават ограничението на скоростта.

Тя се изправи и накуцвайки заобиколи форда. Фаулър лежеше по очи до предното колело.

— Дан! — извика тя и клекна до него.

Той отвори очи и седна на асфалта.

— Добре съм. — И разтърка челюстта си. — Не можах да реагирам. — Погледът му постепенно се избистри. — Ти как си?

— Добре съм. Но това не беше случайно нападение — каза тя и кимна към отворения багажник.

— Не и документите! — извика Фаулър и с мъка се изправи.

Погледнаха в багажника.

Видяха пътната чанта на Ан. И нищо друго.

28.

На мемориалната служба в памет на Джо Еберсън дойдоха множество негови колеги от Агенцията за съвременни отбранителни технологии; някои се качиха на подиума на черквата в Анандейл и споделиха високата си оценка за него. Ан седеше в средната редица и се чувстваше малко неловко, тъй като причината да я пратят в тази агенция бе тъкмо смъртта на Еберсън. Очевидно той се бе радвал на любовта и уважението на колегите си, което само подсили решимостта ѝ да залови убийците му.

До нея седеше Фаулър — лейкопласт на брадичката му напомняше за нападението срещу двамата предната вечер. И службата за спешна медицинска помощ, и полицията се бяха отзовали бързо на повикването, но не успяха да открият и следа от нападателите. Ан уведоми ФБР за кражбата на документите и крайслерът на нападателите бе обявен за издирване на територията на Вашингтон. На сутринта колата бе открита изоставена на паркинга на магазин за хранителни стоки. Оказа се, че била открадната и обявена за издирване предния ден, но детективите не успяха да открият никакви уличаващи отпечатъци, нито пък документацията на Хейланд, разбира се. Специален екип на ФБР се зае с разследването на кражбата, но федералните агенти разполагаха с прекалено малко данни.

— Бих искал да изкажа съболезнованията си на близките на Джо — каза Фаулър, когато службата приключи. — Нещо против да се видим при колата?

Ан кимна, благодарна, че пак ѝ предложи да я откара до дома ѝ. Когато малко по-късно се качиха в колата му, тя спомена колко популярна личност се е оказал Еберсън.

— Отдавна беше в бизнеса — обясни Фаулър. — Спечели си много приятели, но и много врагове.

— Що за врагове?

— Професионални. Всеки изследователски проект на Агенцията за съвременни отбранителни технологии комбинира работата на различни компании и университети. Впоследствие ние подреждаме

мозайката и обираме лаврите. Хората, които осъществяват същинския пробив, често остават незабелязани.

Помълча и добави:

— Не смятам, че някой учен е отговорен за смъртта на Еберсън и Хейланд, ако това се върти в ума ти.

— Прехвърлям всички възможности — отвърна тя. — Зная, че сме го обсъждали и преди, но въпреки това искам пак да те попитам каква е вероятността от изтичане на информация от Агенцията за съвременни отбранителни технологии.

Фаулър се намръщи.

— Всичко е възможно, но не смятам, че в нашия случай пробивът е в агенцията. Екипът, който работи върху проект „Морска звезда“, е доста малък. Голяма част от разработките са дело на външни компании. Смятам, че там се крие големият риск, в подизпълнителите. Разбира се, в корабостроителницата също има хора, която са наясно с проекта, така че не бива да изключваме и тях.

— Да... затова вече изпратихме в Гротън екип на Службата за криминални разследвания.

— Възможно е да е просто случайност — отбеляза Фаулър, — но ми се струва странно, че Хейланд и Еберсън бяха убити скоро след посещението на президента в корабостроителницата. Не взех участие в него, но прочетох списъка с присъстващите.

— Смяташ, че е замесен някой от Белия дом?

— Непряко. Знаеш, че Белият дом е като решето. Макар тази администрация да е доста по-своятна от повечето, с които сме работили, не бих се учудил, ако подробности около проекта „Морска стрела“ са стигнали до неподходящите хора.

— Можеш ли да ми дадеш списъка на присъстващите?

— Разбира се, в кабинета ми е... Стига да си сигурна, че не си се нагърбила с предостатъчно задачи.

— Налага се да хвърлим мрежата доста нашироко. Ще трябва да проверя и други случаи на кражби на технологични тайни през последните години. Разследвал ли си случаи на шпионаж от страна на чужда държава?

— Не и откакто съм в Агенцията за съвременни отбранителни технологии — отвърна Фаулър. — Обикновено се занимаваме с изгубени компютърни дискове, такива неща. Но пък съм в агенцията

само от една година. Докато бях в научноизследователската лаборатория на армията, разследвахме няколко случая на шпионаж, в които подозирахме китайски и израелски шпиони, но така и не събрахме достатъчно доказателства, за да стигнем до съдебната зала.

— Смятам, че в нашия случай злодеят не се вписва в обичайната шпионска рамка — каза Ан.

— Така е, но никога не знаем кой в крайна сметка плаща сметката.

— Прав си — съгласи се Ан. — Имаш ли представа как ще се отрази кражбата на документацията върху проекта „Морска стрела“?

— Не съм толкова грамотен в техническо отношение, но очевидно успехът на целия проект зависи от суперкавитационния модел на Хейланд, тъй като той е в основата на уникалните характеристики на „Морска стрела“. При положение че не разполагаме с неговите изследвания, реализирането на проекта ще се забави поне с няколко години. Никой не смята, че ще пресъздаде разработките на Хейланд, след като не разполага с неговите чертежи и спецификации.

— Не мога да повярвам, че ни ги откраднаха толкова лесно. Как ли са разбрали?

— Трудно е да се каже. Възможно е да са те следили след инцидента в Тихуана. Нищо чудно в Айдахо да е имало и трети човек, който да е наблюдавал случващото се. Във всеки случай, успели са да реагират много бързо.

Той я погледна разтревожено.

— Може би трябва да отидеш в хотел за няколко дни, просто за всеки случай.

— Не, добре съм — отвърна тя, притеснена не за собствената си сигурност.

— Въпреки това ще поговоря с полицията в Александрия да отдели един патрулен автомобил, който да минава покрай дома ти на определени интервали. — Фаулър потри брадичката си. — Нямам търпение да спипаме тези типове.

Спряха на паркинга на централната сграда на Агенцията за съвременни отбранителни технологии в Арлингтън. Ан предпочиташе да работи тук вместо в своя кабинет в Службата за криминални разследвания, разположена в Анакостия, на другия бряг на река Потомак. При положение че разполагаше с лаптоп, можеше да получи

достъп до почти същите ресурси, но тук имаше предимството да поддържа тясна връзка с екипа, работещ върху проект „Морска стрела“.

Когато седна на бюрото си, почувства необикновен прилив на енергия. Случаят бе важен не само от гледна точка на националната сигурност — в него имаше и личен елемент. Преодоляла физическото и емоционалното изтощение от последните няколко дни, сега Ан бе крайно мотивирана да разплете уликите и да открие кой стои зад всичките тези кражби и убийства.

Първият телефонен разговор, който проведе, бе с офиса на ФБР в Сан Диего. Местното разследване бе поверено на агент на име Уайът.

— Някакви новини от Мексико? — попита тя.

— Да — отвърна Уайът. — Двамата покойници, на възраст между трийсет и трийсет и пет години, не са били мексикански граждани. У тях са били открити колумбийски паспорти. Мога да ти дам имената, но най-вероятно не са истински. Направихме справка в Министерството на вътрешните работи в Богота, но и двете лица не фигурират в списъците на колумбийските граждани.

— Тоест паспортите са фалшиви?

— Да, при това става въпрос за много добре изработени фалшификати. Проверихме и отпечатъците на двамата, но не открихме нищо нито в базите данни на ФБР, нито в тези на Интерпол. Предполагаме, че става въпрос за треторазредни биячи. Според граничните служби са влезли в Съединените щати преди няколко седмици. Заедно с още трима. Минали са границата при Тихуана с туристически визи.

— Някой от тях да се казва Пабло?

— Не.

— Открихте ли нещо около пикапа и моторницата?

— Пикапът е бил купен съвсем наскоро от търговец на употребявани автомобили от Тихуана. Платили са в брой и са го регистрирали на името на един от колумбийците. На адреса, който е дал, открихме само сергия за тако на Розарито Бийч. Боя се, че мексиканците няма да открият нищо съществено, свързано с лодката.

— Някакви подробности за дейността им на територията на Щатите?

— Продължаваме да търсим. Интересно е, че според граничните служби в пикапа е имало петима души, но впоследствие само трима са напуснали страната. Проверяваме твоята информация за евентуално проникване с взлом в офисите на компанията на Хейланд. Охранителните камери показват мъж с униформа на куриер да влиза в сградата късно вечерта. Лицето му съвпада с една от снимките в паспортите на колумбийците.

— Уайът, предлагам веднага щом приключим този разговор да се свържеш с вашия офис в Спокейн. В Бейвю, Айдахо, бяха убити двама мъже, проникнали в хижата на Хейланд край езерото. Залагам една заплата, че това са твоите двама безследно изчезнали.

— Няма ли да добавиш и бонус, ако се окаже, че един от тях е куриерът? — попита Уайът. — Тези типове май не се отказват лесно, а?

— Така е. Нещо друго?

— Изпратихме специалист по експлозивите да отгледа яхтата на Хейланд. Той потвърди, че на борда е имало пластичен експлозив, който е бил активиран механично. Смята, че яхтата е била минирана.

— Значи Хейланд е причинил експлозията — каза тя. Излизаше, че Пит е прав. — Имаш ли представа защо?

— Вероятно се е почувствал застрашен или пък просто е взел предпазни мерки, предвид естеството на работата му. Явно си е струвало човек да се жертва заради нея.

— Така изглежда.

— Има един неясен момент в тази история обаче.

— Какъв?

— Докладът на патолога, извършил аутопсията на Еберсън. Предвид физическите доказателства и положението на тялото, открито в задната част на яхтата, смятаме, че не е загинал в резултат на експлозията.

— Краката му бяха заплетени в рибарска корда — каза Ан. — Предполагам, че е изпаднал в паника, не е могъл да скочи от яхтата и се е удавил.

— Според патолога е бил мъртъв преди яхтата да потъне.

— Застрелян?

— Не... — Уайът потърси точните думи. — Кожата му свидетелства за силни изгаряния. Причината за смъртта са

увреждания, свързани с тези изгаряния.

Ан бе видяла ужасните почернели крайници на Еберсън, но бе решила, че причината се крие в потъването на тялото на голяма дълбочина.

— Защо патологът смята, че Еберсън не е загинал в резултат на експлозията?

— Защото изгарянията по кожата му не са типични за пожар... всъщност изгарянията стигат далеч под кожата. С други думи, той се е сварил — и отвън, и отвътре.

— Отвътре? Как така отвътре?

— Нараняванията са сходни с тези, причинени от микровълнова ирадиация.

Ан замълча, опитваше се да асимилира получената информация.

— Възможно ли е да е свързано с оборудването, което е изпитвал Хейланд? — попита Уайът.

— Не смятам. То изобщо не бе извадено от сандъка.

— Ясно. Колегите тук също са озадачени. Ще ти изпратя доклада и ще поговорим пак.

— Благодаря, Уайът. Съобщи ми, ако получиш някакви новини от Мексико.

Смъртта на Еберсън бе загадка, която не бяха в състояние да разрешат. Ако екипажът на моторницата на Пабло бе убил Еберсън, защо просто не го бяха застреляли? И какво би могло да причини микровълновата ирадиация?

Ан изпревари Уайът и първа се свърза с офиса на ФБР в Спокейн. Федералните агенти потвърдиха подозренията ѝ. У загиналите мъже в Бейвю също били открити колумбийски паспорти. Пристигнали в Айдахо с нает частен самолет, което обяснявало възможността да пренесат оръжие със себе си. Агентите разследваха самолетната компания, но засега не бяха открили никаква връзка с колумбийците.

Ан отвори лаптопа си и започна да търси из различните бази данни на правоохранителните органи. Опитваше се да открие какви престъпления са били извършени от колумбийски граждани на американска територия. Националният информационен център ѝ помогна да състави списък на престъпленията, извършени през последните пет години. Ако се изключеха няколко убийства и банкови

обири, основните престъпления с участието на колумбийци бяха свързани с наркотици и бяха извършени предимно в Ню Йорк и Маями. Търсенето в системата на ФБР също не даде резултат.

Докато ФБР не направеше идентификация посредством ДНК тест на телата от Айдахо, агент Бенет щеше да преследва призраци. Затова Ан насочи вниманието си към евентуалното изтичане на информация отвътре.

Фаулър ѝ бе предоставил подробни досиета на петнайсет учени и администратори от Агенцията за съвременни отбранителни технологии, свързани с проект „Морска стрела“, и тя прекара следващия час в преглеждане на доклади, като се опитваше да открие в тях някоя от трите основни причини за измяна, която не е продиктувана от идеологически съображения, а именно: дългове, дрога и развод. Отбеляза си да помоли Фаулър да провери една физичка, която преживяваше тежък развод, както и нископлатен инженер, който наскоро се бе сдобил с чисто нов „Корвет“. И все пак, поне на пръв поглед, никой от служителите на агенцията не представляваше риск за националната сигурност.

— Имаш ли секунда? — попита Фаулър от вратата, влезе и остави на бюрото ѝ дебела папка. — Това е информация за подизпълнителите на агенцията, работили по проект „Морска стрела“. В Гротън очевидно са използвали свои подизпълнители, Научноизследователското управление на военноморските сили — също.

— В какъв мащаб?

— Става въпрос за осем частни компании, ако не броим тази на Хейланд, плюс три университетски научноизследователски програми.

— Достатъчно, за да ангажират цялото ни внимание за известно време. Благодаря, Дан. Ще ми направиш ли още една услуга?

— Разбира се, само кажи.

— Можеш ли да направиш справка къде са пътували служителите на агенцията, които работят по проект „Морска стрела“? Искам да проверя дали някой от тях е посещавал обичайните заподозрени: Източна Азия, Русия, Близкия изток...

— Няма проблем. Между другото, ето ти списъка на присъствалите по време на посещението на президента в Гротън. — Фаулър ѝ подаде един лист. — Искаш ли да обядваме?

— Не, благодаря, не съм гладна — отвърна тя и отвори папката с информация за подизпълнителите. — Благодаря за докладите.

След като прочете предоставената ѝ от Фаулър информация, установи, че връзката между останалите подизпълнители и Хейланд е съвсем периферна. Повечето подизпълнители работеха върху дизайна на корпуса и електронните системи, които изобщо не бяха свързани със системата за суперкавитация на Хейланд. Негов основен партньор от страна на агенцията бе Еберсън.

Ан се изправи и се разкърши, после взе списъка на участниците в посещението на президента в Гротън. В него имаше само седем имена, три на служители в Белия дом и четирима от Пентагона. Веднага забеляза името на Том Серни. Незабавно предаде имената на свой колега от информационния център с молба да ги провери в базата данни. Докато очакваше да получи имейл с резултатите от проверката, се замисли за това по колко необичаен начин е бил убит Хейланд.

Кражбата на промишлени или военни тайни рядко водеше до убийства. Въпреки това Хейланд, Еберсън и Мани бяха убити именно заради работата си по проект „Морска стрела“, а Ан и Пит се бяха отървали на косъм. Много малко престъпни режими биха прибегнали до подобни крайни мерки, но пък други биха могли да използват наемници. Правителството на Колумбия определено не конкурираше САЩ в областта на военните технологии, така че крадците очевидно бяха наети от някой друг. От кого обаче?

Започна да проучва други случаи на промишлен шпионаж с надеждата, че ще успее да открие сходен модел или почерк. След като изключи априори случаите, свързани с тероризъм и хакерство, откри, че повечето опити за шпионаж са свързани с разкриването на дипломатически и политически тайни. Обикновено зад тях стояха отделни личности или организации, обслужващи интересите на отколешни противници на Вашингтон — Москва, Пекин, Хавана... По-голям интерес представляваха малкото на брой случаи на кражби на военни и граждански технологии, извършени от китайски агенти. Макар в случая „Хейланд“ да липсваше подобна връзка, бе очевидно, че именно Китай най-настойчиво и най-агресивно се опитва да се сдобие с чужди военни технологии.

Ан откри, че китайците отдавна крадат и имитират чужди технологии, като от това страдат най-вече руснаците. Китайските

имитации на артилерийски системи, ракети земя-въздух и дори военноморски разрушители от години предизвикваха негодуванието на генералите в Кремъл. Руснаците обаче не бяха единствената мишена. Няколко нови попълнения в арсенала на китайската армия удивително приличаха на американските си аналози. Авиационните експерти откриваха поразителни сходства между „невидимия“ китайски изстребител J-20 и американския F-22 „Раптор“. Наскоро китайците бяха въвели система за борба с уличните безредици, напълно идентична, поне на външен вид, с използваната от американците. Скоро щеше да се появи и хеликоптер, който според специалистите бе пълно копие на американския „Апачи“.

Погълната от работата си, Ан забеляза, че приближава шест, едва когато телефонът ѝ иззвъня. Бе прехвърлила огромен обем информация, но не бе постигнала почти нищо. Отговори на позвъняването с уморен глас, но се оживи, когато чу кой я търси.

— Здравсти, Ан, аз съм, Дърк. Още ли работиш?

— Да, а ти как си?

— Добре. Какво ще кажеш да вечеряме утре? Искам да обсъдим нещо.

— Утре? Добре, чудесно. Нещо важно ли е?

— Възможно е. — Пит се поколеба. — Искам да те поканя на корабен круиз.

29.

Ан забеляза, че неколцина мъже се заглеждат подире ѝ, докато прекосяваше с почти незабележимо накуцване салона на „Бомбай Клуб“. Беше облечена в ленена рокля с цвят на шафран, която подчертаваше извивките на тялото ѝ, и приличаше повече на модел, отколкото на следовател. Не обърна никакво внимание на зяпачите, прекоси невъзмутимо ресторанта и излезе на елегантната веранда, от която се откриваше изглед към парка „Лафайет“. Бързо откри Пит, седнал на една ъглова маса.

Той бе в компанията на висока привлекателна жена, която ѝ се стори позната. Ан се почувства неловко, но тръгна усмихната към масата.

Пит стана и я посрещна сърдечно.

— Захвърли ли вече патериците?

— О, да, за щастие глезенът ми е много по-добре.

— Ан, запознай се с моята съпруга, Лорън.

Лорън се изправи и прегърна топло Ан.

— Дърк ми разказа за приключенията ви в Мексико и Айдахо. Забрави обаче да спомене колко сте красива — каза Лорън без капка злоба или завист.

Каквато и инстинктивна неприязън да би могла да затаи Ан към Лорън, тя мигом се разтопи след този неочакван комплимент.

— За съжаление всичките ни прекеждия не доведоха до никакъв резултат — каза Ан и погледна виновно Пит, след което му разказа как двамата с Фаулър бяха обрани и бяха изгубили документацията на Хейланд.

— Не мисля, че това е съвпадение — каза Пит и се намръщи.

— По-скоро е очебийна проява на шпионаж — добави Лорън. — Трябва да използвате по-сериозни ресурси, за да разрешите случая.

— В разследването вече се включиха поне три екипа на ФБР — каза Ан, — заедно с отдела за вътрешна сигурност на Агенцията за съвременни отбранителни технологии, както и няколко следователи от Службата за криминални разследвания на военноморските сили. —

Погледна отново Лорън и погледът ѝ светна, когато най-после успя да се сети коя е тя. — Вие сте член на Конгреса от Колорадо, нали?

— По-тихо, ще ѝ развалиш прикритието — засмя се Пит.

— Сторихте ми се позната — каза Ан. — Спомням си усилията, които положихте, за да промените законодателството и да увеличите социалните придобивки и платения отпуск на родителите в армията. Вие сте истински герой за жените от въоръжените сили.

Лорън поклати глава.

— Направихме съвсем дребни промени, които трябваше да станат факт много отдавна. Но да се върнем на темата. Ако смятате, че мога да ви помогна като пришпоря някого в Министерството на вътрешната сигурност, само кажете.

— Благодаря. Имаме подкрепата на вицепрезидента, както и на Белия дом, така че смятам, че не страдаме от недостиг на ресурси. Трябва да направим някакъв пробив, за да открием кой стои зад всичко това.

Появи се сервитьорът и тримата си поръчаха къри за вечеря, а Пит избра бутилка новозеландски совиньон блан „Сен Клер“.

— Откога сте женени? — попита Ан.

— От няколко години — отвърна Лорън. — И двамата пътуваме много, затова понякога приличаме на два кораба, които се разминават в нощта, но се справяме.

— Номерът е корабите да се сблъскват редовно — каза Пит.

Лорън се обърна към Ан.

— А ти имаш ли си някого?

— Не, в момента съм щастливо неомъжена.

Пристигнаха блюдата им, които се оказаха достатъчно пикантни, че да си поръчат втора бутилка вино.

— Кърито със скариди е толкова люто, че пари езика ми, но не мога да се сдържа — каза Ан. — Прекалено е вкусно.

Малко по-късно се извини и отиде до тоалетната, а Лорън се приведе към Пит и каза:

— Това момиче си пада по теб.

— Аз виновен ли съм, че Ан разбира от мъже? — отвърна той с усмивка.

— Не, но ако се объркаш нещо, ще ти изрежа далака с ръждив нож за масло.

Пит се засмя и я целуна.

— Не се притеснявай, обичам си далака и не бих го изложил на риск.

Когато Ан се върна, си поръчаха сорбе за десерт. Пит извади от джоба си едно сребристо камъче и го сложи на масата.

— Само едно ли имаш? — попита Лорън.

— Това е сувенир от Чили — обясни Пит. — Смятам, че е свързан със случая „Хейланд“.

— Какво всъщност е това? — попита Ан.

— Един от нашите геолози в НАМПД го определи като минерал, наречен монацит. Открих го на борда на изоставен товарен кораб, който се носеше неуправляем към Валпараисо.

— Чух за това — каза Ан. — Успял си да го отклониш от курса му, в противен случай щял да се забие в препълнен круизен кораб.

— Горедолу — отвърна Пит. — Загадката е другаде. Какво всъщност се е случило с екипажа на кораба? И защо корабът се е отклонил на хиляди мили от курса си?

— Отвлечен ли е бил?

— Беше за насипни товари, превозващ боксит от една австралийска мина. Изглежда, товарът му не е струвал кой знае колко. Установихме, че корабът има пет трюма, три от които бяха пълни с боксит, а другите два бяха празни.

— Смяташ, че в тях е имало монацит, който е бил откраднат? — попита Ан.

— Да.

— Защо някой ще краде тъкмо него, а не боксита? — поинтересува се Лорън.

— Анализирахме този минерал и резултатите се оказаха доста интересни. Точно този вид монацит се характеризира с висока концентрация на неодим и лантан.

Лорън се усмихна.

— Звучат ми като названия на някакви болести.

— Това всъщност са два елемента от групата на седемнайсетте така наречени редкоземни метали, някои от които са доста използвани в промишлеността.

— А, да — каза Лорън. — В Конгреса имаше изслушване на тема ограничените ни ресурси от редкоземни елементи. Използват се при

производството на различни високотехнологични продукти, включително хибридни автомобили, вятърни турбини и прочее.

— Както и в някои ключови военни технологии — добави Пит.

— Доколкото си спомням — продължи Лорън, — Китай е водещият производител на редкоземни елементи. Всъщност в целия свят има само няколко действащи мини за добива им.

— По-голямата част от производството в глобален мащаб се пада на Русия, Индия, Австралия и на нашата мина в Калифорния — каза Пит.

Ан поклати глава.

— Не виждам какво общо има този камък със случая „Хейланд“.

— Възможно е да няма връзка — отвърна Пит, — но ето ти две любопитни съвпадения. Първото е парчето монацит, което държиш. Неодимът, който се съдържа в този минерал, е ключов компонент от задвижващата система на „Морска стрела“.

— Откъде знаеш това? — възкликна Ан.

— Нашият специалист по информационни технологии в НАМПД откри, че няколко редкоземни елемента играят ключова роля при конструирането на задвижващата система на новите разрушители клас „Зьмуалт“, кръстени на прочутия адмирал Елмо Зьмуалт. Потърсихме допълнителна информация, а някои изводи направихме сами и така стигнахме до заключението, че въпросните елементи са важни за конструирането на електродвигателите на „Морска стрела“.

— Не мога да го потвърдя, но не се съмнявам, че е истина — каза Ан. — И все пак не виждам връзката.

— Ето още една любопитна връзка — продължи Пит. — Джо Еберсън, ученият от Агенцията за съвременни отбранителни технологии, убит на борда на „Сепия“. Обзалагам се, че не се е удавил, а е загинал в резултат на силно облъчване с електромагнитна радиация.

Ан изтърва парчето минерал и зяпна.

— Откъде знаеш? Самата аз получих резултатите от аутопсията тази сутрин! Такова е заключението и на патолога.

— На тази мисъл ме наведе състоянието на трупа. Кожата му бе подута, почерняла, покрита с мехури. Подуването е обичайно явление при жертви на удавяне, но не и черната кожа. Открихме същите белези, в по-силна степен дори, по тялото на мъртъв моряк на борда на онзи

товарен кораб в Чили. Чилийските власти смятат, че е загинал в резултат на микровълнова ирадиация.

— Същата причина за смъртта... — Ан се замисли. — Патологът на Еберсън не е в състояние да посочи възможния източник на тази ирадиация. Как е възможно да ги е сполетяла една и съща смърт?

— Не се сецам за друга възможност, освен да са заспали върху микровълнова антена. Попитах някои от моите учени и те ми изложиха малко вероятна, но все пак възможна теория.

— Бих искала да я чуя.

— През последните няколко години са били разработени различни технологии за борба с масовите безредици. Въпросните технологии използват микровълново лъчение и изгарят леко кожата на всеки, който се изпречи на пътя на лъча. Нашата армия също разполага с подобно устройство, наречено Система за активно противодействие, или „лъч на болката“, както е известна на жаргон. Системата не е смъртоносна, но доколкото разбрахме, може да стане такава в резултат на няколко елементарни модификации.

— Възможно ли е да бъде използвана по море? — попита Лорън.

— Щом може да се монтира на джипове, няма проблем да бъде разположена и на палубата на някой кораб. Обхватът ѝ е приблизително седемстотин метра. Хората в кабината за управление остават незасегнати, но всички останали — независимо дали се намират на палубата, или са застанали зад прозорец, както прозорците на мостика например — са уязвими. Ако лъчът е достатъчно мощен, може да повреди и комуникационните системи. Възможно е да се използва и срещу по-голям плавателен съд, за да осигури прикритие за абордажна група, която да го овладее.

— Смяташ, че срещу яхтата и онзи кораб в Чили е била използвана такава система? — попита Ан.

— Напълно възможно е да са я използвали, за да зашеметят екипажа на „Тасманийска звезда“ и да откраднат монацита, както и срещу „Сепия“, за да убият Хейланд, Мани и Еберсън и да откраднат прототипа на „Морска стрела“.

— И ако Хейланд не е взривил яхтата, наистина са щели да го вземат от борда на „Сепия“ — каза Ан. — Нещо повече за кораба, осъществил нападението?

— Търсим, но засега не сме открили нищо.

— Значи най-вероятно няма да открием кой стои зад всичко това.

— Напротив. — Пит се усмихна дяволито. — Смятам да разбера до една седмица.

— Но нямаш представа къде да ги търсиш — каза Лорън.

— Всъщност — отвърна Пит — възнамерявам да направя така, че те да ме потърсят. Ще им заложа капан, само че вместо сиренцето, което подмамва мишката, ще използвам монацит.

Извади от джоба на сакото си карта на света и я разстла върху масата.

— С моя колега Хирам Йегър бяхме силно заинтригувани от отвличането на „Тасманийска звезда“ и проведохме разследване, за да открием подобни случаи на отвличания и корабокрушения през последните три години. Според данни на застрахователните компании безследно са изчезнали над десет товарни кораба. Десет от тях са били натоварени с редкоземни елементи или с руди, съдържащи подобни елементи.

Посочи картата и добави:

— Седем кораба са изчезнали край бреговете на Южна Африка, а останалите — в източната част на Тихия океан.

Ан погледна миниатюрните символи, означаващи корабокрушение. Част от тях ограждаха малкия атол Клипъртън.

— Защо застрахователните компании не са разследвали тези корабокрушения?

— Повечето потънали или изчезнали кораби са били много стари, собственост на малки независими компании, и най-вероятно са били презастраховани през множество посредници. Освен това предполагам, че нито един застраховател не си е направил труда да сглоби цялата картина.

— Но защо някой ще потопява или отвлича тези кораби — учуди се Лорън, — след като може да си купи нужните метали на свободния пазар?

Пит сви рамене.

— Доставките са изключително ограничени в световен мащаб. Възможно е някой да се опитва да установи контрол върху добивите и запасите и по този начин да манипулира пазара.

— И какъв е планът ти да откриеш тези хора? — попита Ан.

Пит посочи бучката монацит.

— Тази руда идва от една мина в Западна Австралия. Казва се „Маунт Уелд“. Мината е затворена временно за подмяна на оборудването, което да позволи увеличаване на добива. Установихме, че последната осъществена доставка за износ е била натоварена миналата седмица на кораб, който трябва да акостира в Лонг Бийч.

— Смяташ, че ще го отвлекат? — попита Лорън.

— Корабът следва същия маршрут, по който са плавали два други изчезнали кораба, а също и „Тасманийска звезда“. Това е последният износ на тази руда от Австралия за поне половин година. Готов съм да се обзаложа, че корабът е доста примамлива мишена в очите на тези хора.

— Това ли е круизът, на който ме каниш? — попита Ан с весела искрица в очите.

Пит кимна.

— Да. Корабът е собственост на компания, чийто президент е близък приятел на адмирал Сандекър. Двамата са се споразумели екип от специалните части на бреговата охрана да пресрещне кораба южно от Хаваите и да се качи на борда му.

— Това достатъчно надеждна охрана ли е? — попита Лорън и в теменужените ѝ очи проблесна тревога за съпруга ѝ.

— Няма да се сражаваме с боен кораб. Освен това ще поддържам постоянна връзка с Руди в централата, в случай че се нуждаем от подкрепление. — Обърна се към Ан. — Потегляме за Хаваите след два дни. Идваш ли?

Ан взе бучката монацит и я огледа.

— С удоволствие бих дошла, но съм затънала до гуша в това разследване, а не обичам да оставям нещата недовършени. Освен това едва ли ще съм ви от кой знае каква полза. — Погледна Пит и добави: — Но ще ти кажа едно. Ако излезеш прав, с Лорън ще те посрещнем на кея в Лонг Бийч.

Пит се усмихна на двете красиви жени и вдигна чаша.

— Тази гледка би разтопила сърцето на всеки самотен моряк.

30.

Погледната от въздуха, гъстата джунгла, която се простираше чак до хоризонта, приличаше на неравен зелен килим. Единствените свидетелства за човешко присъствие под пелената от листа бяха някоя тънка струйка дим или зърнат за секунда покрив на колиба на някоя полянка.

Макар хеликоптерът да бе излетял от международното летище „Токумен“ на Панама Сити само преди няколко минути, воят на турбините му вече действаше на нервите на Пабло. Той погледна напред и видя широките зелени води на огромното езеро Гатун, образувано при прокопаването на Панамския канал. Скоро щяха да пристигнат.

Пилотът направи вираж и пое над източния бряг на езерото. Прелетяха над няколко островчета, прочути с многообразието от маймунски видове. В далечината се появи тесен полуостров и пилотът насочи машината отново над джунглата, като постепенно намаляваше скорост. Когато стигна средата на полуострова, започна да описва кръгове.

Пабло се загледа във върховете на дърветата и забеляза, че се мърдат. Но не просто се полюшваха от въздушната струя на ротора, а се раздалечаваха. Между стволовете им се появи процеп, който прерасна в обширен квадрат с хеликоптерна площадка с осветление и светлоотразителен бял кръг.

Пилотът спусна хеликоптера и кацна на площадката. В мига, в който изключи двигателя, Пабло свали шлемофона си и слезе от машината.

Щом се озова извън обсега на перките, вдигна поглед към покрива, който се затваряше над главата му. Необикновеното съоръжение бе издигнато на колони върху разчистено от джунглата парче земя, а покривът се задействаше от мощна хидравлична система. Управляваха го двама въоръжени мъже с камуфлажни дрехи, които боравеха с командно табло, разположено в единия край площадката.

Когато небето се скри, от джунглата се появи количка за голф и спря пред Пабло.

— El Jefe^[1] те очаква — каза шофьорът с едва доловим шведски акцент. Беше едър мъж с бледа кожа и светлосини очи и изглеждаше съвсем не на място в панамската джунгла. Носеше армейска униформа без отличителни знаци и берета в кобур на кръста.

Двамата се взряха за миг един в друг. В погледите им се четеше едновременно високомерие и уважение. И двамата бяха наемници, затова бяха склучили студено и прекалено официално примирие.

— Добър ден и на теб, Йохансон — поздрави Пабло. — А, да, полетът беше приятен, благодаря.

В мига, в който Пабло се качи в количката, Йохансон потегли рязко, без да го изчака да се настани на седалката.

Изобщо не разговаряха, докато Йохансон насочваше количката за голф по павираната алея, която пресичаше джунглата. Навлязоха в сенчеста поляна, охранявана от мъже в камуфлажни дрехи. От дясната им страна се издигаше наподобяваща пирамида купчина сиви камъни. Мръсни потни мъже, облечени в дрипи, товареха с лопати камъните в колички и ги тикаха по друга павирана пътека.

Количката за голф прекоси друг участък от гъстата джунгла и най-сетне спря пред голяма постройка без прозорци. Плоският ѝ покрив от подсилен железобетон бе превърнат в градина, която погледната от въздуха създаваше по-добра илюзия за джунгла дори от покрива на хеликоптерната площадка. Единственият елемент, който внасяше някаква топлина или уют, бяха редиците палми, засадени от двете страни на входа.

Пабло скочи от количката.

— Благодаря за возенето. Можеш да изключиш двигателя.

— На твоето място не бих хранил илюзии, че ще поостана — отвърна Йохансон и продължи напред.

Пабло изкачи няколкото стъпала до входа. Лекият ветреца откъм езерото разсейваше тежкия задух. Пазачът на прага отвори вратата и го придружи във вътрешността на сградата.

За разлика от аскетичната фасада, интериорът можеше да се похвали с пищен лукс. Докато следваше пазача по застлания с бял мрамор коридор, Пабло мина покрай разположена малко по-ниско дневна: едната ѝ стена бе украсена с произведения на модерното

изкуство, а другата бе заета от остъклен портал, зад който имаше покрит басейн. Задната част на къщата се издигаше на склона над водата и от високите френски прозорци се разкриваше прекрасна гледка към езерото Гатун.

Пазачът го въведе в просторен кабинет, който гледаше към езерото. В далечината се виждаше контейнеровоз, който пореше водите на канала на път към Тихия океан.

Пабло спря на прага, докато привлече вниманието на мъжа, седнал зад старинно махагоново писалище.

Едуард Болке погледна над очилата си за четене и му кимна да се приближи.

Не само строгият костюм и вратовръзката на Болке, но и всеки детайл във външния му вид издаваше педантичната му и възискателна натура. Сребрилата му коса бе идеално подстригана, ноктите му бяха безупречно оформени, а обувките му — лъснати до блясък. Обзавеждането на кабинета му бе почти спартанско, бюрото му бе чисто и подредено.

Болке свали очилата си, облегна се в стола си, скръсти ръце и впери кафявите си очи в Пабло като ястреб.

Пабло седна от другата страна на бюрото и зачака работодателят му да заговори пръв.

— Какво се обърка в Тихуана? — попита Болке с лек немски акцент.

— Знаете, че Хейланд взриви собствената си яхта по време на първата операция — каза Пабло. — Това, разбира се, осуети плановете ни. Преди да успеем да осигурим плаващ кран, с който да извадим яхтата, на мястото пристигнаха американците и извадиха прототипа. Екипажът на кораба им беше цивилен, от служители на НАМПД, затова не срещнахме никакви проблеми да им отнемем прототипа в открито море. Двама от хората им обаче успяха да ни проследят до мексиканското крайбрежие. С американците имаше и една следователка.

— Да, и аз чух същото.

Изненадан от коментара на Болке, Пабло се покашля, за да прочисти гърлото си.

— Претърпяхме пътен инцидент по улиците на Тихуана, докато се опитвахме да стигнем до летището. Прототипът бе унищожен, а

Хуан загина при катастрофата. Впоследствие изгубих и Едуардо, докато се опитвахме да се измъкнем.

— Пълен провал — каза Болке и присви очи. — Слава богу, че не ни се отрази по никакъв начин!

— Хората ми бяха опитни наемници от Колумбия, използваха фалшива самоличност и нямаха криминални досиета. Невъзможно е да се проследи връзката ви с тях.

— Това е добре, тъй като екипът, който изпрати в Айдахо, също е мъртъв.

Пабло трепна.

— Алтебан и Ривера са мъртви?

— Да. Загинали са при „пътен инцидент“, след като са напуснали хижата на Хейланд — уведоми го Болке, без лицето му да трепне. — Отговорни за катастрофата са следователката, агент Ан Бенет, и директорът на НАМПД, с когото си се запознал в Тихуана. За щастие, успях да уредя доставката на чертежите и спецификациите във Вашингтон.

Отвори едно от чекмеджетата на бюрото, извади дебел плик и го плъзна по плота.

— Ще получиш добро възнаграждение, приятелю. Твоето, плюс парите на четиримата ти мъртви приятели.

— Не мога да го приема — каза Пабло, но протегна ръка и взе плика.

— Плащам за труда, не за резултатите. В светлината на последните събития обаче реших да си спестя бонуса, който възнамерявах да изплатя за добре свършената работа в мината в Калифорния.

Пабло кимна, благодарен, че му позволяват да задържи плика.

— Винаги сте били щедър.

— Няма да съм толкова щедър, ако те сполетят нови неуспехи. Предполагам, че си готов да поемеш следващата задача? — Болке опря ръце на бюрото и впери поглед в Пабло.

Пабло избегна очите му и се загледа в ръцете му. Да, ръцете винаги издаваха какъв е човекът насреща. Ръцете на Болке бяха дебели, с груби разкривени пръсти, обезобразени от слънцето. Не бяха ръцете на човек, прекарал живота си в заседателните зали на разни корпорации, на каквато мисъл би могъл да наведе външният вид на

Болке. Това бяха ръцете на човек, прекарал живота си в копаене на камъни.

Роден и израснал в Австрия, Едуард Болке бе прекарал младостта си в търсене на злато и редки минерали в Алпите. Така се опитвал да избяга от суровата действителност, след като майка му избягала с американски войник и го оставила на грижите на баща му, алкохолик със склонност към насилие. Излетите на младия Болке в планините развили у него любов към геологията, в резултат на което той защитил докторат по инженеринг на минерални ресурси в университета в Леобен, Австрия.

Постъпил на работа в един меден рудник, но не след дълго започнал да обикаля света, работил в калаените мини в Малайзия, добивал злато в Индонезия и сребро в Южна Америка... Имал свръхестествената способност да открива рудите с най-високи концентрации, да повишава производителността и да носи огромни печалби където и да отиде.

В Колумбия обаче животът му се обърнал на сто и осемдесет градуса. Болке откупил контролния пакет от малка сребърна мина в Толима. Извършеният от него анализ на рудата разкрил наличието на платина. Изкупил останалите дялове и попаднал на голямо находище на платина, което го направило богат само за месеци. Докато празнувал успеха си в Богота, се запознал с жизнерадостната дъщеря на бразилски индустриалец и не след дълго двамата се оженили.

През следващите няколко години животът му протекъл като в приказка, а рудниците в Толима му помогнали да умножи богатството си, докато един ден не се върнал в дома си в Богота и не заварил съпругата си в леглото с един служител в американското консулство. Испитал ярост, на каквато не подозирал, че е способен, грабнал геоложкото си чукче и разбил черепа на мъжа. Сетне дошъл ред и на жена му — прекършил ѝ врата с яките си ръце.

Колумбийският съд, щедро подкупен от адвокатите на Болке, го оправдал поради временна невменяемост.

Бил свободен човек, но във физическо, а не в психическо отношение. Трагедията отключила най-мрачните му детски спомени и нанесла нови дълбоки рани. Жажда за отмъщение обсебила душата му, а гневът му не искал да се уталожил. Той продължил да търси отмъщение, като се насочил към най-лесните жертви, които бил в

състояние да открие — безпомощни млади жени. Започнал да броди нощем из бордеите на Богота, да наема млади проститутки и да ги пребива безмилостно, за да даде изблик на гнева си. След като една нощ едва не загинал от ръката на бдителен сводник, се отказал да излива гнева си по този начин, продал дяловете си в мината и напуснал Колумбия.

Инвестирал в западна златна мина в Панама и се установил там. Няколко години преди това бил проучил дейността на мината и установил, че ръководството ѝ е некомпетентно. Тя била собственост на американски холдинг, който притежавал и други активи, и за да поеме контрол, му се наложило да изкупи цялата компания. За да осъществи сделката обаче бил принуден да подкупи корумпираното панамско правителство начело с Мануел Нориега, на когото прехвърлил дял от мината. Когато американските войски дебаркирали в Панама, за да свалят Нориега от власт, новото правителство се опитало да сложи ръка на цялата мина, което принудило Болке да плати огромни хонорари за адвокати, преди да си върне контрола върху мината. За претърпените загуби обвинил американците и в душата му пламнала дълбока омраза към Съединените щати.

Вече бил собственик на цял рудодобивен конгломерат, който, по ирония на съдбата, притежавал и поделение в Щатите: транспортна компания, няколко товарни кораба, малка охранителна фирма. Онова, което започнало като досадна дребна придобивка, се превърнало в изгодна възможност за отмъщение.

Всяка нощ образът на съпругата му в прегръдките на американския консулски служител превръщал сънищата му в кошмари, травмиращите спомени от детството отново излезли на повърхността и на сутринта Болке се събуждал обзет от изпепеляващ гняв. Виновниците, макар и отдавна мъртви, останали мишена на гнева му, но към тях се присъединила и родната страна на прелъстителя. Гневът така и не го напуснал. Но вместо отново да прибегне към насилие на случайна основа, Болке избрал нов начин за отмъщение. Използвал уменията и познанията, които натрупал по време на работата си в мини из цял свят, и започнал своя собствена икономическа война.

Безрадостните черни очи на Болке, разположени върху слабото му обветрено лице, пронизваха неговия събеседник.

Пабло заговори неловко.

— Не изгарям от нетърпение да се върна в Америка точно в този момент. Бих предпочел да остана в Панама Сити за няколко седмици, преди да пристъпим към следващата фаза.

— Вече изоставяме от графика за доставки, а освен това изтеглихме сроковете напред. Стоката пристига след четири дни. Трябва да се върнеш незабавно.

Пабло не възрази. Беше бивш командос от колумбийските специални части и никога не отказваше да изпълни заповед. Беше постъпил на служба при възрастния австриец преди дванайсет, дори повече години, след като първоначално бе нает временно, за да потуши работнически протести в мината. Безпрекословната му лоялност бе щедро възнаграждавана през годините, особено след като операциите на работодателя му прекрачиха границите на закона.

— Ще трябва да събера нов екип — каза Пабло.

— Няма време. Ще ти помагат двама американци.

— Не мога да се доверя на външни хора.

— Ще трябва да поемем този риск — сопна се Болке. — Ти изгуби целия си екип. Мога да ти дам някои от хората на Йохансон, но те не са обучени и не притежават нужните умения в твоята сфера на действие. Моят представител във Вашингтон ме уверява, че тези хора са надеждни. Освен това — той погледна Пабло в очите — те направиха това, което ти и екипът ти не успяхте. Осигуриха ми чертежите и спецификациите на Хейланд.

И плъзна към Пабло втори, по-малък плик.

— Това е телефонният номер на нашия човек във Вашингтон. Свържи се с него и той ще ти уреди среща с подизпълнителите. Всичко друго е уредено, така че ти трябва просто да сключиш сделката и да осъществиш доставката. Ще летиш до Щатите със самолета на компанията. Някакви въпроси?

— Онази следователка и хората от НАМПД... представляват ли проблем за нас?

— Жената не бива да ни притеснява — отвърна Болке, облегна се назад и се замисли, — но не съм сигурен за хората от НАМПД. Вероятно си заслужава да ги държим под око. — Погледна Пабло. — Ще се погрижа за това. Действай според плана. Аз ще съм в Пекин и ще чакам да се свържеш с мен.

Наведе се напред и очите му потъмняха.

— Работа за този миг от много години. Всичко е готово. Не ме разочарвай, Пабло.

Пабло изпъчи гърди.

— Не се тревожете, Jefe. Всичко ще мине по мед и масло.

[1] Шефът (исп.). — Б.пр. ↑

31.

Ан се втурна в кабинета си още в седем сутринта, нетърпелива да провери теорията на Дърк Пит за връзка между случая „Хейланд“ и отвличането на товарния кораб.

Първата ѝ среща бе с д-р Роал Осуалд, заменил Джо Еберсън начело на проекта за създаване на нови бойни кораби. Бяха се запознали преди няколко дни и тя не се изненада, когато го откри на бюрото му да работи върху някакъв доклад.

Отвори вратата и попита:

— Мога ли да наруша сутрешната тишина?

— Разбира се, госпожице Бенет. Тъкмо ще ме измъкнете от депресията, в която изпаднах, докато преработвах графика за завършване на новата подводница.

— Моля, наричай ме Ан. Ще можем ли да я пуснем на вода без системата за свръхкавитация?

— Това е въпросът! Едновременната загуба на Еберсън и Хейланд ни връща назад с месеци, ако не и с години. Без въпросната система подводницата ще загуби основните си преимущества. Все пак предполагам, че ще успеем да проведем изпитанията на задвижващата система, ако изобщо успеем да я сглобим, разбира се.

— И какво ви пречи?

— Закъснения в доставките на ключови компоненти, доколкото зная.

— Въпросните доставки включват ли редкоземни елементи?

Осуалд отпи от кафето си и изгледа Ан с бледосините си очи.

— Не разполагам с достатъчно информация, за да отговоря на въпроса. Но, да, определени редкоземни елементи играят ключова роля при конструирането на „Морска стрела“, особено по отношение на задвижващата система, сонара и някои електронни системи. Защо питаш?

— Проучвам евентуална връзка между смъртта на доктор Хейланд и отвличането на кораб, натоварен с монацит, руда с високо

съдържание на неодим и лантан. От какво значение са тези елементи за „Морска стрела“?

— От голямо! Задвижващата система разчита на два високотехнологични електромотора, които на свой ред захранват две външни хидрореактивни помпи, както и всички останали системи на подводницата. За изграждането и на двата компонента са ни необходими редкоземни елементи, и особено за двигателите. — Осуалд пак отпи от кафето си. — Те се използват при производството на постоянни магнити с висок интензитет, благодарение на които осъществяваме невероятен скок по отношение на ефективността и мощността. Тези магнити се произвеждат в Националната лаборатория в Еймс, Айова. При изработването им трябва да се спазват изключително високи стандарти и, да, за целта са необходими няколко редкоземни елемента, сред които и неодим. — Той се поколеба за миг. — Смятаме, че системата за свръхкавитация, разработена от Хейланд, също разчита на редкоземни компоненти. Предполагам, че може би си напипала някаква следа.

— Какво искаш да кажеш?

— Електродвигателите на „Морска стрела“ все още не са инсталирани. Сглобяването на първия в научноизследователската лаборатория на военноморските сили в Чесапийк Бей е приключило току-що и той всеки момент ще отпътува за Гротън. Вторият ще се забави поради проблеми с доставките на материали. Все още не разполагам с цялата информация относно проблема, но доколкото разбирам, именно липсата на редкоземни елементи не ни позволява да сглобим и втория електродвигател.

— Имаш ли представа за какви точно материали става въпрос?

— Ще ти отговоря, след като проведе няколко телефонни разговора. — Той се облегна на стола си и зарея поглед. — Джо Еберсън ми беше приятел. Всяко лято ходехме на риболов в Канада. Той беше добър човек. Погрижи се да откриеш убийците.

— Точно това възнамерявам да направя — отговори Ан сериозно.

Върна се в кабинета си и само след няколко минути Осуалд ѝ позвъни, за да ѝ съобщи забавените доставки на кои елементи възпрепятстват реализирането на проект „Морска стрела“: гадолиний, празеодим, самарий и диспросий. Челното място в списъка обаче се

заемаше от неодим, същия елемент, който се съдържаше в парчето монацит, което Пит бе донесъл от Чили.

Бърза справка в интернет показва, че пазарните цени на тези елементи са скочили до небето. Анализаторите на стоковите борси обясняваха това с два фактора. Единият бе пожарът, опустошил съоръженията в Калифорния, където се намираше „Маунтън Пас“, единствената мина за добив на редкоземни елементи на територията на Съединените щати. Другият бе съобщението на собствениците на австралийската мина „Маунт Уелд“, че временно преустановяват производството, за да я модернизират и разширят.

След като осмисли тази информация, Ан взе папката, която Фаулър бе оставил на бюрото ѝ. Тя съдържаше биографиите на всички цивилни, взели участие в посещението на президента в корабостроителницата в Гротън. Пропусна служителите на Агенцията за съвременни отбранителни технологии и Научноизследователското управление на военноморските сили. Очите ѝ се разшириха, когато прочете биографичната справка за Том Серни от Белия дом. Прочете я втори път, нахвърли някои бележки и разпечата целия файл.

На вратата се появи Фаулър с кафе и поничка.

— Днес си подранила. Успя ли да откриеш нещо?

— Всъщност да — отвърна тя и сподели с Фаулър подозренията на Пит относно товарния кораб в Чили и плановете му да осигури охрана на друг кораб, потеглил вече от Австралия.

— И той превозва редкоземни елементи?

— Да. Доколкото си спомням, се казва „Аделейд“ и е отплавал от Пърт.

— Няма да заминеш с него, нали?

— Обмислих възможността, но той заминава утре. Най-вероятно няма да постигне нищо, така че предпочитам да остана тук и да работя по случая.

Плъзна биографичната справка за Том Серни по бюрото и добави:

— Не мога да заявя със сигурност, че информацията изтича точно от Белия дом, но хвърли един поглед на миналото на Серни.

Фаулър прочете на глас най-важните биографични данни за Серни.

— Бивш офицер от Зелените барети, служил като военен съветник в Тайван, а впоследствие в Панама и Колумбия. Напуснал армията и постъпил в „Рейтеон“ като ръководител на проект, свързан с разработването на оръжия с насочена енергия. По-късно започнал работа в Конгреса като специалист по въпросите на отбраната. Член на съвета на директорите на три компании от военнопromишления комплекс... Приел пост в Белия дом... Женен за Юн Лу И, тайванска гражданка, която ръководи благотворителна образователна фондация в Богота... — Остави справката и каза: — Интересна кариера.

— По всичко изглежда, че Серни е бил в непосредствена близост с няколко военни технологии, които китайците са успели да копират — каза Ан. — Връзката с Колумбия също привлече вниманието ми.

— Заслужава си да се поровим в тази насока. Предполагам, че проучването ти ще е достатъчно дискретно, така че да не предизвикаш подозрения и да не подплашиш Серни.

— Разбира се. Не съм готова да рискувам кариерата си, като отправям недоказани обвинения към Белия дом, но ще направя всичко възможно да проуча Серни. Как върви разследването ти относно служителите в агенцията?

Той поклати глава.

— Проверих два пъти всички данни за всеки служител, работил по тази програма. Честно казано, не открих дори намек за подозрително поведение. Ще ти дам резултатите веднага щом приключа.

— Благодаря. Вярвам на преценката ти. Каква е следващата ти стъпка?

— Предлагам да посетим на място тримата най-големи подизпълнители. Искаш ли да дойдеш с мен? Убеден съм, че двамата ще се справим по-бързо.

— Предпочитам да проверя трима от по-малките подизпълнители. Избрах трима, които привлякоха вниманието ми.

— Заемат прекалено ниска позиция в хранителната верига — отбеляза Фаулър. — Вероятно разполагат със съвсем ограничен достъп до класифицирана информация.

— Няма да навреди, ако опитам — каза Ан. — От много глава не боли.

Фаулър се усмихна.

— Както кажеш. Ще съм в кабинета си до довечера, ако ти потрябвам.

По-късно през деня Ан успя да направи още един пробив. След като проведе цял куп разговори с ФБР, отново насочи вниманието си към списъка с подизпълнителите. Първите две компании бяха публични и акциите им се търгуваха на борсата, затова Ан лесно се сдоби с информация за дейността и финансовото им състояние. Третата компания обаче бе частна, не бе листвана на борсата и информацията за нея се оказа по-трудно достъпна. Ан откри статия, посветена на нея, в едно научно списание, след което се втурна в кабинета на Фаулър.

— Дан, виж това! Един от подизпълнителите, компанията „Секюър Тек“, е инсталирала в отдалечени локации компютърни мрежи, с чиято помощ учени и изследователи да обменят информация. Така може да получи достъп до техните разработки, без да разполага с допуск до класифицирана информация.

— Да се направи това май е по-трудно, отколкото изглежда.

— Има още нещо интересно. „Секюър Тек“ е част от малък конгломерат, базиран в Панама, който освен това притежава транспортна фирма в Щатите и златна мина в Панама.

— Добре, но къде ни води това?

— Компанията притежава миноритарен дял от „Хобарт Майнинг“. На свой ред „Хобарт“ притежава в Австралия мината „Маунт Уелд“.

— И какво? Значи разширяват рудодобивния си бизнес.

— „Маунт Уелд“ е сред най-големите производители на редкоземни елементи извън Китай. Тази сутрин доктор Осуалд ми обясни колко важни са редкоземните елементи за успеха на проект „Морска стрела“ и как нарушените доставки възпрепятстват завършването му. Не може да няма някаква връзка.

— Теорията ти ми се струва изсмукана от пръстите — каза Фаулър и поклати глава. — Какъв е мотивът им? Собственикът на мината би трябвало да се радва, че купуваме продукцията му, а не да реже един от най-добрите си клиенти. Мисля, че Дърк Пит те е подвел да тръгнеш по грешна следа.

— Може и да си прав — каза тя. — Хващаме се като удавници за сламки.

— Случва се. На сутринта може да ти хрумне нещо друго. Аз например намирам физическите упражнения за доста полезни при решаването на проблеми. Всяка сутрин тичам покрай Потомак и това ми позволява да освободя ума си и да му дам възможност да си почине. Защо не опиташ и ти?

— Може и да опитам. Ще ми направиш ли една услуга? — попита тя. — Добави „Секюър Тек“ към списъка с компании, които ще посетиш.

— Разбира се — отвърна той.

Ан послуша съвета му и на път за дома се отби в един фитнес клуб, пробяга няколко километра на пътеката, след което отиде в близкото кафе и вечеря салатата с пиле. Сети се за Пит и му позвъни веднага след като се прибра. Никой не отговори на позвъняването ѝ, затова тя му остави дълго съобщение за напредъка си в разследването и му пожела приятно и успешно пътуване.

Когато затвори телефона, в дневната прозвуча дълбок плътен глас:

— Надявам се, че не пропусна да му кажеш сбогом.

Ан подскочи. Обърна се и видя двама едри чернокожи мъже да излизат от спалнята ѝ. Позна първия и се разтрепери.

Кларънс се усмихна студено и насочи четирийсет и пет калибровия си пистолет към главата ѝ.

32.

Чжоу Син приличаше на тъп селянин. Очите му бяха разположени прекалено близо, брадичката му беше безволева, а носът му бе зараснал накриво — леко надясно — след едно отдавнашно счупване. Големите му уши и щръкналата му коса допълваха вида му на прост селяк. Подобно внушение напълно устройваше опитния агент на китайското разузнаване. То не само помагаше на Чжоу да се впише в почти всяка среда по време на своите мисии, но подвеждаше и началниците му в китайското министерство на държавната сигурност да подценяват хитростта и интелекта му.

В този момент той разчиташе да създаде същото впечатление у далеч по-семпла компания. С протритите прашни и мръсни дрехи на обикновен работник той по нищо не се отличаваше от повечето жители на Баян Обо, също толкова прашно и мръсно градче в провинция Вътрешна Монголия.

Пресече павираната улица, по която сновяха камиони и автобуси, и се насочи към малкия бар на отсрещната страна. Гласовете, които долитаха от него, се чуваха чак на улицата. Чжоу Син пое дълбоко дъх и отвори дървената врата с нарисуван върху нея отдавна избелял червен глиган.

Щом прекрачи прага, го лъхна мирис на евтин тютюн и застояла бира. Той влезе и огледа помещението с опитно око.

В тесния салон имаше десетина маси, около които седяха миньори от разположения край града открит рудник. Дебелият едноок барман стоеше зад повдигнатия на подиум бар и наливаше на най-закоравелите пияници, заели местата на тезгяха. Единствената украса в помещението бе препарираната глава на глиган, леко проскубана, окачена на стената и дала името на заведението.

Чжоу си поръча *байдзиу*, любимата на местните алкохолна напитка от зърно, след което седна на една ъглова маса, за да огледа посетителите. Скупчени на групички от по двама-трима, повечето вече бяха успели да погълнат достатъчно алкохол, че да забравят поне за малко тежкия труд в мината. Огледа лицата им — сурови и отрудени

— за да открие подходяща жертва. Намери я на няколко маси от неговата — самоуверен и безразсъден млад дърдорко, който разговаряше със своя по-мълчалив и по-едър събеседник.

Чжоу изчака говорещият да пресуши чашата си, преди да се приближи към масата им. Престори се, че залита, бутна с лакът чашата на приказливеца и тя полетя към земята.

— Ей! Какво правиш бе?! Разля ми чашата!

— Хиляди извинения, приятелю — каза Чжоу, като заваляше думите. — Ела на бара и ще ти купя ново питие.

Младият миньор, осъзнал, че току-що е спечелил безплатна почерпка, се изправи и се олюля.

— Да, точно така! Ново питие!

Върнаха се на масата с пълна керамична бутилка байдзиу.

— Аз съм Уен — каза младежът. — Той е Яо.

— Аз съм Цен — представи се Чжоу. — В мината ли работите?

— Че как — отвърна Уен и показа бицепсите си. — Не сме направили тези мускули, като скубем кокошки!

— И какво правите в мината?

— Трошачи сме — отвърна Уен. — Хвърляме рудата в мелниците. Те са големи като къщи и трошат рудата на ей такива парчета. — И пъкна юмрук под носа на Чжоу.

— Аз съм от Баотоу — каза Чжоу. — Търся си работа. Има ли работа в мината?

Уен се пресегна и опипа ръката му над лакътя.

— Работа за човек като теб? Много си хилав, за да работиш в мина. — Засмя се и опръска масата със слюнки, но като видя помръкналия поглед на Чжоу, го съжали. — Е, от време на време някой се наранява в злополука, така че шефовете наемат нови хора. Но опашката сигурно е доста дълга.

— Разбирам — каза Чжоу. — Още байдзиу?

Не изчака отговор и напълни чашите им. Мълчаливият миньор, Яо, го погледна с апатичните си очи и кимна. Уен надигна чашата си и я пресуши на един дъх.

— Чух, че в Баян Обо вадят руда и на черно, вярно ли е? — попита Чжоу, докато отпиваше.

Яо го изгледа подозрително.

— Не, цялата руда идва от едно място — каза Уен и обърса устните си с ръкав.

— Подобни приказки не са здравословни — изсумтя Яо.

Уен сви рамене.

— Всичко си остава между нас.

— Какво имаш предвид? — попита Чжоу.

— Взривяването, копаене, трошенето... всичко това се извършва от държавната компания, която плаща и на мен, и на Яо — обясни Уен.

— След натрошаването обаче нечия друга ръка бърка в гърнето с мед.

— И чия е тази ръка?

Яо удари с чашата си по масата.

— Задаваш прекалено много въпроси, Цен!

Чжоу му се поклони и каза:

— Просто се опитвам да си намеря работа.

— Яо е малко докачлив на тая тема, понеже братовчед му, той е шофьор на камион, участва в операцията — обясни Уен.

— И как става това?

— Е, как. Подкупват шофьорите — каза Уен. — През нощта някои от камионите, които превозват рудата до трошачките, товарят отново натрошената руда и я превозват до отдалечена част от мината. После Джиян и неговите камиони идват, претоварват я и заминават. А, ето го и него! — възкликна Уен и посочи един нисък набит мъж със сурово изражение, който току-що бе влязъл в заведението. Крачеше с наперена самодоволна походка.

— Джиян, ще разкажеш ли на моя приятел как изнасяте руда от мината?

Джиян го зашлеви толкова силно, че Уен едва не падна.

— Затвори си бързивата уста, Уен, ако не искаш да останеш без език. Ключкарстваш като бабичка. — Изгледа Чжоу, после погледна братовчед си. Яо поклати леко глава.

Джиян отиде до Чжоу, улови го за яката и го изправи на крака.

Ръцете на Чжоу останаха да висят покрай тялото му, а самият той се усмихна безобидно.

— Ти кой си? — попита Джиян. Беше доближил лицето си на милиметри от лицето на Чжоу.

— Цен. Фермер от Баотоу. А ти кой си?

Погледът на Джиян проблесна гневно от тази дързост.

— Чуй ме добре, селянче — каза той, като продължаваше да държи здраво Чжоу за яката. — Ако искаш да се върнеш жив и здрав в Баотоу, забрави, че изобщо си идвал тук. Не си видял никого, не си говорил с никого. Ясно ли ти е?

Дъхът на Джиян бе ужасен, лъхаше на тютюн и чесън, но Чжоу не трепна. Ухили се угоднически и кимна.

— Разбира се. Но след като никога не съм бил тук, значи не съм платил осемдесет юана, за да почерпя приятелите ти — каза той и протегна длан, сякаш очакваше някой да му върне парите.

Лицето на Джиян почервения.

— Изчезвай!

И пусна яката на Чжоу, за да подчертае заплахата си със свит пестник, но бе прекалено близо до него, затова отстъпи крачка назад.

Чжоу очакваше подобен ход и го подсече с крак, захващайки сгъвката на коляното му. Шофьорът се олюля, но преди да се строполи, успя все пак да нанесе силен десен удар. Чжоу отскочи наляво, пое удара с рамото си, а после контраатакува и блъсна Джиян назад. Онзи изгуби равновесие и залитна.

Чжоу го улови и го блъсна в масата. Джиян се строполи на пода като отсечено дърво и не помръдна.

Като видя, че братовчед му пада, Яо скочи и се опита да сграбчи Чжоу в мечешка прегръдка.

По-дребният, но и по-трезвен Чжоу се измъкна с лекота и изрита Яо в коляното. Краката на едрият мъж се подгънаха, което позволи на Чжоу да нанесе няколко бързи удара в главата му — последният беше в гръкляна. Яо се свлече на колене, стиснал гърлото си.

Барът се смълча. Всички погледи бяха насочени към Чжоу. Глупаво бе да привлича толкова внимание, но пък има моменти, когато човек няма друг избор.

— Край на боя! — извика барманът, който обаче беше прекалено зает, за да си направи труда да изхвърли собственоръчно навън участниците в свадата.

Чжоу му кимна, взе чашата си от масата и я изпи на големи глътки. Останалите клиенти се върнаха към шегите и питиета си, без да обръщат никакво внимание на двамата мъже на пода.

Уен бе изгледал кратката схватка в ступор, без да помръдне и на милиметър от стола си.

— Имаш прекалено бързи ръце за фермер.

— Това е от копаенето с мотика — отвърна Чжоу, завъртя ръцете си и ги огледа. — Какво ще кажеш нашият приятел Джиян да ни черпи по едно?

— Ами... — Уен преглътна. — Добре.

Чжоу бръкна в джоба на изпадналия в безсъзнание шофьор и измъкна портфейла му. Извади личната му карта и запамети пълното му име и адрес. Върна портфейла на място, но не и преди да вземе от него банкнота от двайсет юана, която подаде на Уен.

— Изпий едно и за мен — каза му. — Късно е, трябва да се прибирам.

— Да, приятелю Цен, както кажеш — отвърна Уен и се надигна с мъка от стола.

— Ще се видим в мината — каза Чжоу.

— В мината? — попита Уен объркано, но дребничкият фермер от Баотоу вече си бе отишъл.

33.

На следващата сутрин Джиян Сианто излезе от апартамента си в седем и половина. Челото му бе превързано и той крачеше сковано, за да облекчи спазмите, които пронизваха главата му при всяка крачка. Ако не бе така погълнат от тази си задача, вероятно щеше да забележи, че мъжът, който го бе пребил снощи в „Нервният глиган“, седи в една тойота китайско производство от другата страна на улицата и чете вестник „Женмин Жибао“, официалния орган на комунистическата партия.

Чжоу се усмихна, когато го видя да куца по улицата. Когато повали Яо, не изпита никакво удоволствие, но към Джиян не хранеше никаква симпатия. Мигом бе разпознал що за тип е той — неудачник от онези, които тормозят по-слабите, за да се почувстват по-добре.

Шофьорът, работещ за черния пазар на руда, тръгна по улицата към оживената автобусна спирка и верен на себе си, разблъска чакащите, застана най-отпред на опашката и се настани на едно от малкото свободни места, когато автобусът дойде. Чжоу запали двигателя и последва рейса.

Когато рейсът спря пред някаква занемарена сграда в южните покрайнини на града, повечето пътници отдавна бяха слезли. Чжоу свърна в първата пряка, паркира зад една сергия и видя Джиян да слиза от автобуса. Дръпна периферията на шапката си ниско над очите и го последва пеша.

Джиян повървя малко по улицата, зави в затънала в боклуци уличка, стигна до ограда с бодлива тел на върха, промуши се през дупка в нея и тръгна между купчини палети, които се издигаха наред иначе празния парцел. Чжоу го следваше. От другата страна на парцела под навес от гофрирана ламарина имаше очукан пикап и пет големи камиона, чиито каросерии бяха покрити с брезент. Неколцина яки мъже чакаха до тях и пиеха чай от хартиени чашки.

— Ей, Джиян — подвижна един от тях, — да не би жена ти тази сутрин да те е сресала с тигана?

— Ще те среща аз с манивелата — изръмжа Джиян. — Къде е Сао?

Отнякъде се появи висок мъж с късо черно двуредно палто.

— А, Джиян! Пак закъсняваш! Ако продължаваш в същия дух, скоро отново ще копаеш канавки — каза мъжът и се обърна към останалите. — Хайде, всички, да действаме.

Мъжете се събраха около него, а той извади от джоба си сгънат лист и заговори:

— Ще оставим стоката на док 27. Аз ще съм в първия камион, вие сте зад мен. Ще влезем през страничния портал. Ще ни очакват точно в осем, така че не бива да закъсняваме.

— Къде ще заредим? — попита един мъж с плетена вълнена шапка.

— На бензиностанцията в Чанпин — отговори Сао, огледа мъжете около себе си за други въпроси, после кимна към камионите. — Добре, да тръгваме.

Сао, Джиян и още трима тръгнаха към камионите, а останалите се качиха в пикапа. Камионът на Джиян бе последен. Когато се качи в кабината и потегли, му се стори, че мярва тъмна сянка в страничното огледало.

Камионите минаваха през портала, охраняван от грубоват плешив мъж с руски пистолет „Макаров“ на кръста. Когато го приближиха, Джиян му махна и извика, за да привлече вниманието му:

— Провери отзад!

Пазачът кимна и заобиколи камиона, но когато надникна в каросерията, го посрещна ритникът на Чжоу. Ударът го отхвърли назад, но макар да падна на земята, пазачът успя да извади пистолета си. Насочи го към камиона, но Чжоу вече бе скочил отгоре му, изрита пистолета настрани и заби лакът в челюстта на мъжа. Чу се изпукване и пазачът изгуби съзнание.

Джиян вече бе изскочил от кабината и тичаше към Чжоу с нож в ръка. Чжоу видя блясъка на острието, насочено към гърдите му, отдръпна се, но ножът закачи ръкава му и той почувства остра болка в десния бицепс.

Не обърна внимание на раната и нанесе къс ляв удар в слепоочието на Джиян. Шофьорът изруга, едва сега осъзнал, че се бие с човека, който бе разбил главата му предната вечер.

Чжоу не му даде никакво време да поразсъждава върху това обстоятелство. Пистолетът на пазача бе отхвърчал прекалено далеч, за да успее да го вземе, затова той направи неочакваното и продължи да атакува. Изрита Джиян в бедрото; сега целта му бе не толкова да причини болка, колкото да провокира към реакция — и тя не закъсня. Джиян стисна здраво ножа и замахна към корема му.

Чжоу очакваше точно този удар. Блокира китката на Джиян с лявата си ръка и с лекота отклони ножа. Използва инерцията на Джиян, дръпна ръката му и я завъртя така, че той изпусна ножа.

Ръката на Джиян увисна безжизнена, сякаш агентът я бе извадил от рамото, и шофьорът се олюля в агония. Ножът изтрака на земята и миг по-късно се озова в ръката на Чжоу, който го насочи към гърлото на Джиян. Чжоу искаше да го убие и можеше да го направи без проблем, но се овладя. Джиян щеше да страда много повече зад решетките. Затова той извъртя ножа и удари Джиян с дръжката точно зад ухото. Шофьорът се свлече — ударът по каротидната артерия бе прекъснал притока на кръв към мозъка му. Чжоу се изправи и го погледна. Едно телефонно обаждане в полицията щеше да осигури на Джиян не особено добродушен прием. Преди това обаче Чжоу трябваше да настигне другите камиони.

А те вече не се виждаха. Чжоу се огледа, намери пистолета и го прибра. После свали якето на Джиян и с ножа, който беше взел от него, изряза от ризата му ивици, които да използва вместо бинт. Щеше да се превърже в движение.

Скочи в кабината на камиона, излезе през портала и потегли на север от града, към рудника.

Когато стигна превала, забеляза камионите на два километра надолу и скоро успя да настигне пикапа, който се движеше последен.

Камионите минаха през портала на рудника „Баян Обо“, после завиха по изровен черен път, по който изминаха още три километра и пред тях се появиха два големи открити рудника. Камионите ги заобиколиха и се насочиха към инсталациите за натрошаване на рудата. Пикапът мина отпред и ги поведе покрай пострадал от пожар склад, който изглеждаше изоставен. Спряха зад склада, където ги очакваше огромна купчина натрошена руда.

Операцията по отклоняване на рудата бе елементарна. По време на определени нощни смени всеки трети камион, превозващ

натрошената руда, не се отправяше към обогатителната фабрика, а кривваше встрани и изсипваше товара си зад стария склад. За целта бяха необходими само няколко тлъсти подкупа, дадени на шофьорите и на администраторите, които контролираха производствените отчети, и рудата бе на разположение на онзи, който знаеше откъде да я вземе.

Мъжете от пикапа отвориха задната врата на склада и изкараха малък конвейер. Първият камион даде на заден и горният край на конвейера увисна над каросерията му. Напълни я само за няколко минути, след което дойде ред на следващия камион.

Чжоу свали якето си, облече якето, което бе взел от Джиян, и вдигна яката му. После задиша срещу страничния прозорец, за да замъгли стъклото.

Когато потегли и четвъртият камион, Сао му махна да заеме мястото си под конвейера. Чжоу се наведе над волана, за да скрие лицето си поне малко.

Рудата се изсипа в камиона му с тътена на лавина. Чжоу отброяваше минутите, затаил дъх. Страхуваше се някой да не го заговори. Най-накрая трополенето на буците спря, Чжоу погледна в страничното огледало и видя, че прибират конвейера в склада. Водачът на конвоя се качи в първия камион, свали прозореца, подаде ръка навън и махна напред. Останалите шофьори запалиха двигателите и го последваха.

Тежко натоварените камиони бавно поеха по неравния път, после се качиха на шосето и завиха на юг към потъналото в прахоляк и мръсотия градче, изникнало в съседство с мината. Когато този малък бастион на цивилизацията остана зад гърбовете им, подкараха през степите на Вътрешна Монголия, която Чингис хан бе завладял преди осем столетия. Чжоу предположи, че ще разтоварят рудата в най-близкото железопътно депо, но когато след няколко часа стигнаха град Баотоу и завиха на изток, разбра, че плановете са други.

Конвоят се качи на оживената магистрала, която водеше към Пекин, и спря в покрайнините на град Чанпин. Вече се мръкваше, задуха вятър, който вдигаше пясъчни вихрушки. Докато служителите на бензиностанцията зареждаха камионите, Чжоу уви лицето си с шала, който откри в един от джобовете на якето на Джиян, и застана встрани от другите шофьори.

Камионите потеглиха бавно-бавно, с мъка си проправяха път сред сгъстяващия се трафик. Заобиколиха Пекин откъм запад, за да избегнат най-големите задръствания, и продължиха на югоизток. След два часа стигнаха крайбрежния град Тянджин.

Спряха до старите складове на пристанището и от сенките излязоха двама мъже и взеха чантата с юани, която Сао им подаде през прозореца. После отвориха огромната врата на склада и камионите минаха през него и излязоха на доковете точно пред един товарен кораб.

Докът и корабът бяха свързани с конвейерна лента и Сао даде на заден ход към нея. Появиха се работници с лопати и започнаха да разтоварват рудата от камиона.

Чжоу слезе, тръгна напред и спря до моряка, който оглеждаше въжетата, с които корабът бе привързан за дока. Престори се на уморен шофьор, разкърши рамене, прозя се и каза:

— Добър вечер. Хубав кораб.

— „Грац“ е старо корито, обаче е як като бик и продължава да пори вълните.

— За къде пътувате?

— Ще спрем в Шанхай, после поемаме към Сингапур.

Камионът на Сао вече беше разтоварен и следващият заемаше мястото му. Чжоу кимна на моряка и каза:

— Е, лек път.

После се обърна и се стопи в мрака.

34.

Двигателят на „Морска стрела“ приличаше на лимузина, на която е нахлузена огромна автомобилна гума. Частта, която приличаше на лимузина, представляваше всъщност правоъгълен индукционен корпус, който засмукваше вода и я изхвърляше през три пръстеновидни отвора в задната си част. Точно пред него, горе-долу в средната част, бе разположено нещо подобно на огромна поничка. В нея бе монтирана високотехнологична реактивна помпа, благодарение на която подводницата развиваше уникално висока скорост. Двигателят бе покрит с хлъзгава на вид субстанция и като цяло имаше студено футуристично излъчване.

Светлината на силните лампи хвърли отблясъци върху двигателя, когато един кран го вдигна от подпорите, на които бе кацнал, и го пренесе върху голямо ремарке. Цяла армия работници се втурна да го привързва със стоманени въжета и да мятат отгоре му брезентови покривала. Към ремаркетото се приближи на заден ход влекач, осигурен от компания, специализирана в превоза на секретни товари, и работниците прикачиха платформата към него.

Камионът напусна Научноизследователската лаборатория на военноморските сили в Чесапийк Бей в шест и половина сутринта. Потегли в посока, противоположна на залива, към вътрешността на континента, сред гори и поля, покрити с утринна роса. Оловносиви облаци скриваха изгряващото слънце.

— По кое време се очаква да пристигнем в Гротън? — попита вторият шофьор, като едва потисна прозявката си.

— Според джипиеса след седем часа — отвърна шофьорът. — Може да отнеме и повече, ако не избегнем задръстването на околоръстното.

В този слабо населен район в южната част на щата Мериленд движението по шосето към Вашингтон бе доста рехаво. След един по-остър завой двамата видяха напред да се издига стълб черен дим. Когато стана очевидно, че димът се издига над самия път, шофьорът намали.

— Да не се е запалила някоя кола? — попита колегата му.

— Възможно е. Сигурно е някоя стара бричка.

Източник на дима се оказа очукана двайсетгодишна тойота с протрити гуми. Бе спряла насред пътя, а изпод капака ѝ излизаха пламъци.

Шофьорът на камиона спря на няколко метра от колата и огледа пътя за жертви. Малко по-напред встрани от пътя бе отбил бял микробус, но нито край горящия автомобил, нито в буса се забелязваха признаци на живот.

— По-добре да повикаме пожарната — каза шофьорът, докато колегата му посягаше към пожарогасителя зад седалката.

Силен трясък ги накара да подскочат от местата си. Някой пхна облечена в ръкавица ръка през счупеното странично стъкло и хвърли в кабината граната със сълзотворен газ.

Кабината мигом се изпълни с бял дим с остра миризма и мъжете започнаха да се задушават. Очите им горяха, все едно някой бе излял под клепачите им нагорещена лава, и те посегнаха към дръжките на вратите, за да се спасят от тази агония.

Шофьорът успя да отвори вратата си първи и да скочи на пътя. Мъж с маска за ски на лицето го зашемети с електрошок пистолет и той падна и се загърчи в конвулсии на асфалта. Вторият шофьор успя да извади пистолета си, преди да скочи от кабината, но тъй като сълзотворният газ го бе заслепил, не успя да види втория нападател, който го извади от строя също с електрошок.

В кабината на камиона се качи трети нападател с противогаз, взе гранатата и я запокити в полето. Настани се зад волана, заби нож в тапицерията на тавана, издърпа плата, откри нужната му жица, преряза я сръчно и така извади от строя монтирания на покрива GPS предавател, който позволяваше на компанията да проследява маршрута на камиона. После включи на скорост и подкара напред, докато предната броня на камиона не опря в горящия автомобил. Тогава натисна педала на газта и завъртя волана надясно. Мощният камион избута тойотата досущ като досадно насекомо и я преобърна в канавката.

След като върна камиона в лентата за движение, новият шофьор изключи от скорост и свали страничния прозорец. За броени секунди и

последните облачета сълзотворен газ излетяха навън. Пабло свали неудобния противогаз и го захвърли на седалката до себе си.

Погледна си часовника и се усмихна. Само за две минути бе успял да поеме контрол над една от най-секретните военни разработки на американците. Извади мобилния си телефон, набра номер с много цифри и се усмихна. С нетърпение очакваше да осъществи планираното отмъщение.

35.

Продължи по шосето още километър-два, после отби по черен път. Дълбоките неравни коловози пресичаха обширно пасище, осеяно с крави с лениви погледи. След километър пътят свърна покрай голямо езеро, отвъд което имаше изоставена ферма.

Овъглените руини на къщата продължаваха да стърчат над околността, макар пожарът да я бе изпепелил преди няколко десетилетия. В съседство с нея се издигаше наклонена на една страна плевня, сякаш я бе килнал североизточният вятър. Пабло пое към плевнята и спря на ливадата в единия ѝ край.

В плевнята бяха складирани бали сено; компания им правеше малък мотокар. В другия край на плевнята бе паркиран друг влекач. Пабло спря камиона до балите сено и скочи от кабината, за да огледа какво има под брезентовите платнища.

След няколко минути в плевнята влезе белият микробус, от който слязоха двама чернокожи.

— Погрижихте ли се за шофьорите? — попита Пабло.

Първият кимна.

— Кларънс ги върза с белезници за един дъб край магистралата. До ден-два все някой фермер ще ги открие.

— Добре. Да се залавяме за работа. Нямаме време.

Двамата наемници свалиха брезентовите покривала от електродвигателя на „Морска стрела“, после Кларънс включи мотокара и започна да вдига балите върху платформата, а другият мъж ги подреждаше около двигателя и върху него.

Междувременно Пабло откачи влекача от платформата и я закачи за другия влекач, голям син „Кенуърт“. Провери платформата за второ GPS устройство, не откри и смени задния регистрационен номер.

Двамата чернокожи вече бяха скрили двигателя на „Морска стрела“ с бали. Пабло им помогна да метнат отгоре платнището и да го привържат за халките отстрани. С това маскировката бе завършена.

Кларънс, по-едрият от двамата помощници на Пабло, изтупа ръце и каза с дрезгав глас:

— С това нашите задължения приключват. Носиш ли парите?

— Да — отвърна Пабло. — А вие носите ли спецификациите?

— Отзад в микробуса са. Заедно с един специален подарък за теб — ухили се Кларънс.

— Донеси ги и ще ви дам парите.

Кларънс отвори задната врата на микробуса и извади пластмасовата кутия с плановете и спецификациите на Хейланд, последва Пабло до кабината на камиона и я остави на дясната седалка. Пабло се пресегна зад седалката, извади дебел плик и му го подаде. Наемникът разкъса единия край на плика, видя вътре няколко пачки стодоларови банкноти и каза:

— Е, това ми харесва. Сега бъди така добър да си вземеш подаръка, че ние да си тръгваме.

Пабло го изгледа озадачено. Кларънс се ухили и го заведе до отворените задни врати на буса, където ухилен стоеше вторият наемник.

Пабло надникна в микробуса и в очите му проблесна гняв. Завързана и със запушена уста на пода лежеше Ан Бенет.

Тя също изглеждаше ядосана, но това бе само до момента, в който погледът ѝ срещна този на Пабло и тя го позна. Колумбийският терорист бе последният човек, когато бе очаквала да види тук. Дързостта ѝ се стопи и тя се опита да изпълзи назад, по-далеч от него.

Пабло се обърна към Кларънс.

— Какво прави тя тук?

— Обадиха ни се да я отвлечем — обясни му Кларънс. — Наредиха ни да не я убиваме, така че я докарахме тук.

Пабло бръкна под якето си, извади глока си и го насочи към Ан.

— Ей, човече, не в колата — каза Кларънс. — Взели сме я под наем.

— Добре.

И Пабло се извърна и простреля Кларънс право в лицето. Още преди чернокожият да падне мъртъв на земята, неговият партньор се хвърли към Пабло, но колумбиецът беше по-бърз — завъртя се и прати три куршума в гърдите му.

Ан изпищя, но викът ѝ бе заглушен от тиксото, залепено върху устата ѝ. Пабло я изгледа за миг, после спокойно прибра пистолета. Качи се в микробуса, измъкна Ан и я хвърли върху една бала сено.

— Опасявам се, че няма да умреш тук.

Тя наблюдаваше ужасена как Пабло замъква двата трупа в микробуса и затваря вратите. Колумбиецът захвърли окървавения плик с пари до Ан, погледна я и каза:

— Не мърдай!

След секунди подкара микробуса толкова рязко, че изпод колелата се разхвърча прахоляк и слама. Спря на склона над езерото, свали прозорците, извади от ключодържателя всички ключове освен този за запалването, после се огледа, взе един голям плосък камък, нагласи го върху педала на газта и го натисна. После се пресегна през отворения прозорец, запали двигателя, включи на скорост и се отдръпна.

Микробусът полетя надолу, цопна в мътнозелената вода и вдигна облак пръски. От езерото излетя самотна патица и нададе гневен крясък. Само след секунди бусът се напълни с вода и изчезна, оставяйки след себе си облак от мехурчета.

Пабло се върна в плевнята. Взе плика, метна го в кабината на камиона, после вдигна Ан и без да изрече нито дума, я отнесе в кабината и я намести в тясното пространство зад седалките.

— Лежиш тук и кротуваш — каза ѝ и потегли. — Чака ни дълъг път.

36.

Хеликоптерът се носеше ниско над дърветата и изскочи току над покривите на хангарите за изненада на събралите се край пистата високопоставени официални лица. Машината беше военна, което обясняваше острите ъгловати форми на фюзелажа и покритието, което я правеше почти невидима за радара. Специално проектираното носещо витло с пет перки, изработени от композитни материали, и аналогичният дизайн на опасния ротор подсказваха, че хеликоптерът е изработен по технологията „стелт“. И освен това летеше почти безшумно. За всеки авиационен специалист от екипа на най-реномираното на света издание в тази област — „Джейн’с Дифенс“, бе достатъчно да хвърли един поглед и да идентифицира хеликоптера като „Стелт Хок“, или с други думи, модернизирания вариант на американския УН-80 „Блек Хок“, като онзи, използван срещу Осама бен Ладен. Този хеликоптер обаче бе построен изцяло в Китай.

Хеликоптерът летеше над разположената южно от Пекин военновъздушна база „Янкун“ и преди да кацне, направи няколко кръгчета над пистата. Присъстващите генерали и високопоставени служители от отбраната се изправиха и аплодираха най-новия китайски триумф в областта на високите технологии. Ръкоплясканията заглъхнаха, когато на издигнатата в съседство трибуна се качи важен партиен функционер и се впусна в протяжна тирада за величието на Китай.

Едуард Болке се наведе към един мъж с твърд поглед, чиято униформа бе обсипана с медали, и каза:

— Великолепна машина, генерал Джинтай!

— Да, така е — съгласи се Джинтай. — И успяхме да я построим без вашата помощ.

Болке посрещна удара с усмивка. Пабло му бе позвънил току-що от Мериленд, затова той преливаше от самоувереност.

Събралите се официални лица изтърпяха още няколко високопарни речи, след което бяха поканени в просторен хангар, в който бе организиран коктейл. Болке последва генерала, който бе

заместник-председател на Централната военна комисия на Китайската комунистическа партия. След като размени няколко реплики с друг генерал, току-що сдобил се с жилище в Хонконг, Джинтай се обърна към Болке.

— Смятам, че с това изпълних задълженията си на гостоприемнен домакин. Желаете ли да обсъдим нещо друго?

— Да, ако намерите време — отвърна Болке.

— Добре. Само да открия нашия главен шпионин и ще поговорим.

Огледа присъстващите и бързо откри слаб мъж с очила, който пиеше бира „Хайнекен“. Мъжът се казваше Тао Лиан и ръководеше една от дирекциите в Министерството на държавната сигурност, структурата, която отговаряше за шпионажа и контрашпионажа. Тао разговаряше с Чжоу Син, оперативен работник от Баян Обо, който невъзмутимо изучаваше събралите се официални лица. Агентът с невзрачното лице на китайски селянин дискретно уведоми Тао, че Джинтай идва към него, още в мига, в който генералът се запъти към тях.

— Тао — каза генералът. — Ела, трябва да чуем деловото предложение, което ще ни направи нашият стар приятел Едуард Болке.

— Нашият стар приятел Едуард Болке — повтори Тао малко язвително. — Да, любопитен съм да чуя какво ни е подготвил.

Джинтай, Тао и Болке тръгнаха към малко уединено помещение, разположено в съседство, а Чжоу ги последва. В стаята, вече подготвена за тях, ги очакваше масичка на колелца, отрупана с всевъзможни напитки и плато с китайски пелмени *дим сум*. Джинтай веднага си наля уиски.

— Приемете моите поздравления, господа, за това ваше най-ново постижение — започна Болке. — Това е паметен ден за армията пазителка на китайската независимост. До известна степен — добави Болке и направи пауза, за да не би събеседниците му да пропуснат обидата в тона му. — Надявам се утрешният ден да донесе революционна промяна в отбранителните способности на вашата страна.

— Готвите се да неутрализирате армиите на руснаците и американците вместо нас? — попита Джинтай, подсмихна се и обърна уискито.

— В известен смисъл да.

— Ти си миньор и дребен крадец, Болке. Какво се опитваш да кажеш?

Болке присви очи и се втренчи в генерала.

— Да, аз съм миньор. Зная цената на важните метали като златото и среброто... а също и на редкоземните елементи.

— Ние също разбираме значението на редкоземните елементи — каза Тао. — Точно затова манипулираме цената, като използваме теб като посредник, който да манипулира пазара вместо нас.

— Не е тайна, че Китай почти е установил монопол върху добива и производството на редкоземни елементи — каза Болке. — Този монопол обаче е застрашен от две големи мини, разположени извън територията на страната ви. Американците отново отвориха „Маунтън Пас“, а австралийската „Маунт Уелд“ е в процес на модернизирание и разширяване на производството.

— Винаги сме доминирали на пазара — изсумтя Джинтай.

— Възможно е. Но вече няма да сте в състояние да го контролирате.

И Болке извади от дипломатическото си куфарче голяма снимка — снимка от въздуха на няколко горящи сгради, разположени край открит рудник някъде в пустинята.

— Това са останките от американската мина „Маунтън Пас“ в Калифорния — обясни Болке. — Обогатителните съоръжения бяха унищожени от пожар миналата седмица. През следващите две години американците няма да са в състояние да произведат дори една унция редкоземни елементи.

— Знаеш ли нещо повече за пожара? — попита го Тао.

Болке го изгледа мълчаливо, извил устни в самодоволна усмивка, после сложи на масата втора снимка. На нея се виждаше друг открит рудник, отново заобиколен от пустиня.

— Това е мината „Маунт Уелд“ в Западна Австралия. Собственост е на „Хобарт Майнинг“, компания, в която наскоро станах миноритарен акционер.

— Доколкото разбрах, австралийците са преустановили производството, докато модернизират съоръженията — каза Тао.

— Точно така.

— Всичко това е много интересно — каза Джинтай, — но какво общо има с нас?

Болке въздъхна и изгледа генерала високомерно.

— Свързано е с две неща, които трябва да направите. Първо, ще ми прехвърлите петстотин милиона долара, с които да изкупя останалите дялове от австралийската мина. Второ, ще наложите ембарго върху износа на редкоземни елементи от Китай.

Джинтай се подсмихна.

— Да желаяш нещо друго? — попита той, докато се надигаше, за да си налее още уиски. — Да те направим губернатор на Хонконг например?

Тао гледаше Болке, заинтригуван от думите му.

— Обясни ни защо трябва да направим въпросните две неща.

— Въпрос на икономика и въпрос на сигурност — каза Болке. — Заедно можем да контролираме целия пазар на редкоземни елементи. Както знаете, аз съм посредникът, през когото минава по-голямата част от добива от останалите находища — Индия, Бразилия, Южна Африка — и пак аз я продавам на вас, като поддържам цените високи. Лесно мога да склуча дългосрочни договори за доставка от тези страни, след което вие ще обявите ембарго върху износа. Колкото до „Маунт Уелд“, ако осигурите средствата за покупка, ще ви ги изплатя в руда, която без проблем ще можете да препродадете с огромна печалба, ако желаете, разбира се. При положение че американците са въвн от играта, Китай ще контролира практически цялото световно производство на редкоземни елементи.

— Ние вече контролираме по-голямата част от пазара — каза Джинтай.

— Така е, но можете да контролирате целия пазар. „Маунтън Пас“ не пламна случайно. „Маунт Уелд“ също не преустанови производство току-така. Всичко това се случи в резултат на моето влияние.

— Ти си наш ценен партньор както по отношение на търговията с минерални суровини, така и по отношение на сдобиването ни с американски военни технологии — каза Тао. — И така, цените скачат, а ние печелим от продажбата на редкоземни елементи...

— Не — прекъсна го Болке. — Можете да направите нещо повече. Ако контролирате пазара, ще сте в състояние да принудите

всяка глобална компания, използваща редкоземни елементи, да прехвърли своето производство и технологии в Китай. Всеки смартфон и лаптоп, всяка вятърна турбина и космически спътник ще бъдат ваши. А най-важното нещо е именно технологията. Всяка авангардна съвременна технология използва редкоземни елементи, което ще ви осигури доминираща позиция в бъдеще, при това не само по отношение на потребителските стоки, но — а това е по-важното — и по отношение на военното производство. — Болке погледна Джинтай. — Не бихте ли предпочели сами да създадете най-модерния щурмови хеликоптер, вместо да го копирате от някой друг?

Генералът кимна мълчаливо.

— Вместо да се опитва да навакса изоставането си от западните технологии, Китай може да се окаже в ролята на технологичен лидер. След като установите контрол върху производството на редкоземни елементи, ще сте в състояние да възпрепятствате реализирането на множество военни разработки на Запада. Всички нови поколения американски ракети, лазерни установки, радари, дори корабни двигатели, използват редкоземни елементи. Вместо Китай да копира западните военни технологии, те ще копират вас — каза Болке, взе невъзмутимо снимките и ги прибра в куфарчето си. — Както казах, става въпрос и за икономика, и за сигурност. Двете неща вървят ръка за ръка, а вие можете да доминирате и в двете сфери.

Думите му допаднаха най-вече на Джинтай, който нерядко бе критикувал недостатъчно доброто въоръжение на Китайската народноосвободителна армия.

— Може би моментът е подходящ да предприемем подобна стъпка — каза той на Тао.

— Възможно е — съгласи се Тао, — но това не би ли създадо проблем в отношенията ни с нашите западни търговски партньори?

— Вероятно — каза Болке. — Но какво ще могат да направят? Ако не искат собствените им разтърсени от кризата икономики да рухнат, няма да имат друг избор освен да станат ваши партньори и да споделят с вас своите най-нови разработки.

Китайският шпионин запали небрежно цигара със скъпата си запалка.

— И какво очаквате да получите от това вие, господин Болке?

— Вашите действия ще увеличат рентабилността на дейността ми като посредник в търговията с минерални ресурси. Надявам се, че ще ми позволите да продавам част от продукцията от „Маунт Уелд“ на приятелски страни, реализирайки солидна печалба, разбира се.

Болке не каза нито дума за намеренията си да организира доставки и на разрастващия се черен пазар на редкоземни елементи, нито обстоятелството, че цената на „Маунт Уелд“ бе с поне двеста милиона долара по-ниска от тази, която бе обявил преди малко.

Тао кимна и каза:

— Ще поставим въпроса пред политбюро, като обясним, че решаването му не търпи отлагане.

— Благодаря. Надявам се, че ще постигнем взаимноизгодно решение, затова бих желал да ви предложи още нещо. В миналото, благодарение на охранителната ми фирма в Щатите, успях да ви осигуря не една и две американски военни технологии, за което бях щедро възнаграден от ваша страна.

— Така е — съгласи се Джинтай. — Вече използвахме технологията за борба с масовите безредици в някои западни провинции.

— Инсталирах подобни съоръжения на борда на два мои кораба. Въпросните установки са модифицирани по начин, който прави въздействието смъртоносно. С радост ще споделя тази технология с вас, ако представлява интерес. Тя обаче е направо незначителна в сравнение с това, което съм в състояние да ви предложи в момента.

И сложи на масата две други снимки.

— Това е скица на „Морска стрела“, направена от художник — каза Болке и посочи първата снимка. — „Морска стрела“ ще е най-модерната подводница, произведена по технологията „стелт“.

Джинтай го изгледа с любопитство, а Тао кимна в знак на съгласие.

— „Морска стрела“ ще развива изключително висока скорост, тъй като използва сложна задвижваща система, комбинирана със система за свръхкавитация. — Болке посочи втората снимка. — Тя ще изведе американския подводен флот няколко поколения пред вашия.

Лицето на Джинтай почервения.

— И без това сме изостанали в това отношение.

— Вече не сте — увери го Болке и се усмихна с любезността на акула. — Преди по-малко от час се сдобих с двигателя, който идната седмица трябваше да бъде монтиран на „Морска стрела“. Освен това притежавам единствения екземпляр от чертежите и спецификациите на системата за свръхкавитация на тази подводница.

Приведе се над масата и се усмихна злорадо.

— Американците могат да построят нов подобен двигател само ако използват редкоземни елементи. А без плановете на системата за свръхкавитация подводницата им не струва и пукната пара.

Китайците положиха сериозни усилия да прикрият интереса си.

— Желаете ли да споделите тези технологии с нас? — попита Тао с привидно равнодушие.

— Според информацията, с която разполагам, американците вече са похарчили над един милиард долара за разработването на „Морска стрела“. Ако постигнем споразумение относно въпросите, които обсъдихме току-що, ще се радвам да ви продам двигателя и документацията за още петдесет милиона долара.

Тао дори не мигна.

— Кога можете да ни ги доставите?

— Двигателят и документацията ще пристигнат с кораб от Панама след пет дни. Ще се радвам да извършим предаването им във ваши ръце тук.

— Привлекателно предложение — каза Тао. — Ще му обърнем нужното внимание.

— Отлично — каза Болке, взе снимките и си погледна часовника. — Боя се, че трябва да хвана полета за Сидни. Започнах предварителни разговори за изкупуването на останалите дялове от „Маунт Уелд“, затова ще очаквам отговора ви с нетърпение.

— Ще реагираме максимално бързо — обеща Джинтай.

Генералът повика един от адютантите си, който изпрати Болке, след като домакините му станаха и се ръкуваха с него. После Джинтай наля уиски на себе си и на Тао.

— Е, Тао, нашият австрийски приятел ни прави изкусително предложение. Икономиката ни е в подем и можем да си позволим подобна демонстрация на мускули. А и защо да не опитаме да осъществим този технологичен скок, който да гарантира националната ни сигурност през следващото столетие?

— Възможно е да настъпят икономически последици, които да не допаднат на генералния секретар — каза Тао, — но съм съгласен, че рискът си заслужава.

— Дали ще има нещо против заема и плащането в брой?

— Не и след като му обясня значението и стойността на технологиите, свързани с „Морска стрела“. Нашите агенти отдавна се опитват да проникнат в тази програма, но без успех. Освен това не смятам, че Болке преувеличава сумата на разходите, направени от американците. В интерес на истината, смятам, че тя дори е по-голяма — каза Тао и впери поглед в чашата с уиски. — Трябва да направим всичко възможно, за да се сдобием с „Морска стрела“.

Джинтай се усмихна.

— Значи сме на едно мнение. И двамата ще подкрепим предложението пред генералния секретар.

— Има обаче един проблем, свързан с австрийския ни приятел — каза Тао и се обърна към Чжоу, който не бе промълвил нито дума по време на цялата среща. — Моля, уведоми генерала какво си открил.

Чжоу се покашля.

— Възложена ми бе задачата да разследвам кражбите на редкоземни елементи от главната ни мина в Баян Обо. Установих съществуването на организирана престъпна група, която се занимава с кражбата на натрошена руда и транспортирането ѝ до Тянджин. Проследих незаконна доставка, която бе натоварена на борда на кораб на име „Грац“. — Замълча и погледна Тао, сякаш за да получи позволението му да продължи.

— Това име трябва ли да ми говори нещо? — попита Джинтай.

— „Грац“ — уведоми го Тао — е собственост на корабната компания на Болке.

— Значи Болке стои зад кражбата на нашите ресурси от редкоземни елементи?

— Да — отвърна Тао. — Преди няколко години се появи в мината като консултант и се е възползвал от тази възможност, за да създаде престъпната си мрежа. Това обаче не е всичко — каза Тао и кимна на Чжоу да продължи.

— Проучих пристанищната документация, за да проследя маршрута на кораба — каза Чжоу. — „Грац“ е отплавал от Тянджин за Шанхай, а оттам за Хонконг, където е разтоварил трийсет метрични

тона натрошен бастнезит, който нашето Министерство на търговията е закупило по пазарни цени. Продажбата е била осъществена с посредничеството на брокерската компания на Болке „Хабсбург Индъстрис“.

— Болке ни продава нашата собствена руда? — възкликна Джинтай.

Чжоу кимна.

— Алчна свиня! — Генералът преодоля възмущението си и попита Тао: — Какво ще правим сега?

Тао смачка цигарата си в оставения пред него пепелник и погледна Джинтай право в очите.

— На всяка цена трябва да се сдобием с технологията на американците. Ще пратим Чжоу в Панама, за да сключи сделката.

— Ами редкоземните елементи? Ще наложим ли ембарго върху износа и ще предоставим ли на Болке парите за изкупуване на останалите дялове от мината?

— Ще наложим ембарго. Що се отнася до финансирането... — Тао се усмихна коварно — ще постъпим с господин Болке така, както той постъпва с нас.

37.

Екзотичен аромат на плумерии, примесен с лекия мирис на авиационно гориво посрещна Пит и Джордино на изхода на международното летище в Хонолулу. Ярката слънчева светлина и тропическият бриз мигом прогониха умората от дванайсетчасовия полет от Вашингтон. Джордино махна на едно такси, което да ги откара до разположената недалеч военноморска база Пърл Харбър.

Широките улици, обрамчени с високи палми, отприщиха поток от спомени у Пит. По време на първите си година в НАМПД бе прекарал доста време на Хаваите. Тук се бе влюбил в красивата жизнерадостна Самър Моран. Макар да бяха минали десетилетия от мига, в който я бе видял жива за последен път, образът на изящното ѝ лице и живите ѝ очи бе също толкова ясен, колкото лазурното небе над главата му. Покойната майка на двете му големи вече деца лежеше в гробището от другата страна на острова, откъдето се откриваше приказна гледка към океана.

Скоро се озоваха пред входа на военноморската база и Пит прогони спомените от главата си. На входа за посетители ги очакваше млад мичман, който бе така любезен да натовари багажа им в джипа си. Поеха между кейовете и не след дълго паркираха край кораб с издължен тесен корпус с остри форми и също такава тясна, но леко заоблена надстройка, който изглеждаше така, сякаш е издялан с остър нож.

— Какво е това? — учуди се Джордино. — Ферибот, наpomпан със стероиди?

— Не си далеч от истината — каза Пит. — Дизайнът на „Фортитюд“ се основава на високоскоростен ферибот за автомобили, построен от една австралийска компания.

— И корпусът му е на катамаран? — каза Джордино, когато забележа, че заобленият нос на кораба е кацнал върху два вертикални корпуса.

— Да, и при това е изработен от алуминий. „Фортитюд“ се задвижва от хидрореактивен двигател. Част е от транспортния корпус

на флота и служи за бързо превозване на войски и оборудване по море. Военноморските сили строят цяла флотилия подобни кораби.

Когато свалиха багажа си от джипа, към тях се приближи мъж с изпито лице, облечен в камуфлажна униформа.

— Господин Пит?

— Да, аз съм.

— Лейтенант Арън Плъград, брегова охрана, отдел за морска безопасност. — Мъжът протегна ръка и се здрависа с Пит с желязна хватка. — Хората ми вече са на борда на „Фортитюд“. Уведомиха ме, че можем да потеглим всеки момент.

— С колко голям екип разполагате, лейтенант?

— Водя отделение от осем души, обучено за борба с пирати. Опитат ли се да отвлекат кораба, ще ги спрем.

Плъград и хората му бяха част от почти неизвестно на обществеността поделение, наречено Група за бързо реагиране към бреговата охрана. Това всъщност бяха командоси, обучени да действат изключително по море, да обезвреждат терористи, да проникват на борда на кораби, попаднали в ръцете на врага, да откриват взривни устройства и така нататък.

— Мога ли да ви задам един въпрос? — каза Плъград. — От НАМПД получихме сандък с дузина високотехнологични защитни костюми за работа в опасна химична и биологична среда. Натоварихме ги и...

— Те са за вашите хора — обясни Пит. — Погрижете се, когато се качим на борда на „Аделейд“, всеки от хората ви да разполага с подобен костюм. Смятаме, че по време на евентуалната атака срещу нас може да бъде използвана модифицирана микровълнова система, сходна с онази, разработена от армията за борба с масови безредици.

— Запознат съм с тази система — каза Плъград. — Ще вземем необходимите мерки.

Пит и Джордино се качиха на борда на необикновения на вид кораб. Посрещна ги преждевременно побелелият капитан III ранг Джарет. Покани гостите си от НАМПД на мостика, където заедно проследиха на екрана на навигационната система курса, който трябваше да следва корабът.

— Очаквам да се срещнем с „Аделейд“ в този район — каза Джарет и заби пръст в океана югоизточно от Хавайския архипелаг. —

Мястото на срещата се намира на около хиляда и сто морски мили от Оаху. Когато приближим, ще пресечем курса на „Аделейд“. Предполагам, че ще ни отнеме по-малко от двайсет и четири часа, за да я настигнем.

— Двайсет и четири часа? — Джордино поклати учудено глава.
— Вие да не разполагате с реактивни двигатели?

— Не, само с четири големи турбодизела. При благоприятни атмосферни условия развиваме скорост от четирийсет и пет възела. Не сме натоварени, затова предполагам, че ще развием скорост, близка до тази.

— Значи няма да можем да се наслаждаваме на приятния морски бриз — въздъхна Джордино.

— При тази скорост няма начин. „Фортитюд“ е построен с целта да може да прекоси Атлантическия океан за два дни с цял батальон на борда — каза Джарет и погледна разположения наблизо хронограф. — Можем да тръгваме, ако нямате нищо против.

Дизеловите двигатели на „Фортитюд“ забоботиха тихичко. Моряците отвързаха възетата и сто и четири метровият кораб се насочи към тесния изход на военноморската база Пърл Харбър и пое на югоизток. Мина покрай Уайкики и устремилия се към висините вулканичен конус Даймънд Хед и едва след това увеличи скоростта. Морето бе спокойно, което позволяваше на Джарет да води кораба с почти максимална скорост. Пит следеше монитора на навигационната система и зяпна смаяно, когато корабът премина отметката за четирийсет възела.

Скоро Хавайските острови се стопиха зад кърмата и корабът се понесе сред безбрежните води на Тихия океан. Пит и Джордино се присъединиха към Плъград и екипа му на палубата, поговориха за онова, срещу което биха могли да се изправят, и начертаха евентуални стратегии за защита.

На сутринта корабът забави скорост. Пит и Джордино се качиха на мостика и видяха „Аделейд“ на миля напред.

„Аделейд“ бе кораб за насипни товари с дължина почти двеста метра, тъмнозелен корпус и златиста надстройка. Черните петна от сажди по димоотвода и ръждата около клюза свидетелстваха, че корабът е стар, пребродил моретата надлъж и нашир, но и че за него се

полагат добри грижи. „Аделейд“ пореше вълните тежко натоварена — и петте ѝ трюма бяха пълни чак до люковете.

— Капитанът е уведомен за пристигането ни и ви очаква — каза Джарет.

— Благодаря за бързия преход, капитане — каза Пит. — Корабът ви е невероятен.

— Не можете ли да поостанете наблизко? — попита Джордино. — Ако капитанът на „Аделейд“ е въвел сух режим, може да ви помолим за някоя каса бира.

— Съжалявам, но трябва да се върна в базата в рамките на трийсет и шест часа — каза Джарет и стисна ръцете им за сбогом. — Вече спускаме лодката, която ще ви откара на борда на „Аделейд“. Успех.

Отделението на бреговата охрана вече ги очакваше строено. Качиха се в лодката, която ги отведе до „Аделейд“. От товарния кораб спуснаха стълба, която Плъград и хората му изкачиха с лекота, макар да носеха не само оръжията си, но и трийсеткилограмови раници. Пит махна с ръка на матроса, който управляваше лодката, и последва Джордино по стълбата.

На палубата ги посрещнаха двама моряци с работни гащеризони, които очевидно не им бяха по мярка, и черни ботуши.

— Каютите ви са натам — каза единият и посочи към кърмовата надстройка. — Капитанът ще ви приеме след двамадесет минути в столовата.

Двамата моряци ги поведоха към задната част на палубата, а двигателите на „Аделейд“ забоботиха на по-високи обороти и корабът започна да ускорява. Когато се настаняха в каютите си на второто ниво на надстройката, Джордино погледна през люка, видя „Фортитюд“ да се отдалечава на североизток и изпита непреодолимо желание да изпие халба бира.

38.

Капитанът на „Аделейд“ не оправда очакванията на Пит — не беше опитен морски вълк, каквито обикновено командваха подобни големи товарни кораби, а млад, слаб и кокалест, с нервен поглед. Влезе в столовата и ги поздрави хладно.

— Казвам се Гомес. Уведомиха ме, че очаквате опит за отвличане. — Ако се съдеше по изражението му, не личеше новината да го е разтревожила особено.

— Забелязахме известен модел, следван при аналогични нападения в Тихия океан — каза Пит, щом седнаха. — Отвлечените кораби са превозвали редкоземни елементи, също като вашия.

— Сигурно е станала грешка — каза Гомес. — Ние сме натоварени с манганова руда.

— Манган? — учуди се Джордино. — В Пърт не натоварихте ли монацит?

— Наистина отплавахме от Пърт, но натоварени с манган.

— От централата ви потвърдиха, че става въпрос за монацит — каза Пит.

Гомес поклати глава.

— Грешка. Сигурно някой компютър е объркал нещата с друг кораб на нашата компания. Случват се подобни неща. Мога да повикам вашия кораб да се върне и да ви вземе.

— Не е възможно — каза Пит. — „Фортитюд“ се движи по друг график.

— Така е — потвърди Плъград. — Не бих искал аз и хората ми да си тръгнем, а после да се окаже, че сте загазили. Би трябвало да останем на борда ви чак докато акостирате в Лонг Бийч, така че нека се придържаме към първоначалния план.

— Добре — съгласи се Гомес, макар да не успя да прикрие раздражението си. — Моля ви да излизате само на главната палуба.

— С Ал ще се редуваме на мостика и ще действаме като свръзка с лейтенанта и хората му в случай на нужда.

Гомес забеляза решителния тон на Пит и кимна в знак на съгласие.

— Както желаете. Забранявам обаче на мостика да се качват въоръжени лица. Сега трябва да се върна към задълженията си. Добре дошли на кораба. Сигурен съм, че пътуването ще мине мирно и тихо.

След като Гомес си тръгна, Джордино изгледа Пит и Плъград и поклати глава.

— Какво ще кажете, а? Корабът хем не превозва редкоземни метали, хем капитанът му е някакъв опак тип, който ще вкисне цялото ни пътуване.

— Нищо не можем да направим — каза Пит. — А дори да грешим, мирното и тихо пътуване не е най-лошото нещо на света.

В интерес на истината Пит бе нащрек още от мига, в който кракът му стъпи на палубата на „Аделейд“. Нещо не беше наред и то бе свързано с капитана и екипажа. Пит бе плавал на множество товарни кораби и добре знаеше, че екипажите им са съставени от най-различни типове, така че хладният прием не бе нещо необичайно. И все пак нещата бяха странни. При положение че би могъл да изпадне в смъртна опасност, екипажът на „Аделейд“ би трябвало да е щастлив от появата на това неочаквано подкрепление или най-малкото да прояви някакво любопитство. От мига, в който се бяха качили на борда, екипажът на кораба се отнасяше с тях като с някакви досадници. Моряците като че ли следяха всяка тяхна крачка, но отказваха да водят дори най-елементарни разговори.

Пит и Джордино бяха натикани в едно ъгълче на мостика, където никой не им обръщаше внимание, а молбите им да получат някаква информация оставаха без отговор. Гомес се правеше, че не забелязва присъствието им, и отказа дори да обядва с Пит, а когато не беше на вахта, не излизаше от каютата си.

По време на втората нощ на борда на „Аделейд“ Пит забеляза на хоризонта пред тях да изниква силуетът на друг кораб. Пристъпи към дисплея, за да види кой е корабът с помощта на автоматичната система за идентификация. АСИ бе система, основана на сателитна технология, която изискваше всички плавателни съдове с водоизместимост над триста тона да съобщават на всички останали кораби в морето данните за своето име и регистъра, в който е вписан плавателният съд, скоростта и пристанището, към което плава. Системата за

идентификация обаче не подаде никакви данни за кораба, който се бе появил на радара.

— Този кораб не е включил АСИ — каза Пит на Гомес. — Това ми изглежда подозрително.

— Сигналът понякога се губи — каза капитанът. — А и корабът може да е военен. Няма проблеми.

Капитанът пристъпи към мъжа на щурвала, прошепна му нещо и отиде в другия край на мостика. Пит продължи да следи скоростта и курса на „Аделейд“. Не се изненада, когато загадъчният кораб намали скоростта с няколко възела и после изчезна от екрана на радара.

Следващите четирийсет минути, предшестващи появата на Джордино на мостика, изминаха в напрегнато мълчание. Когато дойде да смени Пит, Ал попита:

— Щастливо ли плаваме тази нощ?

— Носим се на вълните на истерията — отвърна Пит.

После разказа на Ал за загадъчния кораб. Появи се нов кормчия, който да смени колегата си на щурвала, но Гомес не напусна мостиканито за миг. Преди да си тръгне, Пит хвърли последен поглед към екрана на радара. Нещо го смути и той впери поглед в показанията. „Аделейд“ вече не плаваше на изток-североизток, а на изток-югоизток.

— Защо плаваме на югоизток? — попита Пит.

— На тази ширина има силно течение — отвърна Гомес. — Ще се отклоним на юг за ден-два, после ще поемем към Лонг Бийч.

Доколкото Пит си спомняше, северното екваториално течение минаваше доста по на юг от сегашното им местоположение, но реши да не спори. Обърна се, изглежда многозначително Джордино и каза:

— Ще ида да поспя.

Напусна мостика и слезе по стълбите. Вместо обаче да излезе на второто ниво на надстройката и да се прибере в каютата си, продължи надолу към главната палуба и почти се сблъска с тичащия по стълбите Плъград. Лейтенантът от бреговата охрана изглеждаше разтревожен.

— Подранил си — каза Пит.

— Опитвам се да открия двама от хората ми. Не се явиха да поемат смяната си. Да си ги виждал на мостика?

— Не. Потърси ги в столовата. Може да са отишли да пият кафе.

Плъград се намръщи, но се обърна и тръгна към столовата.

Пит излезе на палубата. Бе прекарал няколко часа в задушната атмосфера на мостика и хладният въздух му подейства освежаващо. Реши да се поразтъпче, отиде до носа и надникна над релинга. Хоризонтът бе озарен от слабо сияние, което ту се появяваше, ту изчезваше в мига, в който „Аделейд“ се издигаше или се спуснеше по вълните. Загадъчният кораб плаваше пред тях, точно на границата, която го правеше почти невидим както за очите, така и за радара.

Пит го наблюдава няколко минути, увери се, че следва курса си, после тръгна към каютите на горната палуба. Докато минаваше покрай люка на предния трюм, спря, понеже забеляза нещо разпиляно по палубата. Явно част от мангана се бе разсипала край люка по време на товаренето. Пит вдигна парче руда с размерите на юмрук и го огледа на светлината на най-близката лампа. Рудата бе сребриста на цвят и поне на външен вид бе напълно идентична с онази, която бе открил на борда на „Гасманийска звезда“.

Очевидно Гомес ги бе излъгал за мангана. Но защо? И защо екипажът се държеше толкова странно? Ами корабът, който плаваше пред тях? Изпита неприятно предчувствие, сякаш някой стовари юмрук право в слънчевия му сплит.

Плъград! Трябваше да предупреди Плъград!

Тръгна към кърмата, но в същия миг видя от горната палуба да слизат хора. Пит се наведе зад люка на най-близкия трюм и видя двама души да мъкнат безжизненото тяло на трети. Тръгнаха по палубата и за момент се озоваха под светлината на една лампа. Пит видя, че двамата са от екипажа, въоръжени. Влачеха Плъград. От челото на лейтенанта се стичаше струйка кръв.

Двамата замъкнаха Плъград до бакборда, отключиха една врата и го тикнаха вътре. След като се разкараха, Пит затича към кърмата, но заобиколи надстройката от другата ѝ страна. Хукна по стълбите, излезе на второто ниво и се втурна към четирите каюти на екипа на бреговата охрана.

Почука на първата врата и я отвори рязко, но не откри никого. Когато установи, че и втората каюта е празна, започна да се опасява от най-лошото. Третата и четвъртата също бяха празни. Целият екип на бреговата охрана бе неутрализиран.

Тъкмо излизаше от четвъртата каюта, когато чу стъпки в коридора. Върна се в каютата и се спотаи зад притворената врата.

През процепа видя двама въоръжени членове на екипажа да вървят по коридора и да спират пред вратата на неговата каюта. Насочиха оръжия, след което единият натисна дръжката на бравата и двамата нахлуха в каютата му. След миг — бяха открили, че е празна — излязоха в коридора и заговориха тихичко на испански. Единият тръгна към стълбите, другият остана на място. След малко пристъпи бавно към срещуположния край на коридора и надникна предпазливо в каютата на Джордино. Видя, че и там няма никого, и заотстъпва към стълбите, като проверяваше всяка каюта по пътя си.

Пит затаи дъх, когато въоръженият мъж приближи каютата, в която се бе скрил. Онзи застана на прага, направи крачка напред и дулото на автомата му се подаде през вратата. Пит изчака секунда и атакува — блъсна вратата с всички сили и запрати въоръжения моряк срещу металната ѝ рамка. Сетне стовари върху слепоочието му парчето руда, което стискаше в юмрук. Онзи изгуби съзнание и се строполи на пода, без да успее да натисне спусъка.

Пит издърпа тялото му в каютата и се послуша. Не чу нищо. Взе оръжието — автомат „Калашников“, модел АК-47 — на изпадналия в безсъзнание моряк и излезе в коридора, като затвори тихо вратата. Стигна до стълбите и тъкмо се канеше да се спусне надолу и да освободи Плъград, когато чу изстрел.

Изстрелът прозвуча някъде от горните нива. Ако бе дошъл от мостика, това означаваше само едно — Джордино!

Пит промени плановете си и се заизкачва безшумно. На мостика спря и надникна през вратата. Осветлението бе изключено, обичайна практика по време на нощните вахти. Единствената светлина идваше от мониторите. Разположената наблизко конзола с част от приборите за управление на кораба скриваше част от гледката, но всичко изглеждаше тихо. Вероятно изстрелът бе прозвучал другаде. Забеляза единствено кормчията и пристъпи тихичко напред.

— Господин Пит — прозвуча гласът на Гомес. — Сигурен бях, че ще дойдете за своя приятел — каза капитанът и се изправи от мястото, на което се бе скрил приведен, стиснал пистолет в протегнатата си напред ръка. Цевта не бе насочена към Пит, а към пода. Пит пристъпи напред и видя, че Гомес се е прицелил в Джордино, който лежеше на пода, стиснал единия си крак с ръце.

— Свалете оръжието — каза Гомес — или ще умрете и двамата.

Появи се и другият моряк, онзи, когото Пит бе видял край каютите. Държеше калашник.

Пит погледна ранения си приятел, после вдигна към Гомес поглед, пълен с гняв. И без да промълви нито дума, пусна оръжието си на пода.

39.

Президентът въртеше незапалената пура между палеца и показалеца си.

— Защо? — попита той раздражено. — Защо изведнъж китайците ще забранят износа на редкоземни елементи?

В Овалния кабинет се възцари неловко мълчание.

— Подозирам, че го правят като средство за упражняване на влияние... опитват се да постигнат някаква скрита за нас цел — каза държавният секретар. — Понякога прибъгват до подобни похвати в противовес на опитите ни да им окажем натиск да ограничат търговията си с Иран или да поддържат нереален курс на юана.

— Казали ли са нещо?

— Не, но външният им министър намекна, че мярката е продиктувана от „съображения за стратегическа необходимост“.

— Естествено — намеси се вицепрезидентът Сандекър, — необходимостта да торпилират икономиката ни. — Самият той бе страстен почитател на пурите и не откъсваше от пурата на президента изпълнен със завист поглед.

— Ходът е доста дързък — продължи държавният секретар. — Обикновено китайците намекуват по какъв въпрос биха желали да преговаряме, но в този случай държат картите прекалено близо до гърдите си.

Президентът се обърна към съветника си по въпросите на националната сигурност, жена с катраненочерна коса, казваше се Дитрих.

— Колко зле ще ни се отрази това?

— Над деветдесет процента от вноса ни на редкоземни минерали идва от Китай — отговори тя. — От чисто търговска гледна точка подобен ход би довел до фалита на много компании, особено в областта на електрониката и алтернативните източници на енергия. Ще бъде засегнат почти всеки високотехнологичен отрасъл в страната.

— Само за по-високи цени ли става въпрос? — попита Том Серни.

— Цените ще хвъркнат до небето, но това е само първият удар. Ще минат години, докато открием алтернатива на редкоземните елементи, а междувременно търсенето на свързаните с тях продукти ще надвиши многократно предлагането и някои от тях дори ще станат недостъпни. В крайна сметка въпросното търсене ще изчезне, а с него — и работните места. Икономиката ни като нищо ще изпадне в рецесия.

— Ами другите източници на редкоземни елементи? — попита президентът. — Доколкото знам, разполагаме с мина в Калифорния. Китайците не са единствените играчи на този пазар, нали?

— Мината „Маунтън Пас“ бе отворена повторно преди няколко години и вече бе успяла да си стъпи на крака и да увеличи производството — отвърна Дитрих, — но наскоро избухна пожар, който унищожи обогатителните ѝ инсталации. Мината затвори за неопределено време, вероятно за поне две години. Това е единственият местен източник.

— Някой разследвал ли е причината за пожара? — попита Сандекър.

— Първоначално бе решено, че става въпрос за производствена авария, но впоследствие собствениците на мината се обърнаха с молба за помощ към ФБР, тъй като подозират умишлен палеж.

— Кои са другите чуждестранни източници на редкоземни елементи? — попита президентът.

— Да, част от вноса ни наистина идва от други страни, а не само от Китай — продължи Дитрих. — Основният резервен източник ни бе Австралия, други по-малки количества пристигаха от Русия, Индия и Малайзия. Но, боя се, че тук също ще се сблъскаме с проблем. Най-големият австралийски производител обяви, че затваря временно мината с цел модернизиране и разширяване на производството.

Президентът хвърли пурата си в пепелника.

— Означава ли това, че ще стоим със скръстени ръце, докато икономиката ни рухва?

Дитрих кимна унило.

— Боя се, че при създалата се ситуация можем да направим много малко — ако изобщо сме в състояние да направим нещо.

— Това е само едната страна на монетата — каза Сандекър. — Недостигът на редкоземни елементи ще се отрази катастрофално на

няколко ключови отбранителни технологии.

— Вицепрезидентът е прав — потвърди Дитрих.

— За какво става въпрос? — попита президентът.

— Основният удар ще бъде понесен от военноморските сили — каза тя. — Задвижващите системи на разрушителите клас „Зъмуалт“ и новите крайцери, изработени по технологията „стелт“, използват сериозни количества редкоземни елементи, което означава, че въпросните програми просто няма да могат да бъдат завършени. Очаквам доклад и от военновъздушните сили, но доколкото съм осведомена, новият ни изстребител, както и програмите за изстрелване на космически спътници, също ще бъдат засегнати.

— Говорим за програми с бюджети от милиарди долари — намеси се Серни.

— Струва ми се — каза президентът, — че китайците могат да използват монополното си положение като доставчик на редкоземни елементи, за да наваксат изоставането си от нас в областта на отбраната.

Присъстващите в Овалния кабинет закимаха.

— Ами ако кажем на китайците, че смятаме налагането на подобно ембарго за неприемливо?

Държавният секретар започна да се върти нервно на стола си.

— Не мисля, че ще има някакъв ефект. Китайските лидери не реагират добре на подобни заплахи. Ако започнем търговска война, ние ще загубим повече. А спрат ли да купуват нашите държавни ценни книжа, можем да се сблъскаме с още по-сериозни проблеми.

— Следователно сме изправени пред икономическа криза, и то в момент, когато най-малко можем да си я позволим — каза президентът. — И сякаш това не е достатъчно, ще се наложи да пожертваме и боеспособността на нашата армия, като забавим ключови програми, свързани с разработването на новите класове разрушители, изстребителите и шпионски спътници.

— Има още един проблем — каза Сандекър, приближи се до президента и прошепна в ухото му: — „Морска стрела“.

— Ох, да! — каза президентът.

После отиде до бюрото си и погледна навън през високите прозорци. Остана така няколко минути. Накрая се обърна към присъстващите и каза с тих, унил глас:

— Разберете какво искат китайците и им го дайте.

40.

След кражбата на двигателя на „Морска стрела“ незабавно започна мащабна операция по издирването му, която обхваща територията на цялата страна. Всички основни пътища и магистрали северно и южно от Вашингтон бяха блокирани от полицията. Екипи на ФБР установиха наблюдение над всички по-близки летища и пристанища по Източното крайбрежие, откъдето според анализаторите бе най-вероятно съоръжението да напусне нелегално страната. Охраната по североизточната граница с Канада също бе усилена.

Въпреки това американските служби не успяха да открият двигателя на нито едно от тези места. Той пътуваше на запад, далеч от основните пристанища и летища, и прекосяваше затъntenите земеделски райони на Апалачите, скрит в камион, натоварен с бали сено. Когато навлезе в Лексингтън, щата Кентъки, Пабло намали скоростта и започна да се оглежда за полицейски автомобили.

Ан стоеше взе така заточена в тясното пространство зад предната седалка. Едната ѝ китка бе окована с белезници за рамката на тясното легло, което можеше да играе ролята и на задна седалка. Можеше да се протегне от време на време, за да раздвижи крайниците си, но не и да надзърне през прозореца, тъй като тъгълът, под който бяха захванати белезниците, бе изключително неудобен. Пътуваха, без да разговарят. След като Пабло устоя на лавината от въпроси, с които Ан го засипа първоначално, тя реши да не си хаби силите. Отне ѝ известно време, но в крайна сметка успя да свърже кражбата на чертежите и спецификациите на „Морска звезда“ с огромното съоръжение, скрито на платформата отзад. Това би трябвало да е новият двигател на подводницата.

Пабло бе изключително доволен от темпото, с което се движеше. Успя да прекоси четири щата за седем часа, преди да отбие на един крайпътен паркинг и да позволи на Ан да протегне краката си. Малко по-късно навлязоха в Лексингтън, където имаше паркинг за камиони. Спряха до най-отдалечената колонка на бензиностанцията. След като

напълни резервоара на камиона, Пабло отвори вратата на кабината, погледна Ан и попита:

— Искаш ли нещо за ядене?

— Да — каза тя. — Умирам от глад.

— Ей сега се връщам — каза той, затвори вратата и я заключи.

Ан успя да се надигне и огледа паркинга. Търсеше някой, който да ѝ помогне. Видя само един човек наблизно, брадат шофьор, който миеше предното стъкло на камиона си, спрял с работещ двигател на десетина метра от тях.

Ан му махна с ръка, после изкрещя с всички сили. Но прозорците на кабината бяха затъмнени, а шофьорът нямаше как да чуе приглушените ѝ викове, защото двигателят на камиона му работеше. Тя се опита да натисне клаксона, но не успя да стигне до него. Брадатият мъж се качи в камиона си и потегли, напълно глух за молбите ѝ.

Тя огледа кабината с надеждата да открие нещо, което да използва като оръжие. В нея обаче — дори в жабката — нямаше абсолютно нищо освен картата и лаптопа на предната седалка. Ан посегна към компютъра.

Успя да го отвори и да го включи. Докато операционната система се зареждаше, надникна през прозореца. Пабло стоеше пред касата. Ан разполагаше с прекалено малко време, за да изпрати зов за помощ... ако камионът изобщо разполагаше с безжичен достъп до интернет.

Дисплеят на лаптопа най-после светна. След цяла вечност се появи прозорче с въпроса дали желае да се включи в мрежата на съседното крайпътно заведение „Дизел & Дайн“.

— Да! — извика тихо тя и кликна върху иконката. След секунди главната страница на интернет търсачката се зареди.

Радостта ѝ бе съвсем краткотрайна, тъй като тя хвърли поглед към прозореца и видя Пабло да излиза от бензиностанцията. Пулсът ѝ заби ускорено. Тя трескаво обмисляше какво да прави. Не разполагаше с достатъчно време да влезе в електронната си поща и да изпрати съобщение. Хрумна ѝ отчаяна идея. Написа бързо четири букви и зачака отговор. Когато се появи ново прозорче, тя слезе с курсора към дъното на екрана и откри нужния ѝ линк за търсене на информация в базата данни. Кликна върху него, трескаво написа съобщението и вдигна поглед. Пабло бе само на няколко крачки от камиона.

Пръстите ѝ затанцуваха по клавиатурата, спряха само за миг, за да дадат команда „изпращане“ — и то тъкмо в мига, в който дръжката изщрака. Тя затвори рязко лаптопа и го бутна на мястото му частица от секундата преди Пабло да отвори вратата.

Сърцето ѝ туптеше лудешки.

Пабло се настани на шофьорската седалка, обърна се и я изгледа въпросително.

— Шунка и сирене или риба тон? — Държеше два увити във фолио сандвича.

— Риба тон — отвърна Ан.

Пабло подкара. Шофираше и ядеше едновременно, но без да отклонява вниманието си от магистралата.

След като си изяде сандвича, извърна глава към Ан и заяви ухилено:

— Ти си влюбена в мен!

— Какво?!

— Сто на сто си влюбена в мен. Защо иначе ще ме следиш и ще се появяваш там, където съм и аз?

— Точно за това пътуване не дойдох по мое желание — каза тя.

— Моля те, пусни ме!

Пабло се разсмя гръмогласно.

— Прекалено си умна, за да те пусна... и прекалено хубава, за да те убия.

На Ан ѝ призля от думите му, но продължи да поддържа разговора.

— Двигателя на „Морска стрела“ ли превозваме?

— Може би.

— Защо уби мъжете, които ти помогнаха да го откраднеш?

— Те изпълниха задачата си и вече бяха ненужни. Освен това знаеха повече, отколкото трябва. Мисля, че това слага край на разговора ни за момента — каза Пабло, включи радиото и усили звука.

Прекосиха западната част на Кентъки и след четири часа навлязоха в Падука. Пабло спря на една бензиностанция в покрайнините на града и позвъни по телефона. След няколко минути се появи очукан ръждясал пикап, шофиран от мъж, целия покрит с татуировки, който ги заведе до брега на река Охайо. Там до стар

дървен кей ги очакваха буксир и шлеп, натоварен с контейнери. Пабло паркира камиона непосредствено до шлепа.

Отдавна минаваше полунощ и на кея не се виждаше жива душа. Пабло откачи ремаркетото и откара влекача на близкия паркинг. Когато се върна, татуираният вече бе закачил ремаркетото със стоманени въжета и го товареше на шлепа с доковия кран. Пабло скочи на шлепа и помогна на татуирания да привърже ремаркетото за палубата, после се върна за Ан.

Тя се престори на заспала и че се буди, когато колумбиецът откопча белезниците ѝ от рамката на леглото и ги щракна на ръцете ѝ. Едва сега забеляза, че в белезниците е вграден някакъв сензор. Пабло я помъкна към кея.

Светлините на Падука блещукаха вдясно покрай бреговете на река Охайо, която се носеше покрай тях като черна струя меласа. Пабло я държеше здраво, докато я водеше към буксира. Очуканото покрито с ръжда корабче бе готово да затегли шлепа надолу по реката.

Когато стигнаха до тесния трап, Ан се поколеба, но Пабло я побутна напред.

Ан всъщност не се страхуваше от тясното мостче, а от това, което я очакваше на корабчето. Досега бе окована с белезници в кабината на камион, сега щеше да е окована с белезници в трюма на кораб, а после... кой знае какво я очакваше? Нямаше представа къде я води Пабло, но знаеше, че най-много трябва да се страхува от мига, в който той щеше да свали белезниците ѝ. Именно този страх я накара да действа.

И когато Пабло я побутна за втори път, тя събра смелост, пое дълбоко дъх, престори се, че залита, направи две крачки по трапа и подгъна колене. Всъщност ги присви — а после се отгласна от дървеното мостче и скочи във водата.

41.

Складът за провизии на „Аделейд“ бе мрачно и задушно място, достойно за някой от последните кръгове на ада. Когато похитителите им отвориха железната врата и ги бутнаха да влязат вътре под дулата на автоматите, Пит мигом долови вонята на развалено месо, примесена с човешка пот. По време на целия им път от главната палуба дотук бе помагал на ранения си приятел да ходи и едва не бе огънал колене под тежестта на Джордино. Забеляза брезентово наметало в единия ъгъл и внимателно положи Ал върху него веднага след като чу вратата да се затваря и залоства зад тях.

— Има ли лекар тук? — попита Пит и погледна към екипа от бреговата охрана.

Един млад мъж стана и се приближи.

— Симпсън, нали? — попита го Пит.

— Да, мога да ви помогна — каза той и коленичи до Джордино. Веднага забеляза локвичката кръв, събрала се под десния му крак. — Прострелян ли е?

— Да. Изгуби доста кръв.

Симпсън оголи раната от външната страна на дясното бедро на Ал.

— Трябва ми нещо, с което да го превържа.

Пит свали ризата си, отпори ръкавите и ги накъса на ивици. Някой подаде бутилка вода и медикът проми раната. Взе една от лентите плат и я използва като марля. Притисна я към раната и я превърза с другите ленти.

Джордино отвори очи и погледна Пит.

— Къде отиваме?

— За бира — каза Пит. — Ти сега поспи и аз ще те събудя, когато изстине достатъчно.

Джордино му отвърна с разкривена усмивка и след секунди се унесе.

Симпсън го зави с края на брезента и направи знак на Пит да го последва.

— Извадил е късмет. Отверстията са две, което означава, че куршумът е излязъл. Най-вероятно не е засегнал костта. Вероятно е закачил феморалната артерия, което обяснява силното кървене. Възможно е да изпадне в шок от загубата на толкова кръв, затова ще трябва да го наблюдаваме непрекъснато.

— Той е издръжлив дърт козел — каза Пит.

— Засега е в добро състояние. Най-сериозният проблем обаче е как да го опазим от инфекция в тази гадна дупка.

Едва сега Пит забеляза на оскъдната светлина, че скулата на Симпсън е ожулена.

— Какво се случи с теб?

— Нападнаха ме в коридора, докато отивах на вахта. Удариха ме с метална верига. Все пак извадих повече късмет от някои.

Пит огледа осветеното от една-единствена мъждукаща лампа на тавана помещение. Екипът от бреговата охрана седеше близо до него, докато друга група, членовете на истинския екипаж на „Аделейд“, бяха насядали в задната част на помещението. В единия край на склада видя два продълговати силуета, увити в платнища. Явно те бяха източниците на противната миризма.

— Капитанът и още един моряк — каза Симпсън. — Убили са ги при нападението, преди ние да се качим на борда.

Пит кимна, после насочи вниманието си към екипа от бреговата охрана. Всичките имаха рани и охлузвания. Плъград седеше сред хората си, с гръб към вратата и с празен поглед.

— Как е Плъград?

— Халосали са го доста силно по главата — обясни Симпсън. — Получил е сътресение на мозъка, но иначе е добре.

Пит отиде при другата група. Хората в нея изглеждаха уморени, но иначе не бяха пострадали. Широкоплещест мъж с гъсти прошарени мустаци стана и се представи.

— Франк Ливингстън, старши помощник — каза със силен австралийски акцент. — Как е приятелят ви?

— Огнестрелна рана в крака. Изгубил е доста кръв, но лекарят смята, че ще се оправи.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна. Нашият главен механик беше и медик, но сега лежи там до капитана — каза Ливингстън и посочи увитите в зебло тела.

— Как превзеха кораба?

— Преди три нощи към нас се приближи един доста по-бърз товарен кораб. Появи се успоредно на борда ни и уплаши кормчията ни до смърт. Не отговаряха на повикванията ни по радиото, затова капитанът и главният механик се качиха на мостика. От онзи кораб ни облъчиха с нещо като радар, което уби и двамата — каза Ливингстън и присви устни в мрачна гримаса. — Никога не съм виждал такова нещо. Направо ги свариха живи. Малко след това другият кораб свали абордажна група. Не можехме да направим почти нищо. Оттогава сме затворени тук.

— Съжалявам, че закъсняхме — каза Пит. — Предполагам, че са били предупредени за появата ни и са ви нападнали по-рано от предвиденото.

В уморените очи на Ливингстън проблесна жажда за отмъщение.

— Кой са те?

Пит поклати глава.

— Част от организация, отвлякла не един и два товарни кораба, превозващи редкоземни елементи.

— Натоварени сме с някаква руда, наречена монацит — каза Ливингстън. — Предполагам, че искат нея. Някаква представа къде отиваме?

Пит се огледа, за да се увери, че останалите не чуват разговора им.

— Смятаме, че обикновено претоварват рудата в открито море, след което потопяват кораба. В тези води са потопили най-малко два други.

Ливингстън кимна, но не приличаше на човек, който ще се примири със съдбата си да умре на борда на потъващ кораб.

— Кажете ми, господин Пит, колко големи са били другите отвлечени кораби?

— Не са били големи. Става въпрос за стари кораби за насипни товари с водоизместимост от десетина хиляди тона. Защо питате?

— „Аделейд“ е четирийсет хиляди тонен кораб. Успях добре да огледам кораба, който ни нападна онази нощ. Той е прекалено малък в сравнение с нашия и не би могъл да побере повече от половината ни товар.

— Целият ви товар ли е монацит?

— До последния килограм. Не, не мисля, че ще потопят „Аделейд“. Поне не веднага. Товарът ни е прекалено ценен.

Пит огледа уморените мъже, насядали в импровизирания затвор.

— Е, господин Ливингстън, искрено се надявам да се окажете прав.

42.

Само след секунди Ан изпадна в паника. Скокът ѝ във водата бе идеален, почти не вдигна пръски, след което тя протегна ръце напред и зарита силно, за да се гмурне по-дълбоко. Водата се оказа по-топла от очакваното, температурата ѝ сигурно бе около дваайсет и пет градуса. Когато реши, че е на достатъчна дълбочина, Ан направи опит да се преобърне и да заплува с ръце. Но не успя да го направи, тъй като китките ѝ бяха оковани в белезници.

Обзе я ужас, някакъв зловещ глас ѝ прошепна, че ще се удави.

„Спокойно, спокойно, спокойно“ — нашепна друг глас в главата ѝ.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. С огромно усилие на волята Ан си наложи да остане на място в продължение на няколко секунди и да позволи на течението да я отнесе. Това успокои нервите ѝ и тя започна да плува кучешката с вързани ръце, което ѝ позволи да излезе на повърхността. Нямахме обаче представа къде точно се намира в тези черни като мастило води.

Отговорът дойде много бързо, тъй като рамото ѝ опря в ръждясалото дъно на шлепа. Тя се отблъсна и отново се остави на течението, а след няколко секунди изплува и вдиша прохладния нощен въздух.

Течението бе силно и бързо я отнесе далеч от буксира и шлепа. Тя погледна назад и видя Пабло да тича по кея и да се взира във водата. Видя Ан да надига глава над водата и извади пистолета си.

Ан мигом си пое дъх и пак се гмурна. Нямахме представа дали колумбиецът наистина ще стреля по нея, но нямаше смисъл да се превръща в лесна мишена.

Този път заплува по-лесно и по-спокойно под повърхността и успя да задържи дъха си почти една минута, докато се отгласкваше с крака и пляскаше с ръце надолу по течението. Когато отново излезе на повърхността, видя, че се е отдалечила на стотина метра от шлепа. Невъзможно бе човек, застанал на дока, да я види. Пабло обаче бе изчезнал и тя нямаше представа къде е.

Огледа реката, за да открие място, на което да излезе на брега и да потърси помощ. Доковете обаче бяха разположени в покрайнините на града и брегът бе тъмен и пуст. Напред в далечината, но на срещуположния бряг, блещукаха светлините на градчето Метрополис в щата Илинойс.

Обзета от примамливото, съблазнително усещане, че се намира в безопасност, тя заплува към светлините. Плува така няколко минути, опитвайки се да преодолее течението, после осъзна, че усилията ѝ са напразни. Реката бе широка почти два километра и течението щеше да я отнесе покрай градчето, преди да успее да доплува до другия бряг.

Неудобството да плува с вързани ръце засили умората ѝ, така че Ан се обърна по гръб и се остави на течението. Докато се взираше в небето, забеляза в далечината две мигащи червени светлини. Не откъсна поглед от тях, докато не осъзна, че това са сигнални светлини, чиято задача е да предупреждават нисколетящите самолети. По време на краткотрайните им примигвания успя да забележи, че са монтирани на върховете на два високи железобетонни комина. Сигурно бяха част от електроцентрала, построена на брега на реката.

Докато се носеше покрай светлините на Метрополис, направи опит да стигне до по-близкия бряг. Скоро всичко наоколо потъна в непрогледен мрак и Ан се почувства самотна, стана ѝ студено. Но продължи да плува към мигащите червени светлини и най-сетне успя да ги приближи. Едва сега неясното сияние в основата на комините изкристализира в множество ярки прожектори, разположени из цялата електроцентрала. Светлините бяха разположени доста навътре в сушата, но когато мина покрай обраслия в шубраци бряг, Ан видя тясно заливче, което отвеждаше до електроцентралата.

Заплува по-усърдно. Течението на река Охайо се опита да я отнесе надолу, но тя се измъкна от хватката му и навлезе в спокойните води на заливчето. То бе дълго не повече от петстотин-шестстотин метра и стигаше до самата електростанция.

Изтощена от борбата с течението, Ан се насочи към брега. Изпълзя в калта, почина си няколко минути, после излезе на брега и се покатери на нещо като дига, застлана с чакъл и превърната в автомобилен път.

Потръпна от студ в мокрите си дрехи и тръгна към електростанцията. Долови наситения мирис на горящи въглища.

Когато приближи, видя няколко автомобила, паркирани на различни места в двора. Слава богу, нощната смяна бе на мястото си. Вляво от нея проблеснаха фарове и тя видя от паркинга бавно да потегля бял пикап с оранжеви светлини на покрива на кабината. Ан ускори крачка и започна да маха с вързаните си ръце с надеждата шофьорът да я забележи.

Пикапът ускори и пое по дигата. Заподскача по тесния път и спря рязко пред Ан, при което поднесе и вдигна облак прах. Тя вдигна вързаните си ръце и пристъпи към сваления прозорец на шофьорската врата.

— Помогнете ми!

Гласът ѝ потрепери, когато Пабло надзърна през прозореца с портативно джипиес устройство в едната ръка и пистолет в другата.

— Не, скъпа — отговори той със заплашителен тон. — Ти ще помогнеш на мен.

ТРЕТА ЧАСТ
БЯГСТВО ПРЕЗ ПАНАМА

43.

Самър Пит вдигна очи от клипборда в скута си и погледна през илюминатора, монтиран в изработения от акрил купол на подводницата. Не видя нищо освен непрогледен мрак и се почувства като затворена в килер.

— А външното осветление? — попита тя.

Брат й — бяха близнаци — който седеше на мястото на щурмана, натисна някакви копчета и няколко ярки светодиодни прожектора осветиха катраненочерните води. Въпреки това не успяха да видят почти нищо освен някоя и друга песъчинка, която течението носеше покрай илюминатора. Все пак това даде на Самър известна представа за дълбочината, на която са се спуснали.

— Още ли се страхуваш от тъмното? — попита брат й.

Докато Самър бе наследила перлената кожа и червените коси на майка си, Дърк Пит младши приличаше на баща си. Имаше същата висока стройна фигура, същите черни коси и непринудена усмивка.

— Тук долу онова, което не виждаш, може да е опасно — каза тя и провери показанията за дълбочината, изписани на монитора, разположен над главата й. — След петдесет метра ще стигнем дъното.

Когато видяха дъното, Дърк регулира баластните резервоари, за да забави спускането им и да позволи на подводницата да се задържи над него. Тъй като се бяха спуснали на почти сто метра, морското дъно около тях представляваше същинска пустиня с цвят на орех, обитавана от шепа дребни рибки и ракообразни.

— Линията на разлома би трябвало да минава на нула-шест-пет градуса — каза Самър.

Дърк включи електродвигателите на подводницата и я насочи на североизток. Докато въртеше щурвала, усети силното дънно течение, която ги връхлетя странично.

— Агуляш се е разбушувал днес. Може да ни отнесе чак до Австралия.

Мощното течение Агуляш, известно още като Иглено течение, минаваше покрай източните брегове на Африка. На юг от Мадагаскар,

където Дърк и Самър се спускаха в момента, то се сливаше с Източномадагаскарското течение и образуваше опасен водовъртеж.

— Вероятно сме се отклонили от курса по време на спускането — отбеляза Самър, — но ако коригираме посоката, ще успеем да прекосим линията на разлома. — Тя притисна нос към своя илюминатор и се вгледа във вълнистото дъно. След няколко минути забеляза неясните очертания на подводния хребет. — Ето го нашия геоложки възсед!

Дърк спусна подводницата още малко и я позиционира на три метра над хребета.

— Готови за снимки!

Самър включи двете външни камери, монтирани на стабилизаторите на подводницата, и провери състоянието им на монитора.

— Камерите работят. Свали ни точно над хребета!

Дърк насочи подводницата напред, следвайки скалистия хребет, издигнал се над морското дъно. Близнаците работеха в синхрон с научноизследователския кораб „Александрия“ на НАМПД, който малко преди това бе изследвал района с помощта на многолъчев сонар. Изучаваха този активен разлом край бреговете на Мадагаскар с надеждата да започнат да предсказват по-добре земетресенията и предизвикваните от тях вълни цунами. Видеофилмът, заснет от подводницата, щеше да даде на геолозите на борда на кораба основна представа за района. Впоследствие подводницата щеше да се потопи отново и да постави на морското дъно наземни датчици, които да регистрират всяка сеизмична активност.

Реализирането на проекта изискваше участието на хора с познания и умения в най-различни области, което бе добре дошло за близнаците. Дърк бе завършил морско инженерство, а Самър бе специализирала океанография, което свидетелстваше, че и двамата са наследили любовта на баща си към морето. Бяха постъпили в НАМПД едва преди няколко години, но бързо оцениха възможността да обикалят земното кълбо и да разгадават всевъзможни морски тайни и започнаха да ѝ се наслаждават. Най-хубавата част от работата им бяха онези проекти, в които можеха да вземат участие и тримата, както се бе случило неотдавна край бреговете на Кипър, където бяха открили древни артефакти, свързани с Исус Христос.

— Минаваме километър номер осем от подводния хребет, който сякаш няма край — обяви Дърк два часа след началото на плаването им над подводния възсед. Силното течение се опитваше неуморно да ги изтласка встрани, а Дърк трябваше да стиска здраво щурвала и да коригира курса, от което ръцете започнаха да го болят.

— Да не ти омръзна вече? — попита Самър.

Дърк погледна еднообразното кафяво дъно под краката им.

— Не бих имал нищо против да зърна някоя китова акула или гигантска сепия.

Продължиха да следват хребета още час, преди Дърк да отбележи, че акумулаторите им са на изчерпване.

— Борбата ни с течението изхаби акумулаторите по-бързо от предвиденото. Предлагам да изплаваме скоро.

Самър погледна изминатото разстояние.

— Какво ще кажеш да минем още шестстотин метра? Така ще ги закръглим точно на дванайсет хиляди!

— Дадено.

Изминаха последния участък и Дърк спря подводницата, докато Самър изключи видеокамерите. Тъкмо започна да изпразва баластните резервоари, когато Самър посочи нещо през илюминатора.

— Какво е това? Не е ли корабокрушение?

Дърк погледна и видя неясен силует, разположен далеч отвъд обхвата на външните прожектори.

— Възможно е — каза той, включи баластната помпа и насочи подводницата напред.

Пред погледите им изникна огромен черен корпус, който постепенно прие очертанията на кораб. Когато приближиха още малко, успяха да различат и най-дребната подробност от напълно запазения на вид кораб, потънал абсолютно изправен. Маневрираха на метър-два от морското дъно и приближиха средата на корпуса му, за да го огледат по-добре. Прожекторите осветяваха червената боя, с която бе покрит корпусът, и им позволяваха да видят всяко нитче.

— Сякаш е потънал току-що — каза Дърк и издигна подводницата покрай корпуса и над палубата. Там, в предната част на кораба, забелязаха три големи отворени люка. Дърк насочи подводницата към носа. Минаха точно над товарните трюмове, в които нямаше нищо освен вода. Обърнаха назад, огледаха щирборда и

надстройката на кърмата, спуснаха се точно пред мостика. Надзърнаха през прозорците от разстояние само няколко метра, но помещението бе празно.

— Като че ли част от електрониката около щурвала липсва — каза Дърк. — Възможно е да е потопен нарочно.

— Трябва да се обадим в „Лойдс“ в Лондон — каза Самър. — Никога не съм виждала подобно девствено корабокрушение. Трябва да е потънал съвсем наскоро.

— Предполагам, че е станало преди няколко месеца, ако съдя по степента на обрастване на корпуса.

— Защо някой ще потопи такъв чудесен товарен кораб?

— Трудно е да се каже. Възможно е да са го теглили на буксир към някое пристанище, където да го ремонтират, и да е потънал при буря — каза Дърк и погледна показанията за нивото на акумулаторите. — Време е да излизаме, но нека видим първо името на кораба.

Насочи подводницата покрай кърмовата надстройка и се спусна покрай релинга на ахтерщевена. Видяха прекършения флагщок, увиснал отчаяно над релинга с избеляло до неузнаваемост знаме. Когато се озоваха на пет-шест метра от кораба, Дърк насочи подводницата към щурца и освети мястото с прожекторите, за да може да прочете името на кораба. После каза:

— Познах. Потопили са го.

Червеният корпус на кораба бе прорязан от широка хоризонтална ивица ръжда. Тук някога са били изписани името на кораба и пристанището, в което е бил регистриран, но някой бе заличил и буквите, и боята под тях, за да прати кораба на дъното в пълна анонимност.

44.

Когато подводницата изплува, близнаците установиха, че са се отдалечили на четири мили от „Александрия“, и Самър се свърза с мостика му, за да дойдат и да ги вдигнат на борда. Докато подводницата се носеше по вълните, двамата с Дърк наблюдаваха ръждивокафявите брегове на Южен Мадагаскар, които сякаш се полюшваха върху развълнуваното море.

„Александрия“ дойде бързо. Тюркоазносиният ѝ корпус (досуц като на всички останали кораби във флотилията на НАМПД) блестеше под ярките лъчи на тропическото слънце. Изваждането на подводницата от водата и спускането ѝ на кърмовата палуба бе ръководено от Джак Далгрен, як мускулест мъж с дебели мустаци и силен тексаски акцент. Той отвори люка в задната част на подводницата и поздрави Дърк и Самър след като излязоха на чист въздух.

— Е, добре ли си поплувахте?

— И още как — отвърна Самър и му подаде харддиска. — Заснехме великолепни кадри от хребета и не би трябвало да представлява проблем да откриете най-подходящите места за поставяне на датчиците. — И го подмина, за да открие морския геолог, който пътуваше с тях, та да изгледат заедно кадрите от морското дъно.

— Да разбирам ли, че това означава да подготвя подводницата за ново спускане — попита унило Далгрен.

Дърк го потупа по рамото.

— Боя се, че означава точно това, приятелю.

Дърк помогна на Далгрен да свали тежките акумулаторни батерии, които осигуряваха хранването на подводницата, и да ги смени с други, току-що заредени. Докато двамата работеха на ахтерщевена, откъм брега се появи голям патрулен катер, който заобиколи „Александрия“, и двамата цивилни на открития мостик огледаха научноизследователския кораб с неприкрита неприязън. Когато „Александрия“ продължи по курса си, патрулната лодка сви към брега.

— Какво ли искаха пък тези? — каза Далгрен.

— Не ми приличаха на държавни служители — отвърна Дърк и погледна към отдалечаващия се катер и брега. — Мислех, че бреговете по тези места са напълно необитаеми.

— Докато бяхте долу, мина малък товарен кораб. Като че ли поддържаше курс към брега, което означава, че наблизко трябва да има някакво пристанище.

Приключиха с подмяната на акумулаторите, след което направиха съответни проверки на състоянието на различните системи и тръгнаха да търсят Самър. Откриха я в една от корабните лаборатории. Беше напълнила цяла щайга с миниатюрни наземни датчици, захранвани от батерии. Всеки датчик бе поставен в кутийка от неръждаема стомана с яркооранжево флагче в горната част.

— Открихме най-подходящите места — каза Самър. — Сега ще се спуснем отново, ще минем по същия маршрут и ще поставим десет датчика. — Погледна Далгрен. — Можеш ли да ни спуснеш над същата начална точка?

— А може ли колорадският бръмбар да намери картофена нива? Вие само не забравяйте да се качите в моята подводница, за да не би да я спусна без вас — каза той и побърза да излезе от лабораторията, за да разговаря с капитана.

— Защо не е в настроение? — попита Самър.

— Допуснах грешка, като му казах за потъналия кораб, който открихме — отвърна Дърк. — Ядосан е, че сме го открили с помощта на неговата подводница, но без него.

Тя поклати глава.

— Да... мъжете и техните играчки! — Грабна датчиците и ги отнесе до коша, прикрепен в предната част на подводницата. След като ги прибра в нея, влезе в подводницата и помогна да Дърк да приключи проверката на системите.

След минути се появи и Далгрен и надникна през люка.

— Добре че и двамата сте тук.

— Готови сме за потапяне — каза Дърк. — Погрижи се, когато излезем, да ни чакат две студени бири.

— Ще изстудя, но май ще ги заваряш празни. Нещо друго?

— Би ли проверил какви корабокрушения са регистрирани южно от Мадагаскар през последните пет години?

— Няма проблем! Приятна сеитба!

Далгрен затвори люка и с помощта на крана вдигна подводницата над кърмата на „Александрия“. Изчака сигнала от мостика, който да потвърди, че се намират точно над мястото за потапяне, сетне спусна подводницата във водата. След като Джек освободи куката, Дърк получи разрешение да напълни баластните резервоари и жълтата подводница се плъзна под водите на Индийския океан.

След броени минути се появи и дъното и Дърк насочи подводницата по североизточния курс, който бяха следвали при предишното си потапяне. Този път се наложи да изминат едва петдесетина метра, преди да се озоват над добре познатия им вече хребет.

— Браво на Джек! — похвали го Самър. — Изчислил е теченията без грешка.

— Да спуснем ли първия датчик? — попита Дърк.

Самър провери координатите им и ги сравни с предварително зададените.

— Всъщност би трябвало да се преместим трийсет метра на изток и да го поставим тогава.

Дърк направи съответните корекции в курса. Насочи подводницата над сравнително равна част от подводния хребет и изключи двигателите, за да позволи на облаците утайка, които бяха вдигнали, да се разсеят. Сега бе ред на Самър да покаже уменията си и тя активира двете механични ръце на подводницата. С единия манипулатор проби дупка в морското дъно, а с другия извади първия датчик от кошницата. Постави го в дупката и го зарови така, че над морското дъно остана да стърчи само яркото оранжево флагче.

— Това мина добре — каза Дърк, включи двигателите и се понесе над хребета с максимална скорост.

— Бързаш ли за някъде? — попита Самър.

— Реших да погледнем отново онзи потънал кораб, когато приключим.

Самър се усмихна. И тя си бе помислила същото, затова бе взела резервен харддиск за видеокамерите. Щеше да заснеме потъналия кораб.

Продължиха да плават по протежение на хребета и бързо успяха да поставят останалите девет датчика по протежение на десеткилометровия участък. Когато поставиха и последния, Дърк провери местоположението им спрямо корабокрушението, извърши необходимите маневри и скоро пред тях изникна масивният корпус на потъналия кораб.

— Ето го.

— Този път ще го снимаме — каза Самър и включи предните камери.

Щом приближиха кораба, Дърк снижи подводницата и я позиционира непосредствено над главната палуба. Прекоси я от единия до другия борд, за да може камерите на Самър да заснемат ширината на кораба и отворените трюмове с липсващи люкове. Целта му бе да улесни идентифицирането на кораба, затова насочи подводницата и съответно камерите към надстройката в кърмовата част. Дизайнът също щеше да помогне за определянето на възрастта на кораба и корабостроителницата, в която е бил спуснат на вода.

Разположи подводницата точно пред надстройката, после се издигна над мостика и мина покрай комина. Товарните кораби обикновено поставяха там логото или цветовете на компанията собственик, но този димоотвод бе боядисан изцяло в черно.

— Странно, няма никакви отличителни знаци — отбеляза Самър. — Като че ли е боядисан съвсем скоро.

— Още един опит да се възпрепятства идентифицирането му.

— Дай малко по-близо — каза Самър и се наведе напред, за да огледа повърхността на комина по-добре.

Дърк приближи подводницата, а Самър задейства една от механичните ръце и с щипките на манипулатора изчегърта трийсетсантиметрова драскотина върху металната повърхност.

— Не си дълбай инициалите — каза Пит. — Не искам някой агент на „Лойдс“ да почука на вратата ми в два през нощта.

— Просто проверявам какво има отдолу.

Щом океанското течение отнесе люспите боя, видяха, че тънката ивица, останала след одраскването, е с цвят на охра.

— Значи коминът е бил златен или поне е имал ивица с цвят на злато — каза Самър.

— Още една улика, която да ни помогне да открием името му.

Заснеха палубата, която прекосиха от носа до кърмата, а също и конфигурацията ѝ, както и всеки друг детайл, който можеше да улесни идентифицирането на кораба. Това им отне трийсетина минути.

— Аккумуляторите са почти изтощени, скоро ще преминем на резерв — каза Самър.

— Смятам, че не пропуснахме нищо — отвърна Дърк. — Освен това Джак ще се ядоса, ако изплаваме по тъмно.

Той изпразни баластните резервоари и подводницата започна да се издига. След няколко минути излязоха на повърхността. Морето беше бурно, духаше силен западен вятър. Слънцето вече залязваше зад скупчилите се на хоризонта облаци и озаряваше смрачаващото се небе в розово и оранжево. Подводницата се носеше по повърхността и вълните плискаха акрилния ѝ купол. Дърк забеляза към тях да се приближава малък кораб — беше същият патрулен катер, който с Далгрен бяха видели по-рано.

— Май че някой ни очаква. — Катерът се насочи с пълна скорост право към тях. — Дали не е време да повикаме „Александрия“ да дойде да ни извади?

— Мисля, че ги видях на хоризонта — каза Самър и протегна врат, за да надзърне над вълните. — Струва ми се, че е на две-три мили от нас.

Тя посегна към радиопредавателя и изведнъж замръзна.

— Дърк, какво правят тези?

Брат ѝ също следеше действията на патрулния катер, който се приближаваше към тях с неразумно висока скорост. Стоманеният му корпус се намираще вече на трийсетина метра от тях. Вече трябваше да намали или да завие, но катерът не направи нито едното, нито другото.

— Ще ни блъснат нарочно! — извика Самър.

Дърк вече бе включил двигателите, но при положение че развиваше максимална скорост от три възела, подводницата не бе в състояние да изпревари и костенурка. След като не бе в състояние да завие встрани от патрулния катер, нито пък разполагаше с достатъчно време, за да я потопи, Дърк реагира по единствения възможен начин — насочи подводницата право срещу връхлитащия катер.

Самър го изглежда така, сякаш е загубил ума си, и се приготви за сблъсък. Дърк не откъсваше поглед от катера, маневрираше така, че

да задържи подводницата право срещу острия му нос. Действията му изглеждаха самоубийствени. Изчака, докато катерът се озове на няколко метра от тях, после завъртя рязко джойстика и включи двигателите на щирборда на задна скорост.

Подводницата реагира толкова бавно, сякаш бе затънала в плаващи пясъци, и Дърк се уплаши да не би да е реагирал прекалено късно. Макар подводницата да се поколеба за миг, тя все пак зави надясно и мина на милиметри от острия нос на патрулния катер.

Както бе очаквал Дърк, кормчията на катера, който бе поддържал един и същи курс в продължение на доста време, не успя да реагира на промяната. Затова носът на катера закачи подводницата съвсем леко.

Дърк и Самър чуха удар и усетиха как подводницата им се разтърсва от сблъсъка, който смаза един от задните ѝ двигатели. Ударът прекъсна за миг захранването и изключи всички електрически системи. Докато трескаво включваше двигателите отново, Дърк надзърна през илюминатора и видя патрулния катер да прелита покрай тях. Край релинга стоеше мъж в зеленикава камуфлажна униформа, насочил автомат към подводницата. Обаче не стреля, а само се усмихна заплашително.

Самър едва потисна желанието си да му отвърне с неприличен жест.

— Отървахме се на косъм — каза тя и включи радиостанцията. — Можеш ли да ни потопиш?

— Опитвам се — отвърна Дърк, който бе започнал да пълни баластните резервоари още преди сблъсъка, но след загубата на мощност се наложи да включи повторно помпите. Разполагаха с броени секунди, преди катерът да завие и да ги връхлети пак.

— Не мога да включа радиостанцията... Няма захранване — каза Самър и започна да натиска прекъсвачите зад седалката си. Не успя и надникна през илюминатора. Баластните резервоари продължаваха да се пълнят и вълните започваха да покриват купола на подводницата.

— Вече обърна! Насочва се към нас! — каза тя хладнокръвно.

Седна на мястото си и затегна здраво предпазните колани.

— Хайде, спускай се! — извика Дърк, който се опитваше да изцеди от подводницата цялата мощност, на която бе способна. Не можеше обаче да направи кой знае какво, при положение че един от двигателите ѝ бе извън строя.

Вече можеха да чуят ревящите двигатели на патрулния катер. Миг по-късно катерът се озова над главите им. Подводницата бе успяла да се потопи на метър — метър и половина, но този път кормчията на катера не пропусна целта. Острият нос на катера мина над подводницата, но корпусът му я удари здраво.

Оглушителният удар бе последван от истинска експлозия от въздушни мехурчета, тъй като акрилният корпус на подводницата се разцепи и баластните резервоари се откъснаха. Подводницата заподскача под корпуса на катера и се удари още няколко пъти в него, преди той най-сетне да отминне.

Смачканата черупка остана за миг на място, след което се спусна в бавна смъртоносна спирала към океанското дъно.

45.

Докато пропадеше към морските дълбини, подводницата издаваше странни звуци, които напомняха стенанията на ранен морски звяр. Заби се в океанското дъно с носа напред и вдигна гъст облак кафеникави седименти. Дънното течение бързо разсея тинестия облак и разкри корпуса на подводницата.

Дърк се чувстваше така, сякаш го бяха въртели в центрофуга. Лишена от баластните си резервоари, подводницата се бе превъртяла безброй пъти. При поредното салто един от мониторите се бе откъснал и бе ударил Дърк по главата. Той опипа предпазливо челото си, на което бе цъфнала голяма продълговата рана. Като се изключеше тя и няколко охлузвания, Дърк се чувстваше добре и беше благодарен, че е оцелял.

Задната част на подводницата бе поела основния удар с патрулния катер и разположените там двигатели, отделението за акумулаторите и резервоарите за кислород бяха буквално премазани. Макар че бе покрит с гъста паяжина от пукнатини, акрилният покрив на кокпита като по чудо бе останал цял и това бе спасило близнаците от бързо удавяне. От десетина миниатюрни пукнатини се процеждаше леденостудена вода, но подводницата бе потънала, изпълнена с въздух.

— Добре ли си? — попита Дърк в мрака и посегна към фенерчето, окачено на конзолата, но и то бе паднало.

— Да — отговори Самър с треперещ глас. — Така мисля.

Дърк откопча предпазните колани, стана от креслото си и стъпи в две педи студена вода. Подводницата се бе забила с носа напред, което му създаваше странно чувство за дезориентация. От няколко различни места по корпуса се разнесе съскане. Дърк не можеше да прецени дали то се дължи на проникване на вода през миниатюрните пукнатини, или на остатъците дихателна смес в някой от кислородните резервоари. Покатери се на облегалката на креслото си и протегна ръка към един от страничните панели, където трябваше да има друго фенерче.

Да газиш във вода в студена, потънала в мрак подводница озовала се на морското дъно... Това би накарало повечето хора да

изпаднал в паника, но Дърк се чувстваше необикновено спокоен. Самообладанието му се дължеше както на обстоятелството, че бе тренирал и се бе подготвял за различни аварийни ситуации, така и на личните му, чисто човешки качества.

Миналата година, по време на терористична атака в Йерусалим, бе изгубил жената, която обичаше, и това го промени. Оттогава все по-рядко изпитваше радост и бе започнал да се отнася към света по-хладно и по-цинично. Освен това вече не изпитваше страх от смъртта.

— Ще трябва да изчакаме кабината да се наводни, преди да отворим люка — каза той спокойно. — Малките кислородни бутилки би трябвало да са достатъчни, за да излезем на повърхността.

Откри нишата, която търсеше, и измъкна от нея фенерче. Включи го и насочи лъча му към сестра си.

Един поглед към лицето на Самър бе достатъчен, за да му разкрие, че се е случило нещо сериозно. Очите на сестра му бяха облепени от страх и болка, устните ѝ бяха разкривени в гримаса. Тя разкопча предпазните колани и се опита да се изправи, но се преви под неудобен ъгъл.

Дърк насочи светлината към десния крак на Самър, който се оказа заклещен от седалката. Точно над глезена ѝ бе започнала да се стича тънка струйка кръв.

— Кракът ми е заклещен — каза тя. — И то здравата.

Дърк се добра до нея, за да огледа по-добре. Сблъсъкът бе забил в корпуса един от резервоарите за кислород, който на свой ред бе деформирал пода. Една от монтираните върху него плочи от неръждаема стомана се бе изкривила и бе притиснала крака на Самър към седалката.

Когато Дърк се наведе, за да огледа деформираната плоча, водата вече стигаше до прасците му.

— Можеш ли да го дръпнеш напред?

Самър опита, но поклати глава.

— Не става.

Той я заобиколи.

— Ще се опитам да отместя плочата.

Опря гръб в акрилния купол, стъпи върху плочата и натисна здраво. Ъгълът обаче бе много неудобен и той можеше да приложи само част от реалната си сила. Плочата помръдна лекичко, но не чак

толкова, че да освободи крака на Самър. Дърк се опита да я натисне под различни ъгли, но безуспешно.

— Не мога да я натисна достатъчно силно.

— Няма проблем — отвърна спокойно Самър, като се опитваше да прикрие собствения си страх и да не поставя брат си под напрежение. — Водата се покачва. Вземи водолазните бутилки.

Водата вече бе до кръста на Самър. Пукнатините се разширяваха и кабината се пълнеше по-бързо. Той стъпи във водата, която се впи в кожата му с ледената си захапка, после стъпи върху креслата, за да стигне до задния отсек на подводницата. Посегна към стойката, разположена непосредствено до люка. На нея бяха окачени комплектите за аварийна евакуация — две кислородни бутилки с регулатори и водолазни маски.

Подаде едната бутилка на Самър, а другата преметна през рамо. Намери една компактна кутия за инструменти и я отвори, но изруга от яд, тъй като малките ѝ клещи бяха предназначени за дребни ремонти на електрическата инсталация. Най-големият инструмент, който успя да открие, се оказа шлосерски чук. Грабна го, заедно с една къса лента за ножовка. При вида на лентата в съзнанието му изскочи образа на Арън Ралстън^[1], прочутия любител на планинското колоездене, който отрязал собствената си ръка, след като бил заклещен от канара. Ампутирането на крака на Самър с тази лента от ножовка би било ужасна крайна мярка, но можеше да спаси живота ѝ.

— Някакви идеи? — попита Самър, когато Дърк се върна с инструментите.

— Ще се опитам да разглобя седалката, за да си извадиш крака — каза той. Подаде ѝ фенерчето с надеждата, че сестра му не е забелязала лентата за ножовка.

— Добре — отвърна Самър и потрепери от студ, тъй като водата вече стигаше до гърдите ѝ.

Дърк си сложи водолазната маска и регулатора и се гмурна под водата. Пъхна дръжката на чука в цепнатината, в която се бе заклещил глезенът на Самър, и мигом разбра, че пространството, с което разполага, е прекалено малко, за да я използва като лост. Въпреки това натисна дръжката с цялата си тежест. Рамката на седалката не поддаде нито милиметър. Той опита още няколко пъти, но напразно. Ако искаше да раздалечи масивните метални плочи на пода, трябваше да

приложи по-голям натиск, но не разполагаше с подходящи инструменти. Дърк се ядоса и удари с чука рамката на седалката, при което тя лекичко хлътна.

Когато излезе на повърхността, Дърк установи, че водата е стигнала до брадичката на сестра му. Тя му подаде фенерчето, погледна го отчаяно и си сложи водолазната маска. Той насочи фенерчето към входния люк. Водата щеше да го достигне всеки момент. Завъртя лъча светлина наоколо и видя нещо отвън. Усети как Самър го хваща за ръката и надига глава над водата, за да му каже нещо.

— Тръгвай без мен.

В гласа ѝ нямаше и следа от гняв или паника, а само примирение и нищо друго. Тя разбираше, че Дърк е направил всичко по силите си. Двамата бяха близнаци и имаха невероятно силна връзка. Изпитваха безгранично доверие един към друг. Самър не се съмняваше, че ако условията го налагат, той с радост ще жертва живота си заради нея. Беше доволна, че поне той ще оцелее.

Дърк я погледна в очите и поклати глава.

— Тогава го отрежи! — извика тя. — Побързай!

Явно бе видяла лентата от ножовка. Дърк можеше само да се възхити на смелостта ѝ, особено след като Самър извади от джоба на гащеризона си кърпа за глава, която върза като турникет в долната част на пресеца си.

Дърк я изчака да подаде отново главата си над водата, преди да ѝ отговори.

— Рано е да си играем на доктор Хаус — отвърна с пресилена усмивка. — Ей сега се връщам.

И преди Самър да разбере какво има предвид, Дърк отвори външния люк, излезе от подводницата и остави сестра си сам-сама заклещена в мрака.

[1] През 2003 г. Арън Ралстън е заклещен от скала в един от каньоните в югоизточната част на Юта. След като оцелява притиснат по този начин пет денонощия и осем часа, той сам ампутира дясната си ръка с многофункционален инструмент тип „мултитул“, а впоследствие изкачва в това състояние почти отвесна 20-метрова скала. Историята му е пресъздадена във филма на режисьора Дани

Бойл „127 часа“, отличен през 2011 г. с 6 номинации за наградите „Оскар“. — Б.пр. ↑

46.

Самър никога не бе изпитвала подобен ужас. Уловена в капан на дъното на океана, оставена съвсем сама, заобиколена от непрогледен мрак... Сърцето ѝ заби ускорено. Веднага след като вътрешността на подводницата се бе напълнила с вода, Дърк бе отворил люка и бе изплувал навън с водонепроницаемото фенерче. Тя започна да трепери неконтролируемо, както от страх, така и от студената вода, от която изтръпнаха пръстите и ушите ѝ.

Най-лошото обаче бе гробовната тишина. Свита на преобърнатата напред седалка, Самър можеше да чуе туптенето на собственото си сърце, както и спорадичното вдишване и изпускане на мехурчета през мундщука. В съзнанието ѝ един след друг възкръснаха всичките ѝ страхове, дори онези, които смяташе за отдавна погребани. Не забрави обаче най-важната си задача — да диша. Консумацията на въздух на подобна дълбочина бе много по-голяма, отколкото близо под повърхността. Бутилката можеше да ѝ осигури въздух само за няколко минути. Ами ако не бе напълнена докрай? Нечий сатанински глас прошепна в съзнанието ѝ, че следващата ѝ глътка въздух може да се окаже последна.

Самър стисна очи и се опита да се успокои, да увеличи времето между отделните вдишвания и да успокои ритъма си на дишане. Когато почувства, че сърцето ѝ вече не тупти така силно, отвори очи, но не видя нищо освен мрак. Никога не бе страдала от клаустрофобия, но сега не успя да потисне усещането, че е заключена в малък, много малък и много тъмен килер.

Зачуди се дали пък брат ѝ не е променил решението си и не е изплувал на повърхността — и тъкмо в този миг видя неясно сияние. Светлината стана по-ярка и Самър видя, че е лъчът от фенерчето на Дърк. Той бе отсъствал само няколко минути, които ѝ се бяха сторили дълги като часове.

След секунда Дърк се вмъкна през люка и тя видя, че носи стоманен прът с дължина около метър и половина, с месингова топка в единия край — отчупения флагщок на потъналия кораб. Подводницата

бе потънала в непосредствена близост до мястото на корабокрушението и Дърк го бе разpoznал, когато бе надзърнал през илюминатора.

Дърк пхна пръта между рамката на седалката и стоманената плоча, притиснала крака на Самър, хвана другия край и натисна здраво като гребец на финала на олимпийски игри. Металната рамка поддаде мигновено и Самър успя да измъкне крака си. Прегърна Дърк, после вдигна палец нагоре — знак да изплуват на повърхността.

Дърк насочи лъча към отворения люк и побутна сестра си. Бяха престояли прекалено дълго на дълбочина от почти деветдесет метра и нямаха време за губене.

Самър го изчака отвън, край подводницата, след което двамата се хванаха за ръце и започнаха заедно да се издигат. Плуваха с бавно, премерено темпо, като използваха мехурчетата въздух като скоростомер. Бързото изкачване щеше да им създаде сериозни проблеми, затова Дърк внимаваше да не изпреварват мехурчетата.

Отне им цяла вечност да излязат на повърхността, или поне така им се стори. Самър бе доволна от това физическо усилие, тъй като стопли премръзналите ѝ кости, но съзнанието ѝ продължаваше да си прави мръсни шеги с нея: опитваше се да я заблуди, че всъщност не се изкачват, а стоят на място, или пък че отново пропадат на дъното. Причината сигурно е в студа, реши тя, в студа, сковал не само крайниците ѝ, но и ума ѝ. Притисна се към Дърк, който плуваше със спокойни отмерени движения и приличаше на робот, напълно неуязвим за студа и тъмнината.

На дълбочина от четирийсет — четирийсет и пет метра водата видимо просветна, озарена от слънчевите лъчи. На дълбочина от трийсет и пет прекосиха термоклина^[1] и температурата на водата осезаемо се покачи. На двайсет и четвъртия метър дихателната смес в кислородната бутилка на Дърк свърши.

Той не се изненада. Очакваше въздухът му да свърши преди този на Самър, тъй като бе плувал до потъналия кораб и обратно. Постави ръце на гърлото си, за да даде знак на сестра си, след което изхвърли бутилката и регулатора. Тя му подаде своя мундщук и двамата започнаха да дишат редувайки се, като несъзнателно заритаха по-силно в желанието си да излязат по-скоро на повърхността.

Дърк вдигна поглед и видя сребристите вълни високо над главите им. Вече бяха достатъчно близо, за да изплуват на повърхността дори ако въздухът на Самър също свършеше. Съществуваше обаче друг проблем.

Престоят в морските дълбини, където налягането е по-високо, води до образуването на миниатюрни мехурчета азот в човешкото тяло. Ако не бъде позволено на тези газови мехурчета да се разтворят посредством постепенно намаляване на налягането, те могат да останат в тялото и да предизвикат силни болки, агония и дори смърт.

Според водолазните правила би трябвало да спрат поне няколко пъти с цел декомпресия, но не можеха да си позволят подобен лукс. Издигнаха се на шест метра под морската повърхност и останаха там. Нетърпението им, както и силното течение, правеха задачата им доста трудна, но Дърк не откъсваше поглед от повърхността и полагаше сериозни усилия да стоят на място.

Редуваха се да дишат от кислородната бутилка, но след десетина минути Самър изплю мундщука от устата си и посочи нагоре. Устремиха се към повърхността, като издишваха.

Главите им изскочиха над водата. Заобиколени бяха от бурно море с бели гребени по вълните. Слънцето вече бе залязло, а смрачаващото се небе бе оловносиво. Съчетанието от тези два фактора щеше да ги направи невидими за всеки преминаващ кораб, дори за „Александрия“, който щеше да ги търси. Самър обаче мислеше за нещо съвсем друго.

Тя си пое дълбоко въздух и се обърна към брат си:

— Флагщок, а?

— Най-доброто, което успях да направя предвид обстоятелствата. Как ти е кракът?

— Кракът ми е добре, но имам болезнена крампа — отвърна тя и го погледна угрижено. — Излязохме прекалено бързо и съкратихме доста времето за декомпенсация.

— Не чак толкова много. Усещаш ли някъде сърбеж?

— Прекалено съм замръзнала, за да усещам каквото и да било.

— Тази нощ може да спим в декомпресионната камера на „Александрия“ — каза той и огледа хоризонта.

— Но това не е най-належащият ни проблем.

Най-накрая видяха научноизследователския кораб на НАМПД далеч на запад. Тъмната ивица на мадагаскарското крайбрежие се намираще по-близо, но на север.

— „Александрия“ плава срещу течението — отбеляза Дърк. — Няма начин да стигнем кораба с плуване.

— Вероятно са огледали района и използват сонара, за да открият подводницата. Докато се върнат тук, течението ще ни е отнесло чак до Австралия.

— Значи трябва да доплуваме до брега — каза Дърк.

— Ще издържиш ли?

— Имам ли избор?

Самър огледа бреговата ивица, потопи лице във водата и заплува. И двамата бяха отлични плувци и се намираха в добра форма. При нормални обстоятелства плуването до брега щеше да е забавна игра, върно, малко уморителна, но все пак забавна. Стресът от преживяното на борда на подводницата обаче, в съчетание със студените води на океана, превърна играта във въпрос на живот и смърт. Умората ги връхлетя почти мигновено. Самър не можеше да повярва колко бързо ръцете и краката ѝ се наливат с олово.

Неспокойното море представляваше допълнително препятствие. Вълните заливаха главите им и пълнеха устите им със солена вода. Плуването към брега означаваше, че трябва да прекосят течението. Всяко загребване ги приближаваше към брега, но и ги отклоняваше на изток, а това означаваше още по-далеч от „Александрия“.

Плуваха рамо до рамо, като спираха за почивка на всеки десет минути. От време на време Дърк изваждаше фенерчето и насочваше лъча му към кораба. По време на третата им почивка вкочанените му пръсти изпуснаха фенерчето и то потъна към дълбините като свещ в кладенец. Научноизследователският кораб на НАМПД се отдалечи още повече и накрая се превърна в танцуваща по вълните светлинка на хоризонта.

— Хайде, остава ни по-малко от миля — каза Дърк.

Самър се опита да загребе отново, но ръцете ѝ не се подчиниха. Силна болка прониза левия ѝ крак, после постепенно отшумя, но заедно с нея тя изгуби и усещането си за него. Кракът ѝ бе станал безчувствен. Започна все по-често да спира, за да си почине, и скоро Дърк видя, че сестра му остава без сили.

— Представи си, че сме на Хаваите — каза й. — Ще се състезаваме до Уайкики.

— Добре — едва успя да промълви тя.

Макар небето бързо да помръкваше, Дърк видя апатията в очите й. Сграбчи гащеризона й и заплува странично, макар самият той да бе на края на силите си. Студът бе проникнал чак до костите му и не след дълго вече тракаха не само зъбите на Самър, но и неговите.

Почувства как тялото й се отпуска и осъзна, че тя не е в състояние да продължи. Хипотермия. Трябваше да излязат от водата колкото се може по-бързо.

Едва дишаше, но не спираше да говори на Самър, да я окуражава, да й задава безкрайни въпроси, на които така и не получаваше отговор. Когато тя отпусна унило ръце, Дърк я обърна по гръб и я задърпа за яката. Вече не можеше да си позволи да спира и да почива.

Продължи да плува ритмично, макар всяко загребване да му причиняваше болка. Бе изцедил и последните си запаси от сила, мускулите му го умоляваха да спре, но Дърк успя някак си да прогони агонията и продължи да плува към брега. Скоро видя прибоя — той постепенно ставаше все по-голям и по-голям — и най-сетне успя да чуе вълните да се разбиват в брега. Това му даде сили да задърпа още по-силно, макар и на границата на изтощението.

Една вълна ги заля и Дърк изплю солената вода, напълнила устата му. Самър се закашля, тъй като също бе погълнала вода. Следващата вълна ги тласна напред, а тази, която дойде след нея, се разби върху тях. Дърк стискаше здраво Самър, боеше се да не я изпусне, докато вълните ги подмятаха към брега.

И най-сетне усети дъното под краката си.

С помощта на вълните, които го блъскаха в гърба, Дърк извлече Самър на брега и се строполи на пясъка до нея.

— Как си? — успя да промълви отпаднало.

— С-с-студено ми е — прошепна тя.

Това, че Самър можеше да говори, бе обнадеждаващо. А и нощта бе топла, което бе добре.

Дърк събра сили да се изправи и закуцука по плажа, за да огледа околността. Бяха изплували на пуста гола ивица от южния бряг на Мадагаскар, най-вероятно на територията на ненаселения национален

парк „Кап Сен Мари“. Дърк нямаше представа къде да потърси помощ, но в момента това нямаше никакво значение. Бездруго не му бяха останали сили да тръгне да търси помощ.

Хвърли поглед към океана, но не видя нищо освен мрак и пустота. Бреговата ивица извиваше на запад и скриваше навигационните светлини на „Александрия“. Дърк отново насочи вниманието си към сушата и тръгна по плажа в търсене на подслон. Пясъкът под краката му постепенно се смени с чакъл и напред видя ниски скалисти хълмове. Нямаше нищо, което дори малко да наподобява убежище.

Тръгна обратно към Самър и докато заобикаляше една ниска дюна, видя откъм подветрената ѝ страна нещо като заслон. Тук можеха да се скрият от вятъра. Едва ли щеше да успее да намери нещо подходящо. Събра изсъхнали водорасли от вида морска трева, или зостера, и ги разстла по земята като един вид изолация. Върна се при Самър, отнесе я до заслона и я сложи върху импровизираното легло.

Благодарение на морската трева кожата ѝ изсъхна по-бързо и Дърк тръгна по плажа, за да събере още. Не откри много, но събра каквото успя и се върна. Използва сухите водорасли, за да избърше Самър, след което ги разстла на земята. Когато се изправи, събори една пясъчна буца от края на дюната — и под нея лъсна метал.

Дърк не ѝ обърна никакво внимание, а се съблече — така гащеризонът му щеше да изсъхне по-бързо. После легна до Самър така, че да я заслони от вятъра. Тя мърмореше насън, а тялото ѝ вече не бе леденостудено. Вечерта бе топла, която подсили увереността му, че сестра му ще се оправи.

Умората каза своето и клепачите му започнаха да натежават. Полумесецът на луната се появи иззад един облак, освети плажа със сребристото си сияние и Дърк успя да види по-ясно металния обект, заровен в пясъка. Беше жълт, с избелели черни букви. Той се опита да ги прочете, но едва изрече странното име и се унесе в сън.

„Барбариго“.

[1] Слои вода, чийто температурен градиент се отличава рязко от температурните градиенти на слоевете под и над него. — Б.пр. ↑

Самър се събуди от странен драскащ звук, разнесъл се току до ухото ѝ. Отвори очи и видя нещо ужасно да минава на метър от главата ѝ.

— Дърк! — изкрещя тя и смушка брат си, който спеше до нея.

Той се стресна, подскочи и се засмя, като видя какво е изплашило Самър. Беше безобидна костенурка, излязла да се попече на слънцето.

— Да не би да искаш супа от костенурки за закуска?

Древното влечуго го погледна иззад клюноподобната си муцуна сякаш за да му покаже, че никак не му е забавно. После наведе глава, заби нокти в пясъка и продължи флегматичното си пътешествие по пясъка.

Самър се усмихна, осъзнала колко напразен е бил страхът ѝ, и изпрати с поглед голямата костенурка.

— Как може някой да нарани подобно великолепно създание?

— Зависи колко си гладен — отвърна Дърк, изправи се и огледа околността вече на дневна светлина. Плажът бе равен, покрит с пясък и заобиколен от скалисти варовикови хълмове. Растителността бе съвсем оскъдна, тъй като в тази част на света дъждът едва ли бе повече от няколко литра на квадратен метър годишно.

— Виждаш ли „Александрия“? — попита Самър.

Дърк не виждаше нищо освен безкрайното синьо море и белите гребени на вълните. Нямаше и следа нито от кораба на НАМПД, нито от какъвто и да било друг плавателен съд.

— Предполагам, че течението ни е отнесло доста по на изток, отколкото са очаквали. Ако тръгнем по брега и стигнем достатъчно далеч, може и да успеем да ги видим.

Дърк и Самър не подозираха, че Джак Далгрин и двама моряци бяха обходили през нощта бреговата ивица с помощта на надуваема лодка „Зодиак“ с монтиран на носа прожектор. Но тъй като бяха заспали, близнаците не видяха светлината на лодката, чийто двигател освен това бе заглушен от шума на вълните, които се разбиваха в брега.

— Дърк?

Гласът ѝ му подсказа, че нещо не е наред.

— Какво има?

— Не мога да си помръдна левия крак.

Дърк пребледня. Мигом се досети за причината: кесонна болест. Симптомите ѝ обикновено бяха болки в ставите или крайниците, но в някои случаи водеше и до парализа. Обикновено парализата на краката свидетелстваше за наличието на азотни мехурчета в гръбначния стълб.

Той клекна до нея.

— Сигурна ли си?

— Да. Изобщо не го усещам. Десният обаче е добре — каза тя и го погледна уплашено.

— Боли ли?

— Съвсем леко, но няма да мога да стигна до кораба сама.

И двамата знаеха, че незабавното лечение в хипербарична камера е от критично значение за успешното възстановяване. На „Александрия“ имаше такава камера и вероятно това бе единствената хипербарична камера в радиус от стотици мили. От нея обаче нямаше никаква полза, след като не можеха да намерят кораба.

Дърк погледна варовиковите скали, които се издигаха над плажа.

— Ще се кача горе да огледам. Искам да открия кораба и да преценя възможностите ни за действие.

— Добре — отвърна Самър с измъчена усмивка.

Дърк бързо прекоси плажа и се покатери на скалистия хълм. Камъните убиваха обутите му само с чорапи крака и той съжали, че бе събул обувките си, преди да изплува от потъналата подводница. Хълмът бе стръмен и сравнително висок и когато се изкачи на върха му, той успя да огледа цялата околност.

Погледна първо към морето и веднага откри „Александрия“. Корабът на НАМПД бе малка точка в далечината, хвърлил котва — поне така предположи Дърк — над потъналата подводница. Прецени, че ще трябва да измине поне седем-осем километра по брега, преди да стигне място, от което екипажът на кораба да го забележи. После насочи поглед към вътрешността на острова — голи скалисти възвишения, част от резервата „Кап Сен Мари“. Големият национален парк, създаден като резерват за диви животни, предлагаше на

посетителите минимални удобства, които се изчерпваха с няколко къмпинга и туристически пътеки.

Обърна се на изток и с изненада забеляза малък залив, разположен на три-четири километра, в който бе акостирал кораб. На сушата се издигаха няколко постройки, а във водата имаше малка драга. Дърк потърси с поглед патрулния катер, който бе блъснал подводницата, но не видя и следа от него.

Не откри други следи от цивилизация и се върна на плажа.

— Какво предпочиташ да чуеш първо, Самър, добрите новини или лошите?

— Аз съм оптимистка. Започни с добрите.

— „Александрия“ не ни е изоставил. За съжаление, смятат, че сме на борда на подводницата. Доколкото мога да преценя, хвърлили са котва на мястото, на което потънахме. Според План Б трябва да мина седем-осем километра по брега и да се опитам да привлека вниманието им.

— Май пропуснах План А.

— На три-четири километра оттук има малък залив с кей и товарен кораб.

— А патрулен катер с нащърбен нос?

— Не видях катер. Мога да стигна дотам за по-малко от час и да повикам „Александрия“. За нула време ще се озовеш в декомпресионната камера.

— Значи План А.

Дърк сложи ръка на рамото ѝ.

— Сигурна ли си, че няма проблем да те оставя тук?

— Да, стига да не ѝ хрумне да си изрови дупка под мен — каза Самър и посочи старата костенурка. Откакто се бяха събудили, тя бе изминала цели шест метра и бе започнала да копае дупка в пясъка.

— Ще се върна толкова бързо, че няма да ѝ оставя време за това.

Дърк се обърна и тръгна по брега. Утринното слънце бе започнало вече да напича, затова той тръгна по самия плаж, където океанският бриз донасяше прохлада. Беше жаден. Организмът му бе обезводнен, а това допълнително забавяше движенията му. Дърк обаче прогони мисълта за вода и се съсредоточи върху усилията си да крачи колкото се може по-бързо с премалелите си боси крака.

Тясната плажна ивица свърши пред една варовикова канара, която се спускаше рязко към морето. Наложиха се да свърне към вътрешността на острова и да открие по-полегат участък, който да му позволи да се качи по склона. Над скалата земята бе равна и преливаше в поредица ниски хълмове, които продължаваха чак до заливчето, разположено на не повече от три километра от мястото, на което се намираше Дърк. Белият корпус на товарния кораб трепкаше като мираж.

Дърк не преставаше да мисли за състоянието на Самър и това го подтикваше да крачи бързо. Бяха минали дванайсет часа, откакто бяха напуснали подводницата, което означаваше, че шансовете ѝ за пълно възстановяване са повече от добри, стига да успееш да се доберат скоро до камерата на борда на „Александрия“. Грижата за сестра му не му позволи да спре нито за миг и след четирийсет минути той се озова на ниското възвишение над залива.

Докато слизаше по западния склон, видя, че постройките не се отличават с никакъв лукс. Бяха две, най-обикновени. На единия бряг на залива се издигаше малка постройка, наподобяваща общежитие, а на другия му край имаше нещо като склад. Между тях бе разположен голям метален навес, който Дърк по погрешка бе взел за още една сграда. Навесът се простираше почти по цялата дължина на кея и под него бяха стоварени няколко големи купчини пясък или нещо подобно. Дали пък не бе сол от разположени наблизо солници? Не, купчините бяха сиви.

Товарният кораб — предназначен за насипни товари — бе хвърлил котва точно до навеса. Дърк не видя името му, но забеляза бялата птица, нарисувана върху жълтия му комин. Неколцина мъже го товареха с фадрами и конвейерна лента.

Боботенето на тежките машини, съчетано с ритмичното потракване на разположения наблизо генератор, създаваше оглушителна какофония. Никой не забеляза Дърк, който се спусна по склона и тръгна към склада. Вътре имаше механик, който човъркаше някакъв двигател. Дърк понечи да влезе, но изведнъж замръзна.

С крайчеца на окоето си забеляза още един плавателен съд. Тъй като товарният кораб бе заел цялата дължина на кея, другият съд бе хвърлил котва от външната му страна. Дърк не го бе забелязал, докато слизаше по склона, но сега носът му се виждаше ясно, включително

скорошната драскотина, прорязваща жълтата боя на корпуса. Патрулният катер.

Механикът вдигна глава и видя Дърк. Изглежда го сепнато, после извика. От задната част на помещението изтича млад мъж в камуфлажни дрехи и автомат „Калашников“, насочен към гърдите на Дърк. Избълва порой думи на език, който Дърк изобщо не разбра. Намерението му обаче бе повече от ясно.

Дърк изглежда смаяно въоръжения мъж, после бавно вдигна ръце във въздуха.

48.

Вместо да лежи и да се самосъжалява заради парализирания си крак, Самър реши да насочи вниманието си другаде. Загледа се в костенурката, която се тътреше лениво по брега, после впери изпълнен с копнеж поглед в безкрайното пусто море. Накрая реши да провери какво ли се крие в пясъчната дюна, която с Дърк бяха използвали като заслон през нощта.

Участъкът, който Дърк бе разкрил, изглеждаше гумиран. Сега, на дневна светлина, Самър забеляза, че дюната има продълговата форма, която определено се дължеше на заровения под нея обект. Тя огледа гумираната материя и погали с длан избелелите с времето черни букви.

„Барбариго“. Името приличаше на италианско. Тя взе един плавей, изхвърлен от вълните, почисти пясъка над думата и разкри нов участък от гумирана материя. Веднага разбра, че някога тази материя е била надута. Продължи да стърже и скоро установи, че става въпрос за надуваем спасителен сал. Беше много стар, но добре запазен благодарение на пластовете пясък, които го покриваха.

Продължи да рови и се натъкна на твърд предмет с равна повърхност. Беше дървена пейка, вероятно една от няколкото, монтирани върху големия сал. Още една улика, която да подсказже възрастта на сала. Продължи да копае и скоро разкри друг участък от сала — отново гумиран, явно част от пода. Тънка ивица или лентичка от син плат върху пясъка привлече погледа ѝ. Самър продължи да рови и видя, че предметът има кръгла форма. Беше моряшка шапка. Задърпа я внимателно и я освободи от пясъка, но изведнъж ахна и я изпусна.

Под шапката се бе показал ухилен череп.

В склада имаше шлосерска работилница — няколко работни маси, по които бяха разхвърляни инструменти. Покрай едната стена бяха наредени туби със смазочно масло и дизелово гориво, а в съседство с тях боботеше генератор. Близо до вратата бяха паркирани малък мотокар и два четириколесни всъдехода АТВ. На пода край тях

бе оставено отворено сандъче с инструменти. Помещението бе слабо осветено, но затова пък кънтеше от ритмите на африкански перкусионисти, които звучаха от аудиоуредбата.

Дърк видя всичко това, докато влизаше в склада под дулото на автомата. Посочиха му да застане до стената от гофрирана ламарина. Механикът и въоръженият тип размениха няколко думи на език, за който Дърк предположи, че е малгашки, после механикът хукна навън, вероятно за да съобщи за появата на неканения гост.

Въоръженият пазач застана срещу него. Полюшваше се на пети и държеше оръжието си насочено към Дърк. Беше млад, едва ли на повече от седемнайсет. Косата му бе дълга, а стойката — изгърбена. Ясно се виждаше, че не е преминал същинско военно обучение. Ръцете му и камуфлажните му дрехи бяха покрити с петна от машинно масло. Дърк предположи, че основното му задължение е да помага на механика и че между другото изпълнява и задълженията на охрана.

Дърк бавно вдигна ръка към устата си и наклони глава назад все едно пие.

— Вода? — прошепна с дрезгав глас. — L'eau?

Пазачът го огледа внимателно. Морският инженер от кораба на НАМПД не бе въоръжен, косата му бе пълна с пясък, а гащеризонът му бе покрит с прах. Нямаше обувки, а само мръсни прокъсани чорапи. Човек, дошъл от пустинята в подобно състояние, едва ли представляваше сериозна заплаха.

Пазачът бавно се обърна към работната маса. На стола до нея бе сложена раница в цвят каки. Той измъкна манерка от един от страничните джобове и я подхвърли на Дърк.

Дърк я улови, развъртя капачката и отпи няколко глътки. Водата беше топла и блудкава, но той бе толкова жаден, че би изпил цяла туба. Усмихна се на пазача, после отпи още няколко глътки.

— Благодаря — каза и завинти капачката.

Пристъпи предпазливо напред и посегна да върне манерката. Пазачът се поколеба, но също направи крачка напред и протегна ръка. Дърк изчака пръстите му да се озоват на милиметри от неговите — и пусна манерката.

Младежът посегна да я хване, но манерката се плъзна покрай протегнатите му пръсти и падна на земята. Той се усети, че не бива да се навежда, и понечи да се изправи, но Дърк му нанесе силен кос удар

с лявата си ръка. Пазачът се олюля, залитна към работната маса и вдигна автомата.

Дърк обаче не му даде възможност да стреля. Хвърли се върху него и оръжието се оказа притиснато между телата им. Пазачът се извъртя и удари Дърк, но ударът му бе слаб.

Дърк не обърна внимание на оръжието, насочено на сантиметри от лицето му, и се вкопчи с една ръка в камуфлажните дрехи на пазача, за да го притисне още по-силно към себе си и така да не му даде възможност да стреля, а другата му ръка зашари по масата. Най-сетне напипа някакъв метален инструмент, сграбчи го и го стовари върху черепа на пазача. След третия удар тялото на противника му омекна и той се строполи на земята.

Дърк погледна ръката си и видя, че държи бутало с мотовилка от разглобения двигател. Хвърли го на земята и скочи към по-близкия от двата четириколесни мотора до вратата. Към всеки от тях бе закачено малко ремарке с мрежа, което играеше ролята на багажник и побираше различни инструменти и оборудване и — което бе по-важно — ключовете бяха в контактите. Дърк яхна мотора и завъртя ключа. Двигателят изрева в мига, в който на прага се появиха трима мъже.

Дърк се пресегна, отскубна кабела за захранването на другото АТВ и даде газ до дупка. Моторът му се втурна напред към отворената врата. Дърк видя, че се е върнал механикът, придружен от двама мъже — единият бе облечен като докер, другият беше с камуфлажна униформа и пистолет в ръка. Дърк продължи да дава газ и насочи мотора право към тях.

Механикът отскочи вдясно, а другите двамата наляво. Дърк изфуча с бясна скорост от склада. Ремаркетото подскочаше бясно отзад. Той зави наляво, при което моторът се наклони на едната страна и се понесе след двамата мъже. Онзи с докерските дрехи отскочи в последната секунда, но другият, с камуфлажната униформа, се поколеба. Предната броня на мотора закачи единия му крак и го събори на земята. Дърк изви рязко надясно, за да избегне натрупаните един върху друг варели за гориво, при което празното ремарке занесе към падналия на земята мъж. Той изкрещя от болка, когато колелата на ремаркетото минаха върху него и го оставиха превит в прахоляка.

Първоначалните планове на Дърк бяха да направи обратен завой, да мине покрай склада и да се насочи към плажа. Наложил се да ги

промени в движение, тъй като видя, че мъжът с докерските дрехи изскача от склада с автомат в ръце.

Дърк се прокле, че бе забравил да вземе оръжието, зави рязко наляво и се понесе по кея. Очакваше дъжд от олово, но той така и не последва. Дърк веднага разбра причината.

Право пред него се намираха работниците, които обслужваха конвейера. Докерът не искаше да рани някой от колегите си. Дърк продължи напред в опит да увеличи разстоянието спрямо мъжа с автомата, но в крайна сметка трябваше да завие. Конвейерът и бездруго препречваше пътя му, а отляво на него се издигаха купчините сивкава руда.

Работниците на конвейера започнаха да го сочат и да крещат. Той летеше право към конвейера и сигурно приличаше на самоубиец, който е изгубил разсъдъка си. Дърк сам се чудеше дали е с всичкия си, но нямаше друг избор. Ускори по кея и не промени курса си, докато не се озова на няколко метра от конвейера. Работниците се разбягаха и се скриха зад рампата, а Дърк зави рязко наляво.

Грайферите на гумите, предназначени за шофиране по неравен терен, поднесоха по пясъка, но после зацепиха и моторът се понесе към купчина руда, която докерите товареха на кораба. Дърк едва не изхвърча от седалката, когато предните колела започнаха да изкачват купчината, но всъдеходът се прояви отлично — продължи нагоре, прелетя покрай фадромата и мина покрай долния край на конвейера.

На шест метра височина по стръмната купчина руда Дърк усети, че моторът губи инерция, така че зави надясно. Едва не се преобърна, но ремаркетото изигра ролята на котва и му помогна да се измъкне от ситуацията.

Един от работниците хукна подире му, но когато Дърк ускори надолу по склона към другия край на конвейера, изпод колелата изхвърча градушка от късчета руда и работниците побягнаха да търсят прикритие. Дърк се спусна с максимална скорост, моторът подскочи високо във въздуха, преди да се приземи отново на четирите колела. Ремаркетото не прояви подобна грациозност, а просто се отскубна от теглича, удари се в товарния кораб и падна във водата.

Дърк изви кормилото силно наляво, за да не последва съдбата на ремаркетото, натисна спирачки и стисна здраво кормилото. Моторът занесе и заподскача по кея. Едно от задните колела удари вкопан в кея

кнехт и цялото АТВ отскочи назад. Това помогна на Дърк да го овладее и да продължи по кея.

Точно пред него — между кея и общежитието — започваше пустинята. Той се понесе към нея — и видя иззад сградата да се показва друго АТВ. Дърк намали скоростта и когато се размина с другия моторист, му махна с ръка. След миг осъзна, че това е мъжът със зелената камуфлажна униформа, когото бе видял на борда на патрулния катер. Онзи го изгледа с безразличие, но миг по-късно го разпозна. Дърк обаче вече бе дал пълна газ и летеше покрай сградата.

От другия край на кея към тях тичаха мъже, крещяха и ръкомахаха. Другият моторист зави рязко и се понесе след Дърк.

Заливът бе заобиколен от стръмни скали, което принуди Дърк да заобиколи и да се насочи към един от по-ниските хълмове, вместо да продължи направо. Затрещяха изстрели и в пръстта около него се забиха куршуми. Дърк се понесе на зигзаг нагоре по хълма, като вдигаше облаци прах, които затрудниха стрелеца. Приведе се ниско и когато най-сетне стигна билото, се спусна по другия склон и се скри от полезрението на стрелеца.

Когато зави и се понесе към плажа, си позволи лука да погледне през рамо. Видя, че преследвачът му изостава на петдесетина метра.

Дърк увеличи скоростта и моторът заподскача по сухата земя. При разминаването си с другото АТВ Дърк бе забелязал кобур на колана на шофьора му. За пореден път се оказваше с голи ръце срещу въоръжен противник. Все пак разполагаше с мотор и знаеше какво прави.

Преследвачът му наистина имаше кобур на кръста и зареден пистолет в него. Сега, докато моторът му се носеше по песъчливата равнина, го извади. Завиваше и ускоряваше с дясната си ръка, а с лявата започна да стреля, но всичките му куршуми прелетяха далеч от Дърк.

Дърк започна да описва широки завои. Моторът му, който бездруго вдигаше облаци прах, сега образува широка завеса от кафеникави песъчинки, която му осигуряваше известно прикритие.

Тези маневри обаче позволиха на преследвача да скъси разстоянието и сега той дишаше прахоляка на двайсетина метра зад Дърк. Дърк зави наляво и се понесе по един равен участък над брега.

Когато излезе от облака прах, стрелецът видя мишената си съвсем ясно и стреля в нея два пъти. Единият куршум удари целта.

Дърк чу силен гърмеж, резултат от пръсването на една от задните гуми. Парчетата ѝ запляскаха по земята, а Дърк стисна здраво кормилото, за да овладее мотора.

Вече нямаше шанс. Преследвачът му можеше да го настигне, да се изравни с него и да го довърши с един-единствен изстрел. Дърк прецени вариантите и стигна до извода, че е най-добре да обърне рязко и да предизвика сблъсък. Пред себе си обаче видя следи, които водеха към вътрешността на острова. Това бяха неговите собствени стъпки, които му подсказаха, че може би все пак има начин да се измъкне... и че това е последният му шанс.

49.

Песъчливата повърхност премина в покрити с прахоляк скалисти склонове, отвъд които се простираше безкраен низ от хълмове. Наклонът бе нисък, равномерен и с нищо не подсказваше, че отвъд хребета се крие почти отвесен склон, същият, който Дърк бе изкачил по-рано същата сутрин. Тъкмо него се надяваше да използва за своето спасение.

След като подкара по скалите, прахолякът, който вдигаше моторът му, се разсея, а това на свой ред принуди Дърк да прибегне до по-опасни маневри. Вместо да се опита да избяга от преследвача си, той започна да кара на зигзаг пред него, за да не му позволи да види ясно какво има отпред.

След секунди Дърк прекоси оставените от самия него следи и отпусна газта. Миг по-късно се появи и самият хребет. Дърк се поколеба, което позволи на преследвача му да го настигне, после изключи от скорост и натисна спирачките. Моторът му се разтресе, гумите му се плъзнаха по скалата. Дърк преметна крак през седалката, пусна кормилото и скочи.

Моторът му, озовал се на три метра от ръба, продължи и полетя надолу. Секунди по-късно от същото място мина и моторът на стрелеца. Той видя спускащия се рязко надолу склон, но бе прекалено късно. Натисна спирачките и завъртя кормилото. Моторът му поднесе до самия ръб, после се преобърна и заподскача надолу по склона. Стрелецът изкрещя отчаяно.

Дърк обаче не видя това. След като скочи от мотора си, той се сви на кълбо и се претърколи няколко пъти. Плъзна се към пропастта, но успя да забие пръсти в земята и макар краката му да заритаха във въздуха, спря на самия ръб. Главата го болеше, но събра сили, изпълзя по-далеч от ръба и легна по гръб, за да си поеме дъх.

Целият бе в синини и охлузвания, но поне не си бе счупил нищо. Минута по-късно се надигна и погледна в пропастта.

Неговият мотор бе забил предница в земята на десетина метра по-надолу, цялото му шаси беше смачкано. На няколко метра встрани

от него бе другият мотор, преобърнат наопаки, колелата му още се въртяха във въздуха. В първия момент Дърк не видя преследвача си, но сетне забеляза изпод смачканата машина да се подава един безжизнен крак.

Дърк тръгна по самия ръб. Стъпваше предпазливо, изчакваше тялото му да се отърси от умората, напрежението и болката. Погледна назад към залива и видя, че малък патрул тръгва пеша по следите му. Патрулният катер пък се бе насочил към устието на залива и явно се канеше да излезе в открито море. Очевидно бяха взели на сериозно кражбата на мотора.

Дърк се върна по пътя, по който бе дошъл сутринта, и стигна до полегатия склон. Установи, че макар и с огънати ламарини, преобърнатият мотор се намира в сравнително добро състояние. Заби пети в пясъка, натисна силно с рамо и успя да го обърне на четирите му колела. Тялото на стрелеца лежеше на пясъка, премазано от тежестта на машината, вратът и гърбът му бяха извити под неестествен ъгъл един спрямо друг.

Дърк взе пистолета на мъртвеца и яхна мотора му. Седалката и кормилото бяха деформирани, двете брони се бяха откачили, но двигателят и веригата като че ли не бяха пострадали. Все пак се наложи да направи няколко опита, преди двигателят да запали. Дърк даде газ и моторът полетя напред, като изхвърли мощна струя от пясъчинки изпод задните гуми.

Дърк бързо стигна до дюната. Самър се появи от една дупка в пясъка и му махна с ръка. Бе успяла да изрови почти една трета от сала.

Дърк изключи двигателя и се втурна към нея.

— Добре ли си?

— Да, ако не броим безчувствения ми крак. — Тя забеляза израненото му лице и ръце, видя и че моторът е в още по-трагично състояние. — Стори ми се, че чух някакъв трясък. Какво стана?

— Разминахме се с един познат — отвърна той и посочи с палец зад рамото си. — Онези типове в залива са същите, които ни потопиха. Взех назаем един от моторите им и те не останаха очаровани от постъпката ми.

Самър видя напрежението в погледа му.

— Трябва да тръгваме бързо, така ли?

— Да.

Той я вдигна на ръце, за да я качи на АТВ-то.

— Чакай! — спря го тя. — Дневникът на „Барбариго“!

Дърк я изгледа озадачено.

— Това в пясъка е гумен сал. От плавателен съд на име „Барбариго“. Открих корабния дневник увит в мушама под една от пейките — каза тя и посочи пясъчната дюна. — Не успях да го прочета, защото е написан на италиански, но съм сигурна, че е корабен дневник.

Дърк отиде до спасителния сал да вземе дневника. Спря за миг, когато видя скелета. Тялото лежеше свито до пейката, на която бе оставен увитият в мушама дневник. Дърк го взе, качи се на мотора зад Самър и ѝ го подаде.

— Не каза, че и авторът му е там.

— Намерих още две тела. Трябва да помолим корабния археолог да огледа мястото.

— Може би някой друг път — каза Дърк и даде газ.

Оставиха плажа и скелетите зад гърба си и поеха по платото над морето. От горе видяха, че брегът представлява безкраен низ от пясъчни равнини. На няколко километра от тях тюркоазният корпус на „Александрия“ се поклащаше върху вълните. Дърк обаче се интересуваше повече от случващото се на сушата, затова се спусна по склона с максимална скорост и подкара по пясъка.

Самър първа забеляза лодката, малък „Зодиак“, който пореше вълните успоредно на брега. Дърк даде газ до дупка. Лодката се отдалечаваше от тях, но той бързо навакса изоставането. Натисна няколко пъти клаксона на мотора и пронизителният звук привлече вниманието на Джек Далгрен, който бе в лодката заедно с още един член на екипажа на „Александрия“, и той обърна лодката към плажа.

— Разглеждате туристическите забележителности, а? — каза Далгрен, щом спряха до водата. На лицето му бе изписано огромно облекчение.

— Дойдоха ни даже в повече — отвърна Дърк. — Ще ни качите ли на борда?

Далгрен кимна и спря лодката успоредно на мотора.

— Самър не усеща единия си крак — обясни му Дърк. — Възможно е да става въпрос за кесонна болест.

Далгрен вдигна на ръце Самър, която не изпускате корабния дневник на „Барбариго“, и я настани в надуваемата лодка.

— Всички на борда на „Александрия“ нямат търпение да чуят какво се е случило. Доста се разтревожихме, когато открихме подводницата на дъното, а от вас двамата нямаше и следа. След като излезете от камерата, ще ни разкажете всичко.

Сякаш едва сега забеляза изпокъсания гащеризон на Дърк и множеството му охлузвания и го попита:

— Да не би да си танцувал с редосеялка?

— Не, но ако това ще ти достави удоволствие, чувствам се все едно съм правил точно това — отвърна Дърк.

— А тази машинка? Няма ли да я върнеш на собственика ѝ?

— Не. Той и без това ми е достатъчно сърдит, че я взех назаем. Предлагам да стигнем „Александрия“ възможно най-бързо.

Далгрен насочи лодката към научноизследователския кораб. Дърк огледа хоризонта и видя, че патрулният катер се носи право към тях. Миг по-късно силен тътен заглуши двигателя и огромна сянка покри лодката. Дърк вдигна глава и видя нисколетящ самолет С-130. Целият бе боядисан в сиво, но на опашката му бе нарисувано пъстроцветното знаме на Южна Африка. Далгрен помахна на пилотите и намали скоростта, за да може да надвика шума от двигателя.

— Повикахме спасителен самолет от Претория. Очаквахме го да се появи всеки момент. Трябва да им кажем, че сме ви намерили и вече сте в безопасност.

Извади портативна радиостанция и уведоми „Александрия“, че са открили Дърк и Самър.

Докато очакваха съобщението да бъде предадено на пилотите на самолета, Дърк потупа Далгрен по рамото и посочи приближаващия се патрулен катер.

— Свържи се отново с кораба. Да попита пилотите могат ли да изплашат тези типове. Кажи им, че ги подозираме, че са пирати.

— Според мен юрисдикцията на Федералната комисия по въздухоплаване не се простира чак до тези води — каза Далгрен, но все пак предаде съобщението.

Самолетът вече се бе превърнал в точица на хоризонта, но обърна и точицата започна да се уголемява. Пилотите го свалиха ниско, на не повече от петнайсет метра над вълните, и приближиха патрулния

катер откъм кърмата. Неколцината въоръжени мъже на борда на катера се хвърлиха по очи на палубата, когато грохотът от четирите витлови двигателя, всеки с мощност от 4200 конски сили, връхлетя от въздуха.

Самолетът прелетя бързо, направи плавен завой и отново подходи към катера. Някои от по-храбрите на борда му размахаха оръжия, но никой не посмя да стреля. Пилотите на самолета прелетяха необезпокоявано още три пъти над катера, всеки път по-ниско от предния. Екипажът на катера схвана посланието и сви неохотно към брега. За всеки случай самолетът остана да кръжи в небето още почти час, преди най-накрая да помахаша с крила и да поеме към дома.

Дърк погледна Далгрин и каза:

— Подсети ме да изпратя каса бира на южноафриканските военновъздушни сили.

— Тези момчета не се шегуват, нали?

След няколко минути стигнаха до „Александрия“. Когато се качиха на палубата, Дърк и Самър с изненада откриха, че разбитата им при сблъсъка подводница ги очаква на ахтерщевена.

— Бързо я открихме с помощта на сонара и успяхме да я извадим благодарение на другия подводен апарат, който управлявахме дистанционно — обясни Далгрин. — След като не ви открихме вътре, продължихме издирването по крайбрежието.

Екипажът на „Александрия“ приветства сърдечно близнаците, но Самър, която мигом настаниха на носилка, долови някаква неловкост, а може би дори напрежение у всички. Корабният лекар побърза да ги прати в декомпресионната камера.

Дърк се опита да се измъкне, но лекарят настоя да влезе и той.

— Ще постъпим разумно, ако напуснем тези води — каза Дърк на Далгрин, преди да затвори люка. — Успяхме да сложим всички сеизмични датчици, преди да потопят подводницата. Друг път ще имаме възможност да се разправим с тези разбойници.

— Капитанът вече пое курс към Дърбан с максимална скорост — каза Далгрин. Изглеждаше угрижен.

— Защо Дърбан? Мислех, че когато приключим тук, ще отидем в Мозамбик.

Лекарят извика, че е време да затваря люка на камерата.

— Лоши новини — каза Далгрин. — Баща ви и Ал са изчезнали в Тихия океан.

Преди да осмислят думите му, лекарят затвори тежкия стоманен люк и налягането в камерата се изравни с това в морските дълбини.

50.

Пит се чувстваше така, сякаш се намира в килия — но в килия на ужасите. С всеки час тъмният влажен затвор, в който бе хвърлен на борда на „Аделейд“, предизвикваше у него все по-силни и по-силни пристъпи на клаустрофобия. Високите дневни температури напичаха склада, в който бяха затворени, и го превръщаха в адска пещ. И сякаш това не бе достатъчно, жегата правеше още по-непоносим противния мирис, който идваше от затворените тук мъже и двата трупа.

Пит беше гладен, но бе благодарен, че поне им дават достатъчно вода. От време на време някой отваряше стоманената врата и се появяваха двама въоръжени мъже, които хвърляха кашони със сухи дажби. Затворниците се радваха на мимолетния полъх чист въздух не по-малко, отколкото на храната.

Пит и командосите от бреговата охрана се опитваха да съставят план за бягство, но шансовете им да се измъкнат бяха нулеви. В целия склад не успяха да открият нито един инструмент или какъвто и да било друг предмет, който да им послужи като оръжие. Вратата се охраняваше денонощно. Многобройните им опити да натиснат дръжката или да проверят здравината на пантите неизменно биваха прекъсвани от почукване с дулото на автомат от другата страна. Винаги, когато вратата се отвореше, за да им дадат храна и вода, до нея заставаха поне двама души с насочени оръжия.

Когато забеляза, че престоялите кифли, които им бяха дали, са станали твърди като гранит, Джордино предложи да ги използват, за да нападнат пазачите.

Ал се възстанови изненадващо бързо от раната, която по някакво чудо не показваше признаци на инфекция. След като спа непробудно в продължение на почти три денонощия, се събуди в ужасно настроение, но бързо възстанови силите си въпреки оскъдната диета, на която бяха подложени.

Макар повече мъже постепенно да се примиряваха с факта, че са пленници, някои започваха да губят контрол. Сред екипажа на „Аделейд“ избухнаха побоища, а един от моряците изпаднаше в

истерични пристъпи и крещеше оглушително. Пит изпита някакво смътно чувство на благодарност, когато поклащането на кораба намаля, което бе знак, че навлизат в по-закътани крайбрежни води.

Бе преброил часовете, изминали от хвърлянето им в този импровизиран затвор. Със скорост приблизително шестнайсет възела „Аделейд“ би трябвало да е изминала почти четири хиляди мили, което означаваше, че може да са наближили бреговете както на Аляска, така и на Перу. Високите температури обаче навеждаха на мисълта, че се намират някъде около екватора. Ако корабът бе продължил да следва курса си на югоизток, би трябвало да се намира някъде край южните брегове на Мексико и Централна Америка.

Предположенията му бяха потвърдени съвсем скоро, когато на няколко пъти корабът ту спираше, ту потегляше. Чуха и характерните шумове, свидетелстващи за оживена работа на доковете. Изминаха три часа, преди корабът окончателно да акостира. И скоро пленниците бяха изведени от своя затвор.

Излязоха от горещия и влажен склад и се озоваха на също толкова горещата и влажна палуба. Корабът бе швартован с кърмата към док, заобиколен от три страни от гъста джунгла. Единствено тясна синя ивица вода, открила се пред носа, свидетелстваше, че са пристигнали от по-голям воден басейн и са навлезли в тесен залив, малко по-широк от самия кораб.

Ярката утринна светлина изгаряше очите им, но Пит така и не успя да види самото слънце.

— Някои хора явно си падат по джунглата — каза Джордино и посочи нагоре.

Пит заслони очи с длан и видя извисяващата се над тях джунгла. Едва след няколко секунди осъзна, че това всъщност е огромна камуфлажна мрежа, опъната над целия пристанищен комплекс.

— Явно не искат никой да ги безпокои — каза Пит. Огледа „Аделейд“ и това, което видя, потвърди подозренията му. Предишното име на кораба бе заличено и на негово място беше изписано ново — „Лабрадор“. Коминът бе пребойдисан. Похитителите бяха положили сериозни усилия да прикрият следите си.

Затворниците слязоха по трапа. На кея ги посрещнаха строени в редица мъже в камуфлажни униформи, някои от които държаха стражеви кучета. Пленниците останаха на дока няколко минути, което

позволи на Пит и Джордино да огледат съоръженията. Те бяха съвсем скромни — два малки крана и един конвейер, зад които се простираха няколко големи бетонни площадки, посипани със сивкав прах. Явно ги използваха като междинни точки за трансфер на необработената руда и извлечените от нея редкоземни елементи. Отвъд тях имаше няколко ниски постройки. Пит реши, че това трябва да са обогатителни инсталации за рафиниране на откравнатата руда.

Чуха потракването на малък двигател, което предшества появата на количка за голф, управлявана от мускулист русоляв мъж в шита по мярка униформа. От едната страна на колана му имаше кобур с пистолет, а на другата халка, на която бе окачен навит бич. Пит забеляза, че при появата му пазачите им се напрегнаха.

— Прилича на звероукротител — прошепна Джордино.

— Звероукротител от цирк, в който не искам да играя — отвърна Пит.

Главният надзирател Йохансон размени няколко думи с Гомес, който бе надзиравал слизането на затворниците, после огледа товарния кораб със задоволство.

— Трюмовете му са пълни с монацит — каза Гомес. — Вземте проби показваха висока концентрация на неодим, церий и диспросий.

— Отлично! Обогатителните инсталации бездействат в очакване на нова суровина. Ще използваме новите затворници при разтоварването на кораба.

— А какво ще правим със самия кораб?

— От него ще излезе чудесно попълнение към флотилията ни. Прецени какви промени се налага да направим, за да прикрием истинската му идентичност, и ще ги обсъдим с Болке, след като приключим разтоварването.

Обърна гръб на Гомес и огледа новите си пленници. Погледът му бе изпълнен с презрение. Отдели специално внимание на командосите от бреговата охрана.

— Добре дошли в Пуертас дел Инферно — каза им. — Вратите на ада. Вие ми принадлежите.

Махна към сградите и добави:

— Това е инсталация за обогатяване на руда. Взимаме необработената руда и извличаме от нея различни редки и скъпи минерали. Вие ще работите в тази инсталация. Ако се трудите

усърдно, ще живеете. Ако не се оплаквате, ще живеете. Ако не се опитвате да избягате, ще живеете. — Огледа изнемощелите мъже. — Някакви въпроси?

Един моряк от „Аделейд“, който трудно бе понесъл времето, прекарано в плен, се прокашля и попита:

— Кога ще ни пуснете?

Йохансон пристъпи към него и се усмихна. После извади пистолета си и простреля моряка в челото. От върховете на околните дървета излетя ято птици и се понесе с крясъци над джунглата.

Останалите пленници гледаха смаяно.

Йохансон се ухили.

— Има ли още въпроси?

Не се чу нито звук и той прибра пистолета в кобура.

— Добре. И така, отново ви приветствам с добре дошли в Пуертас дел Инферно. Хайде, почвайте работа!

51.

Дълбокият тътен на двигателя на буксира изведнъж замлъкна, което позволи да се чуе тихото плискане на вълните, които се разбиваха в корпуса му. Събудена от спирането на боботенето и друсането, Ан стана от койката си и протегна ръце. Разтри китките на местата, където белезниците бяха протрили кожата ѝ, после погледна през илюминатора.

Още не бе съмнало. Многобройни разпилени светлини бяха осеяли отсрещния бряг, разположен на почти два километра от тях, което подсказваше, че са акостирали откъм източната страна на реката. А реката трябваше да е Мисисипи, реши Ан. От началната им точка в Падука имаше само един път надолу по реката и той отвеждаше до мястото, където Охайо се вливаше в Мисисипи край Кайро, щата Илинойс. Предната нощ бе видяла ярките светлини на голям град. Дали не бяха минали покрай Мемфис? Погледна силуета на голям товарен кораб, който мина покрай тях, устремил се нагоре по течението, и се зачуди дали вече не са стигнали Ню Орлиънс.

Изми лицето си на мивката и отново огледа тясната неудобна каюта за някакво оръжие. Абсолютно безсмислено начинание, което бе предприемала поне двайсет пъти, но поне бе начин да ангажира ума си.

Чу ключалката да се превърта и вратата на каютата се отвори. На прага застана Пабло с насмешка в погледа и с бейзболна бухалка в ръка.

— Излизай. Сменяме кораба.

Поведе я по палубата и каза:

— Този път няма да има упражнения по плуване.

Слязоха на слабо осветения кей и Пабло я поведе покрай шлепа, където един автокран вдигаше от палубата платформата с двигателя и я спускаше на малък товарен кораб. Ан успя да разчете името на кораба — „Залцбург“. Неколцина въоръжени мъже с камуфлажни униформи го охраняваха.

— Пусни ме — каза Ан, гласът ѝ трепереше.

Пабло се засмя.

— Не и преди да доставим стоката. След което ще ти дам възможност да заслужиш свободата си. Евентуално.

Поведе я към товарния кораб и я качи по трапа. Голяма правоъгълна чиния, монтирана на подвижна платформа, препречваше пътя им. До нея един моряк проверяваше кабелите, свързващи я с нещо като контролно табло с компютърни монитори и електрогенератори. Когато минаха покрай него, мъжът вдигна глава и очите му срещнаха за миг очите на Ан.

Тя му отвърна с поглед, в който се съдържаше молба за помощ.

А той се усмихна ѝ каза:

— Внимавайте да не се сварите.

Пабло побутна Ан към надстройката на кърмата.

Новата каюта на Ан бе малко по-голяма от предишната, но със също толкова миниатюрен илюминатор.

— Надявам се да си доволна от новите си покои — каза Пабло.
— По-късно може да те навестя.

После излезе и заключи вратата.

Ан седна на твърдото легло и сведе поглед към пода. Макар да се боеше от Пабло, голяма част от страховете ѝ бяха породени от гняв. Товарният кораб очевидно се готвеше да напусне страната и да отнесе нанякъде и двигателя на „Морска стрела“, и плановете и спецификациите на подводницата. Самата тя щеше да остане заключена в тази каюта дни, може би дори седмици. Вместо обаче да оплаква съдбата си, Ан започна да разсъждава върху въпроса как се бе стигнало дотук.

Аналитичният ѝ ум се върна към кражбите. Отмъкването на плановете на „Морска стрела“ и двигателя изобщо не бе затруднило Пабло. Това означаваше, че е получавал вътрешна информация. Участието в престъпленията на двамата мъже, които я бяха отвлекли и които след това Пабло бе застрелял, също говореше много. Ами тя? Защо си бяха направили труда да я отвличат?

Изводът бе само един — агент Ан Бенет бе стигнала прекалено близо до разкриването на истината. Порови в паметта си, направи опит да си спомни всяка фирма подизпълнител и всеки човек, привлякъл вниманието ѝ. Не пропусна и Том Серни. Възможно ли бе съветникът в Белия дом да се бе почувствал застрашен от нейното разследване?

Докато крачеше нервно из тясната каюта, забеляза няколко изгаряния от цигари върху бюрото в ъгъла. Това я подсети за моряка и странните му думи.

— Внимавайте да не се сварите — повтори тя на глас. И изведнъж значението на думите му я порази като гръм.

— Ама разбира се! — извика Ан, разочарована, че не се бе сетила по-рано. — Наистина! Внимавайте да не се сварите.

Късният полет от Дърбан през Йоханесбург се оказа най-бързият начин Дърк и Самър да се върнат във Вашингтон. Бяха капнали от умора, когато рано на следващата сутрин слязоха от самолета на летище „Роналд Рейгън“. Най-хубавото бе, че Самър премина сам-сама през целия терминал, вярно, с леко схванати крайници от дългия полет, но без следа от парализата, причинена от кесонната болест.

Спасението ѝ се оказа навременното лечение в декомпресионната камера на „Александрия“. Докато корабът на НАМПД пореше вълните между Мадагаскар и Дърбан, Самър и Дърк бяха изложени на налягане, съответстващо на дълбочина от сто и двайсет метра. Парализата в крака на Самър мигом изчезна. Медицинският екип на кораба намаляваше постепенно налягането, за да позволи на азотните мехурчета в тъканите на Самър да се разтворят. Когато след почти два дни лекарите им позволиха да излязат от камерата, Самър можеше да ходи, без да изпитва болка. Единственото неприятно усещане бе лек сърбеж в крака.

Тъй като полетът можеше да провали лечението им, корабният лекар настоя да не се качват на самолет през следващите двайсет и четири часа. За щастие този период съвпаднаше идеално с времето до следващия полет до Вашингтон. След като излязоха от декомпресионната камера, близнаците разказаха на останалите за работата си с подводницата, огледаха нанесените ѝ щети и направиха резервация за полета си до Щатите. В мига, в който „Александрия“ акостира в пристанището на Дърбан, двамата потеглиха за международното летище „Шака“.

На „Рейгън“ Дърк и Самър взеха такси, което ги откара до хангара на баща им. Влязоха, оставиха багажа си и си взеха душ в апартамента на втория етаж.

— Как мислиш, дали татко би имал нещо против да използваме някоя от колите му, за да стигнем до офиса? — попита Самър.

— Винаги ни е казвал, че можем да подкараме която си искаме — отвърна Дърк и посочи един кабриолет в сребристо и бургундско.

— Точно преди да замине за Тихия океан прати имейл, че е оправил пакарда. Защо не вземем него?

Провери резервоара, за да се увери, че има достатъчно гориво, а Самър отвори вратата на гаража. Дърк седна зад волана, дръпна смукача, регулира лоста на дросела, монтиран под волана, и натисна бутона на стартера. Осемцилиндровият двигател измърка. Дърк го остави да загрее за минута-две, после изкара колата и изчака Самър да затвори хангара.

Тя седна до брат си и метна отзад една пътна чанта. Никой от двамата не забеляза паркирания наблизо бял микробус.

— Защо седалките са разположени така странно? — попита Самър.

Пакардът имаше две седалки, неподвижни. Тази на Самър бе монтирана на десет-петнайсет сантиметра по-назад от арматурното табло, отколкото шофьорската седалка на Дърк.

— Идеята е да се предостави на водача повече пространство при завой и смяна на предавките при висока скорост — обясни Пит и посочи монтирания на пода лост за смяна на предавките.

— С удоволствие ще се възползвам от допълнителното място и ще си опъна краката — каза Самър.

Произведеният през 1930 година пакард, известен като Модел 734, притежаваше едно от най-редките шасита в историята на марката — елегантен кабриолет със заострена като куршум линия на багажника, което придаваше на колата доста спортен и изискан вид. От двете страни на двигателя бяха монтирани резервни гуми, а самото шаси блестеше в сребрист металик, като само броните и една надлъжна лента, която пресичаше колата от край до край, бяха боядисани в бургундско. Малките допълнителни фарове, разположени пред радиаторната решетка, и извитото силно назад предно стъкло създаваха усещането, че автомобилът се движи, дори когато стоеше на място.

Дърк пое на север по магистрала „Джордж Вашингтон“ и установи, че пакардът се справя отлично с натовареното движение. Необходими им бяха само десетина минути, за да стигнат до централата на НАМПД, висока сграда със стъклена фасада, разположена на брега на река Потомак. Дърк остави колата в подземния паркинг, след което двамата взеха асансьора за служители и

се качиха на последния етаж, където се намираше кабинетът на Руди Гън. Секретарката му каза да го потърсят в компютърния център, така че близнаците слязоха три етажа по-надолу и се озоваха във високотехнологичната бърлога на Хирам Йегър.

Гън и Йегър разглеждаха сателитни снимки на пуст участък от океана на огромна видеостена. И двамата бяха капнали от умора, вероятно не бяха спали от дни.

— Добре дошли — каза Гън. — Здравата ни изплашихте, когато подводницата ви изчезна.

— Ние също се уплашихме — отвърна Самър.

— Опасявах се, че ще се наложи да дадем на Руди конска доза успокоителни — каза Йегър. — Как ти е кракът, Самър?

— Бива. Седалката в салона на икономичната класа на самолета от Йоханесбург ми причини повече проблеми от кесонната болест — отвърна тя и огледа купчината неизмити чаши за кафе на масичката до двамата. — Някакви новини за татко и Ал?

— За нещастие, не разполагаме с почти никаква информация — въздъхна Гън. После описа накратко задачата на Пит, свързана с охраната на товарен кораб, превозващ руда, а Йегър извика на екрана карта на източната част на Тихия океан.

— Качили са се на борда на „Аделейд“ на хиляда мили югоизточно от Хаваите — обясни Йегър. — Близко до Западното крайбрежие е трябвало да бъдат посрещнати от фрегата на военноморските сили, която да ги ескортира до Лонг Бийч. „Аделейд“ така и не се е появила на мястото на срещата.

— Някакви следи от отломки? — попита Дърк.

— Никакви — отвърна Гън. — Изпратихме спасителни екипи и от Хаваите, и от континента. Военноморските сили отделиха два кораба, а авиацията изпрати няколко безпилотни самолета с голям обseg на действие. Не открихме нищо.

Дърк забеляза бялата хоризонтална линия, която започваше в левия ъгъл на екрана и пресичаше друга линия, червена на цвят, която тръгваше от Хаваите.

— Това курсът на „Аделейд“ ли е?

— Системата за идентификация на борда на „Аделейд“ ни позволи да проследим курса ѝ до тази точка — обясни Йегър. —

Малко след като баща ти и командосите от бреговата охрана се качват на борда, сигналът изчезва.

— Значи корабът е потънал? — попита Самър.

— Не е задължително — обясни Гън. — Възможно е просто някой да е изключил системата. Това е съвсем обичайна мярка при отвличане.

— Очертахме няколко големи окръжности около последните регистрирани координати на кораба и се опитахме да открием къде би могъл да отиде — продължи Йегър и смени картата на океана с две сателитни снимки. В долната част на екрана се появи фотография на голям товарен кораб с боядисан в зелено корпус и надпис „Аделейд“. — Проверихме сателитните снимки на бреговете, край които би могъл да се появи.

— Хирам проникна във всяка публична... и не толкова публична база данни със сателитни снимки. За нещастие, мястото, на което е изчезнал „Аделейд“, се пада точно в центъра на сляпа зона, над която не прелитат сателити, така че насочихме вниманието си към крайбрежните райони.

— Започнахме със Северна, Южна и Централна Америка — каза Йегър. — Отворихме си работа чак до Коледа.

— Как можем да ви помогнем? — попита Самър.

— Разполагаме със сателитни снимки на всички по-големи пристанища по Западното крайбрежие, направени през последните четири дни. Ще ги анализираме и ще се опитаме да открием кораб, който да прилича на „Аделейд“.

Йегър включи два лаптопа и прехвърли снимките на тях. Всички се заловиха за работа — започнаха да оглеждат снимките, опитвайки се да открият на някоя от тях голям зелен товарен кораб. Работиха през целия ден, гледаха снимка след снимка. И все пак резултатите им вдъхнаха известна надежда, тъй като неясните, понякога дори замъглени сателитни фотографии им помогнаха да намерят единайсет кораба, които приличаха на „Аделейд“.

— Три в Лонг Бийч, два в Мансанило, Мексико, четири в Панамския канал и по един в Сан Антонио, Чили и Пуерто Калдера, Коста Рика — обобщи Йегър.

— Не мога да си представя, че някой от корабите в Лонг Бийч е този, който търсим — каза Дърк. — Освен ако преди това не е спрял в

друго пристанище, за да се отърве от товара си.

Гън си погледна часовника.

— На Западното крайбрежие все още е рано. Какво ще кажете да направим кратка почивка за вечеря? После ще започнем да звъним на пристанищните власти в различните страни. Те би трябвало да потвърдят дали „Аделейд“ е при тях, или не.

— Добра идея — каза Дърк, стана и се протегна. — След диетата на самолетна храна и кафе наистина имам нужда да похапна добре.

— Минутка! — спря ги Самър. — Първо искам да помоля Хирам за една бърза услуга. А после теб за помощ при една доставка. — Вдигна пътната си чанта и в нея изтрака нещо, може би бутилки.

— Много съм гладен. Можем ли хапнем нещо по пътя?

— Мога да ти гарантирам, че там, където отиваме — увери го тя, — те очакват предостатъчно вкусни неща.

53.

Двигателят на пакарда изръмжа и елегантният ретро кабриолет излезе от подземния гараж, мина покрай един бял микробус, спрял на външния паркинг, и се включи във вечерния трафик. Вечерният бриз вееше косите на Самър. Дърк пресече Джорджтаун и зави в една красива, потънала в зеленина улица, от двете страни на която се издигаха елегантни старинни къщи. Спря пред бивша конюшня, превърната преди много години в изискано самостоятелно жилище.

Миг след като натиснаха звънеца входната врата се отвори широко и на прага застана огромен мъж с дълга сива брада. Погледът на Сейнт Джулиан Пърлмутър блесна, когато видя Дърк и Самър.

— За малко да започна да вечерям без вас.

— Че ти очакваше ли ни? — учуди се Дърк.

— Разбира се. Самър ми прати имейл с всички подробности около мадагаскарското ви приключение. Настоях да дойдете на вечеря още в деня, в който се върнете. Не си ли му казала?

Самър се усмихна на брат си.

Последваха Пърлмутър в дневната с огромни библиотеки покрай стените, а оттам в трапезарията, чиято старинна маса от черешово дърво бе отрупана с храна. Пърлмутър бе специалист по морска история, един от най-добрите на планетата, а втората му любов бе свързана с кулинарното изкуство. Очите му светнаха, когато Самър отвори чантата си и извади три бутилки южноафриканско вино.

— О, шардоне „Вергелеген“ и два чудесни вариетала^[1] от „Де Торен“ — каза той със задоволство, след като огледа етикетите. — Великолепен избор! Можем ли да започваме?

Очевидно не желаше да губи време, тъй като веднага взе тирбушон и отвори бутилката шардоне.

— Аз, разбира се, съм потресен от изчезването на баща ви. Желая му по-скоро да намери безопасен пристан — каза той и вдигна чаша.

Докато обсъждаха изчезването на Пит, хапнаха свински каренца с лютив сос, пресни картопки и печени аспержи. Десертът се състоеше

от праскови от Джорджия със сметана и бренди. Днес бе почивен ден за френския готвач и икономката на техния домакин, затова Самър и Дърк помогнаха на Пърлмутър да почисти масата и да измие чиниите, преди да седнат отново в трапезарията.

— Виното беше отлично, Самър, но не си играй повече с мен — каза Пърлмутър. — Ръцете вече ме сърбят.

— Мислех си, че никога няма да ме попиташ — каза тя, отвори пътната си чанта и извади грижливо увития корабен дневник, който бяха взели от заровения в пясъка сал. — Корабният дневник на „Барбариго“.

— А, за това ли била цялата работа! — възкликна Дърк. — Аз пък си въобразих, че просто се радваш да ни видиш.

Пърлмутър се разсмя гръмогласно и смехът му отекна из цялата къща. Беше дългогодишен приятел на Пит и се отнасяше към децата му като към свои, а те го приемаха като любим чичо.

— Момчето ми, винаги си добре дошъл — каза той и отвори още една от бутилките, донесени от Самър. — Хубавата морска загадка обаче е много по-сладка от виното.

Взе пакета и внимателно разви мушамата. Кожената подвързия на дневника изглеждаше леко протрита, но като се изключеше това, състоянието му бе отлично. Той разтвори нежно корицата и прочете изписаната на ръка титулна страница на глас:

— *Viaggio di Sommergebile Barbarigo, Giugno 1943. Capitano di corvetta Umberto de Julio.*^[2] — Пърлмутър погледна Самър и се усмихна. — Това е нашата подводница.

— Подводница? — учуди си Дърк.

— Спасителният сал на плажа — обясни му Самър. — Човешките останки в него са на членове на екипажа на италианска подводница от Втората световна война.

— „Барбариго“ е голяма подводница клас „Марчело“ — обясни Пърлмутър. — Има впечатляващ списък с успехи. В началото на войната в Атлантика потопява шест кораба и сваля един самолет. През 1943 година обаче въоръжението ѝ е демонтирано и на подводницата е възложено участието в секретен проект на име „Акуила“.

— Латинската дума за *орел* — вметна Дърк.

Самър го изгледа подозрително.

— Астрономия — каза той. — Това е едно съзвездие близо до Водолей.

— Муле би било много по-подходящо име — продължи Пърлмутър. — Германците били разтревожени от сериозните загуби на надводни кораби, осъществяващи търговията им със стратегически суровини с Япония, затова убедили италианците да превърнат осем от най-големите си и бездруго остарели подводници в транспортни. По-голямата част от оръжейните системи били демонтирани, а интериорът би променен така, че да позволи превозването на максимално голям товар.

— Задачата им определено е била опасна — каза Дърк.

— И още как. Четири подводници потъват още на път за Япония, една дезертира, а останалите три са пленени в Азия по време на обратния курс към Германия. Или поне така твърдят историческите книги — каза Пърлмутър и запрелиства страниците на дневника, за да провери датите.

— Какво се е случило с „Барбариго“? — попита Самър.

— Тази подводница получила кодовото название „Акуила 5“ и напуснала пристанището на Бордо на 16 юни 1943 година, натоварена с живак, стомана и алуминиеви слитъци, които трябвало да достави в Сингапур. Няколко дни по-късно италианците изгубили радиоконтакт с подводницата и предположили, че е потънала в района на Азорските острови.

Обърна на последната страница.

— Италианският ми не е кой знае колко добър, но последната дата определено е 12 ноември 1943 година.

— Почти пет месеца по-късно — отбеляза Дърк. — Нещо не се връзва.

— Отговорът е тук, или поне така се надявам — каза Самър и извади от чантата някакви компютърни разпечатки. — Помолих Хирам да сканира дневника и да въведе текста в компютърната си система. Увери ме, че за компютрите му е детска игра да преведат текста от италиански на английски. Даде ми превода малко преди да тръгнем за насам.

Тя плъзна страниците по масата и Дърк и Пърлмутър се нахвърлиха върху тях като гладни койоти.

— Да започнем оттук — каза Дърк. — Според дневника са били забелязани и атакувани от два самолета над Бискайския залив малко след като са напуснали пристанището, но са се изплъзнали успешно. Радиомачтата им била повредена, което прекъснало връзката им с командването.

С помощта на дневника проследиха пътуването на „Барбариго“ покрай нос Добра надежда и навлизането ѝ във водите на Индийския океан. Подводницата благополучно стигнала Сингапур, където свалила товара си и била пренасочена към малко малайзийско пристанище край Куала Лумпур.

— На 23 септември 1943 година натоварили сто и трийсет тона оксидирана руда, която местните наричали Червената смърт — каза Самър. — Натоварването преминало под надзора на германски учен, някой си Щайнер, който се присъединил към екипажа за обратния път.

— Първият помощник-капитан отбелязва, че Щайнер не излизал от каютата си и по време на пътуването изчел купища книги по физика.

— Червената смърт? — зачуди се Пърлмутър. — Дали има нещо общо с онази чума, за която пише Едгар Алън По? Ще трябва да го проверя... както и този Щайнер. Товарът им определено предизвиква любопитство.

Прескочиха записите от следващите няколко седмици, описващи прекосването на Индийския океан. На 9 ноември почеркът ставаше трескав, забързан, по страниците имаше засъхнали петна от сол.

— Проблемите им започват край бреговете на Южна Африка — каза Пърлмутър и прочете на глас описанието на нощната атака и опита на „Барбариго“ да я избегне, като се потопи бързо. Хвърлените дълбочинни бомби не бяха засегнали подводницата и екипажът бе решил, че му се е разминало. Впоследствие обаче бяха установили, че някой от взривовете е повредил или откъснал витлото.

Дърк и Самър слушаха мълчаливо, докато Пърлмутър четеше описанието на разигралата се трагедия. Лишена от витло, подводницата останала под вода в продължение на дванайсет часа, тъй като капитанът се опасявал пилотите да не са повикали подкрепления. Изплувала на повърхността някъде по обяд. Морето било пусто, не се виждала никаква суша, а течението ги отнасяло на югоизток. „Барбариго“ се намирала далеч от обичайните корабни маршрути, не

разполагала и с радиовръзка, а екипажът се опасявал да не бъде отнесен към Антарктида, където да умре от студ и глад. Капитан Де Юлио наредил на екипажа да напусне подводницата. Всички се качили на четирите спасителни сала и се сбогували с обичната си подводница, която били принудени да изоставят. Офицерът, който последен напуснал „Барбариго“, не успял да задейства поставените взривни устройства, преди да затвори люка. Така вместо да потъне пред очите на италианските моряци, подводницата започнала да дрейфува и течението я отнесло към хоризонта.

Пърлмутър спря да чете и вдигна вежди като подвижни мостове.

— Виж ти! Това е много любопитно.

— Какво се е случило с останалите три сала? — попита Самър.

— Тук записите стават накъсани — отвърна Пърлмутър. —

Опитали са се да достигнат бреговете на Южна Африка. Всъщност тъкмо са видели суша, когато ги е връхлетял ураган. Бурното море разпръснало саловете и според капитан Де Юлио хората в неговия сал не видели никой от другите три. По време на премеждията си по море изгубили петима души, цялата си храна и вода, платното и греблата. Салът им бил отнесен на изток, далеч от бреговете с крайбрежни течения. Липсата на прясна вода довела до смъртта на още двама моряци. Накрая останали само капитанът, първият помощник и двама механици.

— Измъчвани от жестока жажда, те най-накрая зърнали суша и успели да я достигнат, като гребели с ръце. Силните ветрове и високите вълни ги изхвърлили на брега — продължи Пърлмутър. — Озовали се в покрайнините на изпепелена от слънцето пустиня. Умирали от жажда. Последният запис гласи, че капитанът тръгнал сам да търси вода, тъй като останалите нямали сили да ходят. Дневникът завършва с „Бог да благослови «Барбариго» и неговия екипаж!“.

— Сами се убедихме колко пуст и негостоприемен е районът — каза Самър. — Ужасна трагедия! Били са на една крачка от много погостоприемните брегове на Южна Африка, а са се озовали на хиляди мили в Мадагаскар.

— Все пак са се справили по-добре от моряците в другите три сала — каза Дърк.

Пърлмутър кимна замислено, стана и отиде в дневната. След няколко минути се върна с цял наръч книги.

— Поздравления, Самър — каза той. — Оказва се, че си успяла да разкриеш две стари морски загадки.

— Две? — попита тя.

— Да. Съдбата на „Барбариго“ и идентичността на Призрака на Южния Атлантик.

— За първата съм съгласен — каза Дърк, — но какъв е този Призрак?

Пърлмутър отвори първата книга и разлисти страниците.

— От корабния дневник на товарния кораб „Манчестър“, намиращ се край бреговете на Фолкландските острови, 14 февруари 1946 година. „Спокойно море, югозападни ветрове със сила три-четири бала. В 11:00 първият помощник докладва за неидентифициран обект откъм щирборда. Първоначално е оприличен на кит, но впоследствие се оказва плавателен съд.“

Затвори книгата и отвори друга:

— Товарен кораб „Южна звезда“, 3 април 1948 година, във водите край Санта Крус, Аржентина. „Непознат обект, вероятно ветроходен кораб, дрейфува на две мили от нас. Черен корпус, малка надстройка по средата на палубата. Изглежда изоставен.“

Пърлмутър взе трета книга:

— От дневника на китоловната станция на остров Южна Джорджия. „През февруари 1951 година китоловният кораб «Паулита» пристигна с улов от три големи сиви кита. Капитанът докладва за кораб призрак с нисък черен корпус и малко платно, дрейфущ на сто мили северно от станцията. Екипажът го нарекъл Призрака на Южния Атлантик.“

— Смяташ, че „Барбариго“ е Призракът на Южния Атлантик? — попита Самър.

— Напълно е възможно. В продължение на двайсет и две години са регистрирани куп свидетелства на хора, видели изоставен кораб в южната част на Атлантическия океан. По една или друга причина никой кораб не е приближил достатъчно, за да го огледа по-добре, но описанията общо взето съвпадат. Струва ми се, че една изоставена подводница спокойно би могла да продължи да кръстосва моретата едно-две десетилетия.

— По тези южни ширини бойната рубка лесно би могла да се обледи и да наподобява отдалеч корабно платно — каза Дърк.

— Ето какво казва и последното документирано свидетелство за появата на Призрака. — Пърлмутър отвори следващата книга. — Било е през 1964 година. Лий Хънт предприел с яхтата си самотно околосветско плаване, по време на което видял нещо странно... А, ето го! — каза той и зачете на глас: — „Наближавах Магелановия проток, когато попаднах в силна буря, прекалено ужасна дори според стандартите на този район. В продължение на трийсет часа бях подмятан от шестметрови вълни и свирепи ветрове, които направиха всичко по силите си, за да ме запратят върху скалите около нос Хорн. В разгара на този дуел с природните стихии зърнах Призрака на Южния Атлантук. Отначало го взех за айсберг, тъй като беше покрит с лед, но после забелязах черната стомана отдолу. Премина покрай мен доста бързо, понесен от ветровете и вълните към сигурна смърт край бреговете на Огнена земя.“

— Уау! — възкликна Самър. — Останала е на вода чак до 1964 година!

— Но очевидно не и след това, ако се вярва на разказа на Хънт.

— Той жив ли е? — попита тя. — Може би ще успеем да поговорим с него.

— Боя се, че изчезна в морето преди няколко години. Семейството му обаче вероятно е запазило корабните му дневници.

Дърк допи чашата си и погледна сестра си.

— Е, Самър, мисля, че ни остават още две загадки, които трябва да разрешим.

— Да — каза тя. — Къде е потънала „Барбариго“ и какъв товар е пренасяла.

[1] Вариетал — вино, произведено само от един сорт грозде, например каберне совиньон, мерло и прочее, за разлика от купажа, който е комбинация от два и повече сорта с цел постигане на по-интересен вкус и аромат. Някои прочути вина като бордо, шампанско и др. са купажи. — Б.пр. ↑

[2] Плаването на подводницата „Барбариго“, юни 1943 г., капитан III ранг Умберто де Юлио (ит.). — Б.пр. ↑

54.

Дърк и Самър си тръгнаха заситени с великолепна храна и вино и заинтригувани от необикновената съдба на „Барбариго“. Вечерята им предостави така нужния отпих от тревогите около изчезването на баща им, но грижата за съдбата му напомни за себе си в мига, в който се сбогуваха с любезния си домакин.

— Да се връщаме и да проверим дали Руди и Хирам са извадили късмет с пристанищните власти — каза Дърк.

— Предлагам да обмислим отново възможността „Аделейд“ да е поела на запад.

Докато вървяха по улицата, чуха да се затваря вратата на автомобил. Дърк вдигна поглед и забеляза двама мъже, които седяха в бял микробус, паркиран на няколко метра зад пакарда. Дърк запали двигателя на кабриолета още с първото натискане на бутона на стартера, после включи фаровете. Те изглеждаха страхотно на дневна светлина, но пък нощем не се представяха на ниво. Дърк потегли бавно по улицата и забеляза в огледалото за задно виждане, че когато стигнаха края ѝ, фаровете на микробуса светнаха.

Зави надясно и натисна педала на газта, после се обърна и погледна през рамо. След секунди микробусът изскочи на първия завой със свирещи гуми.

Самър забеляза, че брат ѝ не откъсва поглед от огледалото за обратно виждане, и се обърна назад.

— Не искам да ти прозвуча параноично — каза тя, — но това е същият микробус, който видях и на паркинга пред НАМПД, когато напускахме сградата.

— Същият е — съгласи се Дърк. — Освен това бе паркиран и край хангара на татко тази сутрин.

Подкара по улиците на Джорджтаун, един от най-богатите квартали на Вашингтон, и пое на запад. Микробусът ги следеше неотлъчно на разстояние трийсет-четирийсет метра.

— Защо ни следят? — попита Самър. — Дали не са свързани с хората в Мадагаскар?

— Едва ли. По-скоро някой се интересува от татко. Не можем ли просто да ги попитаме?

Наближиха кръстовище и Дърк намали скоростта. От другата страна на улицата се издигаше масивният портал с каменни стълбове и врати от ковано желязо на Джорджтаунския университет. Тъй като това бе вход за пешеходци, пред него обикновено поставяха подвижни прегради, за да не влизат автомобили. В момента обаче преградите бяха махнати, за да може един камион да напусне кампуса. Щом камионът зави по улицата, Дърк натисна газта и полетя към отворения портал.

Пазачът на входа зяпна смаяно, когато старият пакард профуча край него, после отскочи, тъй като белият микробус се втурна подир кабриолета.

Дърк шофираше по алеята, която се виеше из кампуса и скоро щеше да излезе на кръстовище с кръгово движение. В средата му, обърната с лице към входа, се издигаше статуята на Джон Карол, основателя на университета. Нощем тя бе осветена от жълти прожектори, които придаваха необикновена аура на отдавна покойния епископ.

Дърк заобиколи статуята, намали и превключи на първа. Не откъсваше поглед от фаровете на микробуса, който прелетя през кампуса и излезе на кръговото. Дърк изключи светлините на пакарда и натисна газта. Старият автомобил подскочи напред, а Дърк завъртя рязко волана и превключи на втора, без да отпуска нито за миг прикования към пода педал на газта.

И докато микробусът намали, за да влезе в кръговото, пакардът полетя с пълна скорост. Вместо да се насочи обратно към изхода обаче, Дърк улови здраво волана и продължи по кръговото. Пред него изникнаха стоповете на микробуса и Дърк трябваше да натисне спирачките, за да избегне сблъсъка. Самър се пресегна и включи фаровете, за да даде знак на преследвачите им, че играта е свършила.

Шофьорът на микробуса се поколеба: чудеше се какво точно се е случило, но сетне разпозна жълтеникавите светлини на пакарда зад гърба си. И тъй като не бе подготвен за открита конфронтация, даде рязко газ. Гумите на микробуса изсвириха, докато автомобилът летеше по кръглата алея. Шофьорът сви в първата пресечка, дълга права алея,

която минаваше зад внушителната сграда Хийли Хол, и се понесе към центъра на кампуса.

— След него! — извика Самър. — Не успях да видя номера му!

Дърк се понесе след доскорошните им преследвачи. Пакардът, славил се някога като една от бързите коли на своето време, разполагаше с осемцилиндров двигател с мощност от сто и петдесет конски сили. Микробусът би могъл да избяга на стария кабриолет на някоя магистрала, но не и по тесните алеи на университетското градче.

Белият микробус прелетя покрай голяма каменна сграда и неколцина разхождащи се студенти побързаха да отскочат от пътя му. Алеята зави внезапно наляво покрай друга сграда, пред която бе спрял патрулен автомобил — полицаят си бърбеше със студентите.

Шофьорът на микробуса нямаше накъде да завие, затова качи колата върху пешеходната алея, която пресичаше тревната площ. Момиче с колело изпищя силно, понеже бусът едва не го премаза. Пакардът летеше на няколко метра след микробуса и при вида на двете коли, впуснали се в шеметно преследване патрулката включи светлините и се понесе след тях.

— Мисля, че опасността отмина, но сега се задават проблемите — каза Самър.

Дърк стисна здраво волана, тъй като кабриолетът заподскача по неравната настилка, и последва микробуса по пешеходната алея, която преля в паркинг, разположен пред едно от студентските общежития. Точно пред тях двама студенти търкаляха бирен кег. Микробусът ги връхлетя, младежите отскочиха встрани и автомобилът прелетя край тях, като закачи кега.

Ударът запрати алуминиевия кег в другия край на паркинга, където той се блъсна в бордюра и отскочи обратно. Дърк натисна спирачки, но не бе в състояние да избегне удара. Бъчонката се удари първо в предната броня, която хлътна, а сетне и в десния калник, преди да отскочи встрани. Миг по-късно алуминиевият кег експлодира и дясната половина на пакарда, включително и Самър, бяха окъпани от фонтан пенлива бира.

— На татко това няма да му хареса — каза Дърк.

Самър избърса бирата от лицето си.

— Прав си, няма. Той обича светло.

Микробусът и пакардът прекосиха паркинга, следвани от полицейската патрулка. Белият бус излетя от паркинга и излезе на една пресечка. Шофьорът му явно не знаеше накъде да поеме, поколеба се, но все пак продължи направо и пое по спускащата се надолу застлана с чакъл алея. Тя продължаваше по склона на един нисък хълм и излизаше право на университетското футболно игрище. Играчите от мъжкия отбор по лакрос^[1] на Джорджтаунския университет, които в момента провеждаха тренировка, се пръснаха като пилци в мига, в който микробусът се понесе по изкуствената трева.

Като видяха стария пакард и полицейския автомобил, преследващи микробуса, неколцина играчи обстреляха микробуса с топки. Някои се прицелиха и в пакарда, но бързо се отказаха, като видяха залятата с бира Самър да им се усмихва и да им маха.

Микробусът прекоси игрището и се насочи към отворената порта в другия му край, като увеличи значително дистанцията спрямо преследвачите си. Шофьорът зави наляво, следвайки табелата, която сочеше към изхода на кампуса откъм Канал Роуд.

— Хайде, тук можем да им се измъкнем! — каза пътникът в микробуса.

— Не изоставай! Още не съм записала целия номер! — каза Самър на Дърк, който се движеше на петдесетина метра зад микробуса.

Дърк зави по улицата, но се наложи да намали, тъй като три студентки тъкмо пресичаха. Полицейската патрулка почти бе настигнала пакарда.

Пътят завиваше покрай друго общежитие, след което се спускаше надолу и излизаше от студентското градче. Дърк видя как микробусът ускорява рязко надолу и се опита да го настигне. В края на склона имаше светофар, разположен на кръстовището с Канал Роуд, оживена пътна артерия, която водеше към предградията на Вашингтон, разположени на територията на щата Мериленд.

Светеше зелено, но Дърк се боеше, че сигналът ще се смени, преди да стигнат кръстовището. И наистина, светофарът светна жълто, което означаваше, че микробусът трябва да спре.

Само че той не спря.

Тъй като спътникът му непрекъснато го подканяше да кара по-бързо, шофьорът натисна газта, когато светофарът светна жълто.

Микробусът бе на петнайсетина метра от пресечката, когато светна червено. Шофьорите на спрелите в пресечката автомобили се поколебаха дали да тръгнат, тъй като забелязаха подскачащите светлини на белия микробус, който се спускаше към кръстовището.

Микробусът влетя в кръстовището с над сто километра в час, пресече няколко ленти и се опита да завие наляво в най-далечната. Скоростта му обаче беше прекалено висока и изпадналият в паника шофьор натисна рязко спирачките, при което колата поднесе, плъзна се по асфалта и предното ѝ дясно колело удари бордюра. Гумата се пръсна, но микробусът продължи напред, качи се бордюра и се заби в ниската каменна стена, която разделяше улицата от течащия зад нея изкуствено прокопан канал „Чесапийк & Охайо“. Продължи да се пързала още няколко метра, след което се преобърна и цопна в канала, който течеше успоредно на река Потомак.

Дърк успя да спре пакарда преди светофара, изскочи от колата и прекоси тичешком улицата, следван по петите от Самър. Стигнаха каменния парапет и надзърнаха. Каналът бе погълнал почти целия микробус, виждаха се само бясно въртящите се колела. Мътните води бяха осветени от приглушено сияние, тъй като фаровете на микробуса продължаваха да светят.

Дърк си свали якето и събу обувките си.

— Ще се опитам да ги извадя. Повикай полицията на помощ.

Скочи в канала и заплува към потъващия бус. Гмурна се първо откъм дясната врата. Въпреки че фаровете продължаваха да светят, водата от тази страна на микробуса тънеше в мрак, затова той потърси опипом страничния прозорец. Установи, че рамката му е висока не повече от педя, което означаваше, че покривът е силно сплескан. А това не оставяше големи шансове на пътниците в кабината.

Пресегна се през отворения прозорец и напипа безжизнено тяло, приковано от предпазния колан към седалката. Потърси закопчалката и я натисна. Тялото се отпусна, Дърк го улови за раменете и го издърпа през смачкания прозорец.

Изплува на повърхността и си пое дълбоко въздух, преди да измъкне тялото от водата. Ярък лъч светлина освети и него, и пострадалия — на брега стоеше полицай с фенер в ръка. Дърк разбра, че усилията му са били напразни. Главата на пътника от микробуса бе изкривена под гротескен ъгъл — очевидно вратът му бе счупен.

Дърк изтегли тялото на брега и извика на полицая.

— Дай ми фенерчето!

Ченгето му помогна да издърпа тялото по-далеч от водата и му подаде фенерчето. Дърк заплува към шофьорската врата и се гмурна. С помощта на фенерчето установи, че шофьорът също е мъртъв — тялото му бе приклещено между смазания покрив и волана. За разлика от спътника си, той не бе сложил предпазен колан.

Макар въздухът му да бе на привършване, Дърк освети товарния отсек на микробуса. Видя рафтове с наредено върху тях електронно оборудване. На пода имаше голяма параболична антена, използвана за подслушване.

Дърк се оттласна от шофьорската врата и заобиколи микробуса, за да види регистрационния номер, преди да изплува на повърхността. После заплува към брега, където Самър му помогна да изкачи наклонената стена на канала.

— Другият също ли не е извадил късмет?

— Не. И той е мъртъв.

— Повиках бърза помощ — каза полицаят. Пребледнялото му лице издаваше, че не е привикнал да гледа трупове. Бързо обаче възвърна присъствие на духа и попита, опитвайки се да вложи повечко авторитет в гласа си: — Кои са тези хора? Защо ги преследвахте?

— Нямам представа кои са, но откраднаха нещо от нас.

— Парите ли ви взеха? Бижута? Електроника?

— Не — отвърна Дърк, вперил поглед в мъртвеца. — Думите ни.

[1] Отборна игра с ирокезки произход, популярна предимно в САЩ и Канада. Отборите са от по 10 души и всеки се стреми да порази вратата на съперника с гумена топка, която може да се ритва или да се удря с нещо средно между хокеен стик и ракета за тенис. Лакросът е бил част от официалната програма на олимпийските игри през 1904 и 1908 г., а на игрите през 1928, 1932 и 1948 г. е бил демонстративен спорт. — Б.пр. ↑

55.

Когато Дърк и Самър влязоха изтощени в компютърния център на НАМПД, минаваше полунощ. Гън и Йегър продължаваха да гледат снимки на голямата видеостена.

— Не разбрах, че ще ходите на гурме вечеря — каза Гън, но когато се обърна, усмивката му изчезна. Косата на Дърк бе разрошена, а дрехите му бяха мокри, докато тези на Самър бяха покрити с петна, а самата тя миришеше на бира. — Какво е станало, по дяволите?

Самър разказа събитията от вечерта, като не пропусна и двучасовия разпит в полицията.

— Имате ли представа кой ви е следил? — попита Йегър.

— Не — отвърна Дърк. — Но подозираме, че може да е свързано с изчезването на татко.

— Възможно е — съгласи се Гън. — Особено ако са ви видели да излизате от хангара му тази сутрин. Доста си приличате и отдалеч човек може да ви обърка.

Самър подаде на Йегър един лист.

— Това е регистрационният номер на микробуса. Полицията отказа да ни съобщи името на собственика, но предполагам, че ти ще успееш да го откриеш.

— Без проблем — отвърна той.

— Постигнахте ли някакъв напредък с „Аделейд“? — попита Дърк.

— Почти никакъв — призна Гън. — Свързахме се с пристанищните власти на всеки по-голям град по тихоокеанското крайбрежие на Северна, Централна и Южна Америка. През последната седмица в нито едно пристанище не е акостирал кораб с име „Аделейд“.

— Това ни оставя две възможности. Или са разтоварили в частен док, или са поели в друга посока — каза Дърк, като пропусна да спомене третата възможност — похитителите да са потопили кораба.

— Обсъдихме ги вече — каза Йегър — и не вярваме да са тръгнали на запад. Първо, няма никакъв смисъл да отвличаш в

източната част на Тихия океан кораб, който е тръгнал от Австралия, при положение че възнамеряваш да откараш товара му на запад. Вторият проблем е горивото. Дори резервоарите й да са били пълни догоре, „Аделейд“ трудно би прекосила океана два пъти, без да се наложи да зареди.

— Има логика. Следователно избираме другата възможност, която обаче ни изправя пред следния проблем. По тези брегове има поне хиляда други пристанища.

Гън и Йегър кимнаха. Търсеха игла, при това прозрачна, в огромна купа сено. Гън записва с подробности разговорите им с пристанищните власти и анализа на най-новите сателитни снимки, а Йегър затрака по клавишите на клавиатурата и след няколко минути каза:

— Открих нещо за вашия микробус. — На екрана на компютъра му бе зареден сайтът на автомобилната администрация на щата Вирджиния. — Негов собственик е компанията „Секюър Тек“ с адрес в Тайсънс Корнър, Вирджиния.

Зареди на екрана друг сайт и продължи:

— Според търговските регистри на щата основната им дейност е осигуряване на защита на данни на затворени компютърни мрежи. Разполагат с осем служители, а основният им клиент е правителството на Съединените щати.

— Не ми изглежда като компания, която ще се занимава с подслушване — отбеляза Самър.

— Освен — каза Дърк — ако този бизнес не е просто фасада.

— Не ми се вярва — възрази Йегър, след като направи някои справки. — Сключили са стандартни напълно валидни договори с армията и флота за инсталиране на мрежи за пренос на данни.

Върна се на сайта на търговския регистър на Вирджиния и откри, че „Секюър Тек“ е собственост на „Хабсбург Индъстрис“.

— Това е частна компания, която не се търгува на борсата, така че информацията за нея е оскъдна, но основната им дейност е съсредоточена в Панама. Занимават се с рудодобив и морски транспорт.

Йегър продължи да търси, но не откри почти нищо интересно. В сайта на едно специализирано списание, посветено на морския

транспорт, откриха снимка на товарен кораб, собственост на фирмата — „Грац“, хвърлил котва в пристанището на Сингапур.

Дърк погледна снимката и възкликна:

— Хирам, можеш ли да я увеличиш?

Йегър кимна и увеличи снимката, докато тя изпълни екрана.

— Какво има? — попита Самър.

— Логото на комина.

Всички впериха погледи в бялото цвете, разположено в центъра на боядисания в златисто комин.

— Мисля, че е еделвайс — каза Самър. — Предполагам, че се връзва по някакъв начин с австрийското име на кораба.

— Видях същото цвете на товарния кораб в Мадагаскар — каза Дърк.

Стаята потъна в тишина. После Гън попита:

— Хирам, можеш ли да откриеш с какъв точно рудодобив се занимава „Хабсбург Индъстрис“?

— Собственици са на малка златна мина в Панама, близо до границата с Колумбия. Действат доста успешно като посредници в търговията с редки руди, включително самарий, лантан, диспрсий...

— Редкоземни елементи? — попита Самър.

Гън кимна.

— Да. Редкоземни елементи. Струва ми се, че „Хабсбург Индъстрис“ заслужава по-задълбочено проучване.

— Обзалагам се, че крадат редкоземни руди и инсталацията в Мадагаскар служи именно за тази цел — каза Дърк. — Атакуваха подводницата ни, защото работехме край мястото, където са потопили отвлечения кораб.

— Открихме на морското дъно кораб, който е потънал съвсем наскоро — обясни Самър. — Изглеждаше в отлично състояние, а името му бе заличено умишлено.

— Джак Далгрен направи някои проучвания. Смята, че става въпрос за кораб за насипни товари на име „Викинг“ — каза Дърк. — Изчезнал е в Индийския океан преди четири месеца. Превозвал е бастнезит от Малайзия. Ако не сте се досетили вече, бастнезитът съдържа редкоземни елементи.

— Възможно ли е корабът на „Хабсбург“ в Мадагаскар също да е бил отвлечен? — попита Самър.

Йегър направи справка с панамските корабни регистри.

— „Хабсбург“ притежава четири кораба, всички за превоз на насипни товари. Имената им са „Грац“, „Инсбрук“, „Линц“ и „Залцбург“.

— Каква е австрийската връзка? — попита Дърк.

— Компанията е собственост на Едуард Болке, минен инженер, роден в Австрия — отвърна Йегър. — Не откривам никакви данни някой от корабите му да е бил отвлечен.

— Което означава, че „Хабсбург“ се превръща в основен заподозрян за отвлечането на „Аделейд“ — заключи Самър.

— Ключът към загадката са техните четири кораба — каза Гън.

Йегър затрака по клавиатурата.

— Да видим какво можем да открием.

Самър наля кафе на всички, а Йегър се зае да проследява четирите кораба. След по-малко от час успя да открие сегашното им местоположение. Извика на екрана карта на света, върху която бяха насложени множество разноцветни точки, символизиращи последните пристанища, посетени от четирите кораба.

— Сините светлини съответстват на „Грац“ — каза Йегър. — Вероятно в момента е в Малайзия или близо до Малайзия. През последните три седмици е посетил Тянджин, Шанхай и Хонконг.

— Следователно не е в играта — отбеляза Гън.

— Жълтите светлини са за „Инсбрук“. Корабът е прекосил Панамския канал преди три седмици и е бил забелязан в Кейптаун преди осем дни.

— Обзалагам се, че това е корабът, който видях до Мадагаскар — каза Дърк.

— По всяка вероятност. Остават „Линц“ и „Залцбург“. „Линц“ е бил на сух док в Джакарта преди десет дни и най-вероятно още е там за ремонтни дейности.

— В такъв случай зелените точки показват маршрута на „Залцбург“ — каза Самър.

— Точно така. „Залцбург“ се е появил в Манила преди месец, а преди четири дни е минал през Панамския канал. По информация от Министерството на вътрешната сигурност вчера е бил в Ню Орлиънс.

Йегър начерта върху картата линия, която пресичаше Тихия океан от Манила до Панама, и ограда с червей триъгълник място в

източната част на океана.

— Червеният триъгълник е последното известно местоположение на „Аделейд“ отпреди шест дни.

Маршрутът на „Залцбург“ минаваше на двеста мили от координатите на „Аделейд“.

— Не би се отклонил кой знае колко от курса си, за да пресрещне „Аделейд“ — отбеляза Дърк.

— Времето също съвпада — каза Гън. — „Залцбург“ би трябвало да е минал през този район пет или шест дни преди да навлезе в Панамския канал. Това е времето, в което сигналът на „Аделейд“ изчезва.

Йегър се върна към една от базите данни, в които бе влязъл по-рано.

— Според архивите на пристанищните власти в Панама „Залцбург“ е прекосил канала миналия петък, навлизайки в тихоокеанските шлюзове в три следобед. Предполагам, че ще успее да открия видеозапис.

И след няколко минути показва клип, заснет на един от шлюзовете. Изображението бе с ниска резолюция, черно-бяло, но добре показваше средно голям товарен кораб, който изчаква водата да напълни шлюза. На комина ясно личеше еделвайс.

Дърк изгледа видеото с искрица надежда.

— Погледнете ватерлинията. Корабът плава доста високо, което означава, че трюмовете му би трябвало да са празни.

— Така е — съгласи се Гън. — Ако „Залцбург“ е замесен в отвличането на „Аделейд“, не е прехвърлил товара ѝ на борда си.

Йегър провери спецификациите на „Залцбург“.

— „Аделейд“ е с трийсет метра по-дълга. Това означава, че са загубили част от товара ѝ, ако са я потопили.

— Редкоземните елементи са прекалено ценни, за да потопят дори част от тях — отбеляза Гън. — Не, корабът все още е на вода. Започвам да смятам, че е акостира на място, където да бъде разтоварен тайно.

— Но къде? — зачуди се Самър. — Нали проверихте всички големи пристанища!

— Спокойно може да хвърли котва в частно пристанище и никога да не разберем.

— Това е един от вариантите — каза Дърк и стана. — Потъналият кораб, който открихме край Мадагаскар, е „Викинг“. Идентичността му е била старателно заличена и името му изтрито от корпуса. Ами ако са направили същото с „Аделейд“? Ако са се опитали да я представят за друг кораб?

Йегър и Гън кимнаха едновременно, а Дърк тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита Самър.

— В Панама. А ти идваш с мен.

— В Панама?

— Разбира се. Ако „Залцбург“ е замесен в изчезването на „Аделейд“, някой в „Хабсбург Индъстрис“ трябва да знае за това.

— Възможно е. Но ние не знаем нищо за „Хабсбург Индъстрис“. Не знаем дори адреса на компанията!

— Вярно е — отвърна Дърк и погледна Гън и Йегър с надежда. — Но когато пристигнем в Панама, вече ще го знаем, нали?

Бичът изплющя и всички, които чуха зловещия звук, потръпнаха от страх да не би завързаният му на възли край да се стовари върху тях. От време на време Йохансон демонстрираше състрадание и изплющяваше във въздуха просто за сплашване. Обикновено обаче го стоварваше върху голия гръб на някой нещастник, който изкрещяваше от болка.

Бяха почти седемдесет. Все моряци от екипажите на отвлечени кораби, превозвали редкоземни елементи. Превърнати в роби. Сега товареха и разтоварваха рудата, превозваха я до различни обогатителни инсталации, скрити в джунглата. Изнемощели от усиления труд и оскъдната храна, те бързо се бяха превърнали в измършавели зомбита. Току-що пристигналите пленници от „Аделейд“ изпитаха истински шок при вида им — облечени в мръсни парцали и вперили бездушни погледи в новодошлите.

За Пит и Джордино бе достатъчно да хвърлят един поглед на пленниците, за да разберат, че трябва да избягат колкото се може по-бързо.

— Не съм впечатлен от медицинските услуги, които предлагат тук — измърмори Джордино, след като ги разделиха на работни екипи, които трябваше да разговарят „Аделейд“.

— Съгласен съм — каза Пит. — Мисля, че трябва да си потърсим нова работа.

— Какви са тези кучешки нашийници?

Пит също бе забелязал, че всички работници носят на вратовете си метални нашийници. Освен това крачеха особено предпазливо по края на дока и не смееха да излязат извън работната зона.

Йохансон изплющя с бича и пленниците от „Аделейд“ бяха отведени на един плац. Там ги очакваше маса със сандък, пълен с подобни нашийници. Мъжете минаваха един по един и пазачите им слагаха на вратовете нашийниците и ги заключваха. Якият като на бик врат на Джордино едва се побра в нашийника, който прилепна плътно към кожата му.

— Няма ли да ни жигосате като телета? — попита той вьоръжения пазач, който му постави нашийника.

Отговорът, който получи, бе презрителен смях.

След като им сложиха нашийниците, пред тях застана Йохансон.

— Ако случайно се чудите, искам да ви кажа, че тези метални ленти на вратовете ви са предпазна мярка. Предпазват ви от бягство. — И се усмихна зловещо. — Ако погледнете към дока, ще видите на земята две бели линии.

Пит видя две успоредни избелели линии, прокарани на разстояние метър — метър и половина една от друга. Линиите се виеха покрай кея и изчезваха в джунглата.

— Белите линии ограждат район с площ около двацет декара, който включва складовете за руда, мелницата и жилищата ви. Това е вашият остров на живота. Отвъд линиите има кабели, по които тече ток. Те ще поразят нашийниците ви с петдесет хиляди волта в мига, в който пресечете линиите. С други думи, ще умрете. Желаете ли нагледна демонстрация?

Мъжете мълчаха. Никой ни желаше да става свидетел на още една смърт.

Йохансон се засмя.

— Радвам се, че се разбираме така добре. Е, време е да се залавяте за работа.

Хората на Гомес инсталираха над първия трюм на „Аделейд“ конвейер и започнаха да разтоварват натрошения монацит. Рудата се складираше в бетонно ограждение, разположено отсам белите линии, и бързо се образува купчина с размерите на малка планина. Плъград и командосите му получиха лопати, а на Пит, Джордино и останалите бе възложена по-леката задача да бутат натоварените колички до мелницата за натрошаване на рудата и да ги разтоварват там.

Екваториалната жега и влажността бързо изпиха силите им. Пит и Джордино работеха колкото се може по-бавно, за да пестят сили. От време на време бичът изплющяваше, за да подсеща робите да не губят ритъм.

Джордино изпитваше затруднения да тика натоварената с руда количка, тъй като кракът го болеше, и той стъпваше неуверено и буташе количката си на пресекулки. Пит вървеше зад него.

Йохансон замахна с бича и той остави червена резка върху ръката на Джордино. Ал дори не изпъшка, но го изгледа със злобна усмивка.

— Защо количката ти е пълна само до половината? — каза шведът и повика двама пазачи.

Пит видя погледа в очите на Джордино и разбра, че приятелят му е готов да се нахвърли върху Йохансон. Присъствието на двамата пазачи правеше подобно действие напълно безнадеждно, затова той бутна количката си напред и се блъсна в Джордино. По този начин искаше да му даде знак да запази хладнокръвие. Джордино се обърна към Йохансон и показа окървавената превръзка на бедрото си.

— Преструваш се на ранен, а? — каза Йохансон. — Следващия път напълни количката догоре, ако не искаш да получиш същата рана и на другия крак. — Обърна се към Пит и изплющя с бича. — Същото се отнася и за теб.

Камшикът опари крака на Пит. Също като Джордино и той не обърна внимание на изгарящата болка, а само изгледа злобно Йохансон. Този път бе ред на Джордино да го спре и двамата отново затикаха количките си, а Йохансон насочи вниманието си към следващата група работници.

— Горко ми, след като не ме бива да кръшкам — промърмори Джордино.

— Имам някои идеи относно този бич — отвърна Пит.

— Аз също, приятелю!

Изсипаха количките до трошачката и се върнаха на кея, като пътьом се опитваха да запаметят разположението на сградите и съоръженията. В четирите продълговати ниски постройките зад трошачката бяха разположени инсталациите за извличане и сепариране. Зад тях, почти незабележими поради гъстата растителност, се издигаха жилищата на охраната и работниците от обогатителните съоръжения. Бараките на пленниците, с нещо като трапезария под открито небе в единия край, се намираха срещу трошачката, заобиколени от триметрова стена с бодлива тел отгоре. Скрит във вътрешността на джунглата, далеч отвъд белите линии, боботеше генератор, който осигуряваше електричество за целия комплекс.

Работиха до здрач, когато вече едва се държаха на краката си. Докато се връщаше с празната си количка, Пит чу откъм кея остър

писък. Един от хората на Плъград се бе спънал и бе паднал близо до бялата линия. Ток с високо напрежение удари тялото му, преди да успее да се претърколи по-далеч от линията. Целият се тресеше, а сърцето му биеше до пръсване, но все пак оцеля и се превърна в нагледен пример за останалите.

Пит и Джордино се отправиха към столовата. Беше започнало да вали и покривът ѝ от палмови листа течеше като сито. Дадоха им хляб и рядка супа и те ги отнесоха до една от най-близките маси. Към тях се присъединиха двама съсухрени мъже.

— Аз съм Магуайър, а приятелят ми е Браун — каза единият с новозеландски акцент. Имаше пепелява коса и гъста брада. — От екипажа на „Гретхен“. Вие от „Лабрадор“ ли слязохте?

— Да. Когато се качвахме, се казваше „Аделейд“ — отвърна Пит и представи както себе си, така и Джордино.

— За първи път виждам отвлечен кораб тук — каза Магуайър. — Обикновено крадат товара още в морето и потопяват кораба. Така направиха с „Гретхен“, когато ни плениха край Хаити. Облъчиха ни с някакъв микровълнов уред и поеха контрол над кораба преди да се усетим какво става.

— С голяма квадратна чиния, нали?

— Да. Знаеш ли какво е това?

— Мисля, че е вариант на разработена от армията система за борба с масовите безредици.

— Гадна работа, мен ако питаш.

— Откога сте тук? — поинтересува се Джордино.

— Почти два месеца. Вие сте вторият екипаж, който пристига след нас. Броят ни намалява, тъй като има голямо, хм... текучество. Пийте повече вода и ще се чувствате по-добре. Водата поне е в изобилие — добави новозеландецът и обра със залък дъното на чинията си.

— Извинете за невежеството, но къде всъщност се намираме? — попита Пит.

Магуайър се засмя.

— Това е първият въпрос на всички. Намираме се в горещите дъждовни и гадни джунгли на Панама. Къде точно в Панама нямам представа.

— Магуайър се сприятели с един от пазачите — каза Браун. — От време на време ходят с лодка до Колон, така че най-вероятно сме по-близо до атлантическия бряг.

Магуайър кимна.

— Някои от момчетата смятат, че сме някъде в зоната на канала, но е трудно да се прецени, при положение че никога не напускаме нашия малък остров на забавленията. Шефът идва и си отива с хеликоптер, така че цивилизацията едва ли е много далеч.

— Някой успял ли е да избяга? — попита Джордино. — Като гледам, затворниците са доста повече от надзирателите.

И двамата поклатиха глави.

— Видях неколцина да опитват — каза Браун. — Успееш ли да преминеш белите линии, пускат подире ти кучета. — Кимна към подутата ръка на Джордино. — Да не те е целунал Джони Бича?

— Много страстна целувка — отвърна Ал.

— Кой е шефът тук? — попита Пит.

— Някой си Едуард Болке. Гений в минното инженерство. Резиденцията му е ей там — каза Магуайър и посочи към кея. — Построил е целия този комплекс за извличане на редкоземни елементи. Доколкото разбрах, той е ключов играч на световния пазар и е доста гъст с китайците. Един от работниците твърди, че тук годишно се извличат редкоземни елементи на стойност двеста и петдесет милиона долара, като по-голямата част от рудата е крадена.

Джордино подсвирна.

— Хубава печалба!

— В тези обогатителни инсталации — попита Пит, който вече обмисляше плана си за бягство, — би трябвало да има големи количества химикали, нали?

— Надявам се, че някои от тях са смъртоносни — добави Джордино.

— Да, но нямаме достъп до тях — каза Магуайър. — Всички опасни неща са в складове, до които не можем да припарим. Ние сме докери. Товарим и разтоварваме кораби, обслужваме трошачката. Искате да драснете клечката, така ли?

— Нещо такова.

— Забравете! Двамата с Браун обмисляхме тази идея седмици наред, но пред очите ни загинаха прекалено много свестни мъже. Все

някой ще научи за този ад. Ние просто трябва да оцелеем дотогава.

Лампите над главите им премигнаха.

— Гасят осветлението след пет минути — каза Магуайър. —
Трябва вече да лягаме.

Отведе ги до голямо помещение с ратанови дюшеци по земята. Пит и Джордино си избраха два и легнаха. Скоро стаята се напълни с мъже и осветлението угасна. Пит не обръщаше внимание на запарения въздух, нито на твърдия дюшек, а мислеше как да се измъкне от този лагер на смъртта. Унесе се в сън преди да открие отговора.

Нямаше представа, че подобна възможност ще се отвори пред него много по-рано от очакваното.

Щом чуха бавния ритмичен вой на роторите на кацаш хеликоптер, работниците замръзнаха по местата си. Бичът на Йохансон обаче мигом ги върна към задълженията им и прогони всяка надежда, че панамските военни са дошли да ги освободят.

С хеликоптера пристигна Болке, току-що долетял от Австралия, където бе уредил последните подробности по сделката за придобиване на мината „Маунт Уелд“. Слезе от хеликоптера, подмина очакващата го количка за голф и се запъти право към кея, следван по петите от двама въоръжени телохранители.

Неколцина измършавели работници, облечени в дрипи, включително Пит и Джордино, разтоварваха рудата от последния трюм на „Аделейд“. Болке изглежда робите с презрение и спря за миг погледа си върху Пит. В тази секунда Пит като че ли проникна в душата на австриеца и видя, че това е човек, неспособен да изпита каквато и да било радост, човек, лишен от състрадание, морал и дори... от душа.

Болке обходи с равнодушен поглед купищата руда, после огледа самия кораб. Изчака да се появи Гомес, когото бяха повикали да слезе от кораба.

Гомес хукна надолу по трапа.

— Товарът оправда ли очакванията? — попита Болке.

— Да, трийсет хиляди тона натрошена монацитна руда. Това е последното количество — каза Гомес и посочи разтоварената руда.

— Някакви проблеми с новата придобивка?

— От корабната компания бяха усилили охраната. Справихме се с тях без проблем.

— Някой е очаквал атаката?

Гомес кимна.

— Да. За щастие пристигнаха след като бяхме превзели кораба.

Болке се намръщи.

— Тогава трябва да се отървем от кораба.

— Променихме името му в морето и влязохме в канала без никакви проблеми — отвърна Гомес.

— Не мога да си позволя да рискувам. Очаквам да сключа важна сделка с китайците. Изчакай три дни и се отърви от кораба.

— В Сао Паулу има една морга за кораби. Ще го нарежат и ще ни платят куп пари.

Болке се замисли за момент.

— Не, не си струва риска. Свали всичко ценно и го потопи в океана.

— Разбрано.

Пит се въртеше около купчината руда с надеждата да подслуша разговора, докато събратята му по неволя пълнят количката му. Видя как Болке обръща гръб на Гомес и се отправя към резиденцията си, а Гомес се връща на кораба.

— „Аделейд“ ще отплава след няколко дни — каза той на Джордино. — Мисля, че трябва да сме на борда ѝ, когато вдигне котва.

— Нямам нищо против. Само дето не искам да стана на печена филийка — отвърна Ал и почука нашийника си.

— Имам една теория, свързана с тези кучешки нашийници — каза Пит, но мигом замълча, тъй като видя от храсталаците да излиза Йохансон, размахал бича.

— По-бързо, по-бързо! — изкрещя Йохансон. — Изоставате! Трошачката стои без работа!

Пленниците заработиха по-усърдно, свели погледи към земята. Йохансон закричи напред-назад по кея, после забеляза Джордино, който буташе куцайки натоварената си догоре количка. Бичът изплющя върху задника на Ал.

— Ей, ти! Побързай!

Джордино се обърна и го изгледа с поглед, който можеше да прогори дупка в стена. Кокалчетата му побеляха, но продължи да бута количката. Всъщност я затика толкова бързо, сякаш бе празна. Йохансон се усмихна на тази демонстрация на сила и се зае да тормози друга група работници.

Пит последва Джордино по пътеката, която отвеждаше към трошачката. Тя вървеше успоредно на двойната бяла линия покрай дока и Пит постепенно доближи количката си до първата линия. Когато се озова на метър от нея, усети слабо гъделичкане по шията. Тласна силно количката и скочи в нея, докато тя продължи да се движи

по инерция. Гъделичкането престана. Пит скочи от количката и я върна на пътеката. Когато настигна Джордино, вече се усмихваше.

След като обядваха набързо със студена рибена яхния, получиха нова задача — да хвърлят руда в трошачката: огромен метален цилиндър, монтиран хоризонтално върху въртящи се зъбни колела. В единия край на трошачката изсипваха буците руда, докарани от дока, и топките закалена стомана в цилиндъра ги смилала на пясък, който излизаше от другия край. Машината тракаше като огромна пералня, в чийто барабан някой е сипал мозайка.

Рудата бе насипана на огромни купчини покрай сградата. Къс конвейер я превозваше до платформа, издигната над трошачката, откъдето рудата се изсипваше на ръка. Един от пазачите нареди на Пит да се качи на платформата и да подава рудата към трошачката, докато Джордино и друг пленник трябваше да хвърлят с лопати рудата върху конвейера.

Работата не бе толкова тежка, колкото монотонна и уморителна. Трошачката смилала буците руда сравнително бавно, което позволяваше на работниците да си почиват.

Йохансон се появи именно по време на една от тези почивки. Влезе в сградата от задния ѝ край, прекоси я и отиде до мястото, където други работници товареха смляната на пясък руда в колички, за да я превозят до следващата инсталация, и поговори с пазача, който охраняваше трошачката, за темповете на производство.

После Йохансон тръгна покрай трошачката. По изключение ръцете му бяха празни, бичът му бе навит и окачен на колана. Когато приближи купчините руда, забеляза Джордино и другия работник да седят върху една от тях. Лицето му мигом почервения, а очите му се изцъклиха от гняв.

— Станете! — изкрещя той. — Защо не работите!

— Трошачката е пълна — отвърна Джордино и посочи небрежно въртящия се цилиндър. Не помръдна обаче от мястото си, докато другият работник веднага скочи на крака.

— Стани, казах!

Джордино се опита да стане, но раненият му крак го подведе и той се олюля. Йохансон скочи напред и удари Джордино, после сграбчи една лопата и замахна с всички сили.

Лопатата се стовари върху бедрото на Джордино точно над раната на бедрото му. Той се строполи на земята, а от отворилата се отново рана потече кръв.

Пит видя какво става, но нямаше възможност да реагира навреме. Стисна здраво лопатата, пристъпи към края на платформата и скочи. Искаше му се да скочи право върху Йохансон, но бе прекалено далеч. Затова замахна с лопатата още във въздуха, като се прицели в главата му.

Не уцели, но за сметка на това го удари силно по лявото рамо. Йохансон залитна и се извърна към него в мига, в който Пит стъпи на земята и падна. Йохансон се хвърли към него. Пит се опита да стане, но не успя и запълзя назад към трошачката.

Йохансон се втурна към него с яростта на побесняло животно и вдигна лопатата с намерението да я стовари върху главата му. Пит се претърколи зад въртящия се механизъм на трошачката и острието на лопатата се заби в земята до него. Пит реагира навреме и сграбчи дървената дръжка на лопатата, за да предотврати нов удар. Йохансон се опита да я издърпа, но понеже лявата му ръка бе ударена, не успя и затова промени тактиката и понечи да я забие в Пит, като едновременно с това скочи върху него.

Едрият швед тежеше поне трийсетина килограма повече от Пит и се стовари върху него като скала. Сблъсъкът изкара въздуха от белите дробове на Пит. Йохансон успя да издърпа лопатата и да притисне дръжката ѝ към гърлото му, след което натисна с всички сили, за да го задуши.

Пит се опита да отблъсне дръжката, но бе в много неудобна позиция. Докато лопатата притискаше гърлото му все по-силно и по-силно, той забеляза, че се намира точно под едно от огромните зъбчати колела на трошачката. Извъртя се и направи опит да отблъсне Йохансон към него или поне да отслаби натиска на лопатата.

Напразно. Йохансон изобщо не помръдна. Нищо не бе в състояние да го отклони от целта му — да удуши Пит.

Главата на Пит запулсира болезнено, не му достигаше въздух. Започна да изпада в отчаяние, пусна лопатата с дясната си ръка и посегна към колана на Йохансон, за да измъкне пистолета му.

Кобурът на шведа обаче бе от другата страна и вместо пистолета пръстите на Пит напипаха намотания на колана бич. Йохансон натисна

още по-силно и на Пит му причерня.

След миг обаче натискът на шведа отслабна и Пит успя да си поеме дъх.

Една буца руда, запратена от Ал със силата и точността на професионален бейзболист, бе ударила шведа зад едното ухо. Главният надзирател изохка и се обърна към Джордино, но се наложи да се наведе, за да избегне нова буца.

Това даде възможност на Пит да възстанови дишането си, в резултат на което се избистри и зрението му. Той не пропусна сгодния случай, протегна ръка, дръпна бича и го преметна през врата на Йохансон.

Йохансон пусна лопатата и десният му юмрук полетя към главата на Пит.

Пит не можеше да направи нищо, за да избегне удара, тъй като бе протегнал ръце нагоре, здраво стиснал дръжката на бича. Докато юмрукът се забиваше в лицето му, той я пъкна между зъбчатите колела, които се въртяха над главата му.

Ударът едва не събори Пит, но той остана на крака и видя как праметнатият около врата на Йохансон бич започва да се затяга и да го повдига нагоре. Шведът не успя да се освободи и голямото зъбчато колело го повлече. Йохансон изхърка, но машината го теглеше безмилостно за врата към другия край на трошачката.

Там зъбчатото колело си даваше среща с маховика на големия електродвигател с мощност осемстотин конски сили. Йохансон се опита да се освободи, но безуспешно. Металните зъбци сдъвкаха кожения бич, след което се впиха във врата му. Това сложи край на писъците му, а зъбчатите колела изхвърлиха струя кръв, която опръска помещението. Машината намали оборотите за миг, сякаш се бе задавила, после пак заработи с пълна мощност. По пода потече кръв.

Пит се изправи. Пазачът, който до този момент бе стоял в другия край на помещението, най-сетне забеляза какво се е случило и хукна към него.

— Този път здравата оплеска нещата — засмя се Джордино въпреки болката.

— Благодаря за помощта — каза Пит. — Добре ли си?

— Да, но не мога да ходя. Бягай сам.

Пазачът вече крещеше и вадеше оръжието си.

— Ще се върна — каза Пит на приятеля си, мушна се под конвейера и в същия миг отекнаха изстрели.

Джордино подхвърли шепа натрошена руда в краката на пазача, който тичаше към Пит, и той се подхлъзна върху тях и падна.

Пит използва предоставената му възможност, промуши се от другата страна на конвейера, изскочи от сградата и се шмугна в гъстата растителност.

Даваше си сметка, че е на територията, оградена от белите линии, което означаваше, че не е в състояние да се крие дълго. А и стрелбата без съмнение бе привлякла вниманието на околните надзиратели.

Пит затича през гъсталака към кея с цялата сила, на която бяха способни отмалелите му крака. След минута видя Плъград и хората му, които товареха количките с руда.

Пит преглътна и се опита да не мисли за възможността да е сгрешил, защото това щеше да означава сигурната му смърт.

58.

Плъград видя Пит да тича към него и замръзна с пълната с руда лопата в ръце.

— Трябва ми количка! — извика Пит и без изобщо да намали скорост, хвана най-празната количка и я затика към кея.

— Белите линии! — викна Плъград, но Пит продължи напред с всички сили.

На дока стоеше само един надзирател, който трябваше да следи дали Плъград и останалите се справят добре със задачите си. Разговаряше по радиостанцията и реагира едва когато видя Пит да бута количката към белите линии. Свали автомата си и изстреля един откос по Пит.

Куршумите вдигнаха прах встрани от краката на Пит и това го накара да затича още по-бързо. Предните колела на количката пресякоха първата бяла линия и той почувства познатото гъделичкане по врата. Количката вече се движеше сама. Когато болката около гърлото му започна да се усилва, Пит скочи в количката и се наведе в мига, в който задните колела пресякоха линията.

При други обстоятелства петдесетте хиляди волта, запратени към нашийника му, биха го убили на секундата. Електрическият заряд обаче не можа да стигне до нашийника, защото гумените колела на количката осигуриха нужната изолация и неприятното усещане около врата на Пит изчезна.

За негово щастие напред бе равно и количката продължи да се движи и пресече втората бяла линия. Последва нов откос и Пит се приведе още по-ниско в количката. В стените ѝ цъфнаха дупки, точно над главата му — явно този път надзирателят се бе прицелил по-добре.

Количката прекоси дока и се заби в ниската оградна стена до водата. Пит погледна нагоре и видя корпуса на „Аделейд“ високо над главата си. Изскочи от количката и се хвърли във водата.

Смаяният надзирател изтича до края на кея, насочи автомата си към концентричните кръгове, останали след Пит, и го зачака да изплува.

Пит обаче се гмурна дълбоко и заплува към кърмата. Мътните води му осигуряваха видимост от метър — метър и половина, но той проследи с лекота тъмния контур на корпуса, докато не видя рязкото скосяване и голямото витло.

Бе опитен водолаз и се чувстваше отлично във водата, освен това можеше да сдържи дъха си за повече от минута. Направи няколко загребвания и се отдалечи от кея. Можеше да продължи да плува, но вместо това спря и се издигна леко-леко към повърхността, като в последния момент се отгласна рязко.

Главата му изскочи над водата и той заплува към отсрещния бряг на залива, пое глътка въздух и се гмурна отново. Заплува с всички сили обратно към кораба в мига, в който куршумите започнаха да пронизват водата над главата му.

Връщаше се обратно към кораба, но заблуденият надзирател вече бе коригирал стрелбата си и изпращаше куршум след куршум към отсрещния бряг. Спря да стреля само колкото да обясни на двама други надзиратели, притичали да му помогнат:

— Подсигурете отсрещния бряг! Заплува натам!

Двамата хукнаха към другия край на залива. Оглеждаха водата и чакаха Пит да излезе и да си поеме въздух.

А той вече се бе върнал при „Аделейд“. Заплува покрай корпуса, като на няколко пъти подаде глава над повърхността за глътка въздух. Когато се озова скрит в сянката на носа, си позволи да изплува и да се огледа.

Откъм джунглата тичаха надзиратели с кучета. Целта им бе отсрещният бряг. На кея онзи, който бе стрелял по него, разговаряше със свой колега и сочеше водата.

Пит не можеше да остане тук — мястото под носа на „Аделейд“ бе прекалено открито.

Недалеч пред носа на товарния кораб имаше малка лодка, вързана за кея с дебела верига. А между нея и кораба имаше ръждясала стълба. Пит се гмурна отново и заплува към стълбата. Изкачи се бързо по нея, надзърна и видя... как двамата надзиратели тичат право към него.

Спусна се бързо, смаян, че са го забелязали. Тъкмо щеше да се гмурне отново, когато чу тропот на обуца по метал. Вдигна поглед и

видя надзирателите да тичат по трапа на „Аделейд“, след което да хукват към кърмата. Значи все пак не го бяха открили.

Кеят вече бе празен, което му позволи да направи следващия си ход. Той изскочи и хукна към бараката за инструменти, която бе мярнал на идване. Там сигурно щеше да открие нещо, което да му помогне да откачи лодката от брега. За да стигне незабелязан до бараката обаче трябваше да мине през храстите.

Втурна се в тях и след миг излезе на тясна пътечка. Затича по нея, заобиколи някакво дърво — и връхлетя върху някакъв мъж, който тичаше право срещу него. Двамата се сблъскаха и паднаха тежко на земята. Пит реагира първи — скочи на крака, но спря, когато позна другия мъж.

Беше Болке, с току-що изгладени панталони с ръб и блуза с къси ръкави. Австриецът се изправи по-бавно, но мигом извади портативна радиостанция и я вдигна към устата си.

— Йохансон, избягалият роб се намира близо до северния док.

Пит поклати глава и каза:

— Боя се, че Джони Бича няма да отговори на повикването.

Болке го зяпна смаяно. В същия миг се чу друг глас, който заговори на Болке на испански. Австриецът не му обърна внимание, а продължи да се взира в Пит.

— Не мърдай!

— Съжалявам — отвърна Пит, — но реших да напусна вашия садистичен хотел.

Откъм кея се чуваха гласове, а по пътечката, която — Пит го проумя едва сега — водеше към резиденцията на Болке — тичаха хора.

— Ще те пипнат и ще те застрелят на място!

— Не, Едуард Болке — увери го Пит, вперил в него поглед, пълен с презрение. — Аз ще се върна и ще те пипна!

Обърна се и се скри в джунглата секунди преди да дотичат надзирателите.

— Видели сте избягалия роб? — попита един от тях.

Болке кимна, посочи накъде бе побягнал Пит и заповяда:

— Съберете всички! Веднага! Искам този роб до един час!
Мъртъв!

59.

Пит търчеше през гъстия храсталак. Зад гърба му се разнасяше пукот на съчки и плющени на клонки.

Нямаше представа кои са преследвачите му, но тъй като не можеше да се движи и бързо, и тихо, бе зарязал предпазливостта за сметка на скоростта и тичаше през джунглата с всички сили.

Придържаше се в очертанятията на естествената растителност между кея от едната страна и пътеката, която водеше към дома на Болке, от другата. Когато джунглата се поразреди, видя двете бели ленти от лявата си страна и разбра, че трябва да смени посоката. Скри се под някакви папрати и затаи дъх, когато по пътеката мина количка за голф с четирима надзиратели. В мига, в който те се скриха от погледа му, Пит пресече пътеката и навлезе в отсрещния участък от джунглата.

Скоро му се наложи да спре, защото се озова на ръба на отвесна скала над тъмносини води. Едва сега проумя, че тайното обогатително предприятие на Болке е построено на тесен полуостров. Единствената му надежда за бягство бе да прекоси полуострова по дължина и да се скрие в същинската джунгла отвъд него.

Бе останал без дъх, но затича пак. Забави ход само когато пред него се появи една от инсталациите за обогатяване на руда и се наложи да я заобиколи. Хвърли се на земята и запълзя покрай сградата, после се изправи и затича към джунглата. Щом влезе в нея, се просна на земята да си почине.

Стресна го неочакван звук — кучешки лай. Приближаваше се.

Пит бе виждал надзирателите да водят добермани и една немска овчарка, но просто бе забравил за тях. Сега, пуснати по дирите му, кучетата се превръщаха в най-опасния му враг.

Можеше само да се надява, че те не разполагат с конкретна миризма, която да търсят.

Но не беше така. Те бяха уловили миризмата му още от кея и сега я следваха. Водачите им пуснаха две животни, които да го преследват

самостоятелно, а останалите три оставиха на поводите им, за да са сигурни, че няма да изгубят следата.

Пит побягна пак. Бодливите клони деряха лицето и дрехите му, но непрестанният кучешки лай зад гърба му прогони всяко усещане за болка. Оскъдната храна през последните няколко дни също си каза думата и той усети, че силите му отслабват, макар да не бе очаквал да се умори толкова бързо. Психиката му обаче си оставаше непревземаема крепост и желязната му воля го подтикна да продължи напред, без да обръща внимание на болката и умората.

Скоро проумя, че колкото и силна воля да има, не е в състояние да надбяга кучетата — те просто бяха много по-бързи. Лаят им ставаше все по-силен и му напомняше за локомотив, който приближава гара. Пит спря и вдигна от земята един клон с остър връх.

Едва му остана време да се обърне — направи го в последния момент, когато два големи добермана изскочиха от храстите и го нападаха.

Пит нямаше време да вдигне клона като копие, така че просто го стовари върху главата на първото куче и то отлетя встрани. Второто обаче го нападна откъм гърба. Пит приклепна, очакваше в следващия миг остриците му зъби да се забият във врата му.

Но неочаквано кучето се отпусна тежко върху него, а после се свлече на земята. Мъртво.

Първото куче отново скочи към гърлото му, но докато летеше във въздуха, прозвучаха два приглушени пукота и кучето падна до другото.

Пит много добре осъзнаваше, че това не се дължи на някакво чудо или божествена намеса, така че се огледа, за да определи откъде са дошли изстрелите. Забеляза, че тревата на близкия склон помръдва, и тръгна натам. От храстите излезе нисък слаб мъж.

Беше Чжоу Син. Бе облечен в камуфлажни дрехи, а шапката с маскировъчна мрежа по периферията бе нахлупена ниско над очите му. Носеше автомат „Калашников“, от чийто заглушител излизаше струйка дим. Изгледа Пит с безразличие, после го заобиколи, пристъпи към едното куче и каза:

— Бързо. В дерето! Ти довлечи другото.

Хвана единия доберман за нашийника и го помъкна към стръмния склон, под който течеше поток, обрасъл с гъсти папрати.

Замъкна кучето до ръба и го метна долу. Мъртвото животно изчезна сред папратите.

Пит хвана второто куче за нашияника, повтори действията на Чжоу, последва го до импровизирания му лагер и попита:

— Кой си ти? И какво правиш тук?

— Никой. Тук съм по работа — отвърна Чжоу, вдигна лаптопа си, оставен върху един дънер, затвори екрана му и го прибра в раницата си. Преди дисплеят да угасне, Пит видя показаните на него изображения: мозайка от видеоклипове, на които се виждаха различни участъци от комплекса на Болке. Очевидно агентът бе поставил миниатюрни безжични камери и с тяхна помощ следеше както производствената дейност, така и действията на надзирателите.

— Трябва да бягаш — каза Чжоу, докато прибираше багажа си: нави постелката си, сгъна мрежата против комари и ги прибра в раницата си.

Имаше обаче и друга раница, голяма, с отворен капак. И в нея Пит видя електронни детонатори и пакети червеникав материал, наподобяващ глина. Бе участвал в достатъчно проекти, свързани с подводни взривове, за да познае, че това е пластичен експлозив „Семтекс“.

Преди да метне раницата на гърба си, Чжоу му подхвърли едно протеиново блокче и манерка. После разстла изпопадали листа върху омачканата трева на мястото, където бе прекарал последната нощ, нарами и втората раница и каза:

— Тръгвай. Ще дойдат след по-малко от десет минути.

— Кога ще взривиш комплекса? — попита Пит.

Лицето на Чжоу беше безизразно като маска. Китайците смятаха американците за свои врагове, макар да не го признаваха на глас. Този американец обаче, чието бягство бе проследил с помощта на скритите видеокамери, бе заслужил уважението му. Чжоу бе виждал трудови лагери и в Китай, но бе отвратен от робовладелското „имение“ на Болке.

— След двайсет и два часа — каза той.

— А пленниците?

Чжоу вдигна рамене, после помръдна дулото на автомата към Пит и каза:

— Тръгвай. Ти отиваш на запад, аз на изток. Не ме следвай!

Пит го погледна и се опита да пробие маската на безразличието му. Видя в черните му очи дълбоко затаено състрадание и интелект.

— Благодаря.

Чжоу кимна, обърна се и изчезна в джунглата.

60.

Гън влезе в компютърния център на НАМПД и завари Йегър пак пред огромния видеоекран. За разлика от Хирам, който бе все така небрежно облечен, заместник-директорът на агенцията се бе издокарал със сако и вратовръзка.

— Защо си се изтупал така? — попита Йегър.

— Отивам на среща с вицепрезидента. Иска да знае докъде сме стигнали с издирването на Пит и Джордино.

Йегър поклати глава.

— Доникъде. От флота ни уведомиха, че довечера прекратяват спасителната операция.

— Значи нищо?

— Нищо. Изпратихме официални запитвания до Интерпол и бреговата охрана на всеки щат и на всяка държава от Аляска до Чили, но без резултат.

— Ако „Аделейд“ не е потопена, все някой трябва да я е видял — каза Гън. — Дърк и Самър вече пристигнали ли са в Панама?

— Бързаха да не изтърват нощния полет до Панама Сити — отговори Йегър. — Ако са хванали самолета, би трябвало да кацнат всеки момент.

Гън забеляза, че Йегър поглежда към екрана, видя и един имейл и името на Пит.

— Какво е това?

— Не знам. Препрати ми го едно от момичетата от отдела за връзки с обществеността. Нямала представа какво да отговори. Вероятно някое четиригодишно хлапе си е играло с клавиатурата.

Увеличи имейла и краткото съобщение се появи изписано с големи четливи букви.

За Пит. Отвл сморстр камсено лекскентан

— Безсмислица — каза Гън. — С изключение на последната дума. Вероятно съобщението е написано от някоя си Ан от Лексингтън, Кентъки.

— И аз не стигнах по-далеч от това.

— Е, значи приемам теорията ти за четиригодишното хлапе — каза Гън и потупа Йегър по рамото. — Обади ми се, ако изникне нещо около кораба.

— Непременно. Поздрави адмирала от мое име.

Гън взе метрото до центъра на Вашингтон, слезе на метростанция „Фарагът Запад“ и измина пеша трите пресечки до кабинета на Сандекър в административната сграда „Айзенхауер“. Вицепрезидентът го поздрави с добре дошъл и го покани да седне край заседателната маса, след което го запозна с Дан Фаулър, директор по въпросите на сигурността на Агенцията за съвременни отбранителни технологии, и Елизабет Майърс, ръководител на дирекция във ФБР. После попита:

— Какви са последните новини за Пит и Джордино?

— Спасителните екипи не са открили нищо. От флота приключват с издирването днес — отговори Гън, погледна адмирала и зачака реакцията му.

Не остана разочарован. Сандекър се намръщи, отиде бързо до бюрото си и нареди на секретарката си по интеркома:

— Марта, свържи ме с командващия военноморския флот.

И само след секунди вече триеше сол на главата на един адмирал, който по време на кариерата му във флота бе по-висшестоящ от него. После тресна слушалката и се върна на заседателната маса.

— Флотът ще удължи издирването с още три дни.

— Благодаря, господин вицепрезидент.

— Нещо ново около кораба, за който споменахте? — попита Сандекър.

— „Залцбург“ ли? — каза Гън. — Последното пристанище, в което е акостирал, е Ню Орлиънс. От Министерството на вътрешната сигурност са пратили на пристанището хора, за да проверят дали корабът е още там.

— Каква е връзката? — попита Фаулър.

— Уликите са предимно косвени — отвърна Гън. — „Залцбург“ е плавал съвсем близо до „Аделейд“ по времето, когато е изчезнала с Пит на борда. Просто една от сламките, за които се хващаме, с надеждата да попаднем на гореща следа.

— Познавам това чувство — каза Майърс.

— Моля? — попита Гън.

— Руди — каза Сандекър, — преди да изчезне, Пит взе участие в спасяването на строго секретни чертежи и спецификации за подводница. Името на проекта е „Морска стрела“.

— Това не беше ли концепция за високоскоростна щурмова подводница?

— В проекта няма нищо концептуално, той е реален. Или поне беше доскоро.

— Предполагам — каза Гън, — че това е свързано с изваждането на онази яхта край Сан Диего, „Сепия“?

— Точно така — каза Сандекър. — Нещата обаче ескалираха и сме изправени пред истинска катастрофа в областта на националната сигурност. Елизабет, обясни му, моля те, за какво става въпрос.

— Предупреждавам ви, че информацията е строго секретна — почна представителката на ФБР. — Преди четири дни високотехнологичен двигател, предназначен за „Морска стрела“, бе откраднат по време на транспортирането му от военноморската лаборатория в Чесапийк, Мериленд.

— Затова ли в случая участва и Министерството на вътрешната сигурност? — попита Гън.

— Да — отвърна Майърс. — Бюрото работи денонощно, проверяваме всяко летище и пристанище, всеки по-голям паркинг за камиони в страната. Нямате представа какви ресурси сме впрегнали...

— И въпреки това не сте открили нищо? — попита Сандекър.

— Фалшиви следи открихме в изобилие. Най-солидната улика е описанието на латиноамериканец, купил стара тойота, използвана при кражбата. Това е единственото, с което разполагаме.

— Смятате ли, че двигателят е все още в страната? — попита Гън.

— Надяваме се — каза Майърс, но в тона ѝ прозвуча неувереност.

— Това е една от причините да те поканим, Руди — каза Сандекър. — ФБР използва всички налични ресурси и бихме искали флотилията на НАМПД също да помогне. Тъй като корабите ви редовно се озовават в места извън оживените търговски маршрути, бихме искали да уведомите ФБР, ако забележите нещо необичайно.

— Обърнахме се със същата молба и към военноморските сили, бреговата охрана и някои от големите пристанищни оператори — добави Майърс.

— Няма проблем — каза Гън. — Незабавно ще уведомя колегите.

Сандекър се обърна към Фаулър.

— Дан, имаш ли да добавиш нещо?

— Не. Можем само да потвърдим, че Ан е изчезнала скоро след кражбата на двигателя. Ние, а също и колегите от ФБР, подозираме, че или е убита, или е отвлечена от същата престъпна група.

— Ан Бенет? — попита Гън. — Отвлечена?

— Да. И се опасяваме от най-лошото — каза Майърс. — В неизвестност е вече пети ден.

Гън едва не падна от стола. Мигом се сети за неразбираемия имейл, който му бе показал Йегър.

— Ан е жива — каза той. — Зная къде се намира. Или по-точно, къде се е намирала преди няколко дни. В Лексингтън, Кентъки.

— Още е жива? — попита Фаулър.

— Да. В НАМПД получихме кодирано съобщение, което съдържа предупреждение или зов за помощ. Не сме го разчели напълно, но то навежда на мисълта, че е била отвлечена заедно с двигателя на „Морска стрела“.

Майърс стана и каза:

— Незабавно ще мобилизирам местния офис на ФБР.

Фаулър изгледа объркано вицепрезидента.

— Защо Лексингтън, Кентъки?

— Възможно е да са използвали някое местно летище, чийто персонал са подкупили.

— А може да преминават и транзит — каза Майърс.

— Възможно е да пътуват към Западното крайбрежие или Мексико.

— Май те очаква доста работа, Елизабет — каза Сандекър. — Добре, действайте. Очаквам да ме информирате за напредъка. Утре по същото време.

Посетителите на вицепрезидента станаха. Докато вървяха към вратата, Майърс се обърна към Гън:

— Бих искала да видя този имейл колкото се може по-скоро.

— Разбира се — каза Гън. „Но — помисли си — едва само след като с Йегър го дешифрираме и разберем какво означава.“

61.

Вратата на каютата се отвори с трясък. Ан се бе качила върху малкото бюро в ъгъла и надничаше през илюминатора, през който не се виждаше нищо освен морска пустош. Бе прекарала по-голямата част от пътуването именно върху бюрото, вперила поглед през илюминатора. Като се изключеше лекият пристъп на морска болест, който я бе връхлетял скоро след напускането на делтата на Мисисипи, пътуването бе скучно и досадно. Единственото ѝ разнообразие бе появата два пъти дневно на грозноват плешив мъж — най-вероятно корабния готвач — който ѝ носеше храна.

През часовете, прекарани до илюминатора, Ан бе стигнала до заключението, че плават на юг. Предположи, че скоростта им е някъде между петнайсет и дваисет възела, което означаваше, че на втория ден вече се бяха отдалечили на хиляда мили от Ню Орлиънс. Познанията ѝ по география на тази част от света бяха оскъдни, но тя предположи, че едва ли са далеч от мексиканския полуостров Юкатан.

Не бе виждала Пабло, откакто се бе качила на борда, но смяташе, че е готова за срещата си с него. Когато вратата рязко се отвори, Ан бе сигурна, че това е той. И беше точно така.

Пабло влезе в каютата и затръшна вратата. Изглеждаше в добро настроение и когато пристъпи към нея, Ан разбра причината. Колумбиецът вонеше на ром.

— Липсвах ли ти? — попита я той, ухилен като акула.

Ан се дръпна назад върху бюрото и присви колене под брадичката си.

— Къде отиваме? — попита с надеждата да насочи мислите му в друга посока.

— На едно горещо и влажно място.

— В Колумбия?

Пабло наклони глава встрани, изненадан, че тя знае — или може би се е досетила — от каква националност е.

— Не. Но след като осъществим доставката, можем да идем в Богота и да прекараме един романтичен уикенд. Само ние двамата.

И пристъпи по-близо към нея.

— И кога ще осъществиш тази доставка?

— Въпроси, въпроси... Не спираш да задаваш въпроси — каза той и се наведе, за да я целуне.

Ан вдигна крака, опря ги в гърдите му и го отблъсна с всички сили. За нейна изненада едрият колумбиец полетя назад и падна върху койката ѝ.

Ан потръпна. Щеше ли да я убие, задето го бе отблъснала? Алкохолът обаче се бе погрижил за доброто му настроение и той се надигна ухилен.

— Знаех си, че под красивата ти външност се крие същинска дива котка.

— Не ми е приятно да ме заключват като в клетка — отвърна тя и вдигна окованите си в белезници ръце. — Защо първо не ги свалиш?

— Дива и умна — каза той. — Не. Възнамерявам да останеш само по белезници.

И започна да си разкопчава ризата. Хилеше ѝ се и я зяпаше с помътнял поглед.

Ан се сви разтреперана в ъгъла. Дали можеше да избяга?

Сякаш прочел мислите ѝ, Пабло пристъпи напред и блокира пътя към вратата.

Ан отвори уста да изпищи, и в същия миг в каютата се разнесе пращане като от статично електричество.

Оказа се монтираният на тавана високоговорител, част от вътрешната съобщителна уредба на кораба. В каютата, а вероятно и из целия кораб, прозвуча нечий глас:

— Сеньор Пабло, моля, явете се на мостика. Сеньор Пабло, на мостика.

Пабло поклати глава и изгледа високоговорителя с отвращение. Закопча ризата си, хвърли жаден поглед към Ан и каза:

— Ще продължим по-късно.

Излезе от каютата и затвори вратата.

Ан се сви в ъгъла и по лицето ѝ потекоха сълзи на облекчение; боеше се, че е само временно.

Пабло се качи на мостика и попита ядосано капитана:

— Какво има?

— Спешно повикване по сателитния телефон — каза капитанът и кимна към слушалката.

Пабло поклати глава, сякаш за да прогони алкохолното си опиянение, и взе слушалката. Разговорът наподобяваше по-скоро монолог, тъй като Пабло мълчеше почти през цялото време, а когато говореше, се ограничаваше единствено с „да, сър“. Когато приключи, се обърна към капитана:

— На какво разстояние сме от канала?

Капитанът погледна екрана на навигационната система.

— Малко над шестстотин мили.

Пабло също впери поглед в дигиталната карта и огледа внимателно най-близката брегова ивица.

— Налага се да се отбием в Пуерто Кортес, Хондурас, за да качим боя и друга стока.

— Доставка за имението?

— Не. Неща, които ще ни трябват тук, на борда.

— Но разполагаме с минимален екипаж... хората ми са съвсем малко...

— Тогава нека се постараят и положат всички усилия — каза Пабло, — за да не останат още по-малко.

62.

Пит се съобрази с думите на Чжоу и пое на запад през джунглата. Обмисли възможността да заобиколи и да се опита да открие лодката, с която най-вероятно бе пристигнал Чжоу, но прецени, че тя ще е добре замаскирана, и се отказа. Докато вървеше, се питаше кой е този човек и защо е изпратен да унищожи обогатителните инсталации на Болке. Не че Пит имаше нещо против, той самият би постъпил по същия начин, но подозираше, че в случая става въпрос за търговски отношения, а не за хуманитарни съображения.

Скоро след като Пит и Чжоу се разделиха, слънцето започна да се снишава и джунглата потъна в мрак. Пит крачеше сред облаци комари, които се бяха появили с настъпването на нощта, за да се нахранят от голата му в резултат на изпокъсаните дрехи кожа. Опасно бе да продължава по-нататък, тъй като заобикалящата го гъста растителност изведнъж се бе сляла с мрака. Започна да се блъска в бодливи клони и да се спъва в пънове, които не можеше да види, но нямаше друг избор, освен да продължи.

Кучетата продължаваха да го преследват, бавно и методично. Пит се надяваше преследвачите му да тръгнат след Чжоу, но кучетата следваха именно неговата миризма. От спорадичния им лай съдеше, че са на няколкостотин метра зад него. На всеки няколко минути спираше, за да се ослуша и да прецени местоположението им.

Скоро изгуби всякаква представа за посока. Единственият му ориентир стана лаят на кучетата. Тъй като се страхуваше да не се заблуди и да опише кръг, който да го изправи срещу острите им зъби, той се ослушваше внимателно.

А в нощта джунглата оживя, огласена от необикновен концерт от крясъци, писъци и резове. Пит стискаше заострения клон, в случай че поредният крясък дойде не от птица или жаба, а от ягуар или кайман.

Шумовете му помогнаха да не мисли за това колко е уморен. Без водата и протеиновото блокче, които му бе дал Чжоу, отдавна би припаднал от изтощение, но оскъдната енергия, осигурена му от тях, му даваше сили да продължи. Всяка стъпка му причиняваше болка. Не

бе привикал на толкова горещ и влажен климат, а това само подсилваше умората му. Почувстваше ли се изкушен да седне или полегне, мигом се сецаше за Джордино и останалите затворници и това му даваше нови сили.

Макар че дрехите му бяха изсъхнали, след като бе изплувал от залива, сега отново бяха мокри, но от пот. Пит се молеше да завали дъжд, тъй като знаеше, че това ще му помогне да заблуди преследвачите си. Обикновено дъждовното небе над Панама този път не откликна на молбите му и вместо с тропически порой го възнагради с лек ръмеж.

Пит се подхлъзна в една кална локва, изправи се и седна на един дънер, за да си почине. Тъмнината бе забавила и преследвачите му. Далечният лай му подсказваше, че е запазил преднината си, но не след дълго забеляза светлини от фенерчета да прорязват джунглата.

Изправи се и отново пое през джунглата, блъскан от невидими клони и храсти. Нощта се превърна в безкраен цикъл от влачене, препъване, подхлъзване. А кучешкият лай не спираше.

Пит вече се движеше като зомби — мина през някакви бамбуци, стъпи и... кракът му пропадна. Той се затъркаля по стръмния склон и цопна в потока долу.

Полежа във водата няколко минути, докато тя отмие болката от порязванията и ожулванията. Високо над главата му блещукаха звезди, които осигуряваха оскъдна, но жизненоважна светлина.

Водата щеше да му предостави възможност да избяга от преследвачите си. След като напълни манерката на Чжоу, той закричи по средата на потока. Водата рядко достигаше коленете му, но бе достатъчно дълбока, за да прикрие следите му. Звездното небе улесняваше вървенето, макар той все пак да се подхлъзваше и да падаше. Измина разстояние, което му стори дълго поне няколко километра, макар всъщност да бе извървял едва няколкостотин метра.

Накрая излезе на другия бряг сред гора от капок, гигантски памукови дървета. Видя един по-нисък приведен клон, покатери се на него и си пое дъх.

Джунглата бе притихнала, не се чуваха други шумове освен ромоленето на потока. Вече не чуваше лая на преследващите го кучета и това му вдъхна надежда, че най-после е успял да им се измъкне. Докато си почиваше, осъзна, че бягството му се бе оказало също

толкова изморително в психическо отношение, колкото и във физическо.

Докато се бореше с желанието да заспи, чу шумолене в храстите от другата страна на рекичката. Погледна и видя жълтеникав лъч светлина. Замръзна, когато на другия бряг изскочи голямо куче и задуши земята.

Пит прокле лошия си късмет. Следвайки рекичката, неволно бе объркал посоката и бе вървял срещу преследвачите си.

Немската овчарка не показа с нищо, че го е видяла или е помирисала дирите му. Пит не смееше да помръдне, долепен за дървото. Не смееше да диша дори. Жълтата светлина стана още по-ярка, когато от джунглата излезе мъж с фенерче в ръка и повика кучето. То се обърна, за да последва водача си, но едва след като изръмжа заплашително.

Само на три метра от Пит прозвуча страховит рев, като от лъв, седнал на електрическият стол. Пит едва не падна от клона, но все пак успя да се задържи, а стрелецът насочи фенерчето си към дървото. Лъчът освети косматото кафеникаво черно животно, свило се на един клон малко над Пит — южноамериканска маймуна, наричана кафяв ревач. Тя нададе нов вик, преди да скочи на друг клон и да избяга от светлината.

Пит стоеше, без да помръдне, само на няколко педи от лъча светлина, а кучето лаеше бясно. Фенерчето помръдна наляво, надясно, после се спря право върху Пит. Той скочи от клона и хукна през горичката. Миг по-късно куршумите на преследвача се забиха в дървото.

В джунглата цареше тишина, но само до момента, в който ехото от изстрелите заглъхна. След това цялата околност изригна в писъци и крясъци, нададени от хиляди птици и животни.

Пит тичаше през гъстата джунгла с протегнати напред ръце. Първите лъчи на изгрева вече озаряваха небето, което улесняваше бягството му. А той бягаше ли, бягаше.

Водачът пусна немската овчарка по дирите му, но животното се поколеба при пресичането на рекичката, което даде на Пит допълнителна преднина. Скоро обаче кучето се впусна след него. Неуморният му лай помагаше на Пит да се ориентира за

дистанцията... и да установи, че тя намалява. Макар и уморена от среднощното преследване, овчарката го настигаше.

Пит не разполагаше с енергията, необходима за по-продължителен спринт. Съзнаваше, че не е в състояние да надбяга кучето, но имаше някакъв шанс, ако успееше да го откъсне от водача му. Въпросът бе дали са му останали достатъчно сили, за да се пребори с немската овчарка.

Лаят приближаваше и Пит реши, че е време да се обърне и да се изправи очи в очи с кучето. Осъзна, че е оставил острия клон до дървото. Огледа земята за ново оръжие, не видя един нисък клон и заби лицето си в него. Ударът го събори на земята. Докато лежеше замаян, чу кучето да лае още по-близо. Чу и още нещо. Металическото тракане, от което земята сякаш завибрира.

Движен само от инстинкта си, Пит запълзя напред, заобиколи едно дърво и изкачи малък хълм.

Успя да различи в сумрака влак на... някакви си шест-седем метра. Прогони мисълта, че това е мираж — влакът бе съвсем истински и теглеше вагони, натоварени с корабни контейнери.

Пит забърза към влака, но овчарката, която вече бе стигнала хълма, го забеляза и хукна след него с подновена ярост.

Пит стигна до влака, хвана се за ръба на една полупразна платформа и се набра. В същия миг овчарката скочи и склочи челюсти около десния му крак.

Пит успя да се покатери на платформата, но кучето продължаваше да виси от крака му. Той свали манерката на Чжоу от врата си, замахна и я стовари върху носа му. Кучето изскимтя и го пусна, обаче се съвзе бързо и миг след като тупна на насипа край линията скочи и хукна след влака. Тичаше, зъбеше се, ръмжеше и скачаше, но не успяваше да достигне Пит. А после влакът навлезе в тясна клисура и кучето бе принудено да се откаже. Пит му помахаша за сбогом, а то стоеше и лаеше бясно след отдалечаващия се влак.

Пит запълзя по откритата платформа, сви се до един покрит с ръжда контейнер, затвори очи и потъна в сън.

63.

Бавнодвижещият се товарен влак спря на някаква гара и това събуди нередовния му пътник.

Пит отвори с мъка очи под яркото утринно слънце.

Влакът на панамските железници бе достигнал крайната си дестинация — железопътното депо на пристанищния град Балбоа. Разположен в непосредствена близост до тихоокеанския вход на Панамския канал, само на няколко километра южно от столицата Панама Сити, Балбоа бе ключов транзитен пункт за товарните кораби, които искаха да преминат в Атлантика. Пит скочи от вагона и се оказа заобиколен от същинска стоманена джунгла — навсякъде около него се издигаха планини от разноцветни товарни контейнери.

Той погледна покрай вагоните и видя над релсите да се издига голям кран. Видя и работници, които започваха да подготвят контейнерите за разтоварване.

Тръгна назад по релсите, за да излезе от железопътното депо. Реши, че ако някой от охраната на депо го забележи, вероятно ще го сметне за скитник.

Излезе от депо без проблеми и се озова в район, пълен със стари олющени складове. На следващата пряка забеляза няколко автомобила, паркирани пред ниска постройка. Оказа се долнопробен бар, обслужващ местните докери. Избелялата табела на входа съобщаваше, че името на заведението е El Gato Negro, а сякаш за повече яснота до надписа бе нарисувана разногледа черна котка.

Пит влезе. Подранилите клиенти, кацнали на високите столове край бара, го изгледаха с безразличие. Пит тръгна към бармана и мимоходом се огледа в едно огледало. Видяното едва не го уплаши.

От огледалото го гледаше съсипан от умора измършавял мъж с изподрано окървавено лице, облечен в окъсани, окаляни и също толкова окървавени дрехи. Приличаше на човек, възкръснал от мъртвите.

— El telefono? — попита Пит.

Барманът го изгледа, сякаш е паднал от луната, после посочи ъгъла до тоалетните. Пит се затътри нагам и изпита облекчение, като видя стар телефонен автомат. Макар тези телефони да бяха станали истинска рядкост в Америка, в останалата част на света се радваха на голяма почит и нерядко можеха да бъдат открити на най-невероятни места.

Пит се свързва с англоговореща операторка, която леко се сепна, когато чу молбата му да се свърже с Вашингтон, САЩ, и да проведе разговора за чужда сметка, но не след дълго се разнесе звън. Гласът на Руди Гън подскочи с цяла октава, когато Пит го поздрави с „добър ден“.

— Добре ли сте с Ал?

— Не съвсем — отвърна Пит и му разказа набързо за отвличането на „Аделейд“, за своеобразния трудов лагер в Панама и за бягството си.

— Панама — повтори Гън. — Свързахме се с администрацията на Панамския канал, помолихме ги да потърсят „Аделейд“.

— Промениха името на кораба в открито море. Най-вероятно са използвали и предварително подготвени фалшиви документи. Цеховете и инсталациите на Болке са разположени някъде в зоната на канала, но предполагам, че разполага с добри контакти сред служителите на шлюзовете.

— Болке ли каза?

— Да, Едуард Болке. Възрастен австриец, минен инженер, който ръководи този концлагер. Разбрах, че е крупен играч на пазара на редкоземни елементи.

— Това е една от нишките, които тръгнахме да разплитаме във връзка с вашето изчезване — каза Гън. — Собственик е на кораб на име „Залцбург“, забелязан в непосредствена близост до „Аделейд“ по времето, по което е изчезнал вашият кораб.

— Вероятно е същият кораб, претоварил рудата от „Тасманийска звезда“, преди тя да се появи край бреговете на Чили. Възможно е да е замесен и в трагедията със „Сепия“. Очевидно е въоръжен с някакво микровълново устройство, чието облъчване е смъртоносно.

— Предполагаме, че Болке действа по аналогичен начин и в Мадагаскар — каза Гън. — Ще се свържа с Пентагона и ще поискам да изпратят отряд, който да освободи Ал и останалите. Вероятно ще се

наложи да проведат операцията съвместно с панамските сили за сигурност.

— Чуй ме, Руди, не разполагаме с никакво време — предупреди го Пит и му разказа за срещата си с китайския агент Чжоу и плановете му да вдигне във въздуха целия лагер. Погледна водолазния си часовник „Докса“ и каза: — Разполагаме с по-малко от пет часа да измъкнем Ал и останалите, след което фойерверките ще избухнат.

— Няма много време.

— Свържи се със Сандекър и го помоли за помощ.

— Ще направя всичко възможно. Къде се намираш в момента?

— В бар на име „Черната котка“ близо до железопътния терминал на тихоокеанския бряг.

— Не мърдай оттам. До един час ще изпратя да те вземат.

— Благодаря, Руди.

Пит почувства как натрупаната по време на бягството умора се разсейва и отстъпва място на прилив от енергия, предизвикан от многобройните задачи, с които трябваше да се справи. Най-важната бе да спаси Джордино и останалите затворници. Върна се на бара и барманът му посочи един празен стол. Пит седна и барманът постави пред него чаша, пълна с прозрачна течност, очевидно някакъв силен алкохол. До чашата остави и клещи секачи с дълги дръжки.

Пит посегна към врата си и опипа стоманения нашийник. Беше забравил за него. Погледна бармана, който отвърна на погледа му и кимна:

— Muchas gracias, amigo — каза Пит, взе чашата и я изпи на екс. Беше ром и изгори гърлото му. Пит остави чашата, взе клещите и се усмихна на бармана. — Кой казва, че черните котки носят лош късмет?

64.

— Сигурен ли си, че това е мястото?

Дърк изгледа сестра си с досада.

— След като тук не си правят труда да слагат улични табели, отговорът може да бъде единствено не!

Той заобиколи паркиран до бордюра пикап, натоварен с банани, даде газ и вмъкна взетия под наем автомобил в натоварения трафик. От мига, в който кацнаха на международното летище „Токумен“, близнаците не спряха да кръстосват Панама Сити. Първо се настаниха в хотела си, сетне посетиха централата на брокерската компания на „Хабсбург Индъстрис“. На адреса откриха малък взет под наем офис, който очевидно се използваше много рядко. Собственикът на съседната фурна потвърди предположението им. Дърк и Самър започнаха да мислят, че идването им в Панама е загуба на време, когато им позвъни Руди Гън, за да ги уведоми, че баща им е жив и ги очаква в покрайнините на града.

Минаха покрай табела, която ги приветстваше с добре дошли в Балбоа, и Дърк се увери, че са на прав път. Тръгна подир два големи камиона, за които предположи, че са се запътили към пристанището, после сви в една неасфалтирана пресечка и пред тях изникна входът на пристанището.

След три преки Самър забеляза табелата с черната котка.

Дърк още не бе изключил двигателя, когато Самър изскочи от колата и се втурна в бара, без да обръща внимание на западналия му вид. Едва позна баща си, който седеше на бара, облечен в прокъсаните си дрехи, и нагъваше емпанади^[1]. Той остана не по-малко изненадан от появата на двете си деца.

— Татко, трябва да те заведем в болница! — каза Самър.

Пит поклати глава.

— Няма време. Трябва да се свържем с панамската армия и да освободим Ал и останалите.

Дърк погледна клиентите, които ги зяпаха любопитно, и каза:

— Не можем ли да го обсъдим в колата?

— Разбира се — отвърна Пит, после погледна празната си чаша и чинията с храна. — Имаш ли някакви местни пари?

Дърк отвори портфейла си.

— Доколкото зная, нашите долари се приемат навсякъде в Панама.

Пит издърпа една стотачка от портфейла на сина си, подаде я на бармана, след което му стисна ръката.

— Ей, това са пари, които ми стигат поне за два дни! — каза Дърк, когато излязоха от бара.

Пит му намигна.

— Пиши ги служебен разход.

Преди да потеглят по изровената на коловози улица, Дърк проучи пътната карта.

— Какво се е разбрал Руди с панамците? Кога ще щурмуват комплекса на Болке? — попита Пит.

— Руди си скубе косите от отчаяние — отвърна Самър. — Звъня три пъти, докато идвахме насам. Както вероятно знаеш, след свалянето на Мануел Нориега Панама не разполага с професионална армия. Има няколко паравоенни формирования в рамките на националната им гвардия, които изявяват желание да се включат в съвместната операция с американските части, но едва след като анализират получените доказателства и извършат необходимата подготовка. С други думи, операцията може да започне най-рано след четирийсет и осем часа.

Дърк погледна баща си и попита:

— Смяташ, че Ал и останалите ще бъдат изложени на риск по-рано от това?

Пит им разказа за срещата си с Чжоу.

— Избухнат ли зарядите, очаквам хората на Болке да избият всички пленници и да скрият труповете им в джунглата. Разполагаме ли с американски части, които биха могли да действат самостоятелно?

— Най-добрата ни опция са специалните части към Южното командване — отвърна Дърк. — Те са вдигнати по тревога, но ще им трябват поне десет часа, докато пристигнат и се подготвят за атаката. Според Руди единственото американско военно присъствие в района е наш боен кораб в Тихия океан. Вече се е насочил към канала.

Дърк спря пред голяма сграда с богато украсена фасада, от която се разкриваше панорамен изглед към пристанището. Табелката,

поставена наред грижливо поддържана градинка пред входа, уведомяваше посетителите, че тук се помещава администрацията на Панамския канал.

— Администрацията на канала отговаря за сигурността както на самия канал, така и на така наречената Зона на Панамския канал — каза Самър. — Според Руди те са единствената ни надежда за бърза намеса.

Служителката на рецепцията ги заведе в приемната на директора по сигурността, спокоен, самоуверен, излъчващ достойнство мъж — казваше се Мадрид и имаше тънки мустачки.

Мадрид огледа внимателно Пит и каза:

— Бях уведомен, че посещението ви е от изключителна важност и спешност. Вашият вицепрезидент умее да убеждава събеседниците си. — Явно все още бе шокиран от факта, че вицепрезидентът на Съединените щати му е телефонира лично.

— Залогът е животът на десетки хора, освен това не разполагаме с време — отвърна Пит.

— Ще повикам медицинска сестра и ще ви осигуря нови дрехи, докато разговаряме.

Мадрид ги покани в кабинета си. Едната стена на голямата стая бе заета от огромна карта на Панамския канал. На масата седеше мъж с камуфлажна униформа и изучаваше купчина сателитни снимки.

— Позволете да ви представя командир Алварес. Той ще ръководи спасителната операция.

Пит описа накратко отвличането на „Аделейд“ и случващото се в замаскирания сред джунглата комплекс на Болке.

— Направихме справка за придвижванията на корабите на „Хабсбург“ и открихме някои странности — каза Мадрид.

— Корабите им влизат от единия край на канала — каза Пит, — но не излизат от другия.

— Именно.

— Доставят купена или крадена руда, обработват я в джунглата и изнасят рафинирания продукт.

Мадрид кимна угрижено.

— Преминаването на корабите през канала се контролира изключително строго. Вероятно са подкупили както някои от нашите

лоцмани, така и служители по шлюзовете, в противен случай подобни странни курсове биха привлекли внимание.

— Дейността им генерира сериозни печалби — обясни Пит. — Могат да си позволят да плащат големи подкупи.

— Можете ли да ни покажете къде точно се намира този лагер? — попита Алварес.

Пит отиде до картата и проследи железопътната линия, която следваше канала по цялото му протежение, към източния ѝ край.

— Мога само да предполагам, но като че ли се качих на влак някъде в този район — каза той и посочи отдалечен участък от езерото Гатун, разположен на петдесетина километра от Панама Сити. — Лагерът би трябвало да се намира между жп линията и канала.

Алварес отвори папката си и извади няколко цветни снимки, направени от въздуха.

— Приблизителният район би трябвало да е това — каза той и огледа внимателно снимките, преди да ги подаде на останалите.

Снимките показваха гъстата джунгла, покриваща бреговете на езерото Гатун. На някои се виждаше железопътната линия, прорязваща тропическата гора, но нямаше и следа от миннообогатителните съоръжения на Болке. Прегледаха повече от четирийсет снимки и на лицето на Мадрид се появи сянка на съмнение.

— Момент — каза Самър. — Дайте ми тази снимка.

Дърк ѝ я подаде и тя я сложи до друга от снимките, наредени на масата.

— Погледнете джунглата на тези две снимки.

Четиримата погледнаха, но видяха единствено безкрайна зеленина.

А после Пит плъзна третата снимка до първите две и каза:

— Цветът! Цветът се променя!

— Именно — отвърна Самър и посочи друга снимка. — Районите, в които джунглата изглежда посивяла, са много ясно очертани и имат правилни форми.

— Да, виждам — съгласи се Мадрид.

— Над целия комплекс са опънати маскировъчни мрежи — каза Пит. — Те са избелели с годините и цветът им вече не съответства на заобикалящата ги джунгла.

Алварес подреди нещо като пъзел от няколко последователни снимки и получи ясно очертан полуостров, врязал се във водите на Гатун. Взе маркер и отбеляза обезцветените райони. Получи се голям правоъгълник и няколко по-малки квадратчета.

— Големият правоъгълник съответства на кея и залива — обясни Пит. — Входът му е скрит от изкуствени мангрови дървета, които се отместват встрани, за да може корабът да влезе.

— А останалите квадратчета? — попита Самър.

— Останалите сгради в комплекса — каза Пит, взе маркера на Алварес и отбеляза резиденцията на Болке, трошачката, бараките на пленниците и цеховете за рафиниране. Описа охраната на комплекса, без да пропусне нито една подробност.

— Колко са затворниците? — попита Мадрид.

— Около осемдесет.

— Невероятно! Същински робски лагер под носа ни! — възкликна Мадрид и се обърна към Алварес: — Разбра ли къде е?

— Да. Ето тук. — Алварес посочи полуострова на голямата карта на стената и отбеляза мястото с карфичка.

— Определено попада в зоната под наша юрисдикция. Как предлагаш да протече операцията?

— Не разполагаме с много време и това ни принуждава да атакуваме откъм езерото. Ще докараме „Колета“ от Мирафлорес. Тя ще играе ролята на флагман, където ще разположим щаба, а ще атакуваме с три малки патрулни лодки. — Алварес посочи снимките с бележките на Пит и продължи: — Ако успеем да минем през тази барикада, ще пратим една лодка в залива, а останалите две — от другата страна на полуострова. След като обезопасим периметъра, „Колета“ ще акостира край кея и ще евакуира затворниците.

— Заеми се незабавно с подготовката — нареди Мадрид. — Ще се срещнем на борда на „Колета“ след два часа и ще инструктираме екипа на път за мястото.

— Да, сър — отвърна Алварес, стана и бързо излезе.

— А вие сте добре дошли на борда на „Колета“ по време на операцията — обърна се Мадрид към Пит и децата му. — Стига да желаете.

— Непременно ще дойдем — отвърна Пит. — Оставих там ранен приятел.

— Разбирам. Що се отнася до „Залцбург“, удовлетворих молбата на вашия вицепрезидент и усилих охраната на шлюзовете между езерото Гатун и Атлантическия океан. Ако корабът се насочи към канала, ще го превземем на абордаж.

Пит сви рамене.

— Предполагам, че пленяването на този кораб ще даде отговор на много въпроси.

Самър разбра, че баща ѝ не разполага с цялата информация относно „Залцбург“, и попита:

— Татко, Руди не ти ли каза за вашата приятелка Ан Бенет?

Пит поклати глава.

— Изчезнала е преди седмица, приблизително по същото време, когато е бил откраднат някакъв двигател, конструиран в научно-техническата лаборатория на военноморските сили.

— „Морска стрела“ — промърмори Пит.

— Руди смята, че Ан е била отвлечена заедно с двигателя. Двамата с Хирам откриха шифрован имейл, който тя е изпратила до теб посредством сайта на НАМПД. От него съдим, че е била в Кентъки.

— Значи е още жива.

— Така смята и Руди. Според съобщението двигателят е бил скрит на камион, превозващ бали сено. Руди предполага, че не са тръгнали на изток, а са го натоварили на кораб, който се е спуснал по Мисисипи. Хирам пък откри запис от охранителните камери на моста „Хорас Уилкинсън“ в Батън Руж, на който се вижда баржа с камион, натоварен с бали сено.

— Не ми звучи много убедително.

— По същото време един от корабите на Болке — „Залцбург“, е бил в Ню Орлиънс и е напуснал пристанището ден по-късно.

— „Залцбург“ — каза Пит. — Значи Болке е стоял зад кражбите, свързани с „Морска стрела“, от самото начало!

— Но какво смята да прави с двигателя? — попита Самър.

Пит се замисли за срещата си с Чжоу и отговорът мигом изскочи в главата му.

— Бизнес — отвърна той. — Възнамерява да го продаде на китайците, вероятно като част от сделка, свързана с общите им

интереси в областта на редкоземните елементи. — Погледна Самър. — Кога „Залцбург“ е напуснал Ню Орлиънс?

— Преди четири дни.

— Сателитните снимки показват кораба на път към делтата на Мисисипи — каза Дърк.

— Защо бреговата охрана не е тръгнала по следите му и не го е задържала?

— Щяха да го направят — отвърна Дърк, — ако „Залцбург“ не беше изчезнал.

[1] Типични за латиноамериканската кухня големи пелмени с месо, картофи, чушки, лук, маслини и лют сос. — Б.пр. ↑

65.

В непосредствена близост до сградата, в която бе разположена администрацията на Панамския канал, бе хвърлил котва стар покрит с ръжда товарен кораб за превоз на зърно. Корабът плаваше под флага на Гуам, макар че властите на тази островна държавица, всъщност самоуправляващо се владение на САЩ, биха останали искрено изненадани, ако научеха този факт. „Санта Рита“ не само никога не се бе регистрирал в Гаум, но и никога не бе превозил дори едно зрънце зърно.

Корабът всъщност бе на китайското Министерство на държавната сигурност. Първоначално бе спуснат на вода като шпионски кораб, който да държи под око Тайванския пролив, а сетне бе пренасял ракети за Иран, скрити в силозите за зърно. Когато Чжоу се качи на „Санта Рита“ край бреговете на Коста Рика, тя отдавна бе излязла в пенсия и изпълняваше много по-обикновени задачи — в момента например превозваше мексикански лекарства за Шанхай.

Умореният агент, завърнал се преди броени часове от нощния си набег в комплекса на Болке, си почиваше на мостика. Телефонът му иззвъня, той погледна номера и на обикновено невъзмутимото му лице се изписа изненада.

— Чжоу, обажда се Едуард Болке. Трябва да те информирам, че в плановете ни ще настъпят известни промени по отношение на часа на срещата.

— Очаквам прехвърлянето да бъде извършено в рамките на един час.

— Ще се забавим малко от съображения за сигурност, но няма място за тревога. Доставка е в сигурни ръце. Налага се обаче да отложим предаването ѝ с шест часа.

Чжоу замълча. Експлозивите му щяха да взривят лагера на Болке след приблизително четири часа. Беше нагласил часовниковите механизми така, че да се задействат час след като получи двигателя и чертежите на „Морска стрела“. Сега възникваше опасност цялата сделка да се провали.

— Това е неприемливо — спокойно каза той. — Имам много строг график и трябва да се придържам към него.

— Приеми моите извинения, но разбираш каква деликатна игра играем. Корабът ми приближава шлюзовете край езерото Гатун и ще трябва да измине цялата дължина на канала. Ако желаяш, можеш да влезеш в канала от другия край. Ако тръгнеш на север покрай шлюзовете „Мирафлорес“, ще можем да направим доставката в езерото Мирафлорес. Това ще съкрати времето за доставка с час или два. Мога да позвъня и да ти уредя незабавно преминаване през шлюзовете.

Последното, което искаше Чжоу, бе да се озове в капан по средата на Панамския канал. Но ако това бе единственият начин да се сдобие с тайните на „Морска стрела“, трябваше да го приеме. С малко повече късмет, Болке щеше да разбере, че нелегалното му предприятие се е превърнало в руини, едва след като Чжоу се сдобиеше с американската технология.

— Добре — съгласи се Чжоу. — Направете нужното и ще поемем към езерото Мирафлорес. Моля, уведомете вашия кораб да се придвижи с максимална скорост, тъй като ще пристигнем преди него.

Затвори телефона и впери поглед през прозореца на мостика. Имаше чувството, че танцува по ръба на бръснач.

66.

В Баия Лимон, залива, в чиято южна част бе разположен атлантическият вход към Панамския канал, бяха хвърлили котва над четирийсет кораба. Морският трафик във водите в тази част на Панама бе толкова оживен, че събралите се кораби приличаха на пчели, жужащи около кошера си. Всеки от тях чакаше реда си да бъде преведен от Атлантическия в Тихия океан през шлюзовете на Панамския канал. Един пристигнал току-що малък контейнеровоз изпревари дългата опашка от товарни кораби, танкери и други контейнеровози и се нареди най-отпред.

Вековният Панамски канал, известен и с прозвището си Големия ров, поемаше повече кораби от когато и да било, но не след дълго капацитетът му щеше да достигне своя предел. Панама извършваше мащабно разширяване и модернизиране на канала, като увеличаваше пропускателната му способност с помощта на два нови шлюза, които да поемат и най-големите контейнеровози. Колкото и скъпо да струваше преминаването през Панамския канал, то спестяваше хиляди мили, тъй като алтернативният маршрут означаваше да се заобиколи нос Хорн.

Капитаните на корабите, хвърлили котва в Баия Лимон, следяха с поглед преминаващия край тях контейнеровоз. Много добре знаеха, че за да изпревариш опашката, трябва да платиш много, много солидна премия.

Контейнеровозът намали и към него се приближи катер, от който на борда на по-големия кораб се качиха служител на администрацията на канала и лоцман. Капитанът на кораба ги придружи до мостика, където предаде щурвала на лоцмана — задължително изискване за всички кораби, които минаваха през канала. Чиновникът от администрацията на канала потвърди тонажа и размерите на кораба, въз основа на които щеше да бъде определена таксата за преминаване, после каза на капитана:

— Товарителницата, ако обичате.

Прегледа документа и краткият списък от превозвани стоки веднага му направи впечатление.

— Повечето ви контейнери са празни, така ли?

— Да, караме ги към Балбоа — отвърна капитанът.

— Забелязах, че ватерлинията ви е доста високо — каза чиновникът и изчисли таксата, като не пропусна надбавката за експресно преминаване. — Ще ви изпратим сметката. — Обърна се към лоцмана: — „Портобело“ е готов за преминаване. — След което напусна мостика и се качи в лоцманския катер, който се понесе към следващия в опашката.

Лоцманът насочи „Портобело“ към дългия канал, водещ към езерото Гатун, или с други думи, към атлантическия вход в Панамския канал. Шлюзовете представляваха два успоредно разположени комплекса от по три последователни камери, които издигаха корабите на двайсет и шест метра над морското равнище, преди да навлязат в самото езеро.

Погледнат отгоре, Панамският канал прилича на сватбена торта, потекла във всички посоки. Най-високата му точка е в средата, голямото изкуствено езеро Гатун. Самото езеро в двата си края се разлива каскадно на три нива. По някаква странна приумица на географията сладката вода от езерото се стича към Атлантическия океан на север и към Тихия на юг. Издигнатото над морското равнище езеро позволява шлюзовете да се пълнят и изпразват с помощта на гравитацията и да издигат нагоре или да свалят надолу корабите в зависимост от посоката, в която пътуват.

Тортата, на която може да бъде оприличен Панамският канал обаче не се е разтекла равномерно във всички посоки. Причината за това са раздалечените един от друг шлюзове на тихоокеанския вход. Докато трите шлюза откъм атлантическата страна на Гатун са разположени непосредствено един след друг, тези откъм Тихия океан са доста раздалечени. Близко до самото езеро се намира шлюзът „Педро Мигел“, а на два километра от него са двойните шлюзове „Мирафлорес“. На един кораб обикновено му трябват около осем часа, за да измине осемдесетте километра, които разделят единия океан от другия.

Лоцманът насочи „Портобело“ към първия шлюз на Гатун и спря непосредствено пред огромните му отворени врати. Работниците

вързаха за кнехтовете на носа здрави стоманени въжета — другите им краища бяха закачени за малки локомотиви, наричани мулета, които се движеха по двата края на шлюза. По знак, даден от лоцмана, мулетата задърпаха бавно-бавно кораба към шлюза и го задържаха на място, докато вратите се затворят зад него. След като шлюзът бе затворен, в него се изля толкова вода, колкото бе необходима, за да издигне кораба на девет метра.

Край шлюзовете патрулираше въоръжена охрана — обичайна гледка по протежение на целия канал.

Щом нивото на водата се изравни с това в следващия шлюз, предните врати се отвориха и мулетата издърпаха кораба напред. Процесът се повтори още два пъти, докато „Портобело“ най-сетне не излезе от последния шлюз и не навлезе в езерото Гатун при надморска височина двайсет и шест метра повече, отколкото в началото на канала. Когато излязоха от шлюзовете, лоцманът нареди на механиците в машинното да увеличат скоростта.

— Отменям последната заповед — каза капитанът. — Стоп машини.

Лоцманът почервеня.

— Аз командвам кораба, докато е в канала! — извика той, но омекна, когато видя кой влиза на мостика. Обърна се и поздрави Пабло: — Пабло! Този кораб много ми прилича на „Залцбург“! Кога влязохте в бизнеса с контейнери?

— Преди трийсет и шест часа — отвърна Пабло. — Оттук поемаме ние.

— Разбира се, разбира се — съгласи се лоцманът, забелязал чантата в ръцете на Пабло, в която освен обичайния подкуп имаше и бутилка „Чивас Регал“.

— Получаваш бонус от хиляда долара — каза Пабло, докато му подаваше чантата. — Но никога повече не споменавай името „Залцбург“.

— Както кажеш. Охраната на шлюзовете се оглеждаше за вас, но предполагам, че сте успели да ги заблудите. До следващия път!

Екипажът на кораба спусна на вода малка гумена лодка, която отведе лоцмана до брега, където той щеше да спре такси и да се отбие в най-близкия бар. След като лодката се върна, дегизираният „Залцбург“ потегли отново.

— Сигурен ли си, че можем да му имаме доверие? — попита капитанът.

Пабло кимна.

— Да. Освен това ще приключим сделката още преди да е преполовил бутилката уиски.

Пабло изпита облекчение. От момента, в който Болке му бе позвънил преди два дни, за да го предупреди, че американците издирват „Залцбург“, бе изпитвал страх при всяко повикване по радиостанцията и при всяко разминаване с друг кораб. Но трескавото преобразяване на „Залцбург“ в „Портобело“, подпомогнато и от преобоядисването на мостика и комина, както и от големия брой празни контейнери на борда, беше заблудило администрацията на Панамския канал. А това означаваше едно нещо.

Бяха свободни. Бяха си у дома.

67.

Капитанът на „Колета“ бе надул сирената и патрулният кораб пореше водите на Панамския канал, заобикаляйки останалите кораби (чиято скорост бездруго бе ограничена от правилата за преминаване), сякаш бяха спрели на място. Построеният в Италия „Колета“ бе дълъг четирийсет метра и внушаваше респект с оръдейната кула с двайсетмилиметрово оръдие, разположена на носа.

Трийсетимата въоръжени командоси се бяха натъпкали в тясната каюткомпания, разположена под палубата, за да получат последни инструкции от Алварес. Бяха добре обучени, бяха участвали в множество международни военни учения, по време на които бяха разигравали различни варианти за защита на Панамския канал. Пит се опита да охлади очевидния им ентузиазъм от възложената им мисия, като подчерта, че силите на Болке не са за подценяване.

Той обаче също бе нетърпелив. След като си взе душ и медицинската сестра превърза раните му, Пит облече взета назаем камуфлажна униформа и сега изгаряше от нетърпение да влезе в пленническия лагер на Болке и да освободи Джордино. Да атакуват посред бял ден обаче бе рисковано, а и много неща зависеха от мимолетната му среща с Чжоу. Пит се надяваше, че инстинктите му не са го подвели.

Алварес му подаде кобур с автоматичен пистолет „Зиг Зауер Р228“.

— Знаеш ли как да го използваш?

Пит кимна.

— Ще пристигнем в зоната за атака след десет минути. Ще поведе първата лодка към залива. Ще обезопасим кея, ще извадим от строя електрогенератора и ще освободим затворниците. Екипът от втората лодка ще дебаркира на полуострова и ще обезопаси резиденцията. Надяваме се и Болке да е вътре. Третата лодка ще остане в резерв. Можеш да се качиш в нея, но те съветвам да останеш само наблюдател.

— Ще помогна с каквото мога. Успех, Алварес!

Пит се огледа за Дърк и Самър, но не ги видя. Чу как двигателят на патрулния кораб забавя оборотите и последва останалите на палубата.

„Колета“ бе следвала транзитния маршрут през канала покрай източния бряг на остров Баро Колорадо, голям природен резерват, разположен насред езерото Гатун. Тесният канал бе маркиран със светлинна сигнализация и големи табели, които да предпазят корабите от плитчините. „Колета“ обаче газеше плитко, така че капитанът ѝ не изпитваше подобни притеснения. Патрулният кораб се насочи на изток и след около миля приближи тесен полуостров, покрит с гъста растителност.

Спуснаха три надуваеми лодки, в които се качиха по десетима командоси. Пит се качи в третата и видя, че е доста претоварена. Настани се между двама невъоръжени командоси, чиито шапки бяха спуснати ниско над лицата им, и каза:

— Малко място за вашия старец?

Дърк вдигна глава и го изгледа изпод периферията на шапката си.

— Искаме да помогнем.

— По-добре да бяхте останали на катера — отвърна Пит и подаде пистолета на Дърк. — Пази сестра си.

— Не се притеснявай за нас — обади се Самър, която седеше от другата му страна.

Първата лодка пое към залива, а втората и третата свиха надясно към малка закътана скала.

Не бяха изминали и пет минути, когато целият план на операцията отиде по дяволите.

Във водата бяха закотвени шамандури с датчици за движение и видеокамери, които бяха регистрирали приближаването на лодките, и из целия полуостров прозвучаха аларми. Част от охраната на Болке се насочи към кея, други прибраха затворниците в бараките им, а останалите се качиха на покрива на резиденцията.

Лодка №1 с Алварес на борда пое първия удар — щом заобиколи фалшивата мангрова преграда и доближи кея, я посрещна мощен залп. Алварес и хората му отвърнаха смело на огъня и успяха да ликвидират неколцина стрелци, преди да бъдат обстреляни с ръчни гранатомети. Една от гранатите улучи лодката в кърмата. Двама командоси загинаха мигновено, а останалите се озоваха във водата.

Така екипажите на лодки № 2 и 3 бяха предупредени и подготвени за огъня, който хората на Болке откриха по тях от покрива на скритата му сред джунглата резиденция. Втората лодка бе по-близо до брега и съответно пострада по-силно от обстрела. Екипажът ѝ даде няколко ранени, докато маневрираше и отвърщаше на огъня. Кормчията успя да стигне до брега, където командосите намериха укритие под ниските скали, но бяха блокирани там от стрелците от покрива.

— Завий надясно! — извика Пит на кормчията на третата лодка в мига, в който избухна престрелката.

Бе предвидил опасната ситуация, в която се бе озовала лодка №2, и искаше да излезе извън обсега на стрелците от покрива. Кормчията даде газ и завъртя щурвала. За малко да се измъкнат невредими, благодарение и на водача на екипа, едър мъжага на име Хорхе, който организира ответен огън, но за жалост след секунди бе прострелян два пъти в корема.

Пит забеляза уплашените погледи на останалите командоси — явно никой от тях не бе участвал в истинско сражение — и мигом пое командването.

— Трябва да потиснем огъня от покрива и да дадем възможност на хората от втората лодка да се измъкнат от плажа. След мен към къщата!

И щом килът им застърга дъното, скочи във водата и хукна към джунглата. Вдъхновени от тази проява на кураж, командосите се втурнаха подире му.

— Ще остана тук и ще се погрижа за Хорхе — каза Самър на Дърк, докато отваряше комплекта за първа помощ. — Помогни на татко.

Дърк кимна, свали предпазителя на пистолета, скочи от лодката и бързо настигна останалите, които си проправяха път през джунглата.

Пит спря малко преди да излязат на поляната около резиденцията на Болке, огледа постройката и забеляза външната стълба, която водеше към покрива. Обърна се към младичкия командос, който бе приклепнал до него, и го попита:

— Имате ли гранати?

— Само димни.

— Дай каквото имате.

След като събра четири димни гранати, Пит нареди:

— Щом ви дам сигнал, започнете да обстрелвате покрива, за да ми осигурите прикритие. Ще се кача по стълбите и ще метна гранатите на покрива. Притичайте бързо и ликвидирайте стрелците.

Пристъпи по-близо до къщата и извика:

— Огън!

Джунглата прокънтя от стрелбата, насочена към покрива на къщата. В мига, в който надзирателите се снишиха и затърсиха прикритие, Пит хукна към резиденцията на Болке. Докато тичаше към нея, забеляза, че стрелците на покрива нямат видимост към портика на централния вход, затова свърна натам. Намираше се на няколко крачки от стъпалата, когато входната врата рязко се отвори и от нея изскочиха двама пазачи. След миг се появи и Болке. Тримата видяха Пит и замръзнаха.

Болке облещи очи от изненада. Гласът му обаче прозвуча твърдо и уверено:

— Убийте го!

68.

Телохранителите на Болке насочиха автоматите си към Пит. Той обаче ги изпревари — издърпа шплента на гранатата и я хвърли на стъпалата в краката на Болке.

Пазачите грабнаха Болке и го преметнаха през перилата. Единият телохранител скочи след него, но другият се поколеба. Бе чул гранатата да съска и бе видял първите струйки дим. Осъзнал, че това не е експлозив, той я изрита от стъпалата и над полянката изригна гъст облак сивкав дим. После се обърна към Пит, който стоеше само на няколко метра от него, и вдигна автомата си. Преди обаче да успее да натисне спусъка, на гърдите му цъфнаха две червени петна и той се олюля — и рухна на стъпалата.

Пит се обърна и видя Дърк приклепнал на тревата с пистолет в протегнатите си ръце. Синът му скочи и хукна към къщата, а миг покъсно дъжд от куршуми се заби в земята зад него.

— Благодаря — каза Пит.

Дърк се усмихна.

— Димът е чудесен ориентир.

Пит посочи стъпалата пред входа и викна:

— Болке!

Дърк тръгна първи, а Пит го последва. Качиха се на верандата, но Болке и другият телохранител вече бяха изчезнали в джунглата. Пит поведе сина си по страничната стълба, спря на метър-два под стряхата, метна горе останалите гранати и след малко гъсти облаци дим покриха покрива. Стрелбата спря и командосите от третата лодка изскочиха от джунглата и се втурнаха към къщата. Колегите им от втората лодка също се измъкнаха от брега и се включиха в атаката. С общи усилия бързо неутрализираха съпротивата на надзирателите.

Щом резиденцията на Болке потъна в тишина, успяха ясно да чуят престрелката в района на кея.

— Някакви новини от Алварес? — попита Пит, когато командосите се събраха на покрива.

— Не отговаря — каза водачът на екипа от втората лодка. — Предлагам да тръгнем към кея.

— Ще ви покажа пътя — каза Пит.

Оставиха малък контингент, който да провери помещенията в къщата, а останалите последваха Пит по пътеката, по която бе поел и Болке. Когато стигнаха на кея, забелязаха шестима надзиратели, заели различни позиции край дока, да стрелят във водата. Помагаха им двама въоръжени членове на екипажа, похитил „Аделейд“, които стреляха от носа на кораба.

Командосите откриха огън и трима от надзирателите рухнаха на земята. Останалите отстъпиха в джунглата. Моряците на борда на кораба обаче удържаха позицията си и отвърщаха на огъня. След продължителна престрелка по-добре обучените командоси все пак надделяха.

Сред гърмежите Пит долови шума на форсиращ двигател. Обърна се и видя малка лодка да излиза от тесния залив. До кормчията зърна беловласия Болке.

Обърна се към командира на втората лодка, който бе коленичил зад едно каучуково дърво и презареждаше автомата си.

— Болке бяга с една малка лодка. Обади се на Мадрид и „Колета“ да ги пресрещне и да ги залови.

Командосът кимна, щракна пълнителя, включи радиостанцията и се свърза с патрулния кораб.

Когато командосът се свърза с него, Мадрид стоеше на палубата на „Колета“ и наблюдаваше с бинокъла малък контейнеровоз, който като че ли приближаваше към тях. Обърна се, видя лодката на Болке да излиза от залива и нареди:

— Оръдейна кула, готови за предупредителен изстрел към приближаващата се лодка... Огън!

Стрелецът на двайсетмилиметровото оръдие изпрати предупредителен изстрел и вдигна фонтан от вода пред носа на лодката. Тя намали скорост, но не промени курса си. Цялото внимание на Мадрид бе насочено към лодката на Болке, затова той не обърна никакво внимание на контейнеровоза, който се приближаваше откъм кърмата.

— Готови за изстрел по двигателя на лодката! Огън!

Артилеристът се прицели, но преди да успее да стреля, падна на палубата и замаха с ръце, сякаш бе нападнат от цял рояк пчели. Запищя, претърколи се до релинга и скочи във водите на езерото с надеждата те да облекчат болката му.

В следващия миг Мадрид, който стоеше на мостика, почувства как кожата му пламва и го изгаря неописуема болка. Заподскача пред щурвала. Не бе в състояние да докосне нито един от уредите за управление. Крещеше вече от болка, когато погледна през прозореца и видя, че контейнеровозът се е насочил право към тях.

Носът на контейнеровоза се заби в „Колета“ с ниска скорост, а несравнимо по-голямата му маса с лекота премаза корпуса на патрулния кораб и трюмът му бързо започна да се пълни с вода. Само след секунди кърмата му изскочи над водата и той бързо потъна.

Междувременно лодката на Болке стигна до контейнеровоза, той се качи на палубата и забърза към мостика. Там завари Пабло, който се любуваше на модифицираната система за борба с безредиците, монтирана на носа.

— Както виждам, пристигнахме в най-подходящия момент — каза Пабло.

— Те... нападнаха... предприятието... — каза Болке задъхано.

— Кои?

— Един от затворниците... избяга вчера...

— Значи са хора на администрацията на канала. Корабът беше техен. Сигурен съм, че Йохансон ще ги посрещне на брега както подобава.

— Не. Йохансон е мъртъв. Уби го затворникът, който избяга.

— Знаят ли за сделката?

Болке поклати глава.

— С петстотин милиона долара ще си построите цял куп нови предприятия — каза Пабло.

— Чертежите и двигателят на борда ли са? — попита Болке, докато оглеждаше променения на вид „Залцбург“.

— Да.

— Китайците ни чакат в езерото Мирафлорес.

Пабло го погледна като дете, което очаква подарък за рождения си ден.

— Тогава не виждам причина да отлагаме мига, в който ще получим парите си — каза той, нареди на капитана да поеме към основния канал и „Залцбург“ се понесе към езерото Мирафлорес.

69.

Атаката на командосите даде възможност на Алварес и останалите бойци от екипа му, разпръснати из целия залив или приклекли зад стълбовете, поддържащи кея, да излязат от укритията си. Ръководителят на операцията изглеждаше в ужасно състояние, но бързо се отърси от шока, причинен от загубата на половината от хората му, и пое командването на обединените екипи от трите лодки.

Посочи широката пътека, която тръгваше от единия край на кея и лъкатушеше в джунглата, и попита:

— Пленниците там ли са?

— Да — отвърна Пит. — Пътеката води до трошачката. Бараките на затворниците са зад нея.

Алварес раздели хората си на две групи и тръгна по пътеката пръв. Пит и Дърк го последваха. Движеха се внимателно, оглеждаха се за евентуална засада, но така и не забелязаха нито един от оцелелите надзиратели. Когато наближиха трошачката, разположена под отворена от едната страна сграда, наподобяваща навес с висок покрив, пътеката се разшири. Алварес прати трима души да заобиколят трошачката и да потърсят страничен подход, но те така и не успяха да направят повече от няколко крачки.

Обстреляха ги от всяка врата и всеки прозорец. Оцелелите надзиратели, десетина на брой, се бяха събрали в трошачката, за да дадат последен отпор, а и с надеждата впоследствие да преминат в контраатака. В резултат на изненадващия обстрел пострадаха почти половината от хората на Алварес.

Самият Алварес бе улучен в крака и Пит го завлече на сигурно място зад едно дърво. Командирът бързо повика подкреплението, което ги бе следвало по фланга. Командосите откриха ответен огън, което им позволи да евакуират ранените си в джунглата, но ситуацията като цяло се оказваше патова. Алварес направи опит да се свърже с „Колета“, и да поиска помощ, но в отговор на всичките си повиквания получи само пращане в радиостанцията.

— Никой не отговаря — каза той на Пит. — Не получим ли подкрепление, ще сме принудени да отстъпим.

— Не и без затворниците — отвърна Пит и взе автомата на един ранен командос, изпаднал в безсъзнание. — Отклонете вниманието им. Аз ще се опитам да заобиколя откъм бараките. — И махна на Дърк да го последва.

Тръгнаха през джунглата, описвайки широк кръг около трошачката, за да излязат откъм задната ѝ страна. Скриха се зад един кедър и огледаха трошачката, както и разположените зад нея бараки на пленниците.

Сградата, в която се намираше трошачката, се издигаше насред широка поляна, което позволяваше на стрелците, укрили се в нея, да контролират подстъпите. Пит забеляза неколцина затворници да надничат през единствения портал в опит да проследят развоя на битката.

Видя и една количка на тревата, горе-долу на половината разстояние между тяхната позиция и портала.

— Ще се скрия зад количката. Ако не ме забележат, ще успея да стигна до портала.

Дърк прецени разстоянието между тях и трошачката.

— Едва ли ще мога да те прикривам оттук. Идвам с теб.

И преди Пит да успее да възрази, Дърк хукна към количката. Пит го последва, макар и доста по-бавно.

Един от стрелците на втория етаж откри огън. Куршумите му се забиха в пръстта около количката, но Дърк вече бе приклепнал зад нея. Пит, който изоставаше на няколко крачки от сина си, се хвърли напред и се блъсна в него. Около тях продължаваха да летят куршуми.

Дърк насочи пистолета си и стреля два пъти, но така само привлече повече стрелци и куршумите им затракаха по стената на количката.

— Не успяхме да се промъкнем незабелязано, както се надявах — каза Пит.

— Разположили са се добре — отвърна Дърк, надзърна над количката, стреля два пъти и отново приклепна. — На втория етаж има човек с гранатомет.

Пит стисна здраво автомата си и изпрати кратък откос към отворения прозорец. Куршумите натрошиха рамките и пръснаха

стъклата на парчета. Когато прекрати стрелбата, Пит видя един от надзирателите да излиза от сенките с дълга масленозелена тръба на рамо. Добре съзнаваше, че един точен изстрел с гранатомета ще изпари и количката, и тях.

Надигна се, насочи автомата и тъкмо се канеше да натисне спусъка, когато прозвуча оглушителна експлозия. Стрелбата спря и всички впериха погледи в черните валма дим, които се издигнаха някъде зад бараките на затворниците.

Пит погледна часовника си и се усмихна. Експлозивите, заложи от Чжоу, започваха да избухват.

— Закъсна с десет минути — промърмори Пит.

След секунда трошачката се превърна в огнено кълбо. Избухнаха още пет или шест експлозии, които изравниха със земята обогатителните инсталации. Над джунглата се издигнаха пламъци и дим, свидетелства за методичното унищожаване на тайното предприятие за преработка на руда на Болке. Чжоу бе пощадил единствено бараките на затворниците, резиденцията на Болке и лабораторията, в която бяха намерили убежище неколцина минни инженери и специалисти.

В резултат на взрива огромният цилиндър полетя във въздуха, проби едната стена и се затъркаля към джунглата. Повечето надзиратели, заели позиции вътре, загинаха на място, но някои бяха изхвърлени през прозорците от взривната вълна и паднаха на поляната. Командосите ги обезвредиха моментално.

Пит и синът му затичаха към бараките на затворниците. Пит простреля катинара на входната врата и я изрита. Тя се отвори и пленниците заизскачаха навън.

— Боже, колко се радвам да те видя! — каза Плъград.

Магуайър и останалите също се скупчиха около него, за да го поздравят и да му благодарят. Пит обаче ги разбута и започна да брои излизащите пленници, като се оглеждаше трескаво за Ал. Но Ал го нямаше.

Пит влезе в столовата и спалното помещение, обзет от мрачно предчувствие. И двете бяха празни. Обърна се към вратата и видя хамак, опънат между две от скарите на откритата кухня. В хамака лежеше Джордино, абсолютно неподвижен. Със свито от ужас сърце

Пит пристъпи към него и в този миг от гърлото на Джордино се разнесе познатият му гръмогласен смях.

Пит също се засмя и го подкани:

— Хайде, ставай вече!

Джордино го изгледа и каза:

— Бързо се върна.

— Сигурен бях, че ще ме дочакаш.

Джордино се прозя и се надигна.

— Страхотни фойерверки. Пипнахте ли Болке?

— Не, избяга в самото начало на купона — каза Пит и подаде на Джордино оставената наблизо патерица, издялана грубо от клон на астриониум, наричан още зеброво дърво. — Как се чувстваш?

— Чувствам се като претендент за националния шампионат по скачане трупешката — отвърна Джордино, стъпи на земята и хвана здраво патерицата. Раненият му крак бе бинтован толкова разточително, че приличаше на дънер. Пит му помогна да доуца до вратата, край която се бяха скупчили останалите пленници — явно се страхуваха да отидат по-далеч.

Един от командосите заобиколи тичешком димящата трошачка и викна:

— Алварес ме изпраща. Това ли са всички пленници?

— Да, абсолютно всички.

— Какви бяха тези взривове?

— Много е сложно за обяснение. Но ни спасиха задниците, нали?

— И още как — съгласи се панамецът. — Алварес нареди всички да се отправим към кея. Имаме доста ранени, за които трябва да се погрижим.

Пит започна да събира пленниците и да ги насочва към кея. След секунди Джордино го улови за ръката и посочи към небето.

— Някой си тръгва без нас.

Пит погледна и видя над района на кея да се издига черен дим, очевидно от комина на кораб с мощен дизелов двигател.

— Това е „Аделейд“ — каза Пит.

Оказваше се, че мисията им съвсем не е приключила.

70.

— Ал, води ги към кея — извика Пит и хукна. — Дърк, след мен!

В бързината да освободи пленниците Алварес бе пропуснал да прати командоси да поемат контрол над „Аделейд“. Гомес, който се бе скрил на мостика, бе запалил двигателите още в самото начало на атаката и след като стана свидетел на бягството на Болке и последвалите експлозии в джунглата, прецени, че не бива да губи повече време.

Пит и Дърк изскочиха от джунглата и видяха, че „Аделейд“ е още на кея. Швартовото въже на кърмата бе отвързано и Гомес тъкмо го прибираще на палубата. Един от моряците бе на кея и отвързваше и въжето на носа.

Пит и синът му затичаха. Трапът не бе вдигнат, така че имаха шанс да се качат на борда и дори да предотвратят отвързването на носовото въже. Шансът обаче им изневери, понеже морякът изхлузи примката на въжето през кнехта и погледна към устието на залива, откъдето долетя ревът на извънбордов мотор. Пит и Дърк също се обърнаха и видяха откъде идва този звук.

Беше Самър, която управляваше лодка №3. Компания ѝ правеха четирима-петима облечени в дрипи мъже, легнали на дъното на лодката.

Морякът на кея зяпна за миг, после изрита въжето във водата и когато лодката приближи дока, спокойно извади пистолета си от кобура и се прицели в Самър.

Прозвучаха няколко бързи изстрела и няколко куршума разкъсаха гърба на моряка. Поне два от тях бяха изстреляни от пистолета на Дърк, останалите — от автомата на Пит. Морякът се извъртя, натисна спусъка, прати един куршум в облаците и падна мъртъв.

Секунда по-късно се чу пронизително стържене на метал, а после и силен трясък.

— Тръгва! — извика Дърк.

Гомес бе успял да подкара „Аделейд“. Корабът започваше да се отдалечава от кея. Шумът бе дошъл от трапа — той бе изстъргал по кея, беше се изкривил и сега висеше от палубата.

Самър спря надуваемата лодка до кея и извика:

— Един контейнеровоз блъсна „Колета“ и я потопи. — Беше се притекла на помощ на оцелелите и ги бе качила на надуваемата лодка след отплаването на контейнеровоза. — Сигурна съм, че качиха Болке. Възможно е да е „Залцбург“.

Пит разсъждаваше трескаво. Ако Самър беше права, цялата документация на „Морска стрела“, както и двигателят на подводницата, бяха там. А най-вероятно и Ан. Трябваше да спре този кораб и да не му позволи да напусне канала.

Заговори бързо на децата си, докато наблюдаваше отдалечаваща се „Аделейд“.

— Дърк, изтичай до края на кея. Самър, не изключвай двигателя и ме следвай.

Метна автомата на гръб, скочи от кея и заплува към кораба. Колкото и добър плувец да бе, не можеше да се мери със скоростта, която развиваше корабът, но Пит си бе наумил нещо съвсем различно. Целта му бе швартовото въже, което висеше през един клюз и се влачеше във водата. Улови го, плъзна се по дължината му, напипа потънкото спомагателно въже, завързано за края му, и го хвърли на един от мъжете в надуваемата лодка.

— Следвай кораба! — извика на Самър и се улови отстрани за надуваемата лодка.

Изнемощелият Мадрид се наведе през борда и помогна на Пит да се качи. После с общи усилия започнаха да навиват края на тежкото швартово въже, като Пит накара дъщеря си да изпревари кораба. На брега Дърк вече бе в края на кея, до последния кнехт. Когато надуваемата лодка настигна „Аделейд“, Гомес разбра какво се опитват да направят и завъртя кораба колкото се може по-далеч от тях.

Дърк виждаше, че „Аделейд“ се отдалечава, завика на Самър да побърза и тя подкара с пълна мощност към него. Брат ѝ легна по корем и се надвеси над водата. Надуваемата лодка спря точно под него и Самър изключи двигателя. Пит вдигна края на въжето, който завършваше с примка, и Дърк я улови точно в мига, в който въжето започна да се опъва, и със сетни усилия успя да я нахлузи на кнехта.

— Бягайте! Въжето може да се скъса или кнехтът да се откърти!
— извика Пит.

Дърк скочи и хукна настрани, а Самър завъртя щурвала и насочи лодката към „Аделейд“. Щом я изравни с увисналия отстрани трап, Пит подскочи, хвана се за него, набра се и се качи на палубата.

Дебелото швартово въже се бе опънало като струна и не позволяваше на носа на кораба да помръдне и на сантиметър. Витлото на „Аделейд“ обаче продължаваше да се върти и кърмата започна да завива надясно, като заплашваше да извърти кораба напречно на тесния залив. Кнехтът на дока стенеше под напрежението, на което бе подложен.

Докато се водеше този безмълвен двубой, Самър върна лодката до една от стълбите на кея и Дърк помогна на Мадрид и останалите ранени да слязат на брега. Когато и последният — раненият в корема Хорхе — се озова на сушата, Дърк скочи в лодката и викна:

— Закарай ме при татко! Искам да му помогна!

Самър натисна дросела докрай и лодката полетя към „Аделейд“, изравни се с трапа и Дърк се закатери по него.

— Пази се! — извика сестра му.

— А ти се пази от въжето! — викна ѝ Дърк.

И точно тогава се разнесе силно пращане. Идваше от опънатото до краен предел въже. Гомес бе завъртял щурвала и бе изстискал и последната конска сила от двигателите. Нещо трябваше да отстъпи — и отстъпи.

Примката на въжето се изхлузи от кнехта и полетя към „Аделейд“ като камшик. Дърк, който се бе вкопчил в увисналия трап, се присви, тъй като въжето едва не премаза главата му, преди да изплющи в корпуса на кораба.

Освободен, корабът се понесе напред и бързо излезе от тесния залив. Дърк се покатери на палубата и се огледа за баща си, но корабът изглеждаше съвсем пуст, ако не се брояха два трупа на въоръжени моряци на носа. Дърк хукна към мостика на върха на кърмовата надстройка и тъкмо когато стигна до стълбите, над главата му избухна престрелка.

Размяната на автоматни откоси продължи може би половин минута, но Дърк не спря да тича по стълбите. Когато стигна

четвъртото ниво, стрелбата престана и той закрачи предпазливо към мостика, стиснал здраво пистолета.

Не бе успял да направи и три крачки, когато във врата му се заби още горещо от изстрелите дуло на автомат. Дърк замръзна. Дулото обаче се отмести от врата му и той чу гласа на баща си:

— Не си спомням да съм ти разрешавал да се качваш на борда.

Дърк се обърна, погледна Пит и на лицето му се изписа огромно облекчение.

— Нямах представа, че ти си капитанът на това корито.

— Очевидно вече съм аз — каза Пит и посочи мостика.

А той бе сцена на истински погром. Прозорците му бяха натрошени на парчета, мониторите на радара и навигационната система бяха счупени. Димът, който се издигаше над изгорялата електроника, изпълваше помещението с неприятна остра миризма. В единия ъгъл лежеше окървавеното тяло на Гомес.

— Дадох му шанс, но той отказа — каза Пит.

Дърк кимна, после погледна през счупения преден прозорец. „Аделейд“ почти бе излязла от залива, но пред тях се издигаха скали и мангрови дървета.

— Скали! — извика Дърк и сграбчи щурвала.

— Не са истински — отвърна Пит. — Част от камуфлажа, който да скрие съществуването на залива.

И наистина, след секунди корабът мина през декорите без проблеми. Не се чу и най-малкият звук от сблъсък. Вместо това „Аделейд“ продължи невъзмутимо по курса си. През един от страничните прозорци Дърк видя покрай тях да се носи огромна скала, направена от стиропор.

След като напусна залива, „Аделейд“ се озова в откритите води на езерото Гатун. Далеч пред тях един голям плаващ кран прекосяваше канала на север, а два танкера и един контейнеровоз завиваха на юг. Пит пристъпи към командния пулт и включи двигателите на пълна мощност.

— Няма ли да се върнем? — попита Дърк.

Пит изгледа студено контейнеровоза, който тъкмо се скриваше зад една извивка на канала, и отсече:

— Не. Имаме по-важна работа.

71.

Болке стоеше до задния прозорец на мостика. Над доскоро тайното му предприятие за извличане на редкоземни елементи се издигаха гъсти облаци черен дим. То беше унищожено, той не се съмняваше в това, беше унищожено заради избягалия затворник, същия, който бе хвърлил димна граната на стъпалата пред дома му.

Но Пабло беше прав. Парите, които щеше да получи от продажбата на технологията на „Морска стрела“, щяха да са достатъчни, за да построи ново предприятие. Вече бе започнал да развива подобна дейност в Мадагаскар, значи спокойно можеше да разшири мащаба на операциите си там. За съжаление обаче щеше да изгуби ценни месеци търговска дейност, и то в ключов за пазара на редкоземни метали и минерали момент. Закле се, че веднага щом стигнат в Колумбия, ще прати Пабло да открие затворника и да му донесе главата му на тепсия.

Впери поглед напред, тъй като „Залцбург“ навлизаше в тясната част на Гатун, известна като Гамбоа, и попита:

— Колко ни остава до шлюзовете?

Пабло, който стоеше на щурвала, отговори:

— Дванайсет мили до „Педро Мигел“. — Забеляза тревогата на лицето на Болке и каза: — Свързах се вече по радиостанцията. Началникът на шлюза очаква преминаването ни. Няма да има проблеми.

По радиостанцията прозвуча сърдитият глас на лоцмана на преминаващ танкер, който ругаеше друг кораб, че го е изпреварил. Болке и Пабло не обърнаха внимание на гневните реплики, тъй като бяха вперили погледи в двигателя на „Морска стрела“, който продължаваше да лежи върху платформата на камиона, скрит под балите сено.

Лоцманът на танкера, който плаваше на две мили зад тях, продължи да бълва огън и жупел по адрес на големия товарен кораб, който го бе изпреварил.

— Идиот такъв! Максималната скорост в тази част на канала е осем възела! — крещеше той.

Пит, който стоеше на мостика на „Аделейд“, не можеше да чуе и дума от гневната тирада на лоцмана, тъй като корабната радиостанция бе унищожена при престрелката с Гомес. Нямаше представа дори с каква скорост се движи, тъй като навигационните прибори също бяха извън строя. Сигурен беше обаче, че се движи с много повече от осем възела.

„Аделейд“ газеше високо над ватерлинията, тъй като трюмовете ѝ бяха празни, а в резервоарите ѝ имаше съвсем малко гориво. Пит изстиска от двигателите ѝ всяка конска сила и не след дълго корабът вдигна почти двацет възела, изпревари танкера и вбесения лоцман и след като ги остави в килватера си, се доближи до кораба пред себе си, голям холандски танкер, дълъг почти триста метра и построен съобразно първоначалната спецификация на шлюзовете на Панамския канал.

Тук каналът се стесняваше още повече, но това не попречи на Пит да настигне холандския кораб с очевидното намерение да го изпревари. „Аделейд“ тъкмо се бе изравнила с танкера, когато срещу тях се зададе голям син контейнеровоз.

Дърк прецени разстоянието, което им бе необходимо, за да изпреварят танкера, и поклати глава.

— Няма да стане! Не можем да се разминем с този контейнеровоз!

Очакваше баща му да намали скоростта и да се прибере зад танкера, за да направят място за контейнеровоза. Вместо това Пит продължи да стои най-невъзмутимо на щурвала. Очевидно нямаше никакво намерение да намали скоростта.

Лоцманът на плаващия срещу тях кораб вече ги бе забелязал и с гневни думи настоя по радиостанцията „Аделейд“ да намали скоростта и да се прибере зад танкера. Все по-трескавите му призови обаче не получиха отговор и трите кораба започнаха да се изравняват.

Пит продължи да изпреварва танкера, но огромната му дължина правеше задачата почти непосилна. Отпред носовите на танкера и контейнеровоза започнаха да се разминават, така че никой не можеше да помръдне встрани. Пит бе преценил, че каналът е достатъчно широк, за да могат и трите кораба да преминат едновременно,

наредени един до друг, но нямаше представа каква е дълбочината. Всъщност това едва ли бе толкова важно, тъй като неговият кораб плаваше в средата, където каналът беше най-дълбок.

Лоцманът на танкера направи всичко по силите си, за да намали скоростта и да се отклони колкото се може по-вдясно. Но тъй като именно неговият кораб газеше най-дълбоко, отказа да го приближи повече към брега и постави на изпитание нервите на лоцмана на контейнеровоза.

Пит също направи каквото можа, като приближи „Аделейд“ максимално близо до танкера. Разстоянието между двата кораба бе толкова малко, че човек спокойно можеше да скочи от едната палуба на другата.

Контейнеровозът продължаваше да се носи срещу тях и Пит и Дърк се приготвиха за сблъсък. Приближаващият се кораб, натоварен целият с високи почти колкото мачтите му камари контейнери, изпълни целия им хоризонт. Лоцманът му обаче правилно прецени, че е по-добре да заседне в тинята, отколкото да се блъсне в „Аделейд“, и благоразумно направи път на Пит.

Двата кораба се разминаха на разстояние само два метра, като килът на контейнеровоза остърга дъното, а витлото му вдигна облаци тиня. Лоцманът и капитанът, застанали на мостика, обсипаха Пит с ругатни, но той само им се усмихна и махна с ръка.

— Ще ти вземат капитанския сертификат за това — каза Дърк.

— Колко ли разочаровани ще останат — отвърна Пит, — когато разберат, че изобщо нямам сертификат.

Каналът пред тях завиваше и се стесняваше. Последните гневни реплики, долетели по радиостанцията, привлякоха вниманието на Болке и Пабло, които стояха на мостика на „Залцбург“. Когато контейнеровозът се размина с „Аделейд“ и лоцманът видя името, изписано на носа, отправи нова заплаха по радиото:

— „Лабрадор“ — каза той, — ще подам официално оплакване пред администрацията веднага щом пристигнем в Колон.

Щом чу името, Болке замръзна.

— „Лабрадор“? Така кръстихме отвлечения кораб, който прибрахме в залива.

Грабна един бинокъл и изтича до задния прозорец на мостика. Нямаше грешка! Големият товарен кораб, който току-що бе изпреварил

холандския танкер и вече плуваше на миля зад тях, наистина бе „Аделейд“.

Болке пребледня и каза на Пабло:

— Преследват ни!

Пабло спокойно огледа екрана на навигационната система.

— Би трябвало да преминем шлюзовете без никакъв проблем. Ако ли не — добави заплашително, — ще ги накараме да съжаляват, че са тръгнали след нас.

Двата кораба навлязоха в отсечката „Гаяр“, най-опасния участък в целия Панамски канал. Дълга приблизително девет мили, тя прорязваше континенталния вододел и бе най-голямото инженерно предизвикателство, пред което се бяха изправили строителите на канала. Херкулесовите им усилия бяха довели до прокопаването на канал с дълбочина на места над седемдесет и пет метра, осъществено предимно с ръчен труд и примитивни парни екскаватори. Хиляди работници бяха загубили живота си тук, някои в резултат на трудови злополуки и кални свлачища, но повечето — от жълта треска и пневмония.

Същинските размери на този подвиг бяха останали скрити под водата след запълването на канала през 1914 г. Под спокойната повърхност на този толкова дълбок участък от Панамския канал минаваха опасни течения, които изправяха лоцманите пред сериозно предизвикателство.

Пит навлезе в „Гаяр“ с пълна скорост, без изобщо да обръща внимание на маркерите, които ограничаваха скоростта на движение на големите кораби до шест възела. Усети силата на теченията, които се опитваха да поднесат кърмата ту в едната, ту в другата посока, но не намали. Вече виждаше съвсем ясно „Залцбург“, тъй като бе съкратил разстоянието между двата кораба на половин миля.

Макар Пабло да бе наредил на капитана да увеличи скоростта, загубиха ценно време докато двигателите вдигнат оборотите и „Залцбург“ ускори ход. Пабло хвърли поглед назад към по-бързата „Аделейд“ и разбра, че ще трябва да поеме инициативата.

Щом забележа мъжете, събрали се на предната палуба на „Залцбург“, Пит предаде щурвала на Дърк.

— Държа да отбележа — каза синът му, — че никога не съм управлявал толкова голям кораб.

— Кара се по-лесно от автомобил — увери го Пит. — Просто стой настрани от брега и всичко ще е наред. Ей сега се връщам.

Когато приближиха „Залцбург“ още малко, Дърк видя на носа му трима мъже, които местеха високо съоръжение, наподобяващо голяма радарна антена. Обръщаха го назад — към „Аделейд“.

След миг Пит се върна на мостика и Дърк не повярва на очите си. Баща му бе облечен в сребрист костюм за химическа защита от най-висок клас. И носеше в ръка още един.

— Какви са тези космически скафандри?

— Взехме ги, за да се защитим от евентуално нападение — обясни Пит. — Корабите на Болке са оборудвани с микровълнов излъчвател, подобен на онези, които се използват за борба с масовите безредици. Тези на Болке обаче са смъртоносни. Сигурен съм, че разполагат с такъв и на „Залцбург“.

Дърк посочи напред.

— Имаш предвид онази сателитна чиния?

Пит видя, че антената е насочена право към тях, и хвърли на Дърк другия костюм.

— Обличай го! Бързо!

Дърк тъкмо започна да нахлузва костюма, когато усети, че гърбът му пламва.

— Явно са успели да го включат — каза той и бързо дръпна ципа на костюма.

Пит усети същия палец сърбеж по лицето си и мигом нахлузи шлема и спусна визьора, после хвана щурвала и нареди на Дърк:

— Застани зад онази стена.

Докато въртеше щурвала, усети как ръцете и гърдите му пламват от горещина. Стоеше зад счупения преден прозорец на мостика и бе под директния обстрел на излъчвателя. Защитният костюм спасяваше живота му, но явно не бе в състояние да блокира лъчението докрай.

Разположената на носа на „Залцбург“ система трябваше да стреля по протежение на бакборда, за да поразии „Аделейд“. Пит с лекота можеше да избегне лъча просто като се изнесе в крайния десен участък на канала и застане точно зад „Залцбург“. И успя да го направи, при това само за минути.

Болке наблюдаваше как „Аделейд“ променя курса си.

— Завива към брега. Мисля, че ги поразихме.

— Операторът докладва, че към мостика им има пряка видимост — каза Пабло.

След малко обаче видяха, че „Аделейд“ коригира курса си и продължава да скъсява дистанцията.

— Мисля, че ще се опитат да ни блъснат — каза Болке.

Пабло погледна монитора на навигационната система и видя, че съвсем скоро ще се озоват при първия шлюз — „Педро Мигел“.

— Трябва да се отървем от тях, преди да стигнем шлюзовете — каза той и бързо излезе от мостика.

Болке все така бе вперил поглед през задния прозорец в преследващия ги кораб.

Пит поддържаше безопасна дистанция. Намерението му бе да настигне „Залцбург“ и когато се изравни с него, да го притисне към брега, но микровълновият излъчвател бе осуетил плановете му. Все още обмисляше следващия си ход, когато „Залцбург“ зави рязко.

Операторът на излъчвателя се прицели в мостика на „Аделейд“ и Пит почувства познатото изгаряне, но не това го накара да настръхне. На палубата на „Залцбург“ стояха Пабло и още един мъж с гранатомети в ръце. Миг по-късно двамата стреляха.

— Бягай! — извика Пит на Дърк.

Нямаше време да слезе долу, затова се хвърли на пода и завъртя рязко щурвала наляво, докато падаше.

Дърк, който стоеше по-назад, успя да слезе по стълбите, които водеха към долните нива на надстройката.

Първият снаряд порази стоманената фасада на надстройката на „Аделейд“ точно под мостика. Падна на палубата и избухна над един от люковете на трюма, без да нанесе сериозни повреди.

Вторият бе изстрелян от Пабло, чийто мерник се оказа доста точен. Снарядът влетя през прозореца току над главата на Пит, но тъй като траекторията му бе висока, се удари в тавана и падна зад една от преградните стени. Експлозията разтърси цялата кърмова надстройка и обви мостика в пламъци и дим.

Пабло, който наблюдаваше всичко това от палубата на „Залцбург“, се усмихна доволно. Никой не можеше да оцелее след такъв изстрел.

73.

Две неща спасиха живота на Пит. Първото бе рикошетът на снаряда, който отскочи от преградната стена зад него, преди да избухне пред разположения в средата на мостика пулт с част от приборите за управление на кораба. Шрапнелите се забиха и над пулта, и под пулта, отляво, отдясно, в самия пулт дори, но не успяха да го пронизат и да преминат от другата му страна. Така Пит, който бе легнал зад пулта, остана незасегнат от смъртоносния стоманен дъжд.

Вторият ключов фактор бе защитният му костюм, който го спаси от огъня на експлозията, и когато Дърк се върна на мостика, Пит вече се изправяше.

— Добре ли си? — попита синът му.

Ушите на Пит пищяха и той едва чу думите му.

— Да, благодарение на костюма.

Погледна напред и добави:

— Ще се ударим!

Едва бе изрекъл тези думи, когато корабът се разтресе и спря.

Когато се бе хвърлил на пода, Пит бе завъртял щурвала така, че курсът на „Аделейд“ да пресече този на „Залцбург“. Каналът бе прекалено тесен и корабът на Болке нямаше друга възможност за маневриране, освен да продължи опита си за обратен завой с надеждата „Аделейд“ да мине покрай него. Действията на Пит обаче бяха осутили тези намерения.

Болке гледаше изумено как „Аделейд“ — въпреки че мостикът ѝ бе превърнат в димящи руини — завива към тях, сякаш насочвана от невидима ръка. „Залцбург“ продължаваше да завива, когато „Аделейд“ се заби в средата на корпуса му. Разнесе се оглушителен трясък, последван от стържене на стомана в стомана, когато носът на „Аделейд“ се заби в корпуса на „Залцбург“ на почти шест метра. Ако „Залцбург“ бе напълно натоварен, натискът върху корпуса му със сигурност би го разцепил на две. Въпреки това сблъсъкът проби яките стоманени плочи и през отворите нахлу вода, която започна да изпълва трюмовете му.

Контейнерите, наредени по палубата на „Залцбург“, се разпиляха като плочки от домино. Някои премазаха релинга на щирборда и паднаха в канала. Два празни контейнера откъм бакборда се стовариха върху микровълновата установка и премазаха радарната антена и двамата ѝ оператори. Друг контейнер се преобърна и премаза крака на стрелеца с гранатомета до Пабло. Той изпищя за помощ, но Колумбиецът нямаше какво да направи.

И двата кораба бяха пострадали фатално, но „Залцбург“ определено се намираше в по-тежко състояние. Наклони се наляво и по палубата му започнаха да се плъзгат контейнери и да падат във водата.

Пабло хукна към мостика, където Болке наблюдаваше случващото се онемял, с изцъклени като на зомби очи. Колумбиецът го подмина и отключи един шкаф. Вътре бе оставил пластмасовата кутия с плановете и спецификациите на Хейланд за „Морска звезда“.

— Къде е капитанът? Трябва да напуснем кораба.

— Слезе при главния механик.

— Нямаме време за губене, трябва да се качим на спасителната лодка. Бързо!

Болке го последва. Слязоха на главната палуба и хукнаха към издигнатия над водата релинг на щирборда, където висеше спасителната лодка. Пабло хвърли кутията в нея и извика на Болке:

— Качвайте се! Ще я спусна във водата и ще скоча след вас.

Болке изпълни нарежданията му. Пабло развъртя лебедката и започна да спуска лодката, но изведнъж Болке викна:

— Виж!

И посочи. На палубата на „Аделейд“, точно под кърмовата надстройка, се бяха появили двама мъже, облечени в сребристи защитни костюми. Единият бе покрит със сажди. Другият държеше пистолет.

— Зная как да ги забавя — каза Пабло, спусна лодката във водата и отвърза швартовото ѝ въже, докато Болке откачи стоманения кабел на лебедката. После хукна към каютата, в която държаха Ан.

За първи път агент Бенет изпита радост от появата му. Нямаше представа какво се е случило, но не се съмняваше, че корабът потъва, и се страхуваше, че ще я оставят да се удави в каютата си.

— Хайде! — извика Пабло, сграбчи белезниците ѝ между китките и я затегли по коридора и навън.

Ан не можеше да повярва на очите си. Двата кораба се бяха заклешили един в друг и „Залцбург“ вече потъваше.

Пабло я помъкна по наклонената палуба към релинга на бакборда. Газеха до глезените във вода. Колумбиецът спря пред един контейнер, който се бе забил в перилата, извади ключ и откопча едната гривна на белезниците ѝ.

Когато я задърпа към контейнера, Ан се подчини, престори се на покорна и примирена със съдбата си. Миг по-късно обаче се опита да го изрита в слабините с коляно. Пропусна на милиметри.

Реакцията му не закъсня и юмрукът му се стовари върху главата ѝ. Той сграбчи окованата ѝ в белезници китка и закопча свободната гривна за една от халките в основата на контейнера.

— Съжалявам, че нещата между нас не се получиха — каза ѝ. — Помахай на приятелите си за сбогом.

После се обърна и закрачи по палубата, но се наложи да приклекне, когато нещо изтрака и рикошира от контейнера зад гърба му. Пабло хвърли поглед през рамо, видя, че по него стреля млад мъж, застанал на палубата на „Аделейд“, и се шмугна между контейнерите.

Дърк свали пистолета и изруга. В този момент баща му застана до него. И двамата вече бяха свалили защитните костюми.

— Има една жена, окована за онзи контейнер — каза Дърк. — Стрелях по типа, който я закопча там, но не улучих.

Пит погледна, видя жена с къси руси коси да лежи до контейнера и възкликна:

— Това е Ан!

Облекчението, че я е открил жива, мигом отстъпи място на тревогата, продиктувана от критичното състояние на „Залцбург“. Корабът потъваше бързо. Пробойната, получена в резултата на сблъсъка с „Аделейд“, бе довела до силен крен и Пит предположи, че корабът ще се преобърне.

— Да видим дали можем да стигнем до нея — каза той и се затича към носа на „Аделейд“. Цялата предница на кораба бе смазана, но той си оставаше здраво вкопчен в „Залцбург“. Разкъсаните ребра и стоманени плочи от обшивката скърцаха зловещо, докато се опитваха да се откопчат от носа на „Аделейд“.

Пит мина между разкривените стоманени плоскости, успя да скочи на палубата на „Залцбург“ и изтича до Ан.

Тя го изгледа изумено.

— Какво правиш тук?

Той ѝ се усмихна.

— Чух, че си тръгнала на морско пътешествие без мен.

Тя бе прекалено уплашена, за да се усмихне.

— Можеш ли да ме освободиш?

Бе седнала на палубата, тъй като ръката ѝ бе окована ниско долу. Водата вече стигаше до лакътя ѝ. Изведнъж контейнерът проскърца и се плъзна няколко сантиметра над перилата, като повлече и Ан.

— Белезници? — попита Пит.

Ан кимна.

Дойде и Дърк и двамата заедно потърсиха нещо, което да им помогне да я освободят. Все някъде на този кораб трябваше да има инструменти, но нямаха време да ги търсят. Половината кораб вече беше под водата. Същото се отнасяше и за контейнера.

— Ще се преобърне всеки момент — прошепна Дърк. — Не виждам как ще я измъкнем.

Пит кимна, хвърли поглед към „Аделейд“ и в очите му проблесна пламъче.

— Прав си. Ще трябва да спасим и контейнера.

74.

„Аделейд“, подобно на „Тасманийска звезда“ в Чили, разполагаше със собствен конвейер за товаро-разтоварни дейности, монтиран на щирборда, точно над мястото, на което бе застанал Пит.

Той се изкачи отново на деформирания нос на товарния кораб и хукна към контролното табло, разположено в непосредствена близост до конвейера. Сблъсъкът не бе засегнал резервните мощности на кораба и когато Пит провери състоянието на хидравликата на конвейера, някъде долу в трюмовете тихичко забръмча електрогенератор. Конвейерът се състоеше от лента, която можеше да се завърти така, че да застане до всеки трюм. От другата страна на палубата бяха разположени товарни кранове, които загребваха рудата от трюмовете и я изсипваха върху лентата.

Пит включи конвейера и го придвижи до първия трюм. Отне му известно време, докато разбере кой бутон и кой лост за какво служат, но в крайна сметка успя да го насочи към контейнера на Ан. После го снижи така, че предният край да застане точно под перилата.

Дърк, който стоеше непосредствено до контейнера, му даде знак да приближи още. В този миг от трюмовете на „Залцбург“ долетя гръмогласен тътен. Корабът започна да потъва и контейнерите се разпиляха по палубата. Бавно, но неумолимо, бакбордът започна да се накланя към водата, докато щирбордът започна да се издига във въздуха и контейнерите се запремятаха в канала.

Пит опря върха на конвейера в борда на „Залцбург“, придвижи го напред колкото бе възможно и включи лентата. Надзърна, но не успя да види нищо освен купищата контейнери, които се изсипваха във водата. Погледна към кърмата и видя капитана и част от моряците да скачат във водата в опит да спасят живота си.

Корабът се преобърна и всичко — контейнери, съоръжения, кранове — започна да се мачка, пречупва, откъртва. С неочаквано рязко движение „Залцбург“ успя да се освободи от „Аделейд“, остана с кила нагоре в продължение на минута-две, после заклоочи и потъна.

Върхът на конвейерната лента увисна надолу, потъна за миг под водата и Пит реши, че опитът му се е провалил. Но после конвейерът се разтресе и се изправи, бежовият му край изскочи от водата, а след него се появи и самият контейнер. Пит надникна отстрани и видя, че Ан и Дърк са се вкопчили в основата му — краката им висяха над водата.

Пит включи лентата и тя пренесе контейнера до палубата.

— Хубав улов — каза Дърк, — макар че не очаквах и къпане.

И скочи на кораба. Краката на Ан също докоснаха палубата.

— Добре ли си? — попита я Пит.

— Сигурна бях, че ръката ми ще изскочи от рамото, но иначе да, добре съм — отвърна тя и завъртя глава, за да изтръска водата от косата си.

— Дай ми пистолета — каза Пит на сина си.

Дърк му го подаде. Пит го изтръска и притисна цевта към белезниците на Ан. Куршумът разкъса брънките на веригата, която свързваше двете гривни, и освободи Ан от контейнера.

— Щях да опитам и по-рано, но когато те намерихме, ръката ти вече беше под водата и нямаше да се получи.

— Но пък тогава щях да изпусна това необикновено пътуване с конвейера — каза Ан и се усмихна за първи път от няколко дни. Изправи се и погледна към мястото, на което бе потънал „Залцбург“.

— Двигателят на „Морска стрела“ беше на борда.

— Значи няма да го получат — отвърна Пит.

— Да, но разполагат с плановете — каза Ан. — Пабло ги взе в лодката.

Пит кимна. Докато се опитваше да спаси Ан, той също бе видял Болке и Пабло да се качват в лодката.

— Има само едно място, на което могат да отидат — каза Пит и погледна картата на канала, разпъната на мостика на „Аделейд“. Следващият шлюз беше съвсем наблизо.

Дърк вече се бе запътил към надуваемата лодка, скрита под едно брезентово покривало. Отне му няколко минути да я спусне с Пит и Ан на борда, после скочи във водата и доплува до лодката, където двамата му помогнаха да се качи. Пит запали малкия извънбордов двигател и тримата поеха по канала.

Каналът заобикаляше така наречения Златен хълм, който отбелязваше континенталния вододел и най-голямата дълбочина на изкопните работи. Веднага след този завой ставаше прав като свещ и на две мили пред тях се появиха шлюзовете „Педро Мигел“. Болке и Пабло вече ги бяха достигнали и тъкмо влизаха в северната камера, чиито врати стояха отворени в очакване на „Залцбург“.

Пабло спря лодката до островчето, разположено между двете камери на шлюза, помогна на двама служители да вържат лодката с въжета за носа и кърмата, след което скочи от нея. Болке остана вътре. Двамата задърпаха лодката, тъй като локомотивите се използваха само за теглене на големи плавателни съдове.

Пабло се насочи към контролната зала, многоетажна кула, разположена по средата на острова, откъдето служителите наблюдаваха нивото на водата в камерите.

Посрещна го начумереният началник-смяна с клипборд в ръка и изсумтя:

— Това не ми прилича на сто и двайсет метров контейнеровоз.

— Претърпяхме инцидент и трябва да преминем незабавно. Господин Болке ще плати обичайния ти хонорар в троен размер.

— Това в лодката той ли е?

Пабло кимна.

— Отдавна не съм го виждал — каза шефът на смяната, откачи портативната радиостанция от колана си и се свърза с контролната кула. Минута по-късно масивните врати на шлюза започнаха да се затварят. После водата започна да се оттича и нивото ѝ се снижи така, че лодката да мине без проблем в следващия участък на канала. — Ще преминете след десет минути.

Пабло погледна затварящите се врати и се поколеба. Забеляза малка надуваема лодка, която приближаваше „Педро Мигел“ с голяма скорост. В нея имаше трима души, двама мъже и жена с къса руса коса. Ан Бенет.

— Една минутка — каза той и посочи приближаващата лодка. — Тези тримата атакуваха и потопиха нашия кораб. Третирайте ги като терористи и ги задръжте поне за час.

Мъжът погледна лодката.

— Не ми приличат на терористи.

— Ще получиш още десет хиляди.

Началник-смяната грейна от щастие.

— Знаеш ли, може и да съм сбъркал и наистина да се окажат терористи. Предай поздравите ми на господин Болке.

Щом вратите на северната камера се затвориха зад лодката на Болке, тези на южната се отвориха, за да пропуснат голям товарен кораб, плаващ в противоположната посока. Пит мушна надуваемата лодка покрай товарния кораб и влезе в неговата камера. Насочи се към контролната кула и акостира край кея, където го очакваха началникът на смяната с двама въоръжени пазачи. Нивото на водата в другата камера вече бе спаднало с няколко метра и другата лодка не се виждаше.

Дърк скочи на брега с швартовото въже на лодката в ръка и я задържа до брега, за да може да слезе и Ан. После се обърна към началника на смяната.

— Лодката с двамата мъже на борда! — каза и посочи другата камера. — Трябва да я спрете.

— Опасявам се, че именно вие сте хората, които трябва да спрем — отвърна началник-смяната и нареди на охраната: — Арестувайте тези хора.

Пит погледна към контролната кула и видя Пабло на кея. После видя как охраната арестува Дърк и Ан и бутна дросела напред. Дърк пусна швартовото въже и лодката полетя в камерата.

Пит се намираше на сто и петдесет метра от контролната кула на предните врати, а Пабло бе стигнал почти до края на кея, когато чу приближаващата се лодка. Обърна се и смаян установи, че на щурвала ѝ стои Пит с пистолет в ръка.

Пабло бе невъоръжен и погледна към охраната на контролната кула. Те бяха решили, че са изпълнили задълженията си с арестуването на Дърк и Ан, и нямаха никакво намерение да се опитат да задържат Пит. Очевидно платената им лоялност се простираше дотук.

Няколко метра дяляха Пабло от лодката му, но Пит пресече пътя му. Колумбиецът се огледа за оръжие. Релсовият път, по който вървяха миниатюрните локомотиви, наскоро бе ремонтиран и работниците бяха оставили край траверсите една повредена релса. Пабло я взе — прът от

закалена стомана с дължина около метър и осемдесет — и пристъпи напред.

Пит го подмина и насочи лодката към кея. Изобщо не забеляза импровизираното оръжие в ръцете на колумбиеца до мига, в който скочи от лодката и насочи пистолета си към него.

Рефлексите на Пит бяха забавени от умората и когато Пабло замахна с релсата, той реагира прекалено бавно. Прицели се и натисна спусъка, но стоманеният прът вече се стоварваше върху протегнатата му ръка. Куршумът полетя към небето, а ударът изби пистолета от ръката му и го запрати във водата.

Пабло замахна отново и Пит отскочи, но въпреки това получи силен удар в ребрата и залитна. Успя да се задържи на крака и отстъпи назад, за да избегне следващия удар на Пабло, който го нападна отново.

Колумбиецът размаха стоманения прът като коса.

— Измина дълъг път, за да умреш тук.

— Нещо си се объркал — отвърна Пит.

Вече бе стигнал до вратите на шлюза и лодката, привързана край кея. Водата в камерата се отичаше бързо и нивото ѝ бе спаднало с повече от шест метра. Погледна към лодката, но тя бе прекалено далеч, за да скочи в нея.

Пабло забеляза колко уязвим е Пит и се приготви да нанесе последен, смъртоносен удар.

Заразмахва желязото още по-силно, но Пит забеляза, че тежестта му забавя движенията на колумбиеца, и реши да премине в атака. Отстъпи крачка назад при поредния замах на Пабло, но вместо да направи втора крачка, спря и скочи напред.

Пабло реагира като дръпна желязото пред гърдите си, за да се защити от връхлитания Пит. Пит го блъсна и Пабло се олюля и направи крачка встрани. Пит продължи да атакува, сграбчи желязото и бутна противника си с всички сили.

Пабло нямаше друг избор, освен да отстъпи назад и да се опита да възстанови равновесието си. Той обаче бе застанал странично до самия ръб на кея и когато направи поредната стъпка, кракът му не намери опора и той падна от кея и повлече Пит със себе си.

Дърк и Ан наблюдаваха двубоя от площадката пред контролната кула, държани на мушка от охраната. Дърк видя двамата да падат в

камерата. Чу се силен плисък и той очакваше скоро да изскочат на повърхността. Водата обаче се успокои, стана равна като огледало и Дърк започна да брои секундите. Броеше и броеше — и накрая го побиха студени тръпки.

Измина повече от минута, а нито един от двамата не се бе показал над водата.

Пабло пое основния удар при падането в камерата на шлюза, тъй като се стовари по гръб, когато Пит го блъсна във водата. Полетяха от високо, от самия ръб на камерата, и му се стори, че пада върху бетонна плоча. Ударът го остави без въздух, а гърбът му пламна от болка. Тялото му се скова, парализирано от шока.

За разлика от него, Пит се гмурна безпроблемно, зарита силно с крака и задърпа колумбиеца към дъното. Тъй като бе опитен водолаз, прецени, че ще надделее над Пабло във водата, и сграбчи стоманената релса, за да го замъкне колкото се може по-надълбоко.

Пабло, който бе насочил цялото си внимание към двубоя с Пит, изобщо не бе забелязал водовъртежа в изпразващата се камера. Остана изненадан колко бързо усети водното налягане в ушите си и преглътна няколко пъти.

Колумбиецът се възстановяваше бавно от шока да се озове във водата и при това да се удари толкова силно, така че първата му инстинктивна реакция бе да стисне още по-здраво стоманения прът и да не позволи на Пит да му го отнеме. Пит обаче нямаше подобно намерение — бе се вкопчил в пръта, за да замъкне Пабло към дъното.

Колумбиецът най-сетне дойде на себе си и проумя, че трябва да си поеме въздух. Отблъсна се от релсата и заплува настрани, за да избяга от Пит.

Случи се обаче нещо странно. Вместо да се издигне нагоре, бе завлечен към дъното от невидима сила. Объркан, той се обърна, отново сграбчи стоманената релса и зарита силно във водата.

Пит, който не пускаше стоманения прът, спря да рита, но болката в ушите му подсказа, че камерата ги засмуква към дъното.

Двамата бяха паднали точно над един от отводнителните кладенци, осеяли дъното на камерата. Когато служителите на шлюза отваряха клапите на въпросните кладенци, водата в камерата изтичаше през тях към отточен канал, свързан с друг, още по-голям, който минаваше през стената на шлюза. Тази голяма тръба с диаметър пет метра и половина отвеждаше водата в езерото Мирафлорес.

Близо до повърхността водовъртежите, образувани над отводнителните кладенци, почти не се забелязваха. На дъното обаче силата им бе толкова голяма, че нищо не бе в състояние да им се измъкне. Досуц като Пабло, и Пит пусна релсата и се опита да изплува. Водата обаче го бе засмукала прекалено силно и нямаше никакво намерение да го пусне. Турбуленцията блъсна тялото му в колумбиеца и Пит сграбчи отново релсата, извъртайки тялото си успоредно на дъното.

Силата на водовъртежа нарастваше и ги увличаше към широкия метър и двацет отвор на отводнителния кладенец. Пабло се съпротивляваше с всички сили, но кладенецът вече засмукваше краката и тялото му. Стоманената релса също щеше да го последва, но Пит я извъртя странично в последния момент, тя препречи отвора на кладенеца и двамата спряха. Ударът бе неочаквано силен, а течението толкова бързо, че едва не изпуснаха пръта.

Кладенецът засмука краката на Пит. Последва ги и останалата част от тялото му. След миг той се озова увиснал на стоманения прът до Пабло. Двамата стискаха релсата, докато край тях се стичаха хиляди литри вода. Двубоят им бе останал на заден план — сега всеки се бореше за живота си.

Спускането им към дъното бе отнело едва половин минута, но поради огромните усилия, които бяха положили, за да се измъкнат от камерата, и двамата бяха останали без въздух. Пабло с мъка бе задържал дъха си след падането във водата и сега сърцето му биеше бясно, а главата го болеше ужасно. Съзнанието му се поддаде на страха от удавяне и той изпадна в паника.

Пит, който се бе вкопчил в релсата на педя-две от Пабло, видя как очите му се отварят широко и лицето му започва да трепери.

Отчаянието взе връх и Пабло се поддаде на инстинктите си. Пусна релсата и зарита силно с крака, за да изплува на повърхността.

Нямаше никакъв шанс.

Смъртта на Пабло само подсили решимостта на Пит да оцелее и той насочи цялото си внимание към стоманената релса, която стисна още по-здраво, и се опита да не мисли за бученето в главата си и за неустоймото желание да вдиша. Знаеше, че шлюзовете се пълнят и изпразват много бързо. Когато паднаха в камерата, нивото на водата

вече бе спаднало с повече от шест метра. Мисълта, че оттичането на водата скоро ще спре, му вдъхна нови сили.

Пръстите му вече започваха да отмаляват, когато изпод краката му се разнесе оглушително клокочене. Клапите на отводнителните кладенци започваха да се затварят. После се чу трясък на метал в метал и водовъртежът изчезна.

В първия момент Пит не можа да повярва. Отблъсна се с крака, без да пуска стоманената релса, и установи, че наистина се издига нагоре. Захвърли релсата и зарита силно, като издишаше бавно и равномерно по пътя си към повърхността. До нея му оставаха девет метра, но той ги измина бързо и вдиша жадно влажния тропически въздух.

Когато дойде на себе си, чу викове откъм кея, а също и форсирането на двигател. Вратите на камерата бяха отворени и Болке форсираше двигателя на лодката, готов всеки момент да напусне шлюза. Двама работници, които отвързваха швартовите въжета, забелязаха Пит и повикаха един от пазачите.

Болке също видя Пит и потегли, без да изчака работниците да отвържат докрай въжетата. Лодката подскочи напред, като влачеше едното въже.

Пит реагира мигновено и само след няколко загребвания го сграбчи. След миг обаче въжето се изпъна като струна и го повлече по водата. Пазачът извика на Болке да спре. Австриецът обаче не му обърна внимание и продължи да дава газ.

Пит имаше чувството, че ръцете му ще изскочат от раменете, но остана здраво вкопчен във въжето. Лодката летеше по езерото.

Болке се обърна, видя, че Пит се е уловил за въжето, изруга, заряза щурвала и развърза въжето.

То падна във водата и отърва и лодката, и Болке от неумолимия им преследвач.

— Руди, ела веднага!

— Идвам, Хирам — отвърна Руди Гън, затвори телефона, изхвърча от кабинета си и вместо да изчака асансьора, хукна надолу по стълбите. След секунди връхлетя в компютърния център на НАМПД.

Йегър седеше на стола си пред огромната видеостена. Екранът показваше товарен кораб, който се движеше по тесен воден път.

— Какво е това? — попита Гън.

— Панамският канал. Изглед към шлюза „Педро Мигел“ през една от охранителните камери на администрацията на канала. Следя камерите в очакване Дърк и Самър да ми позвънят и да науча нещо повече за атаката срещу лагера на Болке.

— Да, аз също очаквам да ми се обадят.

— Виж това. Записах го преди няколко минути.

Йегър пусна записа. Същата камера показваше малка лодка да влиза в една от камерите. Малко по-късно друга лодка влезе в съседната камера и акостира край контролната кула.

Гън впери поглед във фигурите, слезли от лодката.

— Приличат ми на Ан и Дърк.

— Значи това е Ан — каза Йегър. — Не бях сигурен как изглежда. Но Дърк го познах.

Наблюдаваха смаяно разигралите се впоследствие събития, включително двубоя на Пит с Пабло и излизането му от шлюза, вкопчен за въжето, което се влачеше зад лодката на Болке. Гледаха и не можеха да повярват на очите си.

— Този в лодката Болке ли е? — попита Йегър.

— Да — отвърна Гън. — Сигурно плановете са у него, в противен случай Пит не би го преследвал.

— Какво да правим?

Гън поклати глава.

— Сандекър — каза накрая. — Най-добре да се обадим на Сандекър.

78.

Въжето в ръцете на Пит се отпусна и сложи край на импровизираната му водна шейна. Той си пое въздух и проследи с поглед отдалечаващата се лодка на Болке.

Бе се озовал във водите на езерото Мирафлорес. На няколко метра от него край брега имаше кей, край който бе привързан малък помощен влекач, използван от администрацията на канала в допълнение към стандартните влекачи, с чиято помощ маневрираха големите кораби.

Пит заплува към него, качи се на борда му, развърза швартовите въжета и се промъкна в рубката. Запаля двигателя и потегли незабелязан от екипажа на влекача, който се бе отправил към шлюзовете, за да помогне на колегите си там. Когато навлезе понавътре в езерото, включи двигателя на максимална мощност. Видя във водата да плава някакъв необичаен предмет. Оказа се тялото на Пабло, обезобразено от смъртоносното спускане през отводнителните тръби.

Влекачът не можеше да се мери с лодката на Болке, но и не бе необходимо. Мирафлорес беше малко езеро, дълго не повече от два километра. Болке нямаше къде да се скрие, а и трябваше да мине през следващата поредица шлюзове. След като го следва няколкостотин метра обаче, Пит откри, че Болке крои съвсем различни планове.

Лодката му спря край голям товарен кораб, който дрейфуваше в езерото, и изчака да пуснат подвижната стълба. По нея слязоха двама въоръжени азиатци и привързаха лодката в основата на трапа. Болке подаде на единия пластмасовата кутия с плановете на „Морска стрела“, после се качи по стълбата.

Пит приближи товарния кораб откъм кърмата и видя, че името, изписано върху черния му корпус, е „Санта Рита“, а пристанището, в което е регистриран, е Гуам. Мъжете бяха изкачили стълбата до средата, когато влекачът на Пит се изравни с кораба им.

Болке зърна Пит на мостика, зяпна, сякаш бе видял призрак, и бързо каза нещо на въоръжените мъже.

Онзи с кутията забърза по стълбата, но другият спря и насочи автомата си към Пит. Огледа влекача и стреля предупредително пред носа му. После размаха оръжието си към Пит. Пит разбра посланието, зави, отдалечи се от товарния кораб и продължи напред.

Когато Болке се качи на палубата, там го очакваше Чжоу.

— Добре дошъл — посрещна го той без следа от емоция в гласа.

Болке стоеше с облепени очи, опитваше се да си поеме дъх след изкачването на стълбата.

— Корабът ми бе атакуван и потопен след таран, предприятието ми бе нападнато и унищожено. Изгубихме двигателя, а помощникът ми Пабло е мъртъв. Успях да избягам с плановете на подводницата. Те струват повече от двигателя.

Чжоу изгледа австриеца с облекчение, че не го е заподозрял в унищожаването на тайния му концлагер. Загубата на двигателя на „Морска стрела“ обаче не можеше да бъде възприета по друг начин освен като провал и обстоятелството, че Болке бе донесъл плановете, не можеше да го компенсира.

— Това променя споразумението ни.

— Разбира се, но можем да го обсъдим и по-късно. Трябва незабавно да преминем през шлюзовете на Мирафлорес.

Чжоу кимна.

— Ние сме следващите на опашката. Кой беше този във влекача?

Болке погледна отдалечаващия се влекач.

— Един досадник. Вече не може да ни спре.

79.

„Досадникът“ Пит плаваше пред „Санта Рита“ и се чудеше как да вземе плановете на подводницата. Беше сам и разполагаше единствено с влекача, затова възможностите му бяха ограничени. Огледа ширналото се пред него езеро и забеляза, че напред водният път се раздвоява. Южният канал водеше към къса язовирна стена с преливник, с чиято помощ администрацията на канала регулираше нивото на водата в езерото. Северният канал водеше към двойните шлюзове „Мирафлорес“, които носеха името на самото езеро. Една от камерите току-що бе отворила врати, за да пропусне голям бял круизен кораб.

Пит съзнаваше, че шлюзовете няма да са му от полза. Там Болке несъмнено упражняваше силно влияние, купено с много пари, както се бе убедил при шлюза „Педро Мигел“. Ако акостираше край шлюза и поискаше охраната да спре товарния кораб, щеше да бъде арестуван като Дърк и Ан и задържан, докато „Санта Рита“ не се озове в безопасност в открити води. Трябваше да открие друг начин.

Продължи покрай брега и забеляза, че край язовирната стена е хвърлила котва стара баржа, натоварена с тиня. Продължи още, зави пред самите шлюзове и мина покрай круизния кораб, който му се стори познат. Намали скоростта, за да прочете името, изписано под леко деформираната кърмова палуба, сетне се усмихна. В главата му започна да се оформя план.

— Чудесно! — промълви Пит. — Просто чудесно!

— Капитане, търсят ви по радиото от влекача край бакборда.

Капитан Франко се качи на мостика на круизния кораб и взе слушалката.

— Тук „Морска прелест“. Говори капитан Франко.

— Добро утро, капитане. Обажда се Дърк Пит — каза Пит и подаде главата си през прозореца на мостика на влекача, сетне помахаше към круизния кораб.

— А, моят приятел Пит! — възкликна капитанът. — Колко малък е светът! Какво правиш тук? Да не работиш за администрацията на канала?

— Не точно. Изправен съм пред критична ситуация и се нуждаю от помощта ти.

— Разбира се! Дължа кораба си и кариерата си на теб! Какво трябва да направя?

Двамата разговаряха няколко минути, след което капитанът остави слушалката, пристъпи към лоцмана, който стоеше на щурвала и наблюдаваше курса на кораба, и каза с неловка усмивка:

— Роберто. Изглеждаш ми гладен. Защо не слезеш долу и не хапнеш набързо? Ще те повикаме на мостика, когато наближим шлюзовете „Педро Мигел“.

Възрастният лоцман с побелели коси, който се бореше с махмурлука от снощното препиване с ром, мигом прие предложението.

— Благодаря, капитане. Езерото е достатъчно широко, така че няма да имаш проблеми — каза той и слезе от мостика.

Помощник-капитанът погледна Франко.

— Това е доста необичайно, капитане. Какво сте намислили?

Франко пристъпи към щурвала и впери блуждаещ поглед през прозореца.

— Слагам край на една кариера, която трябваше да приключи във Валпараисо — каза тихо той и започна да завива.

Пит се отдалечи от пътническия лайнер и сви рязко към брега. Целта му бе покритата с ръжда баржа, използвана при драгажни

операции за почистване на дъното на канала. Натоварена почти догоре с тиня, тя газеше дълбоко и очакваше някой буксир, който да я откара до Тихия океан, където да изсипе товара си.

Пит акостира край баржата, върза влекача за релинга и хукна по палубата. Близко до носа откри дебелото швартово въже и с голяма мъка успя да го освободи от кнехта. Захвърли го настрани, хукна обратно към влекача и запали двигателя.

Застана встрани от баржата и я затика към по-дълбоки води. Тя се понесе към главния канал, затова Пит смени позицията на влекача и застана зад кърмата на баржата, след което я затика към шлюзовете.

На няколкостотин метра от него китайският кораб „Санта Рита“ стоеше пред шлюзовете в очакване вратите на камерата да се отворят. Пит погледна през рамо и видя, че „Морска прелест“ се носи към него с пълна мощност, включила и помощните двигатели, за да вземе завоя по-бързо.

Когато зърна „Морска прелест“, круизния кораб, който бе спасил в Чили, Пит реши да го използва като преграда, която да блокира входа в шлюзовете. „Санта Рита“ обаче вече бе заела позиция пред вратите и големият кораб просто нямаше как да застане между нея и шлюзовете. Резервният му план бе много по-дързък, макар да не гарантираше стопроцентов успех. Ако успееше да попречи на „Санта Рита“ да влезе в шлюзовете, щеше да ѝ попречи и да излезе от тях. Имаше само един начин да направи това във водите на тясното езеро Мирафлорес.

Затика баржата и я насочи към шлюзовете, после зави на юг към мястото, където водите на езерото се разделяха на два ръкава. Вместо да тръгне към шлюзовете, избра другия път, който водеше към съседната язовирна стена. Огромният лайнер се изравни с него.

— „Морска прелест“ е в готовност — прозвуча гласът на капитан Франко по радиото.

— Разбрано, „Морска прелест“. Ще ви насоча.

Пит отклони влекача от баржата и мястото му бе заето от „Морска прелест“. Големият круизен кораб, който се движеше с висока скорост, опря носа си в кърмата на баржата.

— Чудесно, „Морска прелест“! — каза Пит. — Дайте всичко от себе си!

Пътническият лайнер, допрял носа си в баржата, изведнъж включи на пълна мощност. Побутна я съвсем за кратко, но напълно

достатъчно, за да ѝ придаде силно ускорение.

Пит се опита да не изостава и когато се озоваха на стотина метра от язовирната стена, каза:

— Пълен назад! Благодаря, „Морска прелест“, оттук поемам аз!

— Късмет, господин Пит! — каза капитан Франко.

Пит включи двигателя на влекача на пълна мощност и застана зад кърмата на баржата, докато големият кораб започна да обръща.

Натоварената баржа приличаше на неуправляем влак, понесъл се по релсите, затова задачата на влекача бе просто да поддържа инерцията ѝ. Пит я блъсна в кърмата и я засили в средата на язовирната стена. Ниският ѝ нос се заби с трясък в един от преливниците и баржата спря. Влекачът отскочи от кърмата ѝ, като ударът бе толкова силен, че запрати Пит на земята. Той се изправи и улови щурвала, за да обърне назад. Съжаляваше, че не бе успял да скъса построената през 1914 г. язовирна стена. Не бе постигнал нищо освен да запрати баржата в стогодишния преливник.

Някъде отдолу обаче се разнесе силен грохот. Баржата бе разрушила стената на няколко метра под повърхността. Отворът се разширяваше под напора на водите от езерото. Петнайсетметров участък от язовирната стена рухна внезапно с гръмовен тътен и така започна източването на целия язовир.

Пит изгледа смаяно как баржата се плъзва напред и изчезва отвъд стената, за да се разбие с трясък в така нареченото корито за успокояване на води, разположено под стената. Водата повлече и влекача, затова Пит бързо зави, за да избегне увеличащата ѝ сила. „Морска прелест“ вече се бе отдалечила на безопасно разстояние — капитан Франко бързаше да насочи круизния кораб към най-дълбоката част на езерото, непосредствено преди „Педро Мигел“. Пит насочи вниманието си към „Санта Рита“. Товарният кораб продължаваше да стои пред вратите на шлюза и да очаква реда си да премине в Тихия океан.

Докато отдалечаваше влекача от пробитата язовирна стена, Пит забеляза, че вратите на северната камера започват бавно да се отварят. Каза си, че е направил каквото е могъл. Сега всичко бе въпрос на време и физика.

81.

Болке първи проумя какво се опитва да направи Пит. Щом видя как баржата се прекатурва през пробива в язовирната стена, се обърна към Чжоу на мостика на „Санта Рита“ и викна:

— Опитва се да понижи нивото на водата и да ни хване в капан! Трябва незабавно да влезем в камерата!

Чжоу не пророни нито дума. Той не притежаваше никаква власт над вратите на шлюзовете, затова остана смаян, след като миг по-късно те се отвориха сякаш по команда. Китайският кораб влезе в камерата и бе привързан с въжета към двата малки локомотива на кея.

Болке често минаваше през шлюзовете на Панамския канал, затова мигновено забеляза, че нещо не е наред. Главната палуба на товарния кораб се издигаше под равнището на кея. Това не би трябвало да се случи, освен при оттичането на водата от камерата. Следователно нивото на водата вече бе спаднало с няколко метра под обичайното.

Той се втурна към корабната радиостанция и закрепя в предавателя:

— Тук „Санта Рита“! Незабавно затворете вратите зад нас! Повтарям, затворете вратите зад нас!

Никой в контролната кула на шлюза „Мирафлорес“ не обърна внимание на призивите на Болке. Служителите се опитваха да открият какво се случва с преливниците на язовирната стена. Някой от тях бе забелязал „Морска прелест“ и един влекач в района на стената, но не бе видял какво точно се е случило. Всъщност бяха обърнали внимание на стената едва след като баржата бе паднала през нея. Незабавно бе мобилизирана охраната на шлюза и от контролната кула изпратиха лодки от двете страни на стената, за да огледат щетите.

Преди Пит да успее да стигне до шлюза, пътят му бе пресечен от черно-бяла моторница и той извика:

— Един кораб изгуби управление и се блъсна в язовирната стена. На борда имаше много хора. Потърсете оцелели. Аз ще отида до шлюза за подкрепления.

Командирът на екипа прие думите му за чиста монета и моторницата му се зае да издирва оцелели. Доста по-късно си зададе въпроса какво прави непознат на борда на влекач, собственост на администрацията на канала.

Пит продължи напред. Забеляза кораб със сив корпус да изчаква реда си пред южната камера, за да влезе в езерото. Насочи се към северната камера, където стоеше „Санта Рита“, и забеляза, че езерото се оттича по-бързо от очакваното. Все по-ясно под повърхността се виждаха очертанията на голямата тръба, която пълнеше камерата с вода.

Пит благодари на случая, че сварва вратите зад „Санта Рита“ все още отворени, и насочи влекача право в камерата. Сега му стана още по-ясно колко бързо бе спаднало нивото на водата. „Санта Рита“ бе акостирала толкова ниско, че палубата ѝ се намираше на шест метра под нивото на кея.

Това обаче не бе достатъчно. „Санта Рита“ се бе отправила към Тихия океан, което означаваше, че ще бъде свалена на малко повече от осем метра, преди да премине през камерата. Нивото на водата трябваше да спадне още, за да блокира пътя ѝ към океана.

— Контролна кула до влекач №16, каква е целта на влизането ви в камерата?

Пит взе предавателя:

— Контролна кула, тук охраната на канала. Проверяваме за евентуални повреди по вратите на северната камера.

Болке побърза да се намеси:

— Контролна кула, капитанът на влекача е престъпник. Той е отговорен за рухването на стената. Арестувайте го незабавно!

Пит изключи радиото. Добре разбираше, че играта е свършила. Сега можеше единствено да държи влекача на място, така че да възпрепятства затварянето на вратите. И щеше да го прави до момента, в който това не изложеше живота му на опасност.

На борда на „Санта Рита“ се появиха въоръжени мъже и заеха позиции покрай перилата. От мястото, на което бе застанал, Пит нямаше как да го види, но от контролната кула също изскочи отряд от охраната на канала и хукна към влекача. На стотина метра от тях последните останки от язовирната стена рухнаха под напора на водата и освободиха пътя на още по-голям воден поток. Нивото на водата бе

спаднало рязко по цялото езеро и встрани от маршрута на корабите, чието дъно редовно биваше изгребвано с драги, се виждаха само тинести наноси. Водата потече с още по-голяма сила и Пит трябваше да увеличи оборотите, за да не бъде повлечен назад. Течението го извади за няколко секунди от камерата и той установи, че нивото на водата е спаднало почти до тръбата, през която влизаше вода — всъщност откакто Пит бе влязъл в камерата, нивото бе спаднало с почти три метра и водата продължаваше да се излива през отворените врати.

Пит видя, че вратите започват да се затварят, и отново насочи влекача напред. Операторът в контролната кула вече не се чувстваше длъжен да пази влекача и нареди на колегите си да затворят вратите въпреки всичко. Пит обмисли възможността да ги блокира, но си даде сметка, че шестстотинтонните врати ще премажат малкия влекач. Хвърли още един поглед към „Санта Рита“ и разбра, че това вече няма значение.

Корабът се бе наклонил към щирборда и се бе опрял в стената на камерата. Нивото на водата бе спаднало достатъчно, че килът на „Санта Рита“ да опре дъното.

Пит промъкна влекача през затварящите се врати и спря край предната част на бакборда на „Санта Рита“. Въоръжените мъже на борда ѝ мигом насочиха автоматите си към него. Той вдигна ръце, стъпи на перилата и скочи на палубата на товарния кораб. Един от стрелците опря дулото на калашника си в гърлото му и избълва куп заплахи на мандарин.

Пит го погледна и се усмихна невъзмутимо.

— Къде е шефът ти?

Не се наложи да чака преводач. Болке и Чжоу, които бяха видели Пит да се качва на борда на „Санта Рита“, не закъснях да се появят. Чжоу го изгледа с любопитство, изненадан да го види отново след срещата им в джунглата. Болке, от друга страна, бе вперил в Пит поглед, изпълнен с неподправена ярост.

— Мисля, че у теб има нещо, което принадлежи на страната ми — каза Пит.

— Ти да не си полудял? — изкрещя Болке.

— Съвсем не. Играта свърши, Болке. Ти изгуби. Върни ми плановете.

— Ти си глупак! След малко ще напуснем шлюзовете и ще отплаваме... през трупа ти!

— Никъде няма да ходиш — каза Пит. — Корабът ти е на дъното на камерата, а нивото на водата в езерото не е достатъчно, за да я напълни.

Операторът в контролната кула бе стигнал до същия извод. Нивото на водата в камерата със „Санта Рита“ бе значително по-ниско от водата в следващата камера. При подобна разлика в нивата вратите между тях не можеха да се отворят.

— Ще прелеят необходимото количество вода от езерото Гатун и пак ще отплаваме — настоя Болке.

— Но без плановете!

— Убий го, Чжоу! — обърна се Болке към китайския агент. — Убий го веднага!

Чжоу не помръдна. Стоеше и обмисляше вариантите за действие.

— Не очаквах да го качиш на борда си и да му осигуриш безплатен транспорт — обърна се Пит към него. — Предполагам, не си му казал кой вдигна фабриката му във въздуха? Мисля, че вие двамата има за какво да си поговорите.

Сянка на подозрение премина по лицето на Болке.

— Лъжи! — каза той. — Абсолютни лъжи!

Погледът му обаче го издаде. В него намериха място и осъзнаването, че светът му рухва, и отчаянието, продиктувано от това. Нямахше какво друго да направи, освен да убие човека, отворил очите му за истината.

Обърна се рязко към стрелеца до себе си и издърпа калашника от ръцете му. Насочи го към Пит и тъкмо когато показалецът му затърси трескаво спусъка, прозвуча изстрел. На челото на Болке се появи ясно очертано червено кръгче, а изпълнените му с гняв очи се превъртяха в орбитите. Австрийският минен инженер рухна на палубата и оръжието падна от ръцете му.

Чжоу държеше в протегнатата си ръка деветмилиметров китайски пистолет, от дулото на който излизаше струйка дим. Агентът се завъртя бавно и насочи пистолета в гърдите на Пит.

— Ами ако изпълня молбата на Болке и те убия?

Пит зърна нечия сянка с крайчеца на очите си и се усмихна лукаво на китайския агент.

— Тогава ще умреш секунда след мен.

Чжоу по-скоро усети, отколкото видя раздвижването над главата си. Вдигна поглед и видя строените на кея войници с карабини М4, насочени към него и екипажа му. Това бяха моряците от американския разрушител „Адмирал Спруънс“, заели позиции по протежение на съседния шлюз.

Чжоу изобщо не изглеждаше разтревожен.

— Това може да предизвика неприятен инцидент между нашите две страни.

— Така ли? — попита Пит. — Вържени китайци на борда на гуамски кораб, нелегално превозващ човек, обвинен в убийства и робовладство? Да, предполагам, че си прав. Това определено би създавало неприятности поне на едната страна.

— Ами ако върнем плановете?

— Тогава ще си стиснем ръцете и всеки ще поеме по пътя си.

Чжоу впери поглед в зелените очи на Пит. Опитваше се да проумее подобна приятелска постъпка от страна на човек, който би трябвало да е негов враг. Враг, който в момента държеше всички козове. Обърна се и нареди нещо на един от хората си. Мъжът бавно свали оръжието и тръгна към мостика. Върна се с пластмасовата кутия с плановете на „Морска стрела“ и неохотно я подаде на Пит.

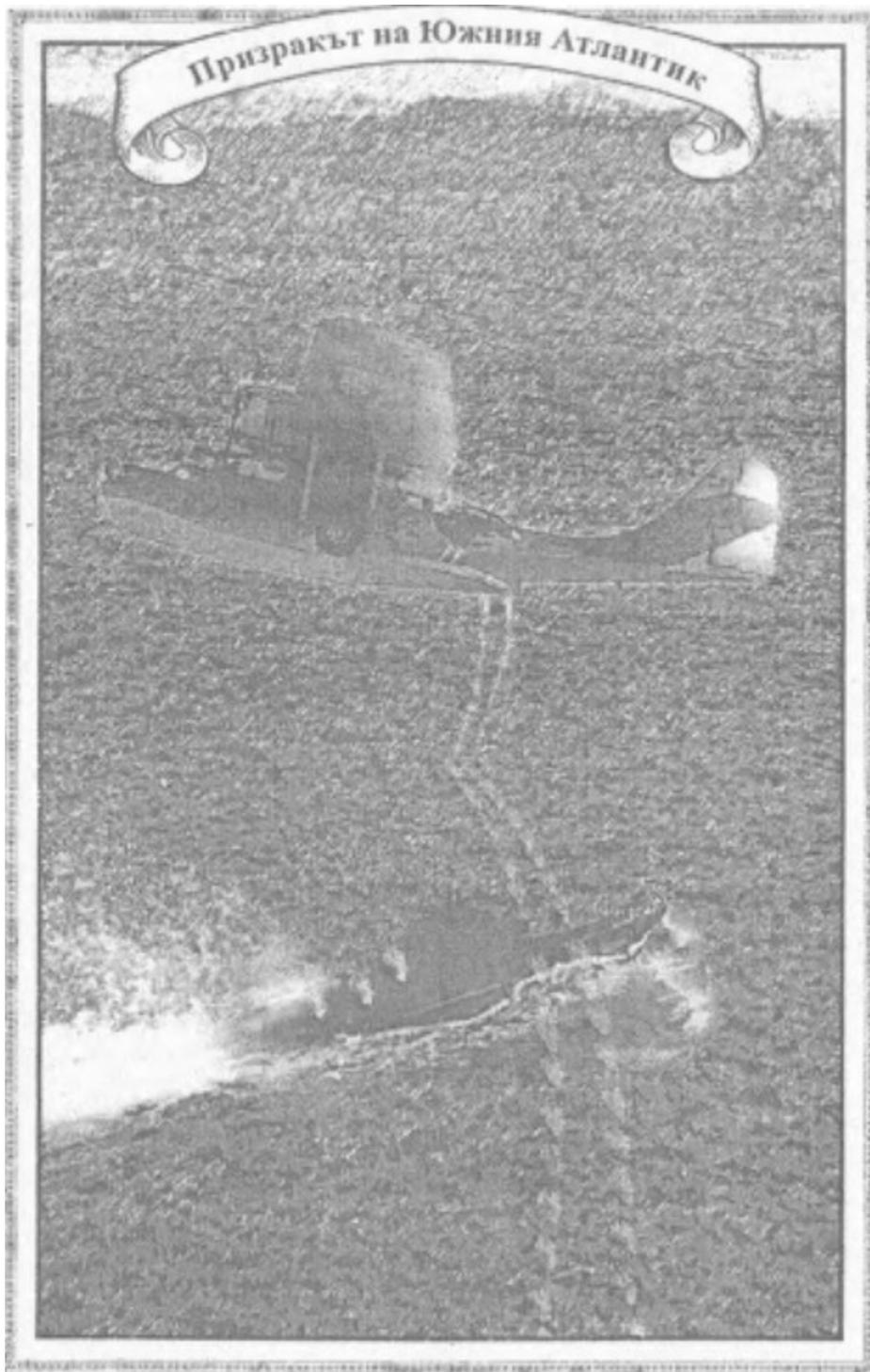
Пит я взе, отиде до релинга и спря. Обърна се към Чжоу и му протегна ръка. Китаецът го изгледа за миг, преди да я хване и да я разтърси енергично.

— Благодаря ти, че ми спаси живота — каза Пит. — Два пъти.

— Някой ден може да съжалявам, че съм го направил — каза Чжоу с едва забележима усмивка.

Пит се обърна, прекрачи релинга и тръгна нагоре по стълбата, монтирана върху стената на камерата, здраво стиснал плановете на подводницата. Когато стигна върха, помахаше в знак на благодарност на моряците, застанали от другата страна на шлюза... след което се остави да бъде арестуван от охраната на Панамския канал.

ЕПИЛОГ
ЧЕРВЕНАТА СМЪРТ

82.

— Шефе, май си имаме компания!

Ал Джордино, който се бе излегнал в шезлонг, разположен в сянката на голям плажен чадър, отвори капака на хладилната кутия и метна вътре празната бутилка от бира. Затвори кутията, опря върху нея бинтования си крак и проследи с поглед приближаващата се моторница. Беше облечен като за плаж — с шорти и хавайска риза, въпреки че се намираще на борда на шлеп, хвърлил котва наскре Панамския канал.

— Надявам се да не е поредният чиновник от администрацията на канала — каза Пит, приклепна на палубата и започна да проверява водолазната си екипировка.

— Май е нашият човек от Вашингтон.

Моторницата спря до шлепа и на палубата се качи Руди Гън. Беше с панталони цвят каки и карирана оксфордска риза, бе преметнал през рамо пътна чанта и целият бе плувнал в пот.

— Привет на тружениците на Панамския канал! — каза той и прегърна старите си приятели. — Никой не ме предупреди, че това място изглежда по-ужасно и от Вашингтон през август.

— Не е чак толкова зле — увери го Джордино, извади бутилка студена бира от хладилната кутия и му я подаде. — Тук алигаторите са по-малки.

— Едва ли е било толкова наложително да дойдеш лично, за да се увериш как се справяме — каза Пит.

— Повярвайте ми, нямах търпение да се измъкна от града. Създадохте истински медиен кошмар! Да разрушите язовирната стена и да осеете канала със заседнали кораби!

Гън погледна към канала. До единия му бряг бе хвърлил котва голям зелен кораб. Около деформирания му нос се суетяха работници, които се опитваха да го закърпят поне дотолкова, че да е в състояние да плува.

— Това да не е „Аделейд“?

— Да — отвърна Пит. — А „Залцбург“ е точно под нас.

Гън поклати глава.

— Панамското правителство вдигна вой до небесата. Ще трябва да възстановим язовирната стена, да извадим „Залцбург“, да компенсираме панамците за пропуснатите ползи от затварянето на канала... С две думи, Чичо Сам ще трябва да им напише много, много тлъст чек.

— И пак ще е на сметка, като се има предвид онова, което можеше да загуби.

— Съгласен съм. Сандекър е на седмото небе от щастие, а президентът е изключително благодарен. От съображения за сигурност обаче не можем да кажем на панамците какви са били залозите. Белият дом поема доста критики, свързани с това, което панамското правителство нарича „безразсъдна проява на американски авантюризъм“.

Джордино извади още една студена бира и я отвори.

— Безразсъдна проява на американски авантюризъм? Ще пия за това!

— Разбира се — продължи Гън, — президентът ще е още по-щастлив, ако върнем двигателя на „Морска стрела“.

— Най-добрите ни хора работят по въпроса — отговори Пит.

Гън погледна към другия бряг на канала, където бе хвърлил котва един американски разрушител.

— „Спруънс“ — осведоми го Пит. — Наша охрана и неоценим помощник при изваждането на „Залцбург“, ако ни се усмихне щастieto. — Погледна Гън в очите. — Извадих страхотен късмет, че прати кораба в канала в най-подходящия момент. Ако не бяха моряците, които слязоха на кея, едва ли сега щяхме да разговаряме с теб.

— С Хирам видяхме какво се случва с помощта на охранителните камери на канала. „Спруънс“ бездруго очакваше да мине през канала, така че просто ускорихме преминаването му. Заслугата всъщност е на вицепрезидента.

Гън погледна към водата и въздушните мехурчета, идващи от водолазите под тях.

— Какво стана с круизния кораб?

— С „Морска прелест“ ли? Капитанът ѝ решил, че с кариерата му е приключено, но се случи нещо странно. Италианските медии го

изкараха герой и му приписаха част от заслугата за разкриването на робския лагер и възпрепятстването на Болке да напусне канала. Когато от круизната компания разбраха, че ще платим разходите по ремонта на кораба, го наградиха и го повишиха. Лоцманът обаче не извади подобен късмет и остана без работа. Доколкото разбрах обаче, капитан Франко го е уредил и го е взел на работа в круизната компания.

Гън се усмихна.

— Дали не може да намери нова работа и на мен, а?

Мехурчетата ставаха все по-големи и по-големи и на повърхността изскочиха двама водолази. Когато заплуваха към кораба и се качиха на палубата, Гън видя, че това са Дърк и Самър.

— Здравсти, Руди — поздрави го Дърк. — Дошъл си да се гмурнеш с нас ли? Водата е много приятна!

— Не, благодаря. — Гън погледна въпросително към мътните води на канала. — Някакви следи от двигателя?

— Открихме го цял-целеничък на платформата на онзи камион — отвърна Самър. — Контейнерите, които се разпиляха по палубата при потъването на „Залцбург“, като по чудо не са го заседали.

— Камионът е доста очукан, но не забелязах повреди по самия двигател — добави Дърк. — „Спруънс“ би трябвало да го извади без проблеми.

Гън въздъхна облекчено.

— Чудесна новина! Това означава, че НАМПД няма да плати от джоба си новата язовирна стена. — И погледна Пит.

— Това изобщо не е наша работа — засмя се Пит. — Администрацията на канала ни позволи да наблюдаваме изваждането на „Залцбург“, така че ще продължим да се наслаждаваме на това прекрасно време.

Гън избърса чело с ръкава на ризата си.

— Мен не ме бройте. Бих искал обаче да взема Дърк и Самър, за да ми помогнат с писането на докладите за случилото се. — Посегна към чантата си и добави: — Което ме подсеца, че имам нещо за вас двамата.

Затършува из чантата си, извади малка кутия и я подаде на Самър. Тя я отвори и извади дълго написано на ръка писмо, прикрепено с панделка към подвързан с кожа корабен дневник.

Докато Самър четеше писмото, Дърк огледа кутията и кимна, когато видя адреса на подателя.

— Това е от Пърлмутър. Какво иска?

— Съветва ни да не се връщаме във Вашингтон с Руди — отвърна Самър и погледна умолително баща си. — Кани ни на пътешествие до Огнена земя.

83.

Туристическата пътека „Маунт Върнън“, която свързваше Рослин, Северна Вирджиния, и плантацията Маунт Върнън, дома на Джордж Вашингтон, бе истински оазис на спокойствието, разположен в непосредствена близост до градчето Александрия и столицата Вашингтон. Единствено лекият шум, долитащ от близката магистрала — чийто трафик, между другото, бе доста рехав в момента — нарушаваше тишината, която цареше тук. Покрай брега на река Потомак се виждаха само неколцина подранили бегачи и колоездачи, излезли да навъртят няколко обиколки преди началото на работния ден.

Дан Фаулър събра сили, спринтира последните метри от обичайния си петкилометров маршрут и забави темпо чак когато прекоси въображаемата финална линия. Запъти се бавно и спокойно към близката чешмичка и жадно отпи няколко глътки вода.

— Добро утро, Дан. Как беше кросът?

Фаулър се задави. Обърна се, по брадичката му се стичаше вода. Изненадата му да чуе този толкова познат глас бе очевидна. Пред него стоеше Ан Бенет, облечена в обичайното си делово облекло.

— Ан... как си... — заекна той.

— Добре.

— Къде беше? Толкова се тревожихме за теб!

— Наложих се да замина за известно време.

— Но не уведоми никого. Полицията те издирваше. Всичко наред ли е?

— Да. Беше личен проблем, който не търпеше отлагане.

Фаулър се огледа нервно. Забеляза неколцина бегачи и един мъж, който помпаше спадналата гума на велосипеда си.

— Сама ли си? Страхувах се да не ти се е случило нещо.

— Добре съм. Просто исках да поговорим насаме.

— Разбира се. — Фаулър погледна към една горичка на брега на Потомак, която предлагаше известно уединение. — Защо не се разходим? — каза и я поведе натам.

— Докато отсъствах, разполагах с доста време и размишлявах върху случая — започна Ан.

— Вероятно не знаеш какво стана в крайна сметка — каза Фаулър явно за да я изпита. — Някой открадна един от двигателите на „Морска звезда“ на път за Гротън.

— Да, разбрах за това. Имаме ли заподозрени?

— Не. ФБР се озова в задънена улица.

— Не съм изненадана. Кажете ми, Дан, какво знаеш за микровълновите системи за борба с масовите безредици?

— За тях ли? Не бяха ли разработени от армията? Облъчват те и ти става горещо, направо да се свариш. Май не знам почти нищичко за тях.

— „Да се свариш“ е много уместен израз — каза Ан, припомняйки си първата си среща с това оръжие в Ню Орлиънс. — Ти не беше ли работил в една от армейските научноизследователски лаборатории?

— Да, прекарах там известно време. Защо?

— Според началника на отдел „Кадри“ ти си отговарял за сигурността на проекта. На тази позиция си имал достъп до всички планове. Вероятно ще ти се стори интересно, но американската армия не е единствената, която разполага с тази технология. Едуард Болке имаше подобно устройство, инсталирано на един от корабите му.

— Какво се опитваш да кажеш, Ан?

— Дан, откога работиш за Болке?

Вече се намираха в покрайнините на горичката. Фаулър се усмихна.

— Това е абсурдно! И двамата знаем, че най-вероятният заподозрян за изтичането на информация е Том Серни от Белия дом. Ан, не бива да скачаш във водата, ако не знаеш да плуваш!

Ан не обърна внимание на обидата.

— Ти ми подхвърли Серни за отвличане на вниманието. Вярно, тръгнах по тази фалшива следа, но се отказах, след като проучих програмите, до които е имал достъп. Въпреки твоите внушения той не е имал нищо общо с нито една технология, попаднала във вражески ръце. Освен това не е стъпвал в Централна Америка през последните двайсет години. Том Серни е чист.

Фаулър не каза нищо. Навлязоха сред дърветата.

— От друга страна — продължи Ан, — открих, че ти си бил съдружник и основател на компанията „Секюър Тек“, която впоследствие е купена от Едуард Болке.

— Това вече е прекалено!

— Така ли? Проследих плащанията, извършени от компанията на Болке към банкова сметка на твое име тук, във Вашингтон.

Този път Ан блъфираше, но не се съмняваше, че следствието ще открие подобни парични преводи.

Фаулър продължи да върви. Навлизаха все по-навътре сред дърветата. След продължително мълчание той най-сетне проговори:

— Да допуснем, че си права. И сега какво?

— Ще бъдеш съден за шпионаж и ще прекараш остатъка от живота си в затвора.

Уверен, че дърветата ги скриват и че никой не може да ги види откъм пътеката, Фаулър се хвърли върху Ан, стисна я за гърлото и я запрати към един голям дъб.

— Не — каза той. — Всичко ще приключи тук и сега.

Ан стоеше вцепенена, Фаулър извади от джоба си кърпа и я усука на тънка ивица. Метна я около врата на Ан и задърпа, за да я удуши.

Тя се съпротивляваше, но той бе прекалено силен и я притисна с крака към дървото. Причерня й.

И тогава зад гърба на Фаулър прозвуча рязък глас:

— Пусни я!

Фаулър се обърна и видя двама мъже, облечени като за джогинг, с автоматични пистолети „Глок“ в ръце.

След миг дотича и мъжът, когото бе видял да помпа гумата на велосипеда си. Той пък държеше автомат „Хеклер & Кох“.

— ФБР! — извика мъжът. — Вие сте арестуван!

Фаулър бавно пусна Ан, пусна и кърпата на земята. Единият от агентите на ФБР го дръпна от нея, а другият изви ръцете му зад гърба и ги закопча с белезници.

Преди федералните агенти да го поведат към очакващия ги автомобил, Ан пристъпи към Фаулър и го погледна в очите.

— Повярвай ми, Дан, знам да плувам.

84.

Морето край Огнена земя напълно оправдаваше прякора Бесните петдесет, даден на тази географска ширина^[1]. Силният западен вятър вдигаше високи бурни вълни, които се разбиваха шумно в скалите. Лошото време се допълваше от мощните океански течения, които често домъкваша насам айсберги, отцепили се от Антарктида. През вековете обединените усилия на тези стихии бяха станали причина безброй кораби да намерят смъртта си в ледените води край нос Хорн. В момента липсваша единствено *улицуоу*, силните пориви на вятъра, връхлитащи без никакво предупреждение от планините към морето.

Малкият траулер подскачаше по вълните и създаваше на пътниците усещането, че се возят в увеселително влакче. Самър, която стоеше в рубката, се хвана за масата, върху която разстилаха морските карти, тъй като корабчето се спусна от върха на поредната петметрова вълна, и попита жално:

— Не можа ли да намериш по-голям кораб?

Дърк се усмихна и поклати глава. Изборът на кораби в съседния аржентински град Ушуая бездруго бе ограничен, да не говорим, че двамата със Самър пристигнаха в последния момент. Извадиха късмет, че изобщо успяха да наемат този траулер. От Ушуая поеха на юг към протока Бийгъл и пътуваха относително спокойно, но след като излязоха в открити води, океанът стана коренно различен.

— Право пред нас е Исла Нуева — каза капитанът, нисък широкоплещест мъж с бяла коса.

Самър надникна през прозореца на рубката и видя на около миля пред тях покрит със зеленина хълмист остров.

— Изглежда живописен, макар и различен от обичайната представа. Колко е голям?

— Ширината му е около дванайсет километра — отвърна Пит. — Би трябвало да го обиколим за не повече от четири-пет часа.

— Доста далеч от дома се е озовала.

Ставаше въпрос за италианската подводница „Барбариго“. Пътуването им до Огнена земя бе провокирано от пакета, който

Пърлмутър им бе изпратил в Панама. В него те намериха дневника на самотния мореплавател Лий Хънт, в който бе описано околосветското му плаване. Заинтригуван от откритието, което Самър бе направила в Мадагаскар, Пърлмутър се бе свързал със семейството на Хънт. След продължително издирване едно от децата на мореплавателя бе успяло да открие дневника на тавана на фамилната къща. Дневникът даваше точни координати на мястото, на което бил Хънт, когато забелязал Призрака на Южния Атлантис.

Самър взе дневника и докато корабчето подскачаше по вълните, прочете за пореден път записките на Хънт.

— Пише, че е плавал на север от островите Нуева и Ленокс, когато е видял Призрака да се носи към Нуева. Това означава, че течението най-вероятно е отнесло подводницата към западния бряг на Нуева.

Траулерът приближаваше източното крайбрежие на острова, по протежение на което се издигаха високи потънали в мрак скали. Вълните се разбиваха в подножието им и вдигаха огромни фонтани бяла пяна.

— Да се надяваме, че брегът от другата страна е погостоприемен — каза Дърк. — Ако „Барбариго“ се е разбила в тези скали, няма да успеем да я открием. Не и по време на това плаване.

Дърк помоли капитана да насочи кораба колкото се може по-близо до скалите, след което започнаха да обикалят около острова по посока обратна на часовниковата стрелка. В момента търсеха видими следи от подводницата. Ако не успееш да открият такива, щяха да повикат на помощ някой от научноизследователските кораби на НАМПД и да проучат околните води с помощта на сонар.

Бяха прегледали десетки сателитни снимки, изпратени им от Йегър, и бяха открили на тях не една и две брегови аномалии, които биха могли да са останките от „Барбариго“. Единственият начин да открият лобното място на подводницата бе да огледат въпросните места независимо от атмосферните условия.

Стигнаха до северния край на острова и минаха покрай шеметно високи скали, в които би могъл да се разбие всеки кораб. Първите две от местата, отбелязани на сателитните снимки, се оказаха скални образувания, чиито очертания малко напомняха за силуета на подводница.

Докато плаваха на запад, бреговата ивица постепенно се снижи и високите скали отстъпиха място на плажове, застлани с груб едър пясък и големи обли камъни, наподобяващи речни морени.

— Наближаваме третото място — каза Дърк и свери сателитната снимка с екрана на навигационната система на траулера.

Самър взе бинокъла и го фокусира. Вълните все така подмятаха корабчето.

— Кажи ми когато се озовем точно срещу мястото.

Дърк отбеляза изминатото от траулера разстояние и след минута каза:

— Сега!

Самър огледа бреговата ивица и видя малък каменист плаж, закътан между оголени скали. Зърна за миг гладка повърхност, в която се разби голяма вълна.

— Приближи още!

Отново погледна натам... и отново видя гладка заоблена повърхност.

— Там има нещо, макар да не ми изглежда особено голямо — каза тя и подаде бинокъла на брат си. — Виж!

— Да, това определено не е природно образувание. — Той свали бинокъла и погледна сестра си. — Да отидем да видим.

Наложи се траулерът да измине още една миля покрай брега, преди капитанът му да открие заливче, което да им осигури относителна закрила от бурното море. Спуснаха надуваема лодка и Дърк и Самър преодоляха с гребане краткото разстояние до брега. Когато издърпаха лодката на пясъка, ги връхлетя шквал и ги обля с дъжд.

— Последния път, когато бяхме на остров — отбеляза Дърк, — бих дал всичко за подобна буря.

Закрачиха по брега, обливани от пороен дъжд. Студеният вятър забиваше в лицата им капки, които жилеха като пчели. Въпреки отвратителното време Самър успя да оцени дивата красота на този остров, разположен в най-отдалечената част на Южна Америка. Крайбрежният релеф обаче изглеждаше съвсем еднообразен под гъстата пелена от дъжд и след половинчасов преход двамата започнаха да се чудят дали не са объркали мястото.

Стояха в единия край на плажа и оглеждаха околните скали, когато Самър най-сетне зърна странния обект на другия край на заливчето. Оказа се ръждясала стоманена плоча с дължина около метър и осемдесет и обла форма, забита здраво в скалите.

— Ще ида да погледна — каза Дърк. — Може да е част от бойната рубка на подводницата.

Самър кимна и погледна морето.

— Вероятно се е разбила в тези скали и е потънала край брега. Или морето я е отнесло навътре.

— Не — отвърна Дърк малко изненадано. — Мисля, че гледаме в грешната посока. — Потупа Самър по рамото и посочи навътре в сушата. Тя не видя нищо освен чакълестия плаж. Отвъд него обаче имаше обрасла с храсталаци падинка, над която се издигаше скалист хълм. Самър погледна към храсталака и... зяпна.

Над шубраците, на петнайсетина метра от брега, стърчеше бойна рубка на подводница.

Затичаха се по плажа, навлязоха в храсталака и видяха и корпуса на подводницата. Три четвърти от него бяха скрити от пясъка и растителността, но Дърк бе сигурен, че приближават откъм кърмата. На мястото на витлото стърчеше само изкривен вал. Тръгнаха покрай корпуса и стигнаха до бойната рубка, която се издигаше като изоставен замък. Самър извади от джоба си черно-бяла снимка и я сравни с ръждивия корпус. Съпадението бе пълно.

Тя се усмихна на брат си.

— Това е „Барбариго“!

Качиха се по очуканите от бурите и скалите останки от бойната рубка и оттам успяха да обгърнат с поглед целия корпус на подводницата, макар да бе полускрит от храстите.

— Как ли се е озовала тук? — зачуди се Самър.

— Вероятно някоя силна вълна я е запратила на брега. Районът около нос Хорн е прочут с вълните убийци. Трябва да е била чудовищно силна, за да я захвърли чак тук.

Самър погледна надолу към носа.

— Смяташ ли, че товарът ѝ е на борда?

Това бе въпрос за сто хиляди долара, а също и причината да хукнат към Огнена земя. Защото Пърлмутър бе открил нещо повече,

много повече от корабния дневник на един самотен моряк. Беше открил тайната на последното пътуване на „Барбариго“.

Всичко започнало с един германски учен, Освалд Щайнер, който се качил на борда на подводницата в Малайзия. Щайнер, както бе установил Пърлмутър, бил прочут физик с важни разработки в областта на електромагнетизма. Нацистите го принудили да участва във военните им програми и той първо се включил в проекта им, свързан с разделянето на атома, но впоследствие съсредоточил вниманието си върху изцяло собствена разработка — създаването на електромагнитно оръжие.

Според теорията на Щайнер оръжието му щяло да позволи на германската армия да изстрелва снаряди с изключително висока скорост и обхват от над осемдесет километра, което можело да позволи на нацистите да обстрелват Южна Англия от бреговете на Нормандия. За да реализира идеите си, той се нуждаел от най-силните магнити на земята, а те можели да бъдат създадени само по един начин — с помощта на редкоземни елементи.

През 1942 г. търсенето на редкоземни елементи било слабо, а добивът и обогатяването им били трудна задача. Германия и окупираните от нея страни били относително бедни на минерални ресурси, но Щайнер открил един рудник, който можел да задоволи нуждите му. Това била малка мина за гранати в Малайзия, по онова време окупирана от Япония, в която получавали самарскит като страничен продукт на добива на полускъпоценни камъни. Малайзийският самарскит се отличавал с високо съдържание на редкоземния елемент самарий, ключов материал за производството на мощни магнити.

Щайнер лично посетил Малайзия и видял с очите си огромните запаси от този минерал, натрупани през годините. Местните го наричали Червената смърт заради червеникавокафявия му цвят, но именно Щайнер първи открил, че самарскитът излъчва слаба радиация, която с времето предизвикала заболявания у някои миньори.

Въодушевен от откритието си, Щайнер поискал да му бъде доставен самарскит в Германия. Задачата била поверена на италианската подводница „Тацоли“, която обаче потънала. Когато в пристанището на Сингапур акостирала друга италианска подводница — „Барбариго“, Щайнер издействал вместо с каучук и цинк, каквито

били първоначалните планове, тя да бъде натоварена със самарскит. Качил се на борда на подводницата, за да се върне в Германия с нея, но загинал заедно с италианския ѝ екипаж, принуден да изостави повредения плавателен съд.

Дърк погледна към предната палуба на „Барбариго“, където малко зад носа се виждаше стоманената обшивка на корпуса. Слезе от бойната рубка и отиде до предната палуба, която бе покрита с кал и камъни, свлекли се от надвисналия отгоре хълм. Самър го последва до чистата от растителност и камъни част от корпуса. Дърк разчисти с крак пръстта и откри ръждивата палуба на подводницата. Намери и заварена за корпуса къса метална пръчка. Оказа се ръкохватката на предния люк. Самър му помогна да доразчистят люка и колелото на заключващия механизъм.

— Дали ще се отвори? — попита Самър.

Дърк изрита ръкохватката няколко пъти.

— Помогни ми и ще разберем.

Хванаха здраво заключващото колело и завъртяха с всички сили. След няколко опита то най-сетне поддаде, отпусна десетилетната си хватка и се завъртя. Дърк намигна на сестра си и отвори люка.

Лъхна ги мирис на влага и плесен. Трудно можеше да видят нещо, тъй като цялата вътрешност на подводницата беше пълна почти до тавана. С какво обаче — с пясък, тиня или минерали, не можеха да преценят. Дърк посегна и взе късче от товара, изпълнил предния отсек на подводницата. Вдигна го, за да може да го види и Самър.

Беше скален къс, тъмен, но лъскав. Дори на сивкавата светлина на дъждовната буря Самър все пак забеляза червеникавия му оттенък.

— Това ли е Червената смърт? — попита тя.

Дърк погледна парчето скала в ръката си и се усмихна.

— Не. Трябвало е да го нарекат Червеното злато.

[1] Огнена земя е разположена около 54-тия паралел. Част от силните ветрове, които духат по оста изток-запад в тази част на света, не срещат никъде суша и се засилват с увеличаването на географската ширина. Така районът около 40-ия паралел е известен като Ревящите 40-градусови ширини, този около 50-ия паралел — Бесните петдесет, а около 60-ия — Пищящите шейсет. — Б.пр. ↑

85.

Шест месеца по-късно

Вратите на военноморската база „Ню Лондон“ се отвориха пред огромното множество политици, високопоставени държавни служители и ветерани от флота — бяха почти три хиляди души. Гостите се запътиха към кея, където под хладното облачно небе ги очакваха сгъваеми столове, строени в строги редици покрай брега на река Темза.

Пред очите им се издигаше внушителният корпус на „Северна Дакота“, най-новата високоскоростна щурмова подводница на американските военноморски сили. Тя бе приключила успешно изпитанията си на вода и сега очакваше този последен официален акт на зачисляване в редиците на флота, преди да постъпи на служба на страната си.

Пит и Лорън заеха местата си на втория ред, зад групичка адмиралите, облечени в парадни униформи. Докато оглеждаше адмиралите, Пит се чудеше дали привилегията да седнат толкова отпред се дължи на усилията му да спаси „Морска стрела“, или на политическото влияние на Лорън. Когато при тях дойде командващият на военноморския флот и започна да любезничи със съпругата му, реши, че причината очевидно е втората.

Не след дълго се появи и вицепрезидентът Сандекър, придружен от внушителна свита представители на Пентагона. Докато заемаше мястото си близо до трибуната, Сандекър не се раздели с обичайната си пура. Видя Пит и Лорън, изостави придружителите си и дойде при тях.

— Изглеждаш ослепително, както винаги, Лорън — каза той, — въпреки този неугледен тип до теб.

Лорън се засмя.

— Помага ми в къщната работа. Приятно ми е да ви видя отново, господин вицепрезидент.

— Къде са Самър и Дърк? Мислех, че ще дойдат.

— И двамата са в Рим — отвърна Пит. — Италианското правителство открива паметник на екипажа на „Барбариго“, чиито останки бяха открити в Мадагаскар. Децата са поканени като почетни гости.

— Щяхме да загазим много сериозно, ако не бяха те — каза Сандекър. — Намирането на тленните останки на моряците ни помогна да убедим италианското правителство да ни предаде редкоземните елементи, пренасяни от подводницата. Затова днес не залагаме само на един кон — каза той и намигна на Пит.

— Като става въпрос за редкоземни елементи — намеси се Лорън, — чух, че китайците щели да вдигнат мораториума върху износа.

— Уведомиха ни официално. След като австралийците национализираха мината на Едуард Болке, китайците изгубиха монопола си на пазара. А и възстановяването на нашата мина в Калифорния върви по-бързо от очакваното. За щастие суровината, с която се сдобихме от нелегалните предприятия на Болке в Панама и Мадагаскар, се оказа достатъчна, за да задоволи нуждите ни в момента.

До вицепрезидента застана един от адютантите му и го уведоми, че официалната церемония ще започне всеки момент.

— Дългът ме зове — каза Сандекър, поклони се на Лорън и стисна ръката на Пит, преди да заеме мястото си.

Миг по-късно се появи агент Ан Бенет и се настани на свободния стол до Лорън.

— Здравейте — сърдечно ги приветства тя. — Не бях сигурна, че ще успея.

— Току-що ли кацна? — попита я Лорън.

— Да. Сутринта прочетоха присъдата срещу Дан Фаулър и не исках да пропусна този миг за нищо на света.

— Каква ирония на съдбата — каза Пит. — Колко му лепнаха?

Тя се усмихна доволно.

— Трийсет години, колкото поискаха и прокурорите.

На трибуната се качи един адмирал и даде думата на вицепрезидента. Сандекър изнесе вдъхновяваща реч на тема защитата на моретата от всевъзможни врагове. След него се изредиха куп представители на флота, които произнесоха протоколни речи.

По време на една от речите Ан се наведе и прошепна на Пит:

— Спуснаха ли я на вода?

Пит кимна.

— Преди две нощи, по време на проливния дъжд, който очаквах.

— И е готова за морски изпитания?

— Всички системи функционират нормално.

— Мислех, че „Северна Дакота“ е приключила с излитанията по море — каза Лорън.

— Да, скъпа, точно така — каза Пит и замълча.

На трибуната се качи официалният кръстник на „Северна Дакота“ и произнесе традиционната първа заповед при спускането на вода на нов плавателен съд:

— Качете се на борда и ѝ вдъхнете живот!

Екипажът на „Северна Дакота“ стъпи на борда под аплодисментите на присъстващите. Погледът на Пит обаче бе насочен другаде, към една баржа, оградена с червено-бели предупредителни шамандури.

— Къде е? — прошепна Ан.

— До онази баржа.

Лорън забеляза, че част от адмиралите също изглеждат по-заинтригувани от баржата, отколкото от чисто новата „Северна Дакота“.

— Какво ви става на всички? — попита тя. — Държите се все едно тук става нещо по-важно от спускането на вода на „Северна Дакота“. И защо всички гледат шамандурите около баржата?

Пит се усмихна на съпругата си, стисна лекичко ръката ѝ и каза:

— Морето пази своите тайни. Дори под заплахата от ръждив нож за масло.

Издание:

Автор: Клайв Къслър; Дърк Къслър

Заглавие: Стрелата на Посейдон

Преводач: Милко Стоименов

Година на превод: 2013

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Полиграфюг АД, Хасково

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-398-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/748>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.